JAMES S. A. COREY

virtual-project.eu

3 EXPANSIUNEA

POARTA LUI ABADDON

JAMES S.A. COREY

Seria: Expansiunea

Volumul 3

POARTA LUI ABADDON

Original: *Abaddon's Gate* (2013)

Traducere din limba engleză de:
CEZAR PETRILĂ

virtual-project.eu

PALADIN

2019

Prolog

Manéo

Manéo Jung-Espinoza – Néo pentru prietenii săi din stația Ceres – era înghesuit în carlinga micii navete pe care o botezase *Y Que.* După aproape trei luni, mai rămăseseră cam cincizeci de ore până avea să intre în istorie. Mâncarea se terminase de două zile. Singura rezervă de apă potabilă de care mai dispunea se rezuma la o jumătate de litru de urină pe care nu mai știa de câte ori o reciclase. Oprise tot ce se putea opri. Reactorul era închis. Avea în continuare monitoarele inactive, dar senzorii funcționau. Singura lumină din cabină venea de la ecranele terminalelor. Pătura în care se înfășurase, ale cărei colțuri le fixase în hamuri, astfel încât să nu se desfacă, nu era nici măcar încălzită. Emițătoarele radio și de fascicule înguste erau oprite, iar transponderul îl carbonizase chiar înainte să apuce să-și picteze numele pe fuzelaj. După ce ajunsese atât de departe, nu l-ar fi încântat câtuși de puțin ideea ca vreun bip accidental să avertizeze flotele de sosirea lui.

Cincizeci de ore – chiar mai puțin – și tot ce avea de făcut era să nu fie văzut. Și să nu se lovească de ceva – însă partea asta era în *los manos de Dios.*

Evita, verișoara lui, fusese cea care îl introdusese în societatea clandestină a frondeurilor. Se întâmplase în urmă cu trei ani, chiar înainte de a cincisprezecea aniversare a zilei sale de naștere. Lâncezea în bârlogul familiei – mama lui era plecată la muncă, la stația de tratare a apei, tata era la o întâlnire cu grupul de întreținere a rețelei pe care o supraveghea, iar Néo rămăsese acasă, renunțând să mai meargă la școală pentru a patra oară într-o lună. Când sistemul a anunțat că cineva aștepta la ușă, și-a închipuit că era securitatea școlii care venise să-l salte pentru absenteism. Dar nu, era Evita.

Cu doi ani mai în vârstă decât el, Evita era fiica surorii mamei sale. O adevărată centuriană. Amândoi aveau trupuri lungi și zvelte, însă ea era *de acolo.* O plăcuse de cum o văzuse prima oară. În visurile lui își imaginase cum ar arăta fără haine. Cum ar

fi dacă ar săruta-o. Acum se afla acolo, iar el era singur acasă. Înainte să deschidă ușa, inima începuse să-i bată de trei ori mai repede.

— *Esá, unokabátya,* zise ea zâmbind și ridicând o mână în semn de salut.

— *Hoy,* spuse el încercând să pară distant și calm.

La fel ca ea, crescuse în imensul oraș spațial care era stația Ceres, însă tatăl său era mic de statură, îndesat, semn că era pământean. Și tot la fel ca Evita, băiatul avea dreptul să folosească argoul cosmopolit al Centurii, dar la ea părea ceva natural. Când vorbea el, parcă intra în pielea altcuiva.

— E o întâlnire de *coyos* la babord. S-a întors Silvestari Campos, rosti fata legănându-și șoldurile și țuguindu-și buzele strălucitoare. *Mit*?

— *Qué no*? zise el. Și așa n-am nimic mai bun de făcut.

Mai târziu și-a dat seama că-l luase pentru că Mila Sana, o marțiană cu chip cabalin, ceva mai tânără decât el, îl plăcea. Toți erau de părere că ar fi amuzant de văzut cum pocitania de pe planetele interioare îi dă târcoale corciturii, dar în momentul acela nu-i păsa. Îl întâlnise pe Silvestari Campos și auzise de frondă.

Totul s-a întâmplat astfel: un *coyo* a încropit o navetă. Poate că era din piese recuperate. Poate că era fabricată. Cel puțin o parte dintre elemente probabil fuseseră furate. Nu era nevoie decât de un propulsor, o cușetă de accelerație și suficient aer și destulă apă pentru a duce treaba la bun sfârșit. Apoi mai trebuia stabilită traiectoria. Fără un sistem Epstein, propulsorul consuma prea repede combustibilul pentru a se putea ajunge undeva. Cel puțin, nu fără ajutor. Șmecheria era să se facă reglajele în așa fel încât arderea – iar cei mai buni foloseau o singură ardere – să plaseze nava într-o poziție în care să se folosească de gravitație, astfel încât să fie aspirată de viteza unei planete sau a unui satelit și să ajungă cât mai departe i-ar fi permis impulsul respectiv. Apoi trebuia găsită o soluție de a se întoarce în viață. Întreaga manevră era urmărită de o rețea invizibilă dublu criptată la fel de dificil de spart ca orice oferea Loca Greiga sau Golden Bough. Poate că o controlau. Era cât se poate de ilegal, ceea ce stârnea interesul. Riscul era ceea ce conta. Dar când te întorceai, erai cunoscut de toată lumea. Puteai merge la petrecerile date la antrepozit, să bei tot ce-ți

poftea inima, să vorbești oricum voiai și să-ți așezi mâna pe sânul drept al Evitei Jung fără ca ea să facă nici cel mai mic gest de a se feri.

Și uite-așa Néo, care niciodată nu-și bătuse prea mult capul cu ceva, începu să-și dezvolte o oarecare ambiție.

•

— Oamenii nu trebuie să uite că Inelul nu este magic, spuse marțiana.

În ultimele luni, Néo petrecuse mult timp urmărind știrile despre Inel, iar până acum îi plăcea cel mai mult de ea. Drăguță la față. Accent simpatic. Nu era îndesată ca o pământeancă, dar nu făcea parte nici dintre centurieni. La fel ca el.

— Încă nu înțelegem acest fenomen și poate că vor mai trece decenii până vom reuși. Însă ultimii doi ani ne-au oferit unele dintre cele mai interesante și mai captivante descoperiri în domeniul tehnologiei materialelor de la inventarea roții. În următorii zece-cincisprezece ani vom începe să depistăm aplicațiile a ceea ce am învățat urmărind protomolecula, iar asta va…

— Fructul… unui… copac… otrăvit, spuse bătrânul *coyo* cu pielea tăbăcită care se afla lângă ea. Nu ne putem permite să uităm că a fost construit pe crime în masă. Ucigașii și monștrii de la Protogen și Mao-Kwik au folosit arma împotriva unor oameni nevinovați. De la acel măcel a început totul, iar a profita de el ar însemna să fim toți complici.

Imaginea trecu la moderatorul emisiunii, care-i zâmbi bătrânului clătinând ușor din cap.

— Rabbi Kimble, spuse moderatorul, am intrat în contact cu o entitate de origine extraterestră incontestabilă, care a invadat stația Eros, a petrecut ceva mai mult de un an pregătindu-se în îngrozitoarea oală sub presiune care este planeta Venus, după care a lansat un complex masiv de structuri la limita exterioară a orbitei planetei Uranus, construind un inel de mii de kilometri în diametru. Nu puteți sugera că am fi obligați, din punct de vedere moral, să ignorăm aceste fapte.

— Experimentele de hipotermie efectuate de Himmler la Dachau…, începu *coyo* agitându-și în aer degetul arătător, însă acum veni rândul frumoasei marțiene să-l întrerupă.

— Putem trece peste anii 1940, vă rog? rosti cu un zâmbet care spunea: „Sunt de treabă, dar mai taci dracului din gură”.

Aici nu vorbim despre naziști spațiali. Este cel mai important eveniment din istoria omenirii. Rolul jucat de Protogen a fost îngrozitor și vinovații au fost pedepsiți pentru asta. Dar acum trebuie să…

— Nu există naziști *ai spațiului*! strigă bătrânul *coyo.* Naziștii nu sunt din *spațiu.* Sunt chiar aici, printre noi. Sunt fiarele create din ce e mai rău în natura noastră. Profitând de aceste descoperiri, *legitimăm* calea prin care am ajuns la ei.

Frumoasa marțiană își roti ochii și aruncă o privire spre moderator, căutând parcă ajutor. Moderatorul îi răspunse ridicând din umeri, ceea ce nu făcu decât să-l înfurie și mai tare pe bătrân.

— Inelul este o ispită spre păcat, strigă *coyo.*

În colțurile gurii sale se conturau pete albe mici, pe care inginerul de imagine preferase să le lase vizibile.

— Nu știm ce este, spuse frumoasa marțiană. Având în vedere că s-a urmărit inițial să acționeze pe Pământul primordial cu organisme unicelulare și a ajuns pe Venus cu un substrat mult mai complex, chestia asta probabil că nu funcționează, dar pot spune că ispita și păcatul nu au nicio legătură cu ea.

— Există victime. Substratul dumitale complex? Sunt trupurile viciate ale celor nevinovați!

Néo închise volumul, urmărindu-le o vreme doar gesturile.

Îi luase câteva luni să planifice traiectoria lui *Y Que,* găsind momentul în care Jupiter, Europa și Saturn erau în poziția corectă. Fereastra era atât de îngustă, încât ar fi fost ca și cum ar fi tras o săgeată de la o jumătate de kilometru pentru a nimeri aripa unei musculițe de oțet. Europa era soluția. O trecere prin apropierea satelitului lui Jupiter, apoi o coborâre spre uriașa gazoasă, destul de aproape pentru a risca o atracție. Apoi din nou o ieșire în spațiu pentru călătoria lungă dincolo de Saturn, accelerând suplimentar prin efectul de praștie cauzat de masa planetei, iar de acolo mai departe în întunericul spațial, fără să accelereze iarăși, dar deplasându-se mai repede decât s-ar fi așteptat cineva din partea unei navete modificate, străbătând milioane de kilometri prin vid pentru a atinge o țintă mai mică decât fundul unui țânțar.

Néo își imagină reacția tuturor navelor militare și de cercetări științifice staționate în jurul Inelului văzând o navă mică, fără transponder și zbor balistic, apărând de nicăieri și străbătând

Inelul cu o sută cincizeci de mii de kilometri pe oră. După aceea va trebui să se miște repede. Nu avea suficient combustibil pentru a-și anula viteza cu totul, însă ar fi încetinit suficient de mult încât să-i poată trimite cineva o navă de salvare.

În mod sigur va petrece ceva timp la pârnaie. Poate doi ani dacă magistrații vor fi supărați. Merita, totuși. Fie și numai pentru mesajele din rețeaua clandestină, unde toți prietenii îl urmăreau, exclamând în cor: „La naiba, va merge!” Avea să intre în istorie. O sută de ani de acum încolo, oamenii vor vorbi despre cel mai curajos frondeur care a existat vreodată. A pierdut luni de zile construind *Y Que,* și mai mult făcând călătoria, plus timpul petrecut apoi în închisoare. Merita. Va deveni nemuritor.

Douăzeci de ore.

•

Cel mai mare pericol era flotila staționată în jurul Inelului. Pământul și Marte se înfruntaseră în urmă cu câteva luni, iar o mare parte a flotelor rămase se afla în jurul Inelului. Sau în zona planetelor interioare, dar lui Néo nu-i păsa de ele. Erau douăzeci-treizeci de nave militare mari care se spionau reciproc, în timp ce toate navele științifice din sistem urmăreau și ascultau plutind ușor la două mii de kilometri de Inel. Toate aceste forțe se aflau acolo pentru a se asigura că nu se apropie nimeni. Și toți erau speriați. În ciuda îngrămădirii de metal și de ceramică din acel colțișor din univers, în ciuda ferestrei relativ strâmte de câteva mii de kilometri dincolo de care se afla fața interioară a Inelului, riscurile de a se izbi de ceva erau minime. Spre zero. Iar dacă lovea una dintre navele flotei, nu avea să se mai afle pe acolo pentru a-și face griji, așa că își lăsă soarta în mâinile Fecioarei și se apucă să regleze camera de mare viteză. Când evenimentul va avea loc în cele din urmă, totul se va desfășura atât de repede, încât nu va ști nici măcar dacă apucase să marcheze locul înainte de a analiza datele. Și-și lua toate precauțiile să aibă o înregistrare. Porni din nou emițătoarele.

„*Hoy,* spuse spre cameră. Sunt Néo. Doar Néo. Căpitan și echipaj al navei de cursă suverane din Centură *Y Que. Mielista me.* Mai am șase ore până la capătul celui mai mare tobogan pe care l-a parcurs cineva de când Dumnezeu l-a creat pe om. *Es*

pa mi mama, blânda Sophia Brun, și Iisus, domnul și mântuitorul nostru. Uitați-vă bine. Clipiți și veți rata momentul, *qué sa*?”

Privi înregistrarea. Arăta ca naiba. Probabil că avea timp să-și radă barba scurtă și neîngrijită și măcar să-și lege părul la spate. Arăta ca un pui sfrijit, iar acum îi părea rău că nu-și mai făcuse exercițiile zilnice. Însă era târziu. Totuși, putea umbla la unghiul de filmare al camerei. Avea viteză balistică. Nu era ca și când exista o gravitație de propulsie care să-l îngrijoreze.

Încercă iarăși din alte două unghiuri, până fu mulțumit de cum arăta, după care comută pe camerele exterioare. Introducerea lui dură ceva mai mult de zece secunde. Porni difuzarea cu douăzeci de secunde înaintea momentului, apoi comută pe camerele exterioare. Mai mult de o mie de cadre pe secundă, și totuși risca să rateze Inelul între două imagini. Trebuia să creadă în șansa lui. Acum nu mai putea face rost de o altă cameră, chiar dacă ar fi existat una mai bună.

Bău restul de apă și-i păru rău că nu-și luase ceva mai multă mâncare. Un tub de pastă cu proteine ar fi mers de minune. Curând totul se va termina. Va ajunge într-o celulă dintr-o navă pământeană sau marțiană, cu o toaletă decentă, apă de băut și rații pentru prizonieri. Aproape că aștepta cu nerăbdare.

Sistemul de comunicare adormit se trezi și țiui, semnalând un fascicul îngust. Deschise canalul. Criptarea îi dădea de înțeles că venea din rețeaua clandestină și că fusese expediat de suficient de mult timp ca să ajungă până la el. Încă unul care făcea pe grozavul.

Evita era la fel de frumoasă, însă acum aducea a femeie, spre deosebire de perioada în care începuse el să câștige bani și să-i pună deoparte pentru a construi *Y Que.* Peste încă cinci ani avea să fie femeie în toată legea. Totuși, încă îi plăcea de ea.

— *Esá, unokabátya,* spuse ea. Ochii lumii. *Toda auge.* Și ai mei la fel.

Tânăra zâmbi și, preț de o secundă, gândi că poate avea să-și ridice tricoul. Pentru a-i purta noroc. Fasciculul îngust se stinse.

Două ore.

•

— Repet, aici fregata marțiană *Lucien,* către nava neidentificată ce se apropie de Inel. Răspunde imediat sau vom deschide focul.

Trei minute. L-au văzut prea devreme. Mai avea trei minute până la Inel și nu ar fi trebuit să-l vadă decât până ajungea la mai puțin de un minut.

Néo își drese glasul.

— Nu-i nevoie, *qué sa*? Nu-i nevoie. Aici *Y Que,* navă de curse venită de la stația Ceres.

— Transponderul tău nu este activat, *Y Que.*

— A crăpat. Am nevoie de o mână de ajutor.

— Radioul îți funcționează foarte bine, însă nu disting niciun semnal de ajutor.

— Nu sunt disperat, rosti lungind silabele în încercarea de a câștiga câteva secunde ducându-i cu vorba. Balistica e totul. Pot să pornesc reactorul, dar îmi va lua vreo două minute. N-ai vrea să-mi dai o mână de ajutor?

— Te afli într-un spațiu interzis, *Y Que,* spuse marțianul, iar Néo simți zâmbetul care i se întindea pe față.

— Nicio problemă, zise Néo. Nicio problemă. Mă predau. Doar să reduc un pic viteza. Pornesc reactorul în câteva secunde. Nu te agita.

— Ai zece secunde pentru a schimba traiectoria îndepărtându-te de Inel. În caz contrar, deschidem focul.

Frica avea gustul victoriei. Se pregătea să o facă. Țintea Inelul, ceea ce-i înfricoșa. Un minut. Începu să încălzească reactorul. În acest moment, nici măcar nu-i mai mințea. Ansamblul de senzori porni secvența de inițiere.

— Nu trage, spuse el și-i arătă degetul mijlociu în gând. Te rog, domnule, te rog să nu tragi. Încetinesc cât pot de repede.

— Ai cinci secunde, *Y Que.*

Avea treizeci de secunde. Ecranele „prieten sau dușman” se aprinseră de îndată ce sistemul central al navei fu pe deplin operațional. *Lucien* urma să treacă prin apropiere. Poate la vreo șapte sute de kilometri. Nu-i de mirare că-l văzuseră. De la distanța aceea, *Y Que* le lumina probabil monitoarele de alertă de parcă ar fi fost bradul de Crăciun. Ghinion.

— Puteți trage dacă vreți, dar mă opresc cât de repede pot, mai spuse Néo.

Alarma începu să urle. Două puncte noi apărură pe ecran. Acest *hijo de puta* lansase de fapt câteva torpile.

Cincisprezece secunde. Avea să reușească. Porni transmisia și camera exterioară. Inelul se afla acolo pe undeva, iar

deschiderea lui de o mie de kilometri, tot era prea mică și întunecată ca să poată fi vizibilă cu ochiul liber. Doar o vastă revărsare de stele.

— Nu trageți! strigă spre fregata marțiană. Nu trageți!

Trei secunde. Torpilele se apropiau cu viteză.

O secundă.

Stelele se stinseră toate dintr-odată.

Néo lovi monitorul. Nimic. Ecranul „prieten sau dușman” nu afișa nimic. Nicio fregată. Nicio torpilă.

Nimic.

— Chestia asta e chiar ciudată, zise ca pentru sine.

Pe monitor se zări o strălucire albastră. Își apropie chipul de ecran, ca și cum câțiva centimetri îl puteau ajuta să înțeleagă fenomenul.

Senzorii care au declanșat alerta de mai multe *g* reacționară în cinci sutimi de secundă. Sistemul conectat la ei reacționă și el după încă trei sutimi de secundă, aprinzând ledul roșu și acționând alarma de urgență. Micul indicator de bord care avertiza în cazul unei decelerații de nouăzeci și nouă *g* avu nevoie de o jumătate de secundă pentru a-și aprinde ledurile. Însă în momentul acela Néo deja nu mai era decât o pată roșie în interiorul cabinei, decelerația navei propulsându-l în ecran, iar apoi în peretele din spate în mai puțin timp decât ar fi fost necesar pentru activarea unei sinapse. Timp de cinci secunde interminabile, nava scrâșni și se tensionă, căci nu se oprea – era oprită.

În întunericul absolut, camera externă de mare viteză își continua transmisia, trimițând în fiecare secundă o mie de cadre ce nu conțineau nimic.

Apoi apăru altceva.

Capitolul 1

Holden

Când era doar un băiețel pe Pământ, trăind sub azuriul cerului, una dintre mamele sale suferise trei ani din cauza unor migrene cărora nu reușea să le dea de capăt. Paloarea și transpirația cauzate de durere fuseseră pentru el un spectacol greu de îndurat, însă simptomele care anunțau o criză aproape că erau mai rele. Făcea curat prin casă sau lucra la diverse contracte pentru firma ei de avocatură și, dintr-odată, mâna stângă începea să-i înțepenească, chircindu-se până când venele și tendoanele păreau gata să cedeze sub tensiune. Apoi privirea începea să i se piardă și pupilele se dilatau până când ochii ei albaștri deveneau negri. Parcă se uita la cineva care avea o criză de apoplexie și de fiecare dată se gândea că nu mai are scăpare.

Avea șase ani atunci și nu spusese niciodată niciunuia dintre părinții lui cât de mult îl afectau acele migrene sau cât de mult se temea de ele, chiar și în clipele în care totul părea să fie bine. Frica devenise ceva obișnuit. Aproape că o aștepta. Ceea ce ar fi trebuit să mai atenueze din teroare, poate că așa se și întâmpla, dar sentimentul de a fi prins în capcană o înlocuia. Criza putea surveni în orice moment și nu putea fi evitată.

Iar asta otrăvea totul, chiar și în cea mai mică măsură.

Se simțea de parcă era bântuit.

•

— Casa câștigă întotdeauna, strigă Holden.

El și echipajul – Alex, Amos, Naomi – se așezară la o masă rezervată din salonul VIP al celui mai luxos hotel din Ceres. Chiar și acolo, clopoțeii, șuierăturile și vocile digitalizate ale jocurilor mecanice erau destul de puternice pentru a acoperi cea mai obișnuită conversație. Cele câteva frecvențe pe care nu le dominau erau clar completate de zăngănitul ascuțit al aparatelor pachinko și de bâzâitul de bas al unei orchestre care cânta pe una dintre cele trei scene ale cazinoului. Totul forma

un zid sonor care făcea să-i vibreze viscerele lui Holden și să-i țiuie urechile.

— Ce? strigă Amos către el.

— În cele din urmă, casa câștigă întotdeauna!

Amos se uita fix la o grămadă imensă de jetoane aflate în fața lui. El și Alex le numărau și le împărțeau, pregătindu-le pentru următorul raid pe la mesele de joc. Dintr-o privire, Holden estimă că, doar în ultima oră, câștigaseră în jur de cincisprezece mii de yeni noi din Ceres. Era o grămadă impresionantă. Dacă puteau să renunțe acum, ar câștiga mai mult decât le-ar fi necesar. Dar, firește, nu aveau de gând să renunțe.

— Bine, făcu Amos. Care-i treaba?

— Nimic, spuse Holden zâmbind și ridicând din umeri.

Dacă echipajul său era dispus să piardă câteva mii defulându-se la mesele de blackjack, cine era el să se opună? La drept vorbind, nici măcar nu avea să dea cine știe ce gaură în plata ultimului lor contract, care era doar unul dintre cele trei contracte pe care le încheiasem în ultimele patru luni. Se anunța un an foarte bun din punct de vedere financiar.

Holden făcuse multe greșeli în ultimii trei ani. Decizia de a renunța la slujba sa de reprezentant al APE și de a deveni întreprinzător independent nu era una dintre ele. În lunile de când își începuse afacerea cu *Rosinanta* ca navă de curierat și de escortă avusese șapte misiuni, toate profitabile. Își cheltuiseră banii punând nava la punct de la provă la pupă. Avusese doi ani dificili, așa că *Rosi* avea nevoie de puțină dragoste.

Odată terminate reparațiile, încă aveau în cont bani cu care nu știau ce să facă, așa că Holden îi ceru echipajului o listă cu ce și-ar mai fi dorit. Naomi plătise pentru decuparea unui perete care le despărțea cabinele, astfel încât să existe o cale de acces între cele două camere. Acum aveau un pat destul de mare pentru două persoane și suficient spațiu de mișcare. Alex subliniase dificultățile cu care se confruntau în achiziționarea de torpile de ultimă generație și solicitase un tun electromagnetic pentru chila navei. Le-ar fi asigurat o mai mare putere de foc decât tunurile defensive punctiforme, iar ca muniție nu aveau nevoie decât de proiectile simple cu tungsten de nouă sute de grame. În timpul unei escale pe Callisto, Amos cheltuise treizeci de mii de yeni pe niște extensii pentru motor disponibile pe

piața de accesorii. Când Holden făcuse observația că *Rosi* era deja capabilă să accelereze suficient de puternic încât să-și ucidă echipajul și-l întrebase de ce era nevoie să-i sporească performanțele, Amos îi răspunsese: „Pentru că rahatul ăsta e dat dracului”. Iar Holden pur și simplu dăduse din cap și, zâmbind, plătise factura.

Chiar și după frenezia inițială a cheltuielilor, le rămâneau destui bani pentru a-și plăti salarii de cinci ori mai mari decât luau în *Canterbury* și pentru a alimenta nava, timp de zece ani, cu apă, aer și combustibil.

Însă probabil era ceva temporar. Aveau să vină și vremuri mai grele, când nu vor avea nimic de lucru, prin urmare trebuiau să facă economii și să se adapteze. Dar deocamdată nu era cazul.

Amos și Alex terminaseră de numărat jetoanele și îi strigau lui Naomi avantajele jocului de blackjack, încercând s-o determine să li se alăture la mese. Holden îi făcu semn chelnerului, care se grăbi spre ei pentru a lua comanda. În salonul VIP, comenzile nu erau preluate de pe ecranul mesei.

— Ce fel de scotch aveți dintre cele obținute din distilarea cerealelor? întrebă Holden.

— Avem mai multe produse din distilare de pe Ganymede, răspunse chelnerul, care se învățase să se facă auzit în vacarm fără să se străduiască prea mult. Și continuă, zâmbindu-i lui Holden: Dar pentru un gentleman de pe Pământ cu gusturi fine avem și câteva sticle de Lagavulin de șaisprezece ani pe care le ținem deoparte.

— Adică un scotch adevărat din Scoția?

— Din insula Islay, mai exact, răspunse chelnerul. O mie două sute sticla.

— Vreau din ăsta.

— Bine, domnule, și patru pahare.

Chelnerul dădu din cap și se îndreptă spre bar.

— Acum vom juca blackjack, spuse Naomi râzând.

Amos luă de pe tava lui o grămadă de jetoane pe care le împinse peste masă, spre ea.

— Vii și tu?

Trupa din camera alăturată se opri din cântat, iar zgomotul de fond scăzu la un nivel aproape tolerabil pentru câteva secunde, după care cineva difuză muzică ambientală prin sistemul de sonorizare al cazinoului.

— Băieți, așteptați câteva minute, spuse Holden. Am luat o sticlă de ceva fain și aș vrea să țin un ultim toast înainte să meargă fiecare la treaba lui în noaptea asta.

Amos nu-și ascunse nerăbdarea în așteptarea sticlei, iar când ajunse, privi extaziat eticheta câteva clipe.

— Mda, așa e, a meritat așteptarea.

Holden îi turnă fiecăruia în parte, după care își ridică paharul.

— Pentru cea mai bună navă și cel mai bun echipaj cu care a avut vreodată cineva privilegiul de a lucra – și să fim plătiți.

— Să fim plătiți! rosti Amos ca un ecou, după care goliră toți paharele.

— La naiba, căpitane, zise Alex, după care luă sticla să se uite la ea. Nu putem lua câteva de-astea în *Rosi*? Mi le oprești din salariu.

— Și eu sunt pentru, spuse Naomi, după care luă sticla și mai turnă un rând.

Timp de câteva minute, uitară de grămezile de jetoane și de mirajul meselor de joc. Era tot ce-și dorise Holden – doar să-i mai țină puțin laolaltă pe oamenii ăștia. În toate celelalte nave în care lucrase, fiecare escală era o șansă să scape pentru câteva zile de aceleași fețe. Cu echipajul acesta era altfel. Își reprimă o dorință bruscă de a face o declarație sentimentală, „Vă iubesc, băieți!”, dând peste cap un alt pahar de scotch.

— Încă unu pentru drum, spuse Amos ridicând sticla.

— O să mă ia de cap, răspunse Holden, după care își îndepărtă scaunul de masă.

Și, ridicându-se, se îndreptă spre toaletă și se clătină ceva mai mult decât se aștepta. Scotch-ul i se urcase rapid la cap.

Toaletele din salonul VIP erau luxoase. Nu existau șiruri de pisoare și de chiuvete. În schimb, șase uși dădeau spre cabine private, fiecare cu toaleta și chiuveta ei. Holden împinse o ușă, pe care o încuie în urma lui. Zgomotul dispăru aproape cu totul de îndată ce închise ușa. De parcă ieșise din lumea aceea. Probabil așa fuseseră proiectate cabinele. Era mulțumit că arhitectul cazinoului se gândise să asigure un loc în care domnea un calm relativ. N-ar fi fost surprins să vadă instalat deasupra chiuvetei un aparat de jocuri mecanice.

Puse o mână pe perete pentru a-și păstra echilibrul în timp ce urina. Ajunsese pe la jumătate când încăperea se lumină pentru

o clipă, iar mânerul cromat al toaletei reflectă o ușoară strălucire albăstruie. Frica îl lovi în abdomen.

Din nou.

— Jur pe Dumnezeu, spuse Holden făcând o pauză pentru a-și trage fermoarul. Miller, ai face bine să nu fii acolo când mă întorc.

Se întoarse.

Miller era acolo.

— Hei, începu mortul.

— Trebuie să vorbim, încheie Holden în locul lui, după care se duse la chiuvetă să se spele pe mâini.

Un licurici albastru îl urmă și se așeză pe policioară. Holden îl zdrobi cu palma, dar când ridică mâna nu era nimic acolo.

În oglindă, reflexia lui Miller ridică din umeri. Când făcu o mișcare, aceasta fu îngrozitor de sacadată, ca a secundarului unui ceasornic. Uman și inuman deopotrivă.

— Toată lumea se află aici în același timp, spuse mortul. Nu vreau să vorbesc despre ce i s-a întâmplat lui Julie.

Holden luă un prosop de pe un raft, apoi se rezemă de marginea chiuvetei și, cu fața spre Miller, începu să-și șteargă încet mâinile. Tremura, la fel ca întotdeauna. Senzația de amenințare și de rău îi urca pe șira spinării, la fel cum i se întâmpla de fiecare dată. Ura asta.

Detectivul Miller zâmbi, distras de ceva ce Holden nu putea vedea.

Omul lucrase în forțele de securitate din Ceres, fusese concediat și pornise într-o anchetă pe cont propriu, în căutarea unei fete dispărute. Îi salvase odată viața lui Holden. Acesta din urmă asistase la spectacol când stația-asteroid, în care Miller și mii de victime ale protomoleculei extraterestre fuseseră prinși în capcană, se prăbușise pe Venus. Inclusiv Julie Mao, fata căutată de Miller și găsită prea târziu. Timp de un an, entitatea extraterestră suferise și își desăvârșise proiectul incomprehensibil la adăpostul norilor de pe Venus. Când se ridicase, antrenând din profunzimi structuri imense și trecând aproape de orbita lui Neptun, ca o creatură marină titanică adusă în spațiul cosmic, Miller își făcuse apariția odată cu ea.

Iar acum, tot ce povestea era o nebunie.

— Holden, spuse Miller fără să-i vorbească. Mda, e logic. Nu ești unul dintre ei. Hei, trebuie să mă asculți.

— Atunci trebuie să spui ceva. Mizeria asta nu poate fi controlată. De aproape un an, îți faci apariția când și când, și niciodată n-ai spus măcar un lucru care să aibă sens. Nici măcar unul.

Miller flutură din mână îndepărtând comentariul; începu să respire mai repede, gâfâind de parcă alergase într-o cursă. Picături de sudoare luceau pe chipul său palid, cu nuanțe cenușii.

— Așadar, era bordelul ăla fără licență din sectorul optsprezece. Ne-am dus gândind că vom băga la pârnaie cincisprezece-douăzeci. Poate mai mulți. Am ajuns acolo, iar locul era curat. Ar trebui să mă gândesc la asta. Înseamnă ceva.

— Ce vrei de la mine? strigă Holden. Spune-mi, ce *vrei* de la mine?

— Nu sunt nebun, spuse Miller. Când sunt nebun, mă omoară. Doamne, m-au ucis?

Gura lui Miller formă un mic „o” și începu să aspire aer, iar buzele i se învinețiră. Puse o mână pe umărul lui Holden, care simți ceva greu apăsându-l, ca și cum Miller era reconstruit din fier în loc de oase.

— Totul a luat-o razna. Am ajuns acolo, dar e gol. Tot cerul e gol.

— Nu știu ce înseamnă asta.

Miller se aplecă mai mult. Părea că exală acetat. Ochii ațintiți asupra lui Holden, cu sprâncenele ridicate, îl întrebau dacă înțelegea.

— Trebuie să mă ajuți, spuse Miller, vasele de sânge din ochii lui erau aproape negre. Ei știu că găsesc lucruri. Știu că mă ajuți.

— Ești mort, rosti Holden, cuvintele ieșindu-i fără să-și dea seama, fără vreo intenție.

— Toată lumea a murit, spuse Miller luându-și mâna de pe umărul lui.

Apoi se întoarse confuz și continuă:

— Aproape. Aproape.

Terminalul lui Holden bâzâi. Naomi îi trimisese un mesaj: AI CĂZUT ÎN BUDĂ? Holden vru să răspundă, însă se opri, dându-și seama că nu știe ce să spună.

Când Miller vorbi din nou, vocea îi era scăzută, cu o nuanță de uimire.

— La naiba! S-a *întâmplat,* spuse el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Holden.

O ușă se izbi, ca și cum altcineva intrase într-o cabină învecinată, iar Miller dispăruse. Mirosul amestecat de ozon și niște substanțe organice volatile puternice, ca de mirodenii alterate, era singura dovadă că fusese acolo. Și poate că nu fusese decât rodul imaginației lui.

Holden rămase o clipă nemișcat, așteptând să-i dispară gustul metalic din gură. Așteptând ca bătăile inimii să-i revină la normal. Făcând ceea ce făcea întotdeauna după aceea. Când își mai reveni, își clăti fața cu apă rece și se șterse cu prosopul. Zgomotul îndepărtat, înfundat din sălile de joc crescu dintr-odată frenetic. Un jackpot.

Nu le va spune nimic. Lui Naomi, Alex, Amos. Meritau să-și guste plăcerea fără să fie deranjați de chestia cu Miller. Recunoscu că impulsul de a-i feri de treaba asta era irațional, dar simțea un imbold atât de puternic de a-i proteja, încât nu stătu prea mult pe gânduri. Indiferent ce devenise Miller, Holden era ferm hotărât să se interpună între el și *Rosi.*

Își cercetă imaginea în oglindă până când consideră că era perfectă. Căpitanul lipsit de griji, ușor amețit, al unei nave independente de succes, acum în escală. Ușor. Fericit. Se întoarse în pandemoniul cazinoului.

Pentru o clipă, avu impresia că se întorsese în timp. Cazinourile din Eros. Criminale. Luminile păreau puțin prea puternice, zgomotele – puțin prea tari. Holden își făcu drum spre masă și-și mai turnă un pahar. Pe ăsta ar putea să-l savureze o vreme. S-ar bucura de aromă și de noapte. În spatele lui, cineva izbucni într-un râs ascuțit. Doar un râs.

Câteva minute mai târziu, Naomi apăru țâșnind din agitația și haosul din jur ca seninătatea întrupată într-o femeie. Iubirea pe jumătate amețită, expansivă pe care o simțise mai devreme reveni în timp ce o privea îndreptându-se spre el. Participaseră la multe misiuni împreună, ani la rând, în *Canterbury,* înainte să se îndrăgostească de ea. Privind în urmă, fiecare dimineață în care se trezea cu altă femeie fusese o ocazie pierdută de a respira același aer cu Naomi. Nu reușea să înțeleagă unde-i fusese capul în tot timpul ăla. Se mută într-o parte, făcându-i loc.

— Te-au curățat? întrebă el.

— Alex, răspunse ea. L-au curățat pe Alex. I-am dat jetoanele mele.

— Ești o femeie de o generozitate formidabilă, îi spuse zâmbind.

Ochii negri ai lui Naomi se înmuiară dintr-odată într-o sclipire binevoitoare.

— A reapărut Miller? îl întrebă aplecându-se spre el pentru a se face auzită.

— Mă cam neliniștește ușurința cu care vezi prin mine.

— Ești destul de ușor de citit. Și nu ar fi prima ambuscadă a lui Miller în toaletă. De data asta au avut mai mult înțeles vorbele lui?

— Nu, zise Holden. Parcă vorbește cu un panou electric. Jumătate din timp nici măcar nu sunt sigur că este conștient de prezența mea.

— Nu poate fi cu adevărat el, nu-i așa?

— Dacă e protomolecula deghizată în Miller, atunci cred că este efectiv o chestie înfiorătoare.

— Așa e. Măcar a spus ceva nou?

— Puțin, poate. A zis că s-a întâmplat ceva.

— Ce?

— Nu știu. A spus doar „S-a întâmplat” și a dispărut.

Au rămas tăcuți câteva minute, o tăcere intimă în mijlocul vacarmului, degetele lui Naomi împletindu-se cu ale lui Holden. Femeia se aplecă, îi sărută sprânceana dreaptă și apoi îl trase din scaun.

— Haide, spuse ea.

— Unde mergem?

— O să te învăț să joci poker.

— Știu să joc poker.

— Așa crezi tu.

— Vrei să spui că sunt ageamiu?

Tânăra zâmbi și-l trase de mână, însă Holden clătină din cap.

— Dacă vrei, hai să ne întoarcem la navă. Mai invităm pe cineva și punem de o partidă privată la bord. N-are rost să jucăm aici. Casa câștigă întotdeauna.

— Nu suntem aici ca să câștigăm, îi spuse Naomi, iar seriozitatea din glasul ei dădea alte înțelesuri cuvintelor sale. Ne aflăm aici ca să jucăm.

•

Vestea veni două zile mai târziu.

Holden se afla în bucătărie, mâncând semipreparate cumpărate de la un restaurant de pe chei: orez cu sos de usturoi, trei feluri de legume și ceva ce semăna atât de bine cu carnea de pui, încât ai fi putut crede că așa și era. Amos și Naomi supravegheau încărcarea substanțelor nutritive și a filtrelor pentru sistemele de reciclare a aerului. Așezat în scaunul pilotului, Alex dormea. În celelalte nave la bordul cărora servise Holden, reunirea întregului echipaj în navă înainte de plecare era ceva aproape inimaginabil, astfel încât toți au petrecut două nopți în hotelurile de pe chei înainte să ajungă acasă. Însă acum erau acasă.

Holden consultă pe terminalul său diferitele rețele de informații locale, savurând știri și divertisment din întregul sistem. O hibă a sistemului de securitate în noul joc *Bandao Solice* însemna că datele financiare și personale a șase milioane de oameni fuseseră colectate pe un server-pirat situat pe orbita lui Titan. Experții militari marțieni solicitau creșterea subvențiilor pentru a face față pierderilor suferite în timpul bătăliei din jurul lui Ganymede. Pe Pământ, o coaliție a unor fermieri africani sfida interdicția utilizării unei tulpini de bacterii capabile să fixeze azotul. Susținătorii ambelor aspecte ale problemei ocupau străzile din Cairo.

Trecea de la un canal la altul, lăsându-și mintea să parcurgă superficial toate informațiile, când pe un canal de știri apăru o bandă roșie. Apoi alta. Și încă una. Imaginea de deasupra articolului îi îngheță sângele-n vene. Inelul, așa îi spuneau. Uriașa structură extraterestră care părăsise planeta Venus se deplasase până într-un punct situat la mai puțin de două unități astronomice în exteriorul orbitei planetei Neptun, după care rămase nemișcată și asamblată.

Citi știrile cu mare atenție, în timp ce i se strângea stomacul de groază. Când își ridică privirea, Naomi și Amos se aflau în pragul ușii. Amos își scosese și el terminalul. Holden văzu pe ecran aceleași benzi roșii.

— Ai văzut asta, căpitane? întrebă Amos.

— Mda, spuse Holden.

— Un nebun nenorocit a încercat să spargă Inelul.

— Mda.

Chiar și în condițiile distanței dintre Ceres și Inel, un vast ocean spațial, vestea că o navă meșterită de un idiot intrase printr-o parte a structurii extraterestre și nu apăruse în partea cealaltă n-ar fi avut nevoie de mai mult de cinci ore până să ajungă la ei. Chestia aia se întâmplase cu două zile în urmă, timp în care diversele guverne care supravegheau Inelul reușiseră să păstreze incidentul secret.

— Despre asta era vorba, nu? spuse Naomi. Asta s-a întâmplat.

Capitolul 2

Bull

Lui Carlos C. de Baca – Bull pentru prieteni – nu-i plăcea de căpitanul Ashford. Niciodată nu-i plăcuse de el.

Căpitanul era unul dintre acei indivizi capabili să afișeze un zâmbet sarcastic fără să-și miște buzele. Înainte ca Ashford să se alăture APE cu normă întreagă, obținuse o diplomă în matematică în campusul lunar al Universității din Boston și tot pomenea despre asta. Ca și cum studiile sale de pe Pământ îl făcuseră mai bun decât alți centurieni. Nu că nu ar fi fost dispus să critice indivizi ca Bull sau Fred, care crescuseră într-adevăr în puțul gravitațional. Ashford era un tip dintr-o bucată. Felul în care își însușea orice părea că l-ar putea face să crească în importanță – educația, asocierea cu Pământul, faptul că a crescut în Centură – era aproape imposibil să nu atragă șicanări din partea celorlalți.

Iar Ashford avea să se afle la conducerea acestei misiuni.

— Există și un factor timp, spuse Fred Johnson.

Fred arăta ca naiba. Era prea slăbit. Toți păreau prea slabi în zilele acelea, însă tenul măsliniu al lui Fred căpătase o tentă cenușie, ceea ce îl făcu pe Bull să se gândească la boli autoimune sau la un cancer netratat. Probabil că era doar rezultatul stresului, al vârstei și alimentației deficitare. Aceleași probleme care îi afectau pe toți, dacă nu erau alte cauze. De fapt, și Bull avea câteva fire argintii pe la tâmple și nu-i plăceau nenorocitele de leduri menite să înlocuiască lumina soarelui. Faptul că avea tenul mai întunecat decât o coajă de ou era mai curând din cauză că avea o mamă mexicană decât a expunerii la ultraviolete.

Se afla în întuneric de la douăzeci și doi de ani. Acum avea peste patruzeci. Iar Fred, ofițerul său superior sub două guverne diferite, era mai în vârstă decât el.

Rampa construcției se ridică în fața lor, iar pereții săi flexibili străluceau ca niște solzi de șarpe. Aerul era plin de un vaier continuu pe o frecvență scăzută, iar vibrațiile emanate de

utilajele de construcție străbăteau structurile stației. Gravitația indusă de rotație era ceva mai mică decât standardul de o treime de *g* din stația Tycho, iar Ashford făcea un mic spectacol grăbind pasul și apoi încetinindu-l pentru a-i aștepta pe pământeni. Bull își încetini pașii doar cât să-l facă pe om să mai aștepte puțin.

— Factorul timp? Cum arată ăsta, colonele? întrebă Ashford.

— Nu-i la fel de grav pe cât ar putea fi, spuse Fred. Inelul nu a suferit nicio schimbare aparentă de la modificarea de amploare din timpul incidentului. Nimeni nu l-a străbătut și nimic nu a ieșit. S-a trecut de la panică la o simplă stare de alertă ridicată. Marțienii abordează obiectul ca o problemă strict militară și de natură științifică. Au trimis deja șase nave științifice.

— Din ce este formată escorta? întrebă Bull.

— Dintr-un distrugător și trei fregate, spuse Fred. Pământenii au o reacție mai lentă, dar de amploare. Au alegeri anul viitor, iar secretarul general a fost scuturat zdravăn pentru că a închis ochii la acțiunile unor corporații necinstite.

— Mă întreb de ce, spuse Bull sec.

Chiar și Ashford zâmbi. Între Protogen și Mao-Kwikowski, ordinea și stabilitatea sistemului solar trecuseră parcă printr-un malaxor. Stația Eros dispăruse, fiind cucerită de o tehnologie extraterestră și prăbușindu-se pe Venus. Ganymede realiza mai puțin de un sfert din producția anterioară de hrană, obligând astfel toate centrele de populație de pe planetele exterioare să apeleze la sursele agricole de rezervă. Alianța Pământ-Marte era genul de amintire amuzantă despre care un bunic putea vorbi după mai multe beri consumate. Vremurile bune de altă dată, de dinainte ca totul să se prăbușească în haos.

— Își face numărul, continuă Fred. Mass-media. Liderii religioși. Poeții. Artiștii. Îi duce pe toți la Inel, astfel încât fiecare canal de știri la care poate ajunge să se ocupe de orice alt subiect în afară de el.

— Tipic, spuse Ashford sec. Tipic pentru un politician. Tipic pentru un pământean. Ce căutăm acolo?

Rampa cântă o clipă, un ansamblu de armonici care o făceau să răsune și să tremure până când amortizoarele industriale intrau în acțiune și anihilau vibrațiile înainte să ajungă la punctul în care apărea riscul producerii unor pagube.

— Singura confirmare pe care o avem este că un idiot a zburat prin Inel cu o viteză balistică foarte mare, dar nu a ieșit pe partea cealaltă, spuse Fred cu o mișcare a mâinilor care pentru un centurian avea înțelesul unei ridicări din umeri. Prin urmare, în Inel există un fel de anomalie fizică. Se prea poate ca nava acelui țânc idiot să fi fost înghițită de Inel și transformată în ceva. Întreaga structură a difuzat o mare cantitate de raze X și gama, dar nu suficient pentru a reflecta masa navei. Poate că a distrus ansamblul. Poate a deschis o poartă, prin care o mulțime de omuleți verzi în farfurii zburătoare se pregătesc să năvălească și să transforme sistemul solar într-un popas rutier.

— Ce…, începu Bull, dar fu întrerupt de Ashford.

— Vreo reacție de pe Venus?

— Niciuna, spuse Fred.

Venus murise. Timp de câțiva ani după ce stația Eros, distrusă, se prăbușise prin stratul ei de nori, oamenii își îndreptaseră privirile spre planetă, urmărind lupta protomoleculei extraterestre împotriva violenței și a căldurii. Turnuri de cristal înalte de câțiva kilometri se ridicaseră, apoi se prăbușiseră. Rețele de fibre din carbon înlănțuiseră planeta, după care dispăruseră în neant. Arma fusese menită să preia controlul asupra formei simple de viață de pe Pământ, cu miliarde de ani în urmă. În schimb, se confruntase cu ecosistemul complex al corpurilor umane și al structurilor destinate să le mențină în stare de funcționare în cuptorul toxic de pe Venus. Poate că protomolecula avusese nevoie de mai mult timp decât fusese prevăzut pentru realizarea planului. Poate că acțiunea asupra unei forme complexe de viață facilitase situația. Totul părea să indice că terminase cu Venus. Și tot ce conta cu adevărat era că lansase un inel capabil să se autoasambleze în vidul din afara orbitei lui Uranus și care stătea acolo inert ca o piatră.

Până acum.

— Și ce ar trebui să facem cu chestia asta? întrebă Bull. Fără supărare, dar nu dispunem de cele mai bune nave științifice. Iar Pământul și Marte s-au măcelărit pentru Ganymede.

— Să fii acolo, spuse Fred. Dacă Pământul și Marte își trimit navele, le trimitem și noi pe ale noastre. Dacă fac o declarație, să facem și noi una. Dacă ei revendică Inelul, facem și noi același lucru. Am obținut adevărate beneficii din tot ce am făcut

pentru ca planetele exterioare să devină o forță politică viabilă, dar dacă începem să-i lăsăm să dicteze, am putea pierde ceea ce am câștigat.

— Trebuie să tragem în cineva? întrebă Bull.

— Să sperăm că nu se va ajunge la asta, spuse Fred.

Panta rampei se ridica ușor, ducându-i la o arcadă ce dădea spre o platformă. În întunecimea presărată de stele, o suprafață mare de oțel și ceramică se întindea deasupra lor curbându-se lin, luminată de mii de lumini. Parcă priveai un peisaj – prea mare pentru a fi făcut de mâna omului. Era ca un canion sau ca un munte. Ca o prerie umplând craterul unui vulcan stins. Dimensiunile făceau imposibilă perceperea structurii ca pe o navă. Și totuși era o navă. Utilajele de construcție ce se deplasau pe flancul ei erau mai mari decât casa în care crescuse Bull când era copil, însă păreau ca niște jucători de fotbal abia vizibili pe un teren îndepărtat. Linia lungă, subțire ce trasa parcursul ascensorului de chilă se întindea de-a lungul corpului cilindrului pentru transportarea personalului între sectoarele tehnice și cele operaționale. Cabina secundară, aflată pe partea exterioară, avea o capacitate de doisprezece oameni. Arăta ca un bob de sare. Curba ușoară a construcției era împânzită cu turele de tunuri electromagnetice și excrescențe agresive ale tuburilor lansatoare de torpile.

Cândva, construcția se numea *Nauvoo.* O navă de ultimă generație destinată să ducă spre stele o mulțime de mormoni devotați având doar un ecosistem artificial și o credință neclintită că Dumnezeu, prin mila lui, îi va ajuta să treacă peste încercări. Acum se numea *Behemoth.* Cea mai mare și mai monstruoasă platformă de arme din sistemul solar. Patru distrugătoare din clasa Donnager ar fi încăput în cala ei fără să atingă pereții. Putea trage salve magnetice într-o fracțiune măsurabilă din viteza luminii și putea rezista mai multor torpile nucleare decât avea de fapt Alianța Planetelor Exterioare. Fasciculul laser pentru comunicații era destul de puternic pentru a perfora oțelul dacă i se lăsa timp suficient. În afară de dinții pictați pe ea și de sudarea unei aripi de rechin de dimensiunea unui imobil de apartamente, nimic nu putea fi mai clar sau mai eficient construit pentru a intimida.

Ceea ce era bine, deoarece nava era de fapt o unitate de doi bani reconfigurată, iar dacă ar fi fost implicată într-o luptă

adevărată, ar fi fost distrusă. Bull îi aruncă o privire lui Ashford. Căpitanul își ridicase bărbia, iar ochii îi luceau cu mândrie. Bull își țuguie buzele.

Ultimele senzații de greutate dispărură în timp ce platforma și rampa se adaptară la nemișcarea lui *Behemoth.* În depărtare, unul dintre utilajele de construcție explodă într-o văpaie de lumină albă pe măsură ce începea sudura.

— Cât mai durează până o scoatem? întrebă Ashford.

— Trei zile, răspunse Fred.

— Potrivit raportului tehnic, nava va fi gata în vreo zece zile, spuse Bull. Vom lucra la ea în timpul zborului?

— Așa plănuisem, spuse Fred.

— Pentru că am putea aștepta câteva zile aici, să lucrăm în docuri, iar la plecare să mai mărim un pic viteza ca să ajungem la timp.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Bull știuse că așa va fi, însă trebuia spus lucrurilor pe nume.

— Confortul și moralul echipajului au nevoie de sprijin la fel de mult ca nava, spuse Fred.

Limbajul diplomatic schimba forma cuvintelor. Bull îl cunoștea de suficientă vreme ca să-l poată descifra. *Centurienii nu-și doresc să suporte efectele unei accelerații ridicate.*

— În plus, este mai ușor să efectuăm operațiunile de tranzit în condiții de gravitație scăzută. Totul a fost calculat între extreme, Bull. Plecați în trei zile.

— E vreo problemă? întrebă Ashford.

Bull afișă zâmbetul ușor idiot pe care-l folosea când voia să spună adevărul, dar fără să-și creeze probleme din cauza asta.

— Mergem să salutăm Pământul și planeta Marte, în timp ce Inelul face o groază de chestii extraterestre misterioase. Avem un echipaj ai cărui membri nu au lucrat niciodată împreună, o navă pe jumătate recuperată și nu dispunem de timpul necesar pentru testări. Sigur că este o problemă, dar nu una pe care s-o putem rezolva, așa că oricum o vom face. Cel mai rău lucru care ni s-ar putea întâmpla ar fi să murim toți.

— Un gând îmbucurător, spuse Ashford.

Se simțea dezaprobarea. Bull își lărgi și mai mult zâmbetul și ridică din umeri.

— Se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu.

•

Apartamentul rezervat lui Bull în stația Tycho era luxos. Patru camere, tavane înalte, o baie privată cu o sursă de apă adevărată. Nici măcar în copilăria petrecută pe Pământ nu avusese parte de atât de mult confort. În primii ani ai vieții a trăit într-un complex de locuințe din Zona de Interes Comun din New Mexico, împreună cu părinții, bunica, doi unchi, trei mătuși și cam o mie de veri. Când a împlinit șaisprezece ani și a refuzat să meargă la bază, s-a îndreptat spre sud, spre Alamogordo, și și-a făcut stagiul de doi ani demontând vechi stații de energie solară din perioada dificilă a vremurilor de dinainte de fuziune. Împărțise un dormitor cu alți zece indivizi. Și-i amintea încă așa cum erau pe vremea aceea, toți supli și musculoși, cu cămășile scoase sau legate în jurul capului. Simțea încă soarele din New Mexico apăsându-i pieptul ca o mână în timp ce se lăsa cuprins de radiația și de căldura unei reacții de fuziune necontrolată, protejat doar de distanță și de imensitatea cerului albastru.

După încheierea celor doi ani a încercat la școala tehnică, dar a fost distras de hormoni și de alcool. După ce a renunțat, nu a avut de ales decât între cariera militară și întoarcerea la bază. A ales-o pe cea care părea cel mai puțin apropiată de moarte. În marină nu avusese niciodată o cușetă mai mare decât vestibulul apartamentului său din Tycho. Până nu a fost lăsat la vatră, nu avusese o casă care să fie cu adevărat a lui. Stația Ceres nu fusese un loc bun pentru el. Vizuina pe care și-o luase era situată în apropierea centrului de rotație, cu gravitație scăzută și un efect Coriolis mare. Nu era mai mult decât un spațiu de dormit după o noapte de beție, dar îi aparținea. Pereții goi erau din piatră șlefuită, iar patul făcea parte din materialul excedentar al navei, cu chingi de fixare pentru valori scăzute ale accelerației gravitaționale. Unul dintre proprietarii de dinaintea lui scrijelise pe un perete cuvintele *Besso o nadie,* care în argoul centurian însemna *Mai bine decât nimic.* La vremea aceea nu știa că era un slogan politic. Lucrurile pe care le obținuse de la venirea în stația Tycho – rama care derula o mulțime de imagini de familie de pe Pământ, sfeșnicul Santos din cositor pe care fosta lui iubită nu-l luase cu ea la plecare, hainele civile – i-ar fi umplut vechea vizuină din Ceres, nemailăsându-i loc de dormit. Avea prea multe obiecte. Trebuia să renunțe la unele dintre ele.

Dar nu pentru această misiune. Apartamentul secundului din *Behemoth* era mai mare.

Sistemul emise un țiuit, dându-i de înțeles că cineva aștepta la ușă. Sub impulsul unui vechi obicei, Bull verifică ecranul de control înainte să deschidă. Fred se mișca de pe un picior pe altul. Era în ținută civilă: cămașă albă cu nasturi și o pereche de pantaloni de pe vremea bunicilor, care încercau să ascundă burta lăsată. Era o luptă dinainte pierdută. Fred era la fel de puțin în formă ca Bull. Pur și simplu îmbătrâneau.

— Hei, spuse Bull. Ia loc pe undeva. Eu încerc să mă acomodez.

— Te pregătești de plecare?

— Vreau să petrec ceva mai mult timp la bordul navei înainte să ieșim, spuse Bull. Să văd dacă nu dau peste niscaiva mormoni rătăciți.

Fred părea dezolat.

— Sunt sigur că i-am debarcat pe toți de prima dată, zise continuându-i jocul. Dar e un spațiu imens. Poți să arunci o privire dacă vrei.

Bull își deschise dulapul și numără cu degetele tricourile. Avea zece. Era un semn de decadență. Cine avea nevoie de zece tricouri? Scoase cinci și le aruncă pe cufărul de la capul patului.

— Nu va fi deloc bine dacă vor recupera drepturile asupra lui *Nauvoo,* spuse el. Cu toate modificările pe care le aducem navei…

— Nu vor reuși, spuse Fred. Rechiziționarea navei a fost perfect legală. A fost o stare de urgență. Ți-aș putea înșira zece ore tot felul de precedente.

— Mda, însă am recuperat-o și ne-am însușit-o. E totuna cu a spune că a trebuit să-ți iau camionul cu împrumut, dar pentru că am intrat cu el într-un șanț și l-am scos de acolo, acum este al meu.

— Legea e o chestie plină de minunății, rosti Fred.

Părea obosit și deranjat de ceva. Bull deschise un al doilea sertar, aruncă jumătate din șosete în reciclator, iar pe celelalte le puse peste tricouri.

— Ar fi ciudat dacă judecătorul nu ar vedea situația în felul ăsta, spuse el.

— Judecătorii de pe Pământ nu au jurisdicție. Iar cei din tribunalele noastre sunt loiali APE. Ei cunosc situația de

ansamblu. Nu ne vor lua cea mai mare navă pentru a o restitui vechilor proprietari. În cel mai rău caz, vor cere compensații.

— Ne permitem așa ceva?

— Nu în clipa asta, răspunse Fred.

Bull râse încet.

— Te-ai întrebat vreodată ce am greșit de am ajuns aici? Conduci unul dintre cele mai importante servicii din APE, iar eu îi sunt secund lui Ashford. Ăsta nu-i un semn că am făcut ceea ce trebuia, bătrâne.

— În privința asta, am modificat oarecum planul, spuse Fred.

Cu buzele strânse, Bull își deschise dulapul. Fred nu venise doar pentru palavre. Era o problemă. Bull scoase din dulap două costume, ambele învelite încă în husa protectoare. Nu le mai purtase de câtiva ani. Probabil că nici nu-l mai încăpeau.

— Ashford s-a gândit că ar fi mai bine să-l ia pe Michio Pa ca secund. Am vorbit despre asta. Te desemnez în funcția de ofițer responsabil cu securitatea.

— Am ajuns deci al treilea la comandă, spuse Bull. De ce? Ashford crede că am de gând să-l aranjez și să-i iau locul?

Fred își încrucișă degetele și se aplecă ușor în față. Gravitatea expresiei sale spunea că știa că era o situație urâtă, dar făcea tot ce putea pentru a aranja lucrurile.

— Totul e aparent, spuse el. Este vorba despre flota APE, *Behemoth* fiind răspunsul Centurii la cele mai mari unități militare ale planetei Marte și ale Pământului. Un pământean la comanda punții nu transmite un mesaj potrivit.

— E în regulă, zise Bull.

— Mă aflu în aceeași situație. Știi asta. Chiar și după atâta timp, trebuie să muncesc de două ori mai mult pentru a câștiga loialitate și respect, și doar din cauza originii mele. Nici cei cărora le place să mă aibă în preajmă, deoarece cred că aș face ca Pământul să pară slab, nu sunt dispuși să accepte ordine din partea mea. A trebuit să câștig și să recâștig fiecare fărâmă de respect.

— Bine, spuse Bull.

Funcția de ofițer de securitate nu avea să-i impună prea des portul uniformei. Cu un suspin, puse ambele costume pe scaun.

— Nu spun că nu ai merita postul de secund, zise Fred. Nimeni nu știe mai bine decât mine că ești cel mai bun dintre

cei mai buni. Există doar câteva constrângeri cu care trebuie să ne obișnuim. Pentru a rezolva treaba.

Bull se sprijini de perete și își încrucișă brațele. Fred se uită în sus la el, pe sub sprâncenele de culoarea chiciurii.

— Domnule, navigăm împreună de multă vreme, spuse Bull. Dacă vrei să mă întrebi ceva, nu te jena.

— Vreau să-ți asumi sarcina asta, spuse Fred. Ceea ce se întâmplă acolo este cel mai important eveniment din întregul sistem și nu știm cu ce ne confruntăm. Dacă ne facem de râs sau le oferim planetelor interioare un avantaj esențial, cu siguranță vom pierde teren. Ashford și Pa sunt oameni buni, dar sunt centurieni. Nu au experiența pe care o avem noi doi în privința forțelor terestre.

— Crezi că vor încerca ceva?

— Nu. Ashford se va strădui să facă ceea ce trebuie, dar va reacționa ca un centurian și va fi surprins de situații în fața cărora alții vor ști cum să acționeze.

— Ashford nu a făcut nicicând un lucru așa cum trebuie decât de teamă să nu fie stingherit. Este o uniformă frumoasă goală pe dinăuntru. Și nu te poți baza pe asta.

— Nu mă bazez pe el, încuviință Fred. Te trimit acolo pentru că am încredere în tine.

— Dar nu-mi încredințezi comanda.

— Nu, nu-ți încredințez comanda.

— Ce-ai zice de o creștere de salariu?

— Nici asta, spuse Fred.

— Deci nicio șansă, nu? Toată responsabilitatea și nicio putere? Cum aș putea refuza o asemenea ofertă?

— Lasă gluma. Te tragem în piept din motive politice. Dar am nevoie de acceptul tău.

— Atunci accept, spuse Bull.

Pentru o clipă nu se auzi decât ticăitul liniștit al reciclatorului de aer. Bull își reluă ocupația de a-și pune din nou viața într-un cufăr. Undeva deasupra lui, ascunsă de tone de oțel și ceramică, piatră brută și vid, *Behemoth* aștepta.

Capitolul 3

Melba

Când intră în sala de jocuri, Melba simți privirile ațintite asupra ei. Încăperea era luminată de ecranele roz, albastre și aurii de la mesele de joc. Cele mai multe aveau ca temă sexul sau violența, ori ambele. Apeși un buton, îți cheltuiești banii și le urmărești pe fete introducându-și obiecte străine și respingătoare în timp ce aștepți să vezi dacă ai câștigat. Jocuri mecanice, poker, loterii în timp real. Bărbații care jucau emanau un aer de stupiditate, disperare și o ură aproape palpabilă față de femei.

— Scumpo, spuse din dosul tejghelei un individ incredibil de gras. Nu știu unde crezi că ai venit, dar nu ai nimerit unde trebuie. Poate că ar fi mai bine să faci cale întoarsă.

— Am o întâlnire, explică ea. Travin.

Pe sub pleoapele mari, ochii grăsanului se lărgiră. Din obscuritatea din jur, cineva îi strigă femeii o vulgaritate cu intenția de a o intimida. Și reuși, dar Melba nu lăsă să se vadă asta.

— Dacă-l vrei, Travin e în spate, drăguță, zise grasul dând din cap.

În celălalt capăt al încăperii, dincolo de jungla de priviri lascive și amenințătoare, se zărea o ușă metalică roșie.

Toate instinctele i se datorau celei care fusese înainte Clarissa, așa că acum erau prinse pe picior greșit. De când începuse să meargă fusese antrenată să se apere, însă numai pentru a evita să fie răpită. Cum să atragă atenția autorităților, cum să dezamorseze diverse situații cu răpitorii ei. Erau alte chestii, desigur. Antrenamentul fizic fusese o parte din pregătirea ei, dar scopul era întotdeauna să scape. Să fugă. Să caute ajutor.

Însă cum nu era nimeni să o ajute, nimic din ceea ce știa nu se potrivea situației. Dar asta era tot ce avea, așa că asta avea să folosească. Melba – nu Clarissa, *Melba* – îi mulțumi grăsanului cu o mișcare a capului și se deplasă prin camera aglomerată și

slab luminată. Gravitația Pământului o atrăgea spre sol ca o boală. Pe ecranul unuia dintre aparate, o femeie dintr-un film animat era agresată sexual de trei extratereștri mici și cenușii, în timp ce o farfurie zburătoare plutea deasupra lor. Cineva câștigase un mic jackpot. Melba întoarse capul. În spatele ei, un bărbat nevăzut izbucni în râs, iar ea simți cum i se strânge pielea cefei.

Dintre toți frații și surorile ei, Melba fusese cea mai încântată de antrenamentul fizic. După încheierea pregătirii a început să studieze Tai Chi cu un instructor de autoapărare. Apoi, pe când avea paisprezece ani, tatăl ei a făcut o glumă pe chestia asta în timpul unei reuniuni de familie. Dacă învățarea unui stil de luptă ar putea avea un rost – lucru pentru care ar fi putut să aibă tot respectul –, să dansezi pretinzând că te bați i se părea o prostie și o pierdere de vreme. Prin urmare, nu s-a mai antrenat niciodată. Trecuseră zece ani de atunci.

Deschise ușa roșie și-i păși pragul. Încăperea părea excesiv de luminată. Un mic birou cu afișaj încorporat era conectat la un sistem de contabilitate ieftin. Sticla albă și mată a ferestrei filtra lumina soarelui, însă ascundea străzile din Baltimore. Era și o canapea din plastic turnat, acoperită cu o husă cu sigla unei mărci de bere ieftină, pe care chiar și cei mai nevoiași și-o puteau permite. Doi bărbați masivi stăteau pe canapea. Unul avea o pereche de ochelari de soare care-l făceau să arate ca o insectă. Celălalt purta un tricou ce se întindea pe umerii lui umflați de steroizi. Îi mai văzuse.

Travin era așezat la birou. Părul, tuns scurt, era argintiu la tâmple, iar barba nu-i era cu mult mai lungă. Purta ceea ce în mediul lui putea fi considerat un costum bun. Tata nu l-ar fi purtat pe post de costum.

— Aaa, ia priviți, incomparabila Melba…

— Știai că sunt aici, spuse ea.

Nu existau scaune. Toate locurile unde te-ai fi putut așeza erau ocupate, așa că femeia rămase în picioare.

— Bineînțeles că știam, spuse Travin. Am știut de îndată ce ai intrat aici.

— Facem afaceri? întrebă ea categoric.

Travin rânji, dezvelindu-și dinții strâmbi și cenușii. Era un mod de a-și afirma bogăția, o declarație că era atât de puternic, încât nu merita să-și bată capul cu procedurile estetice. Melba simți

cum o cuprinde un val fierbinte de dispreț. Era ca un vechi adept al cargocultismului – imitând etalările goale de sens ale puterii, fără a avea vreo idee despre semnificația lor reală. Deși își dădea seama c-o stânjenește, se vedea nevoită să trateze cu el.

— Totul e gata, domnișoară, spuse Travin. Melba Alzbeta Koh. Născută pe Luna, părinții Alscie, Becca și Sergio Koh, toți decedați. Fără frați. Fără taxe. Electrochimist autorizat. Noua ta identitate te așteaptă, bine?

— Și contractul?

— *Cerisier* se pregătește de plecare, ca să acorde sprijin civil pentru marea misiune de cercetare a Inelului. Domnișoara Koh este la bord. Clasa superioară, chiar. O mică echipă pentru supraveghere, ca să nu fii nevoită să-ți murdărești mâinile.

Travin scoase din buzunar un plic alb din plastic prin care se întrezărea forma unui terminal ieftin.

— Totul se află aici, pregătit, zise bărbatul. Ia-l. Când vei ieși pe ușa asta, vei fi o altă femeie, nu?

Melba își scoase din buzunar propriul terminal. Era mai mic decât cel din mâna lui Travin, dar de mai bună calitate. Avea să-i lipsească. Tastă codul, autoriză transferul și-l strecură înapoi în buzunar.

— Bine, spuse ea. Banii sunt ai tăi. Preiau livrarea.

— Ăăă… Mai este *o* problemă.

— Avem o înțelegere, zise Melba. Eu mi-am făcut treaba.

— Ceea ce te onorează, spuse Travin. Probabil că-mi face plăcere să fac afaceri cu tine. Descopăr lucruri interesante. Pentru a-ți crea noua identitate a trebuit să introducem ADN-ul în tabele și să ștergem înregistrările duble. Cred că nu ai fost absolut cinstită cu mine.

Femeia înghiți în sec, încercând să scape de nodul ce i se formase în gât. Omul cu ochi de insectă își schimbă poziția pe canapeaua care gemu sub greutatea lui.

— Banii mei au fost de ajutor, spuse Melba.

— Așa cum și trebuia, așa cum și trebuia, rosti Travin. Clarissa Melpomene Mao, fiica lui Jules-Pierre Mao de la Mao-Kwikowski Mercantile. Un nume foarte interesant.

— Grupul Mao-Kwikowski a fost naționalizat când tata a fost aruncat în închisoare. Nu mai există.

— Condamnare la moarte corporativă, zise Travin punând plicul pe afișajul biroului. Foarte trist. Dar nu pentru tine, nu? Oamenii bogați se pricep la bani. Găsesc întotdeauna modalități de a-i plasa în locuri ferite de priviri indiscrete. Poate transferându-i soțiilor sau fiicelor.

Melba își încrucișă brațele, încruntându-se furioasă. Pe canapea, culturistul își înăbuși un căscat, probabil autentic. Ea prelungi tăcerea, dar nu pentru că voia să-l determine pe Travin să vorbească în continuare, ci pentru că nu știa ce să spună. Travin avea dreptate, bineînțeles. Tati avusese grijă de toată lumea cât putuse de bine. Întotdeauna făcuse așa. Nici măcar persecuția Națiunilor Unite nu putea atinge totul. Clarissa avea destui bani pentru a duce o viață liniștită, retrasă pe Luna sau pe Marte, și pentru a muri de bătrânețe înainte să-și epuizeze capitalul. Dar ea nu mai era Clarissa, iar situația Melbei era cu totul alta.

— Pot să-ți mai dau zece mii, spuse ea. E tot ce am.

Travin îi aruncă zâmbetul său cenușiu.

— Toți banii ăia frumoși s-au evaporat, nu? M-am întrebat ce te determină să ieși în neant. Așa că m-am interesat. Ești foarte, foarte pricepută. Chiar dacă știam unde să mă uit, nu am văzut decât umbre. Nu am auzit decât ecouri slabe. Dar…

Puse plicul pe birou în fața lui, ținând un deget pe el, așa cum făcea fratele său Petyr când era aproape sigur de o mutare la șah, dar nu era decis să o facă. Un gest de posesiune.

— Am ceva ce nu mai are nimeni. Știu să mă uit la Inel.

— Nu mai am decât zece mii. Sincer. Am cheltuit restul.

— Ai avea nevoie de mai mult, nu? întrebă Travin. Să zicem un capital de investiții, nu? Dacă vrea, micuța noastră Melba poate avea zece mii. Cincizeci de mii dacă are nevoie. Dar voi vrea mai mult înapoi. Mult mai mult.

Femeia se simți de parcă rămăsese fără aer. Când își înclină capul, mișcarea îi păru prea rapidă, prea bruscă. Ca de pasăre speriată.

— Ce vrei să spui? îl întrebă încercând să păstreze un ton ferm.

O amenințare vagă plutea în aer, ca un miros urât de colonie: masculină și ieftină. Când începu din nou să vorbească, un ton de prietenie falsă îi învăluia fiecare silabă.

— Un parteneriat. Pregătești o lovitură serioasă. Ceva în legătură cu Inelul și flotila, nu-i așa? Toți acești oameni ies în neant pentru a înfrunta monștrii. Iar tu te duci cu ei. Cred că, asumându-ți un asemenea risc, te aștepți la un profit foarte mare. Ceea ce este de așteptat din partea unui membru al familiei Mao. Spune-mi ce vrei să faci, eu o să te ajut cum pot, iar ceea ce îți iese din afacere împărțim.

— Nu fac nicio înțelegere.

Rosti cuvintele instinctiv. Decizia era prea evidentă pentru fi nevoie de implicarea creierului.

Travin trase plicul spre el, iar plasticul fâșâi frecându-se de masă. Țâțâitul ușor pe care-l scoase părea deopotrivă înțelegător și fals.

— Ai făcut tot posibilul ca să obții ceea ce ți-ai dorit, zise el. Ai mituit. Ai făcut diverse aranjamente. Iar când spui că nu ai păstrat nicio rezervă, te cred. Iar acum vii la mine și-mi spui că nu accepți nicio înțelegere? Atunci pică orice înțelegere.

— Dar ți-am plătit.

— Nu contează. Suntem parteneri. Parteneri *sută la sută.* Indiferent ce obții din treaba asta, am partea mea. Dacă nu, cred că sunt oameni care ar fi foarte interesați să afle lucruri pe care josnicul Mao le-a făcut cu atâta discreție.

Cei doi malaci așezați pe canapea o observau acum cu atenție pe Melba. Tânăra întoarse capul, uitându-se peste umăr. Ușa care dădea în sala de jocuri era metalică și, în plus, încuiată. Firul de securitate al ferestrei largi era din acela care se retrage în caz că vrei să deschizi geamul și să lași adierea murdară a orașului să polueze aerul din încăpere. Ochi-de-insectă se ridică în picioare.

Melba își activă implanturile frecându-și limba de cerul gurii – două cercuri în sens invers acelor de ceasornic. O mișcare intimă, nevăzută. Ciudată senzație. Era aproape la fel de ușor ca atunci când gândești. Glandele artificiale fixate în gât, în cap și în abdomen se contractară și, golindu-și veziculele, expulzară în sângele ei o mixtură chimică. Tresări. Simți un fel de orgasm, dar fără plăcere. Simți cum scrupulele și inhibiția îi dispăreau ca un coșmar. Era complet trează, în stare de alertă.

Toate sunetele din cameră – bâzâitul traficului de pe stradă, vacarmul înăbușit al jocurilor mecanice, vocea dezagreabilă a lui Travin – se atenuară, ca și cum amestecul de chimicale care îi

curgea prin vene îi umpluse urechile cu spumă. Mușchii i se încordară, devenind mai tensionați. Simți în gură un gust metalic. Timpul încetini.

„Ce să fac? Ce să fac?”

Mardeiașii de pe canapea reprezentau principala amenințare. Se îndreptă spre ei, fără să mai simtă apăsătoarea atracție gravitațională. Îl izbi pe culturist în genunchi în momentul în care el se ridică în picioare, smulgându-i rotula din tendoane. Chipul său era o caricatură ce exprima surpriză și neliniște. În timp ce începu să se prăbușească, ea își ridică celălalt picior și-i strivi laringele cu genunchiul. Voise să-l izbească în față. „E bine și la gât”, gândi ea simțind cartilajul cedând sub puterea loviturii.

Ochi-de-insectă se aruncă asupra ei. Era iute, și corpul său era oarecum modificat. Probabil prin fuziune de neuroni motorii. Ceva care să reducă timpul necesar neuro-transmițătorilor pentru a străbate sinapsele, dându-i un avantaj când se lupta cu o altă brută. Mâna i se fixă pe umărul ei, apucând-o cu degetele lui mari și puternice. Melba se întoarse spre el și, lăsându-se în jos, îl trase după ea. Cu palma deschisă, îl lovi în interiorul cotului pentru a se desprinde din priză, după care îi prinse încheietura cu ambele mâini și o îndoi. Niciunul dintre atacurile ei nu era conștient sau intenționat. Mișcările curgeau dintr-un creier posterior eliberat de orice constrângere și care îi acorda timp pentru a-și planifica acțiunile. Nu mai practica o artă marțială, nu mai mult decât un crocodil care doboară un bivol de apă; pur și simplu o dezlănțuire de viteză, forță și două miliarde de ani de instinct de supraviețuire. Instructorul ei de Tai Chi și-ar fi întors privirile jenat.

Culturistul se prăbuși la podea și sângele începu să-i curgă din gură. Ochi-de-insectă se îndepărtă de Melba, ceea ce era o greșeală. Femeia îi prinse articulația blocată și, trăgând-o spre ea, se răsuci din șolduri. Individul era mai mare decât ea și trăise toată viața în puțul gravitațional. Era burdușit cu steroizi și cu propriile augmentări ieftine, însă nu avea nevoie să fie mai puternică decât el. Doar mai tare decât oasele mici din încheietura mâinii și din cot. Bărbatul cedă, căzând într-un genunchi.

Melba – și nu Clarissa – se răsuci în jurul lui și, strecurându-și brațul drept în jurul gâtului individului, îl blocă cu stânga,

protejându-și capul de lovitura ce urma să vină. Nu avea nevoie să fie mai puternică decât el, doar mai puternică decât arterele moi care-i irigau creierul.

Pistolul lui Travin bubui, făcând o gaură în canapea. Micul jet de spumă fu asemenea exploziei unui burete. Nu mai era vreme. Melba scoase un urlet, împingând forța strigătului în brațe, în umeri. Simți cum gâtul lui Ochi-de-insectă se frânge. Travin trase din nou. Dacă ar fi nimerit-o, ar fi murit. Totuși, nu simțea nici urmă de frică. Teama îi rămăsese blocată într-o zonă unde nu o putea simți. Însă va apărea curând. Foarte curând. Trebuia să rezolve repede problema.

Ar fi trebuit să încerce să mai tragă o dată. Ar fi fost un lucru inteligent. Soluția cea mai înțeleaptă. Însă el nu era nici inteligent, nici înțelept. Și-a ascultat corpul și a încercat să se salveze. Era o maimuță, iar milioane de ani de evoluție îl îmboldeau să fugă de prădător. Nu mai avea timp să comită o altă greșeală. Ea simți cum un alt strigăt se pregătea să țâșnească din gât.

Timpul făcu un salt. Degetele îi erau înfășurate în jurul gâtului lui Travin. Îi izbise capul de colțul biroului, pe care erau urme de sânge și bucăți din pielea capului. Îl izbi din nou, însă era greu. Nu avea forță în lovitură. Îl lăsă să cadă la podea gemând.

Gemând.

„Încă trăiește”, gândi Melba. Frica îi reveni, însoțită de primele semne de greață. Era viu. Dar nu avea să mai fie după ce-l va distruge. Avea o armă. Trebuia să vadă ce se întâmplase cu ea. Cu degetele tot mai amorțite, scoase arma mică de sub el.

— Parteneri, spuse ea trăgându-i două gloanțe în cap.

Chiar și cu vacarmul din sala de jocuri, probabil că detunăturile fuseseră auzite. Se forță să ajungă la ușa metalică și verifică încuietoarea. Era înțepenită. Dacă nu avea cineva o cheie sau dacă nu intenționau să taie ușa, era în siguranță. Putea să-și mai tragă sufletul. Nu vor chema poliția. Spera că nu vor chema poliția.

Se lăsă să alunece pe podea. Broboane de sudoare i se revărsau pe față și începu să tremure. I se părea nedrept că pierduse timp cu aceste momente de violență izbăvitoare și încântătoare și că trebuia să se chinuiască pentru a rămâne conștientă în timpul prăbușirii fiziologice care urma, dar nu-și

putea permite să adoarmă. Nu aici. Își strânse genunchii la piept, plângând nu din cauza fricii sau a remușcărilor, ci a reacției corpului în timpul acestei prăbușiri. Cineva bătea la ușă, dar sunetul nu părea sigur. Era ezitant. Câteva minute în plus și ar fi fost… nu bine. Nu. Dar destul de bine. Doar câteva minute.

De aceea modificările glandulare nu fuseseră niciodată adoptate în cultura militară. Niște soldați hotărâți, fără ezitări sau îndoieli, atât de plini de adrenalină, încât își puteau smulge propriii mușchi fără să le pese, aveau forța de a câștiga bătălii. Însă aceiași luptători, chirciți și scâncind timp de cinci minute după aceea, ar fi pierdut totul. Era o tehnologie eșuată, dar nu inaccesibilă – doar să găsești destul de mulți bani, să ai suficiente servicii de oferit la schimb și destui oameni de știință lipsiți de scrupule. Era ușor. De fapt, cea mai ușoară parte a planului ei.

Hohotele de plâns se intensificară, modificându-se. Începu să vomite. Știa din experiență că nu va dura mult. Între două reprize, observă pieptul culturistului încercând să tragă aer prin gâtul distrus, însă fără niciun rezultat. Mirosul de sânge și de vomă făcea aerul irespirabil. Melba își ținu respirația și-și șterse buzele cu dosul palmei. O dureau sinusurile, însă nu știa dacă era din cauza vărsăturilor sau a glandelor false implantate în carnea sensibilă. Nu conta.

Bătăile în ușă erau tot mai disperate, iar Melba auzea vocea grăsanului din partea cealaltă. Nu mai avea timp. Luă plicul din plastic și-l îndesă în buzunar. Melba Alzbeta Koh se strecură pe fereastră și sări în stradă. Duhnea îngrozitor. Avea mâinile însângerate. Tremura la fiecare pas. Lumina slabă a soarelui o deranja, așa că se feri de ea făcându-și palmele streașină. În această parte a orașului Baltimore, o mie de oameni o puteau vedea, și totuși nu văzură nimic. Vălul de anonimat aranjat și întreținut de traficanții de droguri, proxeneții și negustorii de sclavi o proteja și pe ea.

Totul era în regulă. Reușise. Ultimul instrument era la locul lui și nu mai trebuia decât să ajungă la hotel, să bea ceva pentru a-și reechilibra electroliții și să doarmă puțin. Iar apoi, peste câteva zile, să-și preia îndatoririle în *Cerisier* și să-și înceapă călătoria lungă spre marginea sistemului solar. Ținându-și corpul drept, coborî strada evitând privirile oamenilor – aparent, drumul ce trecea pe lângă cele douăsprezece intersecții care o

despărțeau de locuința ei era interminabil. Însă va reuși. Va face tot ce trebuia făcut.

Fusese Clarissa Melpomene Mao. Familia ei ținuse în mâini soarta multor orașe, colonii și planete. Iar acum, tatăl ei era deținut într-o închisoare necunoscută, fiindu-i interzis să vorbească cu altcineva în afară de avocatul său, ducându-și zilele împovărat de rușine. Mama ei trăia într-un complex privat de pe Luna, unde se sinucidea lent cu medicamente. Frații și surorile ei – cei care mai erau în viață – se risipiseră prin refugiile pe care le putuseră găsi pentru a se feri de ura celor două lumi. Cândva, numele familiei sale era scris cu lumina stelelor și cu sânge, iar acum erau considerați niște răufăcători. Fuseseră distruși.

Însă Melba putea îndrepta situația. Nu fusese ușor și nu va fi nici de acum încolo. În unele nopți, sacrificiile îi păreau aproape insuportabile, însă va reuși. Putea să arate întregii lumi nedreptatea pe care James Holden i-o făcuse familiei sale. Îl va demasca. Îl va umili.

După care îl va distruge.

Capitolul 4

Anna

Annușka Volovodov, pastorul Anna pentru congregația ei de pe Europa – sau reverendul dr. Volovodov pentru cei pe care nu-i simpatiza – stătea pe fotoliul înalt din piele de la biroul ei când sosi bărbatul care-și bătea soția.

— Nicholas, spuse ea încercând să pună cât mai multă căldură în voce. Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să vii.

— Nick, replică el, după care se așeză pe unul dintre scaunele metalice din fața biroului.

Erau niște scaune mai joase decât al ei, ceea ce dădea încăperii o vagă aparență de sală de judecată, cu ea în postura de judecător. De aceea nu se așeza niciodată la birou când se întâlnea cu un enoriaș. Lângă peretele din spate avea o canapea confortabilă, mult mai bună pentru conversații intime și pentru consiliere. Însă uneori îi era util aerul de autoritate pe care i-l dădeau fotoliul mare și biroul masiv.

Ca acum.

— Nick, rosti ea, după care își lipi vârfurile degetelor și-și sprijini bărbia de ele. Sophia a venit la mine în dimineața asta.

Nick ridică din umeri, ferindu-și privirea ca un școlar prins că a copiat la examen. Era un bărbat înalt, longilin și ciolănos, asemenea celor de pe planetele exterioare, care munceau din greu. Anna știa că lucra pe șantiere de suprafață. Aici, pe Europa, asta însemna zile lungi într-un costum spațial greu. Cei care se ocupau cu astfel de treburi erau duri și nemiloși. Nick avea atitudinea unuia conștient de efectul pe care îl are asupra celorlalți și se folosea de fizicul său pentru a intimida.

Anna îi zâmbi. „Chestia asta nu are asupra mea niciun efect”.

— N-a vrut să-mi spună de la început ce s-a întâmplat, zise ea. A durat ceva până s-o conving să-și ridice cămașa. Nu era nevoie să văd vânătăile, fiindcă știam că sunt acolo. Însă aveam nevoie de fotografii.

Când rosti ultimul cuvânt, el se aplecă înainte, mijind ochii și mutându-și privirea dintr-o parte în alta. Probabil avea impresia

că în felul ăsta părea mai dur, mai amenințător. În realitate, îl făcea să semene cu un șobolan.

— A căzut…, începu el.

— În bucătărie, continuă Anna în locul lui. Știu, mi-a spus. După care nu s-a mai putut opri din plâns. În cele din urmă, mi-a zis că ai început s-o lovești din nou. Ții minte ce ți-am spus că se va întâmpla dacă mai dai în ea?

Nick se foi în scaun și își întinse picioarele lungi. Își strânse mâinile mari și osoase până când i se albiră articulațiile. Îi evita privirea.

— N-am vrut să fac asta, spuse el. S-a întâmplat pur și simplu. Aș putea participa la o nouă ședință de consiliere.

Anna își drese glasul și când, în cele din urmă, bărbatul se uită la ea, îl fixă cu privirea.

— Nu, e prea târziu. Ți-am oferit consiliere pentru furie. Biserica a plătit pentru tine până când ai renunțat. Noi ți-am asigurat treaba aia. Acum s-a terminat.

Trăsăturile lui Nick se înăspriră.

— Ai de gând să-mi debitezi una dintre predicile alea despre Iisus? M-am săturat până-n gât de prostiile astea, zise el trecându-și palma pe sub bărbie. Sophia îmi zice mereu: „Pastorul Anna a spus…” Dar știi ceva? La naiba cu ce spune pastorul Anna!

— Nu, spuse Anna. Nu este o predică despre Iisus. Am terminat și cu asta.

— Și atunci ce facem aici?

— Ții minte ce ți-am zis că se va întâmpla dacă mai dai în ea? îl întrebă apăsând fiecare cuvânt.

Nick dădu iarăși din umeri, apoi se ridică de pe scaun și se îndepărtă întorcându-i spatele.

— De ce dracu’ m-ar putea interesa ce ai de spus, *pastore Anna*? zise în timp ce se prefăcea că analizează una dintre diplomele care atârnau pe perete.

Liniștită, Anna scoase un suspin de ușurare. În timp ce se pregătea pentru întrevedere, nu era sigură că ar fi în stare să facă ceea ce trebuie. Avea o adevărată aversiune viscerală față de necinste – și totuși era pe punctul să distrugă pe cineva prin minciună. Sau măcar prin înșelăciune. Își justifică intenția repetându-și că nu voia decât să salveze pe cineva. Însă știa că nu ar fi de ajuns. Pentru ceea ce urma să facă avea să plătească

cu multe nopți nedormite și mustrări de conștiință. Cel puțin furia acestui individ avea să-i ușureze misiunea pe termen scurt.

Anna rosti în gând o scurtă rugăciune: „Te rog, ajută-mă s-o salvez pe Sophia de bărbatul ăsta care o va ucide dacă nu-l opresc”.

— Am spus că voi avea grijă să ajungi la închisoare, continuă Anna adresându-se spatelui întors spre ea.

Auzind asta, Nick se întoarse și o privi cu viclenie.

— Oh, așa deci?

— Da.

Se îndreptă spre ea cu ceea ce părea un pas agale în condițiile unei gravitații scăzute. Voia să pară amenințător, dar Annei, care crescuse în puțul gravitațional al Pământului, i se părea ridicol. Se abținu să nu izbucnească în râs.

— Sophia nu va spune nimic, zise bărbatul înaintând până la birou, pentru a o privi pe Anna de sus. Știe foarte bine ce s-a întâmplat. A căzut în bucătărie și asta le va spune magistraților.

— E adevărat, rosti Anna, după care deschise sertarul biroului și scoase taserul. Îl ținu în poală, unde Nick nu putea să-l vadă. E îngrozită de tine. Dar eu nu sunt. Nu-mi mai pasă deloc de tine.

— Serios? replică Nick și, aplecându-se în față, încercă s-o sperie încălcându-i spațiul personal.

— Dar Sophia este membră a congregației și este prietena mea, continuă Anna aplecându-se spre el. Copiii ei se joacă cu fiica mea. Îi iubesc. Iar dacă nu fac ceva, ai s-o omori.

— Ceva cum ar fi…?

— O să sun la poliție și o să spun că m-ai amenințat.

Își întinse apoi mâna stângă spre terminalul de pe birou.

Era un gest menit să provoace, de parcă spunea: „Oprește-mă să fac asta”.

Nick îi aruncă un rânjet sălbatic și o apucă de braț, strângându-i oasele încheieturii destul de tare încât s-o doară. Destul de tare încât să lase urme. Cu cealaltă mână însă, Anna își îndreptă taserul spre el.

— Ce-i asta?

— Îți mulțumesc că mi-ai ușurat sarcina, îi zise.

Și trase, iar bărbatul fu aruncat la pământ, cuprins de spasme. Anna simți un slab ecou al șocului în mână și în braț,

ceea ce făcu să i zbârlească firișoarele de păr. Luă terminalul de pe birou și o sună pe Sophia.

— Sophia dragă, sunt pastorul Anna. Te rog să mă asculți. Poliția va veni în curând la tine acasă să întrebe de Nick. Trebuie să spui ce s-a întâmplat și să arăți vânătăile. Între timp, Nick va fi deja în închisoare. Vei fi în siguranță. Soțul tău m-a înfruntat când l-am întrebat ce ți s-a întâmplat, iar dacă nu vrei s-o încurcăm amândouă, declarația ta trebuie să fie sinceră.

După câteva minute în care încercă s-o convingă, în cele din urmă reuși să obțină din partea Sophiei promisiunea că va vorbi cu polițiștii. Nick începea să-și miște ușor brațele și picioarele.

— Nu mișca, îi spuse Anna. Aproape am terminat.

Sună apoi la departamentul de poliție din New Dolinsk. Corporația pământeană care avusese cândva contractul dispăruse, dar se părea că mai existau forțe de poliție prin tuneluri, căci cineva răspunse. Poate era o companie centuriană. Sau poate chiar APE. Nu conta.

— Bună ziua, sunt reverendul dr. Annușka Volovodov, pastorul de la St. John’s United. Am sunat pentru a raporta un atac asupra persoanei mele. Un bărbat pe nume Nicholas Trubachev a încercat să mă atace când i-am cerut socoteală în legătură cu faptul că-și bate soția. Nu, nu m-a rănit, am doar câteva vânătăi la încheietura mâinii. Am avut un taser în birou și l-am folosit înainte să-mi poată face ceva mai rău. Da, m-aș bucura să dau o declarație când veți ajunge. Vă mulțumesc.

— Cățea, îi aruncă Nick tremurând și încercând să se ridice în picioare.

Anna mai trase o dată.

•

— Ai avut o zi grea? întrebă Nono când Anna ajunse în cele din urmă acasă.

Nono o legăna pe fiica lor în poală, iar micuța Nami scoase un strigăt și se repezi spre Anna de îndată ce închise ușa în urma ei.

— Ce face fata mea? spuse Anna și, cu un oftat lung, se prăbuși lângă ele pe canapea.

Nono îi întinse copilul, iar Nami se repezi să-i desfacă Annei cocul și s-o tragă de păr. Anna își strânse fiica la piept și inspiră adânc, mirosindu-i creștetul capului. Mirosul subtil și puternic pe care îl emana fetița când o aduseseră prima oară acasă

dispăruse, însă mai rămăsese o urmă slabă. Oamenii de știință puteau susține sus și tare că ființa umană nu are capacitatea de a interacționa la nivel feromonal, însă Anna știa că toate astea sunt prostii. Oricare ar fi fost substanțele chimice pe care Nami le emanase ca nou-născut, erau cele mai puternice droguri pe care Anna le experimentase vreodată. O făcuseră să-și mai dorească un copil doar ca să simtă din nou mirosul acela.

— Namono, fără tras de păr, spuse Nono încercând să desprindă părul roșcat al Annei din pumnul copilei. Nu vrei să vorbești despre ce te frământă? o întrebă pe Anna.

Numele complet al lui Nono era tot Namono. Însă devenise Nono când sora sa geamănă mai în vârstă începuse să vorbească. Atunci când Anna și Nono și-au numit fiica după ea, numele s-a preschimbat cumva în Nami. Cei mai mulți probabil nu știau că bebelușul fusese numit după una dintre mamele sale.

— Ba da, spuse Anna. Dar mai întâi simt nevoia să stau puțin cu copilul.

Și o sărută pe Nami pe nasul cârn. Același nas lat și plat ca al lui Nono, sub ochii verzi strălucitori ca ai Annei. Avea pielea cafenie a lui Nono, dar bărbia ascuțită a Annei. Anna ar fi fost în stare să rămână ore întregi uitându-se la Nami și sorbind uimitorul amestec dintre ființa sa și femeia pe care o iubea. Experiența era atât de intensă, încât părea aproape ceva divin. Nami prinse în gură o șuviță din părul Annei, iar Anna o îndepărtă ușor, după care, cu zgomot, scoase limba la ea.

— Părul nu se mănâncă! îi zise și Nami izbucni în râs de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru spus vreodată.

Nono luă mâna Annei și i-o ținu strâns. Rămaseră așa multă vreme.

•

Nono gătea ciuperci cu orez. Adăugase puțină ceapă rehidratată, iar mirosul puternic umplea bucătăria. La masă, Anna tăia mere pentru salată. Niște mere mici, nu prea tari. Nu erau bune de mestecat, dar mergeau la o salată Waldorf cu suficiente alte arome și texturi care să le ascundă imperfecțiunile. Și erau norocoase să le aibă. Fructele erau din prima recoltă de pe Ganymede, de când cu problemele de acolo. Anna prefera să nu se gândească la foametea care i-ar fi afectat

pe toți dacă situația de pe satelit nu s-ar fi redresat în mod extraordinar.

— Nami va dormi cel puțin o oră, zise Nono. Ești pregătită să vorbești despre ziua pe care ai avut-o azi?

— Am rănit pe cineva și i-am mințit pe cei de la poliție, spuse Anna.

Apăsă prea tare cuțitul, care tăie în două mărul moale și-i atinse degetul mare. Dar nu atât de adânc, încât să sângereze.

— Bine… mă rog… dar va trebui să-mi explici chestia asta, spuse Nono în timp ce amesteca un castronel de bulion în compoziția de orez cu ciuperci.

— Nu, chiar nu pot. Parte din ceea ce știu a fost o mărturisire.

— Și minciuna ai spus-o ca să ajuți pe cineva?

— Așa cred. Sper că da, răspunse Anna punând ultimele bucăți de măr în castron și adăugând apoi nuci și stafide. Puse sosul și începu să amestece.

Nono se opri și o fixă cu privirea.

— Ce-ai să faci dacă vei fi prinsă cu minciuna?

— Îmi cer scuze, zise Anna.

Nono dădu din cap, după care se întoarse la oala cu orez.

— Am deschis astăzi terminalul de pe biroul tău ca să-mi verific mailurile. Încă erai logată. Am găsit un mesaj din partea Națiunilor Unite cu privire la proiectul comisiei umanitare a secretarului general. Despre toți oamenii pe care îi trimit spre Inel.

Anna simți ghimpele ascuțit al vinovăției.

— Căcat! înjură ea. Nu-i plăceau vulgaritățile, dar uneori parcă era nevoie de ele. Încă n-am răspuns.

Se simțea de parcă spusese încă o minciună.

— Vom vorbi despre asta înainte să iei o decizie?

— Firește, eu…

— Nami are aproape doi ani, spuse Nono. Suntem aici de doi ani. Într-un fel, decizia de a rămâne înseamnă a stabili cu cine va sta Nami pentru tot restul vieții sale. Are rude în Rusia și în Uganda care nu au văzut-o niciodată. Iar dacă va rămâne aici mai mult timp, nu o vor mai vedea nicicând.

Lui Nami i se dădea același cocteil de medicamente pe care îl primeau toți nou-născuții de pe planetele exterioare. Acesta facilita creșterea oaselor și combătea cele mai grave efecte pe care mediile cu gravitație scăzută le exercitau asupra dezvoltării

copiilor. Însă Nono avea dreptate. Dacă mai rămâneau multă vreme aici, Nami avea să înceapă să dezvolte silueta prelungă și subțire caracteristică vieții de acolo. O viață în condiții de gravitație scăzută. Anna ar fi condamnat-o pentru totdeauna la o viață în afara mediului ei natal.

— De la început a fost vorba ca Europa să fie o variantă temporară, spuse Anna. Era o soluție bună. Vorbesc rusa, parohia este mică și fragilă...

Nono opri plita electrică și, așezându-se lângă ea, îi strânse mâna pe care o ținea pe masă. Pentru prima oară, tăblia mesei din imitație de lemn i se păru Annei de proastă calitate. De prost gust. Văzu cu o claritate surprinzătoare un viitor în care Nami nu avea să știe nicicând ce-i ăla lemn adevărat. Se simți de parcă primise un pumn în stomac.

— Nu-ți reproșez că am venit aici, spuse Nono. A fost visul nostru. Să venim în astfel de locuri. Dar când ai cerut să fii transferată aici, erai însărcinată în trei luni.

— Era puțin probabil să fiu aleasă, spuse Anna și în vocea ei se simți o atitudine defensivă.

Nono dădu din cap.

— Dar *ai fost* aleasă. Și chestia asta pentru Națiunile Unite... Să zbori spre Inel ca membră a unui grup consultativ al secretarului general... Și copilașul nostru de nici măcar doi ani...

— Cred că două sute de persoane s-au înscris pentru aceeași chestie.

— Te-au ales pe tine. Vor să te duci acolo.

— Era atât de puțin probabil..., începu Anna.

— Întotdeauna te aleg pe tine, o întrerupse Nono. Pentru că ești foarte specială. Oricine vede asta. Eu văd asta. Am văzut-o de prima dată când te-am întâlnit, când ți-ai ținut discursul la conferința despre credință din Uganda. Erai atât de nervoasă, încât ți-ai aruncat hârtiile cât colo, dar nu se auzea nici musca în sală. Erai pur și simplu strălucitoare.

— Te-am răpit din țara ta, spuse Anna, ca întotdeauna când Nono îi amintea cum s-au întâlnit. Biserica ugandeză s-ar fi putut folosi de o preoteasă tânără ca tine.

— Eu te-am răpit, ripostă Nono așa cum făcea mereu, doar că de data aceasta cu un tulburător sentiment de complezență, de parcă era un ritual plictisitor de care ar fi vrut să scape cât mai

repede. Mereu spui asta: „Au fost atât de mulți. Era foarte puțin probabil să fiu aleasă”.

— Dar așa este.

— E doar o scuză. Întotdeauna ai fost genul de om care nu cere permisiunea, ci mai degrabă iertare.

— N-o să plec, spuse Anna ducându-și mâna la ochi și încercând să-și stăpânească lacrimile care amenințau s-o copleșească. Cotul ei lovi bolul de salată, care fu cât pe ce să cadă de pe masă. Încă nu mi-am dat acordul. O să le spun că a fost o greșeală.

— Annușka, rosti Nono strângând-o de mână. Ai să te duci. Dar o iau pe Nami înapoi cu mine la Moscova. Va putea să-și vadă bunicii. Și să crească în condiții reale de gravitație.

Anna simți în stomac ghimpele fricii.

— Mă părăsești?

Zâmbetul lui Nono era un amestec de exasperare și de dragoste.

— Nu. *Tu* ne părăsești. Nu pentru multă vreme. Iar când ai să te întorci, te vom aștepta la Moscova. Familia ta. O să găsesc un loc frumos unde să locuim, din care Nami și cu mine vom face un cămin. Un loc în care să putem fi fericite. Însă nu vom merge cu tine.

— De ce?

Doar atât îi trecu prin minte Armei să spună.

Nono se ridică, luă două farfurii din dulap și, după ce pregăti mâncarea, o puse pe masă. În timp ce lua cu o lingură din salata Waldorf, zise:

— Mă îngrozește chestia aia. Chestia aia venită de pe Venus. Mi-e teamă de ce va însemna pentru tot ce avem mai scump. Omenirea, Dumnezeu, locul nostru în universul Său. Mi-e groază de ceea ce va face, bineînțeles, dar și mai mult de *semnificația* ei.

— Și mie mi-e frică, spuse Anna.

Și ăsta era adevărul. De fapt, era o parte din motivul pentru care solicitase să se alăture expediției când auzise de pregătirea ei. Aceeași frică despre care vorbea și Nono. Anna voia să o privească în ochi. Să-i dea lui Dumnezeu o șansă s-o ajute să înțeleagă. Atunci și numai atunci ar fi fost în măsură să-i ajute și pe alții să înfrunte problema.

— Așa că du-te și caută răspunsuri, o îndemnă Nono. Când te vei întoarce, familia te va aștepta.

— Îți mulțumesc, zise Anna ușor impresionată de propunere.

— Cred că vor avea nevoie de oameni ca tine acolo, continuă Nono cu gura plină de ciuperci și orez.

— Ca mine?

— Da, oameni care nu cer permisiunea.

Capitolul 5

Bull

— Nu-i trecut în buget, spuse Michio Pa, care era secund în *Behemoth.*

Dacă s-ar fi născut pe Pământ, probabil că ar fi fost o femeie mărunțică, însă o viață întreagă petrecută în micro-gravitație o schimbase așa cum îi schimbase de fapt pe toți. Brațele, picioarele și coloana vertebrală erau ușor alungite, dar fără a fi subțiri, fiind numai aranjate diferit. Capul îi era mai mare decât ar fi trebuit, iar în condițiile unei gravitații scăzute la o treime de *g* avea aceeași înălțime ca Bull, în ciuda înfățișării sale de copil. Îl făcea să se simtă mai scund decât era.

— Ar trebui să rezolvăm treaba asta, spuse el. Când au adăugat tunul electromagnetic, au considerat că avem armăturile și suporturile necesare. Adevărul este că mormonii s-au străduit să reducă masa ansamblului. Au folosit multă ceramică și silicați acolo unde ar fi trebuit să fie părți metalice. La direcție. Dacă tragem acum un proiectil, riscăm să ne jupuim pielea.

Pa străbătu coridorul lung și curbat. Tavanul se arcuia deasupra ei, alb și cam de două ori mai înalt decât ar fi trebuit, un gest estetic al designerilor care nu știau că urmau să construiască o navă de război. Avea pasul puțin mai mare decât al lui, mișcându-se ceva mai confortabil în condițiile de gravitație scăzută și făcându-l să meargă mai grăbit pentru a păstra ritmul de mers. Era una dintre numeroasele modalități prin care centurienii le aminteau bărbaților și femeilor născute pe Pământ că nu era locul lor aici. Secundul clătină din cap.

— Am venit cu un plan operațional, spuse ea. Dacă începem să-l refacem ori de câte ori simțim nevoia unei ajustări, atunci mai bine nu ne-am mai fi bătut capul cu el.

În sinea lui, Bull era de aceeași părere, dar cu o ușoară diferență. Dacă ar fi fost el secund, planul operațional ar fi fost rebotezat „instrucțiuni recomandate” și nu l-ar fi deschis decât atunci când ar fi vrut să râdă puțin. Pa probabil știa asta.

Ajunseră la rampa de tranzit, o curbă ușor înclinată care ducea de la nivelurile de comandă și control la prora lui *Behemoth* și la cilindrul masiv al corpului navei. De pe domeniul lui Pa pe domeniul său.

— Uite, zise Pa zâmbind împăciuitor, sunt de acord că va trebui modificat, dar nu voi începe realocarea până nu am o imagine de ansamblu. Dacă încep să trag resurse din controlul mediului pentru a rezolva treaba asta, iar săptămâna viitoare descoperim că ar mai fi ceva de făcut acolo, va trebui să fac manevra inversă, nu?

Bull privi în josul rampei. Luminile estompate încastrate în pereți umpleau aerul cu o strălucire pală lipsită de orice umbră, ca o imagine artificială a paradisului. Pa îi puse mâna pe umăr. Probabil intenționa să fie un gest plin de înțelegere, însă lui i se păru condescendent.

— Mda, bine, făcu el.

— O să fie bine, șefu', spuse ea strângându-i puțin umărul.

El dădu din cap și se îndreptă în josul rampei, spre platforma de transfer. Pașii ei se auzeau tot mai slab în urma lui, înghițiți de bâzâitul reciclatoarelor de aer. Bull își reprimă nevoia de a scuipa.

Pe când se numea *Nauvoo, Behemoth* fusese construită pentru un scop complet diferit. Majoritatea navelor proiectate pentru călătorii interplanetare erau ca niște clădiri masive, cu stivuiri de etaje cu o propulsie Epstein în partea inferioară, oferind o senzație de greutate pe tot parcursul, cu excepția câtorva ore pe la jumătatea traseului, când nava se răsucea pentru a trece de la accelerare la decelerare. Dar, cu propulsor Epstein sau nu, nicio navă nu-și putea asigura la nesfârșit cerințele de putere sau căldura generată de accelerație. În plus, Einstein avea unele chestii de zis privitor la deplasarea unei mase la viteze relativiste. *Nauvoo* fusese o navă-generație, călătoria sa fiind măsurată mai curând în ani-lumină decât în minute-lumină. Prin comparație, procentul din timpul de funcționare în condiții de propulsie era mic. Posturile de comandă și de control din partea superioară și motoarele principale și sistemele mecanice asociate din partea de jos mai că ar fi putut să aparțină unei unități standard, conectate prin două puțuri lungi de kilometri, unul pentru un elevator destinat

transportului de persoane, iar celălalt pentru a avea acces la învelișul corpului cilindric.

Restul era conceput pentru a se roti în jurul axului central.

Timp de secole, cât ar fi durat drumul până la Tau Ceti, corpul lui *Nauvoo* era menit să se rotească. Zece niveluri alocate ingineriei mediului, locuințelor echipajului, templelor, școlilor, unităților de tratare a apelor reziduale, atelierelor de reparații și forjelor, iar în centru, imensa zonă interioară. Era ca o bucată dintr-un Pământ întors pe dos, al cărui sol dădea iluzia de aer liber cu o lumină și o temperatură – datorate reactorului de fuziune – la fel de blânde ca într-o zi de vară.

Toate încăperile și coridoarele din partea centrală – de departe cea mai vastă zonă a navei – fuseseră construite în virtutea acestui anotimp lung, fără sfârșit. Nu prea mai contau perioadele scurte de accelerare și decelerare de la începutul și de la sfârșitul călătoriei. Doar că acum erau singurii pasageri ai navei. Acele locuri care ar fi trebuit să fie planșee erau toate ziduri și așa aveau să rămână pe veci. Vastele punți întărite, menite să poarte echivalentul în pământ al unei mici lumi, constituiau pereții unui puț aproape inutilizabil. Dacă cineva ar fi alunecat din punctul de conexiune în care nivelurile de comandă și control întâlneau spațiul imens, ar fi putut cădea aproape doi kilometri. Sistemele de alimentare cu apă concepute pentru a profita de gravitația indusă de rotație și de forța Coriolis zăceau inutile. *Nauvoo* fusese o minune a optimismului și a ingineriei umane, o declarație de credință în puterile îngemănate ale lui Dumnezeu și ale ingineriei riguroase. *Behemoth* era o misiune de salvare cu acceleratoare de masă prinse pe flancuri care ar fi provocat mai multe pagube navei decât inamicului.

Iar lui Bull nici măcar nu i se permitea să rezolve problemele de care știa.

Trecu prin stația de transfer și coborî spre biroul său. În acest sector, camerele și coridoarele erau toate construite de-a curmezișul, în așteptarea gravitației induse de rotație care nu se va mai produce nicicând. Întinderi metalice goale și conducte vizibile trădau graba de a termina, apoi de a salva și de a reface totul. Simplul fapt de a trece pe acolo îl deprima pe Bull.

Samara Rosenberg, multă vreme coordonatoarea reparațiilor din stația Tycho, iar acum inginer-șef în *Behemoth,* aștepta în anticameră, discutând cu noul adjunct al lui Bull. Se numea

Serge, iar Bull încă nu-și formase o părere despre el. Serge făcuse parte din APE înainte ca mișcarea să fi fost recunoscută. Avea la gât tatuajul tradițional în formă de cerc frânt, pe care îl purta cu mândrie. Dar, ca toți ceilalți din trupele de securitate, fusese recrutat de Michio Pa, iar Bull nu știa exact cum stătea situația. Încă nu avea încredere în el, iar neîncrederea îl împiedica să aibă o părere bună în privința lui.

În schimb, lui Sam îi plăcea de el.

— Hei, Bull, ai avut ocazia să vorbești cu secundul? îl întrebă ea în timp ce el se lăsă pe cușeta din spumă.

— Am discutat, spuse Bull.

— Și care-i planul? continuă Sam cu întrebările încrucișându-și brațele într-un mod care însemna că știa deja.

Bull își trecu o mână prin păr. Când era mai tânăr, avea un păr mătăsos. Acum, cu vârfurile degetelor, parcă simțea fiecare fir de păr în parte. Își scoase terminalul și aruncă o privire. Erau cinci rapoarte în așteptare, trei despre securitate, chestii de rutină, și două ocazionale – un raport de vătămare corporală și o plângere de furt. Nimic urgent.

— Hei, Serge, strigă Bull, ai putea să-mi ții locul timp de o oră?

— Orice vrei, șefu', răspunse Serge rânjind.

Probabil doar paranoia îl făcu pe Bull să creadă că percepe o undă de dispreț în aceste cuvinte.

— Bine, atunci. Hai, Sam. Fac cinste cu un pahar.

Pe vremea coaliției Pământ-Marte, într-o navă a acesteia exista un restaurant. Acum, cu APE, aveau un bar și vreo două restaurante clasice, precum și un punct de livrare a mâncării preambalate. Barul ocupa un spațiu imens, care putea fi destinat unui gimnaziu sau unei săli de bal, suficient de mare pentru o sută de persoane, însă Bull nu văzuse niciodată acolo mai mult de douăzeci de oameni. Iluminatul clasic fusese înlocuit cu leduri albastre și albe protejate de apărătoare din plastic cu textură nisipoasă. Mesele, de un negru mat, erau magnetizate pentru a reține balonașele comprimabile cu bere sau tărie. Nu se servea nimic în pahare de sticlă.

— *Che-che*! strigă barmanul în timp ce Bull și Sam intrară pe ușă.

— *Moergen*! *Alles-mesa.*

— *Meh-ya,* răspunse Sam, care se descurca în amestecul dialectal al centurienilor la fel de bine ca Bull în spaniolă sau engleză. Era limba ei maternă.

— Ce iei? întrebă Bull strecurându-se într-un separeu.

Îi plăceau cele de unde putea vedea ușa. Era un obicei vechi.

— Sunt în timpul serviciului, zise ea așezându-se în fața lui.

Bull se aplecă înainte, prinse privirea barmanului și ridică două degete.

— Limonade, spuse el.

— *Sa-sa*! făcu barmanul ridicând un pumn, echivalentul centurian al unei aprobări din cap.

Bull se lăsă pe spătar și se uită la Sam. Era o femeie drăguță, tunsă pixie și cu un zâmbet delicat. Când s-au întâlnit prima dată, Bull se întrebase serios, vreme de un minut, dacă i se părea atractivă. Însă văzuse aceeași întrebare în ochii ei, așa că renunțaseră amândoi să meargă mai departe.

— Nu a mers prea bine, așa-i? întrebă Sam.

— Nu.

Femeia ridică din sprâncene și-și puse coatele pe masă. Bull îi prezentă pe scurt obiecțiile și logica lui Pa, expresia lui Sam preschimbându-se în timpul ăsta, treptat, într-un amuzament fatalist.

— Așteaptă să se încheie cu bine reechiparea, zise după ce Bull termină de vorbit. Dar dacă facem teste de tragere, băiatul ăsta rău va face buba – și încă una grozav de mare.

— Ești sigură?

— Nu sută la sută, spuse ea. Să zic până în optzeci.

În timp ce barmanul aducea limonada, Bull lăsă să-i scape o înjurătură. Erau niște balonașe galben citron cam de mărimea pumnilor săi, purtând inscripția, cu litere de un roșu-aprins, Плодоовощ малыша потехи.

— Poate ar trebui să stau de vorbă cu ea, spuse Sam. Dacă venea direct de la mine…

— Dacă ar veni direct din partea ta, probabil ar merge, după care s-ar apuca să mă refuze în orice privință, o întrerupse el. „A cerut Bull asta? Ei, dacă ar fi fost important, ar fi trimis-o pe centuriană”. Corect?

— Chiar crezi că-i din cauză că nu te-ai născut aici?

— Da.

— Poate că ai dreptate. Îmi pare rău.

— Asta e, zise Bull prefăcându-se că nu-l deranjează.

Sam luă limonada de pe masă și se uită lung și gânditoare la băutură. Balonașul scoase un clic în momentul în care magnetul îl prinse din nou de masă.

— N-am nimic împotriva celor de pe planetele interioare. Am lucrat cu mulți dintre voi și n-am întâlnit mai mulți nemernici decât printre centurieni. Dar trebuie să întăresc suporturile tunului electromagnetic. N-aș avea nimic împotrivă să găsesc o modalitate de a reuși fără să-ți creez probleme.

— Doar dacă ar fi de ales între asta și a distruge nava, spuse Bull dând din cap. Dă-mi un mic răgaz. Găsesc eu ceva.

— Începe din clipa în care vrei să tragi în cineva și numără înapoi optsprezece zile. Acesta este termenul meu limită. Chiar dacă sunt toți treji și muncesc pe rupte, băieții mei nu se vor putea mișca mai repede de atât.

— O să găsesc eu ceva.

•

Reclamația de furt s-a dovedit a proveni din partea unui echipaj de reparație și întreținere care nu ajunsese la un acord privind locul de depozitare a sculelor. Raportul privind rănirea se referea la un puști care fusese prins între niște plăci ale punții și cineva care manevra un dispozitiv de recuperare. Cartilajul unui genunchi îi fusese sfărâmat în vreo zece bucăți; după părerea medicului, ar fi fost de preferat o fractură curată de os. Victima accidentului avea să-și revină, dar nu mai putea munci cel puțin o lună, cât avea să dureze sudarea bucăților de cartilaj.

Rapoartele de securitate erau pline de formulări standard, ceea ce însemna fie că lucrurile mergeau bine, fie că problemele erau trecute sub tăcere, dar probabil mergeau bine. Călătoria spre Inel era un zbor de încercare, ceea ce însemna întotdeauna o perioadă de adaptare în care echipajul trebuia măcar în aparență să strângă rândurile și să-și facă treaba așa cum trebuie. Se așteptau toți să fie probleme, așa că exista o perioadă de grație în care moralul nu era afectat.

Postul de șef al securității într-o navă APE era o poziție inconfortabilă, ceva între polițist, expert în organizare și, în mare parte, mama ocrotitoare a unui echipaj de o mie de oameni, fiecare cu propriile priorități și lupte meschine pentru putere și cu propria opinie despre cum ar trebui să-și facă

treaba mai bine. Un bun șef al securității evita să-l sâcâie pe căpitan cu toate prostiile, și asta în permanență.

Totuși, cel mai rău în treaba asta era că toate sarcinile oficiale ale lui Bull erau concentrate pe interiorul navei. Or, chiar în momentul ăsta, o flotilă de nave terestre se deplasa cu viteză. O forță alcătuită din nave de război marțiene – ceea ce rămăsese din flota lor în urma a două… hai să nu le spunem războaie – se îndrepta în grabă spre același obiectiv. Și *Behemoth* se deplasa greoi în aceeași direcție, bucurându-se de un mic avans fiindcă se afla mai departe de Soare, iar accelerația în condițiile unei gravitații scăzute nu o putea încetini. Și toți se îndreptau spre Inel.

Aveau să se înmulțească rapoartele adresate comandantului Ashford, iar secundul său Pa avea să le citească și ea. Bull avea acces doar la cele câteva resturi pe care cei doi se încumetau să i le comunice sau la același talmeș-balmeș panicard care umplea rețelele de informații. Ashford și Pa aveau să fie în ședință în majoritatea timpului lor de cart, lucrând la diverse strategii și opțiuni și făcând scenarii legate de posibilul mers al lucrurilor în momentul în care ajungeau la Inel. Bull avea să se ocupe în schimb de toate problemele obișnuite, cu care, astfel, ei nu mai trebuiau să-și bată capul.

Și, într-un fel sau altul, va contribui la succesul misiunii. Pentru că așa îi ceruse Fred.

— Hei, șefu', spuse Serge.

Bull ridică ochii de pe terminalul său de birou. Serge stătea în ușa încăperii.

— Mi-am terminat cartul. Am plecat.

— Bine, spuse Bull. Mai am ceva de lucru. Încui eu după ce termin.

— *Bien alles,* zise Serge dând din cap.

Și se îndepărtă târșâindu-și ușor picioarele prin camera din față. Pe coridor, Gutmansdottir își mângâie barba albă, iar Casimir spuse ceva care îi făcu pe amândoi să chicotească. Corin își ridică bărbia spre Serge când acesta ieși. Ușa se închise în urma lui. Când fu sigur că nu mai era nimeni în preajmă, Bull desfășură planul operațional și începu vânătoarea. Nu era autorizat să-l schimbe, dar asta nu însemna că nu putea schimba nimic.

Două ore mai târziu, după ce termină, închise monitorul și se ridică de pe scaun. Biroul era întunecat și prea rece pentru gustul lui. Bâzâitul sistemului de ventilare îl alina. Dacă ar fi fost o liniște totală, ar fi trebuit să-și facă griji. Se întinse, iar vertebrele dintre umeri scrâșniră ca pietrișul.

Cel mai probabil erau încă la bar. Serge, Corin și Casimir. Macondo și Garza, atât de asemănători, de parcă erau frați. Jojo. Oamenii lui, în măsura în care erau ai lui. Trebuia să plece. Să fie cu ei. Să-și facă prieteni.

Ar trebui să se întindă în cușeta lui.

— Hai, bătrâne, spuse el. E timpul să te odihnești.

Închisese și încuiase ușa biroului, când îi veni în minte vocea lui Sam: „Chiar dacă sunt toți treji și muncesc pe rupte, băieții mei nu se vor putea mișca mai repede de atât”. Ezită, cu degetele deasupra tastaturii. Era târziu. Trebuia să mănânce ceva și să doarmă puțin; și să verifice agregatorul pe care vărul său îl instalase în urmă cu trei ani, astfel încât să știe fiecare despre ceilalți care și pe unde își fac veacul. Avea un recipient de chili verde congelat de la Hatch, de pe Pământ, care-l aștepta. Va fi acolo dimineața, pe lângă multe altele. Nu avea nevoie să muncească mai mult pentru el. Nimeni nu avea să-i mulțumească pentru asta.

Se întoarse în încăpere, se așeză la birou și reciti raportul de vătămare.

•

Sam izbucni într-un râs sănătos, izvorât din profunzimile ființei sale, care umplu secția de prelucrare și care, repercutându-se de tavan și de pereți, ajunse să răsune de parcă existau o mulțime ca ea. Doi dintre tehnicienii aflați în capătul celălalt al încăperii își întoarseră privirile spre femeie și zâmbiră fără să știe de ce.

— Asistență tehnică? întrebă ea. Cred că glumești.

— Tunul electromagnetic este un echipament destul de tehnic, spuse Bull. Are nevoie de asistență tehnică.

— Ai redefinit, așadar, ceea ce fac eu în materie de asistență tehnică?

— Da.

— Chestia asta nu va fi acceptată nicicând, spuse ea.

— Atunci fă-ți treaba repede, o îndemnă Bull.

— Ashford te va băga la zdup pe motive disciplinare, zise ea, iar veselia i se mai atenuă, fără însă a-i dispărea cu totul.

— Are tot dreptul. Dar mai este un lucru despre care voiam să-ți vorbesc. Ai spus ieri ceva despre cât timp ți-ar lua să termini treaba dacă membrii echipajului tău ar fi treji?

Parcă s-ar fi stins o lumină. Zâmbetul dispăru brusc de pe fața lui Sam. Femeia își încrucișă brațele. Mici riduri în formă de semilună îi apărură la colțurile gurii, făcând-o să pară mai în vârstă decât era. Bull dădu din cap de parcă spusese ceva.

— Ai tehnicieni care vin la muncă drogați, rosti el.

— Se mai întâmplă, recunoscu Sam, după care continuă ceva mai reticentă: uneori din cauza alcoolului, dar de cele mai multe ori folosesc praf magic, pentru a compensa lipsa somnului.

— Am primit un raport despre un puști care și-a bușit genunchiul. Analiza de sânge nu a indicat nimic neobișnuit, dar se pare că nimeni nu s-a gândit să-i facă vreo analiză individului care manevra dispozitivul. Numele manipulantului nici măcar nu apare în raport. Ciudat, nu?

— Dacă spui tu…, zise ea.

Bull coborî ochii și se uită la picioarele sale. La cizmele de serviciu în gri cu negru. La podeaua pe care nu se vedea nicio pată.

— Îmi trebuie un nume, Sam.

— Știi că nu pot face asta. Nenorociții ăștia fac parte din echipajul meu. Dacă pierd respectul lor, am terminat-o.

— N-am de gând să-i salt pe băieți câtă vreme mă înțeleg cu ei.

— Nu poți să-mi ceri să aleg o tabără sau alta. Și, îmi pare rău că-ți spun, dar tu nu prea mai ai mulți prieteni pe-aici. Ar trebui să ai grijă cum îi îndepărtezi pe oameni.

În celălalt capăt al secției, cei doi tehnicieni ridicau cu un elevator un dispozitiv distrus. Murmurul conversației lor se reducea doar la sunetul cuvintelor, fără ca sensul lor să fie perceptibil. Cum el nu putea să înțeleagă ce spuneau, Bull își închipui că nici ei nu-l auzeau.

— Mda. Atunci cum rămâne, Sam?

— Bull…

— Va trebui să știu de partea cui ești.

O văzu cum ezită. Nu dură mai mult de câteva secunde, apoi femeia își aruncă privirile în celălalt capăt al secției. Tehnicienii

deschiseseră dispozitivul și scoteau de pe ax un motor electric. Era mai mic decât un bax de șase beri și era construit pentru a dezvolta un moment de torsiune suficient de mare încât să rupă oțelul. Nu era genul de lucru cu care să te joci atunci când ești beat. Sam îi urmări privirea și-i ghici șirul gândurilor.

— Pentru un tip care încalcă atâtea reguli, poți părea al dracului de intransigent.

— Cred cu tărie că trebuie să fac ceea ce trebuie făcut.

Sam mai rezistă un minut, dar în cele din urmă îi dădu un nume.

Capitolul 6

Holden

— Uranus este într-adevăr foarte departe, zise Naomi în timp ce se deplasau de-a lungul coridorului ce ducea la platforma de andocare.

Era a treia obiecție la contractul pe care îl menționa, iar ceva în vocea ei îi dădea de înțeles lui Holden că lista era mult mai mare. În alte împrejurări s-ar fi gândit că era pur și simplu furioasă pe el pentru că acceptase contractul. *Era* furioasă. Dar nu *pur și simplu.*

— Da, spuse el. E departe.

— Iar Titania este o mizerie de satelit pe care se află o mică bază științifică, continuă Naomi.

— Da.

— Am putea *cumpăra* Titania cu banii pe care ni-i dau oamenii ăia ca să ajungem acolo.

Holden ridică din umeri. Acest sector din Ceres era un labirint de tuneluri improvizate pentru depozitare și un spațiu pentru birouri chiar mai modest. Pulverizarea cu spumă izolatoare dăduse pereților o nuanță alb-murdar. Cu un cuțit de buzunar și având la dispoziție câteva minute, cineva ar fi putut ajunge fără prea mult efort la stratul stâncos din Ceres. După aspectul jalnic al coridorului, se părea că erau mulți cei care aveau cuțite și nu știau cum să-și omoare timpul.

Un mic stivuitor se îndreptă spre ei cu un vaiet electric și o serie constantă de bipuri ascuțite. Holden se lipi de perete și o trase pe Naomi lângă el, pentru a elibera drumul. Șoferița îi mulțumi lui Holden cu o mică înclinare a capului, după care își văzu de drum.

— Și atunci de ce ne angajează? întrebă ea.

— Pentru că suntem cei mai buni?

— Titania are… cât să fie… vreo două sute de oameni care trăiesc la baza științifică? Știi cum îi aprovizionează de obicei? Încarcă totul într-o rachetă de unică folosință, cu frânare, și o propulsează pe orbita lui Uranus cu un lansator electromagnetic.

— De obicei, da, încuviință Holden.

— Iar compania? Outer Fringe Exports? Dacă aș fi înființat o firmă efemeră, la un preț convenabil, știi cum i-aș fi spus?

— Outer Fringe Exports?

— Outer Fringe Exports, repetă ea.

Naomi se opri la trapa de intrare ce dădea spre platforma de andocare închiriată și spre *Rosinanta.* Pancarta de deasupra căii de acces indica numele utilizatorului actual: Outer Fringe Exports. Holden se apucă să regleze controalele pentru a declanșa ciclul de deschidere a ușilor presurizate, însă Naomi îi puse o mână pe braț.

— Oamenii ăștia închiriază o navă de război pentru a transporta ceva pe Titania, spuse ea coborând tonul vocii, ca și cum se temea că ar putea-o auzi cineva. Cum își permit așa ceva? Cala noastră este de mărimea unei cutii de pălărie.

— Le-am făcut un preț bun? rosti Holden încercând să fie amuzant, dar fără a reuși.

— Ce ar putea trimite cineva pe Titania care să necesite o navă rapidă, discretă și puternic înarmată? Ai întrebat ce se află în cutiile astea pe care ne-am angajat să le transportăm?

— Nu, n-am întrebat. În mod normal aș fi făcut-o, dar în cazul ăsta mă străduiesc din greu să nu aflu.

— De ce? întrebă Naomi încruntându-se.

Holden își scoase terminalul portabil și căută o hartă orbitală a sistemului solar.

— Vezi chestia asta, de-a lungul marginii? Este Inelul.

Derulă imaginea spre cealaltă margine a sistemului solar.

— Iar ăsta este Uranus. Sunt efectiv cele mai depărtate puncte din Univers care au oameni prin preajmă.

— Da, și? făcu Naomi.

Holden trase adânc aer în piept. Simțea urcând în el un val din acea anxietate pe care întotdeauna încerca să o nege, însă reuși să se controleze.

— Știu că nu vorbesc prea mult despre asta, dar ceva cu adevărat neplăcut și cu un număr îngrozitor de mare de morți la activ îmi știe numele și are legătură cu Inelul.

— Miller, spuse Naomi.

— Inelul s-a deschis, iar el *știa când s-a întâmplat.* A fost cel mai rațional lucru pe care l-a făcut de când…

„De când a înviat din morți”. Cuvintele îi înțepeniră în gâtlej, iar Naomi nu-l forță să le rostească. Se mulțumi să dea din cap. Înțelegea. Într-un act de lașitate legendar, se repezea în celălalt capăt al sistemului solar pentru a-l evita pe Miller, și Inelul, și tot ce avea legătură cu ei. Dacă trebuia să transporte organe umane pentru piața neagră, droguri sau roboți sexuali sau orice ar fi fost în cutiile alea, ar fi făcut-o. Pentru că era speriat.

Privirea ei rămase impenetrabilă. De când se cunoșteau, încă reușea, atunci când voia, ca expresia feței să nu-i trădeze gândurile.

— Bine, spuse Naomi și, împingând ușa, îi făcu loc să intre.

La marginea exterioară a lui Ceres, unde gravitația indusă de rotație era cea mai mare, Holden aproape că se simțea ca pe Luna sau pe Marte. Punți de încărcare pătrundeau în învelișul stației ca niște vene groase, așteptând ca dispozitivele să încarce marfa. Cicatrice prost peticite marcau pe pereți locurile ce aminteau de diverse accidente. Aerul mirosea a lichid de răcire și a filtre de aer ieftine care lui Holden îi aminteau de putoarea de urină uscată. Cu ochii închiși, Amos se odihnea pe un mic elevator electric.

— Am obținut comanda?

— Am obținut-o, spuse Naomi.

Când se apropiară, Amos deschise un ochi. Un singur rid de încruntare îi străbătea fruntea lată.

— Și ne bucură treaba asta? întrebă el.

— Suntem mulțumiți, spuse Naomi. Să ne pregătim de plecare. Încărcătura trebuie să ajungă în zece minute și probabil va trebui să părăsim stația cât mai curând posibil, fără a trezi suspiciuni.

Era ceva frumos în eficiența unei echipe ai cărei membri zburau împreună de atâta vreme. O fluiditate, o intimitate și o grație care se dezvoltaseră în urma unei îndelungate experiențe. La opt minute după ce veniseră Holden și Naomi, *Rosi* era gata să preia încărcătura. Zece minute mai târziu nu se întâmplase nimic. Apoi douăzeci. Apoi o oră. Holden păși pe cea mai apropiată punte de trapa de intrare simțind cu neplăcere o furnicătură la ceafă.

— Sunteți *siguri* că am primit comanda asta? întrebă Amos.

— Indivizii ăștia mi s-au părut foarte dubioși, spuse Naomi aplecată deasupra sistemului de comunicații de la postul ei de

operațiuni. Cred că am fost trași în piept, doar că nu am dat nimănui numerele noastre de cont.

— Șefu', aici timpul înseamnă bani, interveni Alex din cockpit. Docurile de încărcare sunt taxate la minut.

— O să sun din nou, spuse Holden reprimându-și iritarea.

Își scoase terminalul și luă legătura cu biroul firmei de export. Răspunse sistemul lor de mesagerie, cum se întâmplase și în ultimele trei dăți când solicitase o conexiune. Așteptă semnalul sonor pentru a mai lăsa un mesaj, însă, între timp, afișajul terminalului său se aprinse, anunțând solicitarea unei conexiuni de la același birou. O preluă.

— Aici Holden.

— Acesta este un apel de curtoazie, căpitane Holden, rosti vocea de la celălalt capăt. Ca semnal video apărea logoul Outer Fringe Exports pe un fond gri. Reziliem contractul și, fără îndoială, probabil veți dori să părăsiți docul foarte, foarte repede.

— Nu-l puteți anula acum, spuse Holden încercând să păstreze un ton calm și profesionist, în ciuda panicii care îl cuprindea tot mai mult. Am semnat un acord. Ne-ați plătit un avans. Este nerambursabil.

— Păstrați-l, răspunse interlocutorul. Deoarece nu ne-ați informat despre situația dumneavoastră actuală, considerăm că este o încălcare a angajamentului.

„Situație?”, gândi Holden. Nu aveau cum să știe de Miller. Nu credea că ar putea fi posibil.

— Eu nu…

— Grupul care vă urmărește a plecat de la birourile noastre în urmă cu aproximativ cinci minute, așa că probabil ar trebui să plecați din Ceres cât mai repede. La revedere, domnule Holden.

— Stați puțin! spuse Holden. Cu cine am vorbit? Ce se întâmplă?

Comunicarea fu întreruptă.

Cu ambele mâini, Amos își scărpină pielea capului acoperită cu un păr tuns scurt. După ce oftă, spuse:

— Avem o problemă, nu?

— Da.

— Mă întorc imediat, zise apoi și coborî de pe elevator.

— Alex? Cât timp mai avem până s-o putem șterge de pe docul ăsta? întrebă Holden.

Și, cu pas întins, străbătu platforma până la trapa de intrare. Nu părea să existe vreo modalitate de a o bloca dinspre partea lui. De ce ar fi existat? Platformele erau un spațiu închiriat temporar pentru încărcarea și descărcarea mărfurilor. Nu era nevoie de măsuri de securitate.

— S-a încălzit, răspunse Alex, fără a pune întrebarea evidentă, iar Holden îi fu recunoscător pentru asta. Lasă-mi zece minute să inițiez secvența de decuplare – ar fi suficient.

— Pornește-o imediat, spuse Holden grăbindu-se spre sas. Și lasă accesul deschis până în ultima clipă. Amos și cu mine vom fi afară, să ne asigurăm că nu intervine nimeni.

— Am înțeles, căpitane, răspunse Alex, după care întrerupse legătura.

— Să intervină? făcu Naomi. Ce se întâmplă? De ce iese Amos cu o armă automată?

— Îi știi pe gangsterii ăia dubioși și înfricoșători cu care tocmai am semnat?

— Da.

— Pur și simplu ne-au lăsat baltă. Iar ceea ce i-a speriat atât de tare, încât să ne facă lucrul ăsta se îndreaptă spre noi chiar acum. Nu cred că armele sunt tocmai inutile.

Amos coborî rampa în fugă, ținând arma automată în mâna dreaptă și o pușcă de asalt în stânga. Îi aruncă pușca lui Holden, după care ocupă o poziție de acoperire în spatele stivuitorului, ținând sub control trapa de intrare pe platforma de andocare. La fel ca Alex, nici el nu întrebă de ce.

— Vrei să ies? întrebă Naomi.

— Nu, dar pregătește-te să aperi nava dacă vor trece de mine și de Amos, răspunse Holden, după care se îndreptă spre stația de încărcare a stivuitorului.

Era singurul loc care mai trebuia acoperit de pe cheiul altfel pustiu.

— Ai vreo idee despre ce așteptăm aici? întrebă Amos pe un ton colocvial.

— Niciuna, spuse Holden și, trecând arma pe foc automat, simți cum i se ridică în gât o ușoară senzație de greață.

— Bine, zise Amos înveselit.

— Opt minute, se auzi vocea lui Naomi de la terminalul său portabil.

Nu era mult, dar dacă încercau să mențină cheiul în ciuda amenințării, putea părea o eternitate.

Lumina de avertizare de la intrarea pe chei clipi gălbui de trei ori și trapa se deschise.

— Tragi doar dacă trag eu, preciză Holden șoptit, iar Amos răspunse cu un mormăit.

O femeie înaltă, blondă, intră pe chei. Avea o constituție de pământeană, un chip de vedetă de cinema și nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Când văzu cele două arme îndreptate spre ea, ridică mâinile, agitându-și ușor degetele.

— Nu sunt înarmată, o auziră spunând.

Când zâmbi, făcu gropițe în obraji. Holden încercă să înțeleagă motivul pentru care l-ar fi căutat un supermodel.

— Bună, zise Amos aruncându-i un rânjet.

— Cine ești? întrebă Holden țintind-o în continuare cu arma.

— Mă numesc Adri. Ești James Holden?

— Dacă vrei, aș putea fi, spuse Amos.

Femeia zâmbi. Amos îi răspunse la rândul lui cu un zâmbet, ținând însă în continuare arma într-o poziție neutră.

— Ce se întâmplă acolo? îi răsună în ureche vocea tensionată a lui Naomi. Vreo amenințare?

— Nu știu încă, răspunse Holden.

— Tu ești, nu? Tu ești James Holden, spuse Adri îndreptându-se spre el.

Pușca de asalt din mâinile lui nu părea s-o deranjeze câtuși de puțin. De aproape, mirosea a căpșune și a vanilie.

— *Căpitanul* James Holden, din *Rosinanta*?

— Da, răspunse el.

Ea îi aruncă un terminal subțire, pe care Holden îl prinse cu un gest automat. Terminalul afișa o imagine a lui, împreună cu numele său și numerele de identificare ca cetățean al Națiunilor Unite și ca ofițer al Flotei.

— Ai o citație, îi spuse. Îmi pare rău. Mi-a făcut totuși plăcere să te întâlnesc.

După care se întoarse spre ușă și se îndepărtă.

— Ce dracu’? izbucni Amos fără a se adresa cuiva anume și, coborând țeava armei automate, începu din nou să-și scarpine pielea capului.

— Jim? se auzi vocea lui Naomi.

— Lasă-mă o clipă.

Începu să răsfoiască citația, sărind peste șapte pagini scrise în jargon juridic, pentru a ajunge la subiect: marțienii își voiau nava înapoi. Atât instanțele terestre, cât și cele marțiene declanșaseră împotriva lui proceduri oficiale care îi contestau cererea de recuperare a *Rosinantei.* Doar că îi spuneau *Tachi.* Nava se afla sub ordin de sechestru în așteptarea hotărârii judecătorești, cu executare imediată.

Scurta lui conversație cu Outer Fringe Exports căpăta dintr-odată mult mai mult sens.

— Căpitane, se auzi vocea lui Alex prin sistemul de comunicații. Am un semnal roșu pe comanda de eliberare a clemei de andocare. Încerc să văd ce se întâmplă. De îndată ce rezolv problema, îi putem da bice.

— Ce se întâmplă? întrebă Naomi. Mai plecăm?

Holden trase adânc aer în piept, oftă și spuse ceva obscen.

•

Cea mai lungă escală a *Rosinantei* de când Holden și ceilalți deveniseră independenți fusese de cinci săptămâni și jumătate. Cele douăsprezece zile pe care *Rosi* le petrecuse sub consemn păreau mai lungi. Naomi și Alex se aflau în navă în cea mai mare parte a timpului, consultând avocați și societăți de asistență juridică din întregul sistem solar. Cu fiecare scrisoare și conversație, se contura tot mai mult un consens. Inteligenți, marțienii inițiaseră proceduri legale și în tribunalele pământești, și în tribunalele lor. Chiar dacă Holden și *Rosi* reușeau să scape din Ceres, toate porturile principale le-ar fi fost interzise. Ar fi trebuit să se furișeze de la un port centurian de pe piața gri la altul. Chiar dacă ar fi găsit suficient de lucru, probabil n-ar fi reușit să se aprovizioneze cu cele necesare pentru zbor.

Dacă prezentau cazul în fața unui magistrat, puteau sau nu să-și piardă nava, însă îi costa foarte mult să afle asta. Conturile despre care Holden credea că erau bine garnisite dintr-odată nu mai păreau chiar atât de pline. Sejurul în Ceres îl enerva, iar faptul că se afla în *Rosi* îl întrista.

În călătoriile sale la bordul lui *Rosi,* își imaginase de nenumărate ori, se așteptase chiar ca totul să ajungă la un final tragic. Însă scenariile lui implicau atacuri cu schimburi de focuri, monstruozități extraterestre sau picaje disperate în atmosfera vreunei planete. Își imaginase cu groază cum ar fi dacă Alex sau Amos ar muri. Sau Naomi. Se întrebase dacă cei trei ar continua

aventura fără el. Nu se gândise că sfârșitul i-ar putea găsi pe toți perfect sănătoși. Că *Rosinanta* le-ar putea fi luată.

Speranța s-a ivit sub forma unei echipe de documentariști de la UN Public Broadcasting. Monica Stuart, conducătoarea echipei, era o femeie pistruiată cu păr castaniu, de o frumusețe rafinată în mod profesionist, care o făcea să pară vag familiară când o văzu pe ecranul din cabina pilotului. Nu venise personal.

— Despre câți oameni vorbim? întrebă Holden.

— Patru, spuse ea. Doi cameramani, sunetistul și cu mine.

Holden își trecu o mână peste barba nerasă de opt zile. Sentimentul de inevitabilitate îi stătea în gât ca o piatră.

— Spre Inel? întrebă el.

— Spre Inel, încuviință ea. Trebuie să ne deplasăm foarte repede, ca să ajungem înaintea marțienilor, a flotei pământești și a lui *Behemoth.* Și ne-ar plăcea ca odată ajunși acolo să beneficiem de o oarecare securitate, pe care *Rosinanta* ne-ar putea-o asigura.

Naomi își drese glasul, ceea ce o făcu pe documentaristă să-și îndrepte atenția asupra ei.

— Ești sigură că poți ridica restricțiile impuse lui *Rosi*? întrebă Naomi.

— Sunt protejată de Legea libertății jurnalismului. În căutarea unui subiect, am dreptul să folosesc în mod rațional materialele și personalul angajat. În caz contrar, oricine ar putea împiedica realizarea oricărui documentar incomod prin folosirea răuvoitoare a interdicțiilor de felul celei impuse lui *Rosi.* Am un contract antedatat care spune că v-am angajat cu o lună în urmă, înainte să ajung în Ceres. Am o echipă de avocați care pot îneca pe viață în hârtii pe oricine ar avea vreo obiecție.

— Deci am lucrat pentru voi tot timpul ăsta, concluzionă Holden.

— Doar dacă vreți să scăpați de blocarea la chei. Dar vreau mai mult decât o simplă călătorie. Acesta este motivul pentru care nu pot închiria pur și simplu o altă navă.

— Știam eu că trebuie să existe un „dar”, spuse Holden.

— Vreau să intervievez și echipajul. Deși există câteva nave pe care le-aș putea închiria pentru călătoria asta, a voastră este singura care are la bord supraviețuitori din Eros.

Naomi îi aruncă lui Holden o privire neutră. Prefera să rămână aici, captiv în Ceres, așteptând ca *Rosi* să-i fie confiscată

centimetru cu centimetru, sau să zboare drept în abis cu echipajul său? Și spre Inel.

— Trebuie să mă gândesc la treaba asta. Ținem legătura.

— Îți respect hotărârea, spuse Monica. Dar te rog să nu-ți ia prea mult timp. Dacă nu mergem cu voi, va trebui să alegem pe altcineva.

Holden întrerupse legătura. În liniștea care urmă, puntea părea mai mare decât în realitate.

— Nu este o coincidență, spuse el. Se *întâmplă* să fim blocați de Marte, iar singura posibilitate de a scăpa de clemele de andocare este, absolut *din întâmplare,* o călătorie spre Inel? Nu se poate. Suntem manipulați. Cineva planifică toată treaba asta. El.

— Jim…

— El este. Miller.

— Nu-i Miller, spuse Naomi. El abia dacă poate construi o frază coerentă. Cum ar putea pune la cale așa ceva?

Holden se aplecă în față, iar scaunul de sub el se adaptă mișcării. Se simțea de parcă avea capul umplut cu câlți.

— Dacă plecăm, ar putea totuși să ne-o ia pe *Rosi,* zise el. Odată terminată povestea asta, nu vom fi nicidecum într-o situație mai bună ca acum.

— Doar că nu vom mai fi blocați în Ceres, spuse Naomi. Și până acolo e cale lungă. Iar înapoi la fel. Se pot întâmpla multe.

— Nu este la fel de liniștitor pe cât ai vrea tu să pară.

Naomi zâmbea ușor, dar nu cu amărăciune.

— Corect, spuse ea.

Rosinanta bâzâia în jurul lor, sistemele sale rulând programe automate de verificare, iar aerul circulând ușor prin conducte. Nava respira și visa. Căminul lor, în repaus. Holden întinse o mână, împletindu-și degetele cu ale lui Naomi.

— Mai avem bani. Putem obține un credit. Am putea cumpăra o altă navă. Nu una bună, dar… Nu trebuie neapărat ca totul să se termine aici.

— Totuși, ar putea fi sfârșitul.

— Probabil.

— Așadar, nu avem de ales, zise Holden. Să mergem la Ninive.

•

Monica și echipa ei ajunseră la primele ore ale dimineții, aducând cu ei câteva cutii mici cu echipament pe care și le cărau singuri. În realitate, femeia părea mai zveltă decât pe ecran. Cei doi cameramani erau o pământeancă voinică pe nume Okju și un marțian cu piele cafenie, Clip. Camerele pe care le aveau cu ei arătau ca niște arme montate pe umăr, cu niște tuburi din aliaj care se puteau telescopa până la aproape doi metri sau se puteau retracta pentru a încăpea în cel mai strâmt colț al navei.

Sunetistul era orb. Avea părul alb tuns scurt și o pereche de ochelari negri opaci. Dinții îi erau galbeni ca fildeșul vechi și avea un zâmbet blând și uman. Potrivit actelor sale, îl chema Elio Casti, dar, din anumite motive, colegii îi spuneau Cohen.

Se adunară în bucătărie, cei patru oameni ai lui Holden și echipa Monicăi. Holden vedea cum fiecare grup îl analiza în liniște pe celălalt. Aveau să trăiască laolaltă timp de câteva luni. Străini înghesuiți într-o cutie din metal și ceramică în vastul ocean al neantului. Holden își drese glasul.

— Bine ați venit la bord, le spuse.

Capitolul 7

Melba

Dacă alianța Pământ-Marte nu s-ar fi prăbușit, dacă nu ar fi existat un război – sau două, în funcție de linia de demarcare a diferitelor înfruntări –, navele civile de felul lui *Cerisier* nu și-ar fi găsit loc în marele convoi. Navele pierdute la Ganymede și în Centură în timpul hărțuirilor menite să controleze asteroizii cel mai bine plasați pentru a fi azvârliți într-un puț gravitațional se numărau cu sutele, de la imense nave de luptă precum *Donnager, Agatha King* și *Hyperion,* până la nenumărate vehicule mici de susținere de numai trei-patru persoane.

Iar Melba știa că nu erau singurele cicatrice. Phobos, cu stația lui de ascultare, devenise un inel subțire, aproape invizibil în jurul lui Marte. Eros dispăruse. Phoebe fusese supusă unui foc nuclear susținut și împinsă spre Saturn. Fermele de pe Ganymede se prăbușiseră. Venus fusese folosită și abandonată apoi de protomolecula extraterestră. Protogen și imperiul Mao-Kwikowski, cândva una dintre marile companii de transport din sistemul solar, fuseseră devastate, jefuite și vândute.

Cerisier își începuse cariera ca navă de explorare. Acum era o remiză zburătoare. Calele destinate echipamentului științific fuseseră transformate în ateliere pentru reparații. Fostele laboratoare etanșeizate erau acum ticsite, de la o punte la alta, cu material obișnuit necesar pentru rețelele de controlare a mediului – scrubere, conducte, materiale de etanșare și dispozitive de alarmă. Nava se mișca greoi prin vidul insensibil, urmată de jetul lăsat de propulsorul ei Epstein. Echipajul, alcătuit din o sută șase suflete, era format dintr-o mică elită de comandă – nu mai mult de doisprezece indivizi – și dintr-un grup numeros de tehnicieni, mecanici și chimiști industriali.

Cândva, gândi Melba, nava fusese vârful de lance al explorării umane, străbătuse cerul sateliților lui Jupiter, văzând lucruri pe care omenirea nu le mai văzuse nicicând. Acum era în slujba Guvernului, descoperind nimic mai exotic decât ceea ce se deversase în rezervoarele de reciclare a apei. Această decădere

îi dădea Melbei un sentiment de apropiere cu coridoarele înguste și scările din plastic gri ale navei. Cândva, Clarissa Melpomene Mao fusese vedeta școlii sale. Populară și frumoasă, impregnată de puterea și de influența numelui tatălui ei. Acum, el era doar un întemnițat marcat cu un număr dintr-o închisoare fără nume, căruia i se permiteau numai câteva minute de legătură externă în fiecare zi – și exclusiv cu avocatul, niciodată cu soția sau copiii săi.

Iar ea era Melba Koh, care dormea pe o cușetă de accelerație ce păstrase mirosul corpului altcuiva, într-o cabină mai mică decât un dulap. Conducea o echipă de patru electrochimiști: Stanni, Ren, Bob și Soledad. Stanni și Bob erau cu zeci de ani mai în vârstă decât ea. Soledad, cu trei ani mai tânără, participase deja la două misiuni de șaisprezece luni. Centurianul Ren, secundul ei oficial, era, ca toți centurienii, pasionat de sistemele de control al mediului, la fel cum oamenii normali sunt pasionați de sex sau de religie. Nu-l întrebase cum de ajunsese într-o navă terestră, însă nici el nu-i oferise informațiile de bunăvoie.

Știa că lunile cât va dura călătoria până la Inel vor fi dificile, dar se înșelase în privința celor mai rele aspecte.

— E o nenorocită, nu? întrebă Stanni.

Era un canal privat între el și Ren. Dacă ar fi fost cea care pretindea că este, nu ar fi putut să audă acest schimb de replici.

— Nu știe o iotă.

Ren mormăi, fără s-o apere, dar nici nu se alătură atacului.

— Dacă n-ai fi depistat săptămâna trecută, în *Macedon,* bufferul de tensiune montat invers, ar fi fost încă o defecțiune în cascadă, *si no*? Ar fi trebuit să renunți la întregul program, ca să revii și să repari.

— Poate că da, zise Ren.

Era cu un nivel deasupra lor. Sunetul înfundat al distrugătorului *Seung Un* se auzea în jurul ei. Echipajul era ocupat cu întreținerea. Programată, de rutină, previzibilă. Plecaseră din *Cerisier* cu zece ore mai devreme, cu unul dintre cele douăsprezece transportoare agățate la exteriorul navei de întreținere. Aveau să rămână aici încă cincisprezece ore pentru schimbarea scruberelor de mare randament și verificarea continuității alimentării cu aer. Învățase că cel mai mare pericol

îl reprezenta degradarea garniturilor de etanșare din cauza condensului.

Era genul de amănunt pe care ar fi trebuit să-l cunoască.

Înaintă prin coloana de acces. Trusa de scule îi atârna greu în față, în condițiile gravitației de propulsie. Își spuse că probabil aceeași senzație o ai când ești însărcinată. Doar dacă nu se întâmplase ceva neobișnuit, Soledad și Bob probabil dormeau. Ren și Stanni se aflau la un nivel mai jos, coborând câte puțin cu fiecare oră ce trecea. Se așteptau ca ea să facă inspecția finală a lucrării. Și se părea că se așteptau să nu se descurce.

Era adevărat, bineînțeles. Nu știa de ce constatarea lipsei sale de experiență de către un adevărat tehnician în electrochimie ar fi trebuit să o facă să se simtă atât de jenată. A citit câteva manuale, a parcurs câteva tutoriale. Tot ce conta era ca ei s-o considere un șef de echipă pe jumătate competent. Nu avea importanță dacă o respectau sau nu. Nu erau prietenii ei.

Ar fi trebuit să treacă pe frecvențele private pentru Soledad și Bob, pentru a se asigura că nu se treziseră și că nu plecaseră s-o caute. Era un aspect important al planului. Nu-și putea permite să fie găsită. Dar, într-un fel, nu reușea să se desprindă de discuția dintre Ren și Stanni.

— Nu face nimic, câtuși de puțin. Stă numai în cabina ei, nu ajută la desfășurarea proiectului. Iese la sfârșit, se uită ici-colo, semnează și se întoarce din nou în cabină.

— Așa este.

Nu aveai cum să ratezi joncțiunea. Peretele despărțitor era întărit și marcat clar cu avertismente privind securitatea scrise, cu portocaliu-strălucitor, în cinci limbi. Se opri în dreptul lui cu mâinile în șolduri și așteptă să fie cuprinsă de un sentiment de împlinire. Și se întâmplă, doar că nu era la fel de limpede pe cât sperase. Privi de-a lungul pasajului, într-o parte și în alta, deși riscurile de a o întrerupe cineva erau minime.

Explozivul îi era legat de abdomen, iar căldura pielii îl păstra maleabil și verde-aprins. Pe măsură ce temperatura aerului scădea, se întărea, iar culoarea se schimba în gri. O surprinse densitatea lui. Apăsându-l de-a lungul sudurii joncțiunii, i se păru că parcă modela plumb cu mâinile goale. Efortul o făcu să simtă dureri în articulații înainte să fi terminat treaba pe jumătate. Se gândise că va reuși într-o jumătate de oră, însă îi luă aproape de două ori mai mult. Detonatorul era un punct negru de patru

milimetri prevăzut cu zece contacte din ceramică neagră pe care le apăsă în pasta explozivă deja aproape întărită. Arăta ca o căpușă.

După ce termină, își șterse cu grijă mâinile de două ori cu șervețele umede, asigurându-se că nu i-a rămas exploziv pe sub unghii sau pe haine. Se gândise să sară peste inspectarea unui singur nivel, însă Ren și Stanni lucraseră repede, așa că luă ascensorul și coborî două niveluri. Vorbeau în continuare, dar nu despre ea acum. Stanni se gândea s-o agațe pe Soledad. Cu fraze scurte și laconice, cu accent tipic centurian, Ren încerca să-l descurajeze. Secundul ei era un tip inteligent.

Ascensorul se opri, iar în cabină intrară trei soldați, toți bărbați. Melba se lipi de peretele din spate al cabinei, pentru a le face loc, iar cel mai apropiat îi mulțumi politicos cu un gest al capului. După numele de pe uniformă, îl chema Marcos. Ea îi răspunse la fel, după care își plecă privirea, sperând să nu le trezească interesul. Uniforma îi părea să fie doar un costum. Chiar dacă ea știa mai bine, se simțea ca și când, dacă ar fi privit-o mai îndeaproape, ceilalți s-ar fi prins că era deghizată. De parcă trecutul îi era scris pe piele.

„Mă numesc Melba Koh și niciodată n-am fost o altă persoană”.

Ascensorul se opri la nivelul ei, iar cei trei soldați îi făcură loc să treacă. Se întrebă dacă, atunci când va veni momentul, Marcos avea să moară.

•

Nu fusese niciodată la închisoare la tatăl ei. Chiar dacă i s-ar fi permis să aibă vizitatori, întâlnirea cu el ar fi avut loc într-o cameră monitorizată, în care totul era înregistrat și transcris. Orice emoție umană reală ar fi fost eliminată de acolo din cauza atenției oficiale acordate. Nu i s-ar fi permis nicicând să vadă holurile pe care trebuia să le străbată sau celula în care dormea el, dar după ce fusese încarcerat de către Națiunile Unite, Melba se interesase de planul închisorii. Cabina ei era cu trei centimetri mai îngustă și mai lungă cu un centimetru și jumătate. Cușeta de accelerație pe care dormea era montată pe suspensii cardanice care să absoarbă schimbările de accelerație, în timp ce patul lui era probabil sudat de podea. Ea putea ieși ori de câte ori dorea, să meargă la dușuri ori la

popotă. Ușa ei se încuia din interior, iar înăuntru nu erau camere sau microfoane.

În tot ceea ce conta, avea mai multă libertate decât tatăl ei. Era alegerea sa să-și petreacă cât mai mult timp izolată, iar asta făcea toată diferența. Mâine avea să se producă o nouă rotație. O altă navă, o altă misiune de întreținere pe care putea pretinde că o supraveghează. În seara asta se putea întinde în cușeta ei îmbrăcată doar cu lenjeria de bumbac pe care o cumpărase presupunând că asta ar fi purtat Melba. Terminalul portabil conținea cincisprezece tutoriale în memoria locală și alte zeci erau accesibile în baza de date partajate a navei. Ele acopereau totul, de la recuperarea nutrienților microorganici, la specificațiile sistemului de răcire și la politicile de management. Ar fi trebuit să le citească. Sau, dacă nu, măcar să nu-și consulte propriile fișiere secrete.

Pe ecran, Jim Holden părea un fanatic. Compozitul era alcătuit din zeci de ore de transmisiuni publice în care individul apăruse pe parcursul anilor anteriori, accentul fiind pus pe cele mai recente imagini și fotografii. Softul pe care îl folosise pentru a realiza un simulacru vizual perfect al omului costase mai mult decât personajul Melba. Holden-cel-fals trebuia să fie suficient de bun pentru a-i păcăli și pe oameni, dar și computerele, măcar pentru puțin timp. Pe ecran, ochii lui căprui mijiți dădeau senzația unei fervori idioate. Maxilarul prezenta primele semne de gușă, doar parțial ascunsă de microgravitație. Zâmbetul pe jumătate mieros îi dezvăluia tot ce trebuia să știe despre bărbatul care îi distrusese familia.

„Sunt căpitanul James Holden”, spuse el. „Ceea ce tocmai ați văzut este o demonstrație a pericolului în care vă aflați. Asociații mei au plasat dispozitive similare în fiecare navă aflată acum în apropierea Inelului. Vă veți retrage toți, deoarece am de gând să preiau singur controlul absolut asupra Inelului, în numele Alianței Planetelor Exterioare. Orice navă care se apropie de Inel fără permisiunea mea *personală* va fi distrusă fără…”

Opri înregistrarea, înghețându-l pe micul ei Holden artificial la jumătatea gestului. Cu vârful degetului, îi urmări conturul umărului, trecu peste obraz și-i împunse ochii. Acum îi părea rău că nu alesese un text mai incendiar. Pe Pământ, în timpul pregătirilor, i se păruse suficient să pretindă controlul unilateral

asupra Inelului. Acum, de fiecare dată când se uita la înregistrare, i se părea din ce în ce mai banală.

Ar fi fost mai ușor să-l ucidă pe Holden. Asasinatele erau mai ieftine, însă ea știa destule despre controlul imaginii și dinamica socială pentru a înțelege care vor fi consecințele. Martiriu, canonizare, iubire. Un evantai de teorii ale conspirației care ar fi implicat pe oricine, de la APE până la tatăl ei. Tocmai asta ar fi vrut să evite. Holden trebuia să fie umilit într-un mod care să ducă înapoi în timp. Cineva care s-ar fi uitat la ceea ce lăsase el în urmă trebuia să poată privi înapoi la tot ce făcuse, la toate declarațiile sale, la toate deciziile arbitrare și ipocrite pe care le luase în numele altora fără a pierde controlul situației și să vadă că toate conduseseră aici. Numele lui intra în rândul marilor trădători, escroci și egocentrici din istorie. După ce va fi terminat cu el, tot ceea ce atinsese Holden va fi mânjit prin asociere, inclusiv distrugerea familiei sale. A tatălui ei.

Undeva în adâncurile structurii lui *Cerisier,* unul dintre navigatori iniție o corecție minoră a traiectoriei, iar gravitația se modifică cu o jumătate de grad. Cușeta se mișcă sub ea, dar încercă să nu-i acorde atenție. Prefera momentele în care se putea preface că se află într-un puț gravitațional decât micile aduceri aminte că era doar o marionetă la cheremul accelerării și inerției.

Terminalul portabil scoase un țiuit, anunțând primirea unui mesaj. Pentru cineva care nu s-ar fi uitat cu atenție ar fi reprezentat o reclamă oarecare. O oportunitate de investiție pe care ar fi fost nebună să o ignore, având atașată o prezentare video a produsului, fișier care ar fi părut deteriorat pentru oricine nu avea cheia de decriptare. Se ridică în șezut, cu picioarele atârnându-i peste marginea cușetei, și se întinse spre terminal.

Bărbatul care apărea pe ecran purta ochelari fumurii destul de întunecați pentru a fi opaci. Părul îi era tuns foarte scurt, dar din felul în care se mișca își dădu seama că se deplasa cu viteză mare. Sunetistul își drese glasul.

„Pachetul este livrat și pregătit pentru testare. V-aș fi recunoscător dacă transferul soldului s-ar face de îndată ce veți fi confirmat. Am de primit câteva facturi și sunt cam strâmtorat”.

Undeva în fundal se auzi un șuierat și o voce îndepărtată începu să râdă. O femeie. Asta fusese totul.

Puse înregistrarea de încă patru ori. Inima îi bătea nebunește, iar degetele parcă-i erau străbătute de un ușor curent electric. Trebuia să confirme, firește. Însă acesta era ultimul și cel mai periculos pas. Când căzuse în mâinile lui Holden, *Rosinanta* era rezultatul celei mai noi tehnologii militare. În anii care au urmat, probabil se făcuseră și alte modificări la sistemele de securitate. Melba stabili o simplă conexiune telecomandată trecând printr-un cont comercial disponibil în stația Ceres. Probabil avea să dureze câteva zile până să vină din *Rosinanta* confirmarea că troianul era instalat și funcționa, că nava era în mâna ei. Dar dacă se întâmpla asta…

Era ultima etapă. Totul era pregătit. Fu cuprinsă de o satisfacție aproape mistică. Încăperea minusculă, pereții zgâriați și ledurile prea luminoase nu i se părură nicicând atât de plăcute. Se ridică de pe cușetă. Voia să sărbătorească evenimentul, chiar dacă nu putea spune nimănui, firește. Ar fi fost suficient să vorbească.

Coridoarele din *Cerisier* erau atât de înguste, încât era imposibil să te deplasezi alături de altcineva sau să te intersectezi cu cineva venind din direcția opusă fără să fii nevoit să te dai într-o parte. La cantină încăpeau douăzeci de oameni așezați, atingându-și șoldurile. Cel mai apropiat loc de o zonă deschisă era sala de fitness situată lângă infirmerie. Benzile de alergare și aparatele pentru exerciții necesitau suficient spațiu pentru ca utilizatorii să nu fie nevoiți să se asigure cu legături și centuri. Regulile de securitate făceau din el cel mai spațios și mai liber loc din navă, un loc bun pentru a fi înconjurat de oameni.

Dintre membrii echipei sale, numai Ren era de față. În microgravitația obișnuită, probabil că ar fi fost băgat până în gât într-un rezervor umplut cu gel de rezistență. La o accelerație de 1 *g*, el alerga pe o bandă obișnuită. Pielea palidă îi strălucea de transpirație, iar buclele roșcate îi erau prinse într-o coadă de cal. Oferea un spectacol destul de ciudat. Capul mare părea și mai mare din cauza părului, iar subțirimea trupului îl făcea să pară mai curând o persoană dintr-un program pentru copii decât un bărbat adevărat.

Când o văzu intrând, dădu din cap în semn de salut.

— Ren, spuse ea oprindu-se în fața aparatului său.

Simți privirile altor membri ai echipajului ațintite asupra ei, dar în *Cerisier* nu se simțea expusă. Sau poate că veștile bune îi dădeau mai multă încredere.

— Ai o clipă liberă?

— Șefa, zise el în loc de răspuns, reducând însă viteza de deplasare a benzii de alergat. *Qué sa*?

— Am auzit câte ceva din ceea ce Stanni a spus despre mine, spuse ea, iar Ren se întunecă la față. Voiam doar să…

Se încruntă, coborî privirea, după care cedă impulsului pe care îl simțea crescând în ea.

— Are dreptate, continuă Melba. Mă depășește munca asta. Am acceptat-o din cauza unor favoruri politice. Nu sunt calificată pentru ceea ce fac.

Bărbatul clipi rapid de mai multe ori și aruncă în jur o privire pentru a vedea dacă îi auzise cineva. Femeii nu-i păsa în mod deosebit, însă i se păru simpatică reacția subalternului ei.

— Nu-i chiar așa rău, spuse Ren. Adică o greșeală ici, una colo… Am avut parte de șefi mai răi.

— Am nevoie de ajutor, continuă Melba. Ca să fac totul așa cum trebuie, am nevoie de ajutor. Am nevoie de cineva de încredere. De cineva pe care să mă pot baza.

Ren dădu din cap, dar fruntea i se încreți. Expiră zgomotos și coborî de pe banda de alergare.

— Vreau ca treaba să fie făcută așa cum trebuie. Să nu pierdem din vedere nimic. Și vreau ca echipa să mă respecte.

— Foarte bine, normal…

— Știu că ar fi trebuit să primești postul meu.

Ren expiră din nou, umflându-și obrajii. Nu-l mai văzuse nicicând atât de expresiv. Bărbatul se sprijini de perete. Când privirile li se întâlniră, i se păru că o vede pentru prima dată.

— Apreciez că spui asta, șefa, dar aici amândoi suntem străini. Strângem rândurile, *bien*?

— De acord, spuse ea sprijinindu-se de perete alături de el. Deci în privința bufferelor de tensiune… Cu ce am greșit?

Ren oftă și început să explice:

— Bufferele sunt deștepte, însă montajul e prost. Comunică între ele, totuși funcționează și în rețea separată, nu? Dar dacă montezi unul invers? Funcționează bine, însă data viitoare când se resetează semnalul transmis, pare greșit. Ceea ce

declanșează o verificare automată asupra următorului, apoi asupra următorului... Prin urmare, întreaga rețea începe să pâlpâie ca un brad de Crăciun. Prea multe erori în circuit care împiedică funcționarea, ducând la căderea întregii rețele. Și apoi ne pui să verificăm manual fiecare element. Cu lanterne și supraveghetori care să ne frece ridichea.

— Asta... nu se poate așa ceva, spuse ea. Serios? Ar fi putut opri *întreaga rețea*?

— Cu siguranță, zâmbi Ren. Și nu trebuie decât să modifici montajul, astfel încât să nu se potrivească în caz că ai poziționat greșit un buffer. Dar ei nu fac niciodată așa ceva – de fapt nu fac multe din ceea ce facem noi, șefa. Noi încercăm să remediem erorile mici, astfel încât să nu ia amploare; uneori, asemenea erori pot fi absolut neînsemnate, însă alteori pot lua proporții.

Cuvintele răsunau ca dangătul unui clopot de biserică. Răsunau. Ea era acea greșeală, acea eroare. Nu știa ce face, nu tocmai, și avea să scape fără probleme. Va scăpa. Până când avea să i se înfunde, moment în care totul se va prăbuși. Simți un nod în gât. Aproape că-și dorea să nu fi spus nimic.

Ea era un buffer de tensiune montat greșit. O defecțiune care putea scăpa ușor nedetectată, cu posibilitatea de a distruge totul.

— Cât despre ceilalți... nu fi atât de dură cu ei. Se mai descarcă și ei. Nu pe tine neapărat, ci pe orice. De frică.

— Frică?

— Firește, spuse el. Toți cei aflați la bord sunt îngroziți. Încercăm s-o ascundem, să ne facem treaba, dar toți avem coșmaruri. E normal, nu?

— De ce le este frică? întrebă Melba.

În spatele ei, ușa efectuă un ciclu de deschidere și de închidere. Un bărbat spuse ceva într-o limbă pe care n-o cunoștea. Ren înclină capul, iar ea avu senzația stresantă că făcuse o greșeală. Nu acționase în mod normal și nu știa unde greșise.

— Inelul, spuse el în cele din urmă. Asta a distrus Eros și ar fi putut să distrugă planeta Marte. Toate ciudățeniile pe care le-a făcut pe Venus și de care nimeni nu are habar. Asta l-a ucis pe puștiul rebel care a trecut prin el. Dintre oameni, jumătate cred că ar trebui să-l izbim cu încărcături nucleare, iar cealaltă jumătate sunt de părere că asta l-ar înfuria și mai tare. Mergem

mai departe decât s-a reușit vreodată doar ca să putem privi în ochiul diavolului, iar Stanni, Solé și Bob? Toți sunt îngroziți de ceea ce vedem în el. La fel și eu.

— Ah, făcu Melba. Bine, înțeleg.

Ren schiță un zâmbet.

— Nu te îngrozește?

— Nu mă gândesc la asta.

Capitolul 8

Anna

Nami și Nono au părăsit Pământul cu o săptămână înainte de naveta Annei. Ultimele zile de singurătate petrecute în acele încăperi, știind că nu se va mai întoarce nicicând – că ele nu vor reveni niciodată –, au fost ca un vag presentiment al morții: o melancolie profundă și, în mod rușinos, puțin exaltată.

Naveta venită de pe Europa era printre ultimele care se alăturaseră flotilei, ceea ce însemna optsprezece ore în ritm forțat. Când păși pe puntea navei UNN *Thomas Prince,* tot ce-și dorea era o cușetă și douăsprezece ore de somn. Tânărul yeoman care fusese trimis s-o întâmpine și s-o escorteze avea totuși alte planuri, iar efortul pe care ar fi trebuit să-l facă pentru a-și manifesta impolitețea era mai mult decât ar fi fost în stare.

— *Prince* este o navă de luptă de clasă Xerxes, ceea ce numim uneori cuirasat de generația a treia, spuse el gesticulând spre pereții interiori ai hangarului, făcuți din gel acoperit cu ceramică albă.

Naveta cu care ajunsese era adăpostită în cală, părând și mai mică sub bolta imensă, ca de catedrală.

— Îi spunem navă de război de generația a treia deoarece este a treia versiune de la lansarea în producție în timpul primului conflict Pământ-Marte.

„Nu că ar fi fost cine știe ce conflict”, gândi Anna. Marțienii făcuseră mare caz de independență, Națiunile Unite construiseră o mulțime de nave, Marte – câteva. Iar Solomon Epstein ajunsese, de la a fi un pasionat al navigației de plăcere, inventatorul primului propulsor cu fuziune care rezolvase problemele legate de supraîncălzire și de consumul de carburant în timpul accelerărilor prelungite. Dintr-odată, marțienii aveau câteva nave cu adevărat rapide, ceea ce îi făcuse să spună: „Hei, suntem pe cale să colonizăm restul sistemului solar. Rămâneți în continuare supărați pe noi sau vreți să ne însoțiți?” Națiunile Unite au făcut o alegere logică și

majoritatea oamenilor au fost de acord: renunțarea la Marte în schimbul a jumătate din sistemul solar ar fi fost probabil o afacere destul de bună.

Ceea ce nu însemna că ambele tabere nu au continuat să inventeze noi modalități de a se distruge reciproc. Pentru orice eventualitate.

— … ceva mai mult de o jumătate de kilometru lungime și două sute de metri lățime în locul cel mai lat, spunea yeomanul.

— Impresionant, răspunse Anna încercând să revină în actualitate.

Yeomanul îi puse bagajele pe un cărucior pe care începu să-l împingă spre ascensoare.

— Aceste ascensoare se deplasează de-a lungul navei, spuse el în timp ce apăsa un buton de pe panoul de control. Le numim ascensoare de chilă…

— Pentru că se deplasează de-a lungul calei navei? întrebă Anna.

— Da! Așa se numea fundul navelor maritime, iar navele spațiale au păstrat denumirea.

Anna dădu din cap. Entuziasmul lui era obositor și fermecător în același timp. Voia s-o impresioneze, așa că decise să fie impresionată. Era un cadou destul de neînsemnat.

— Desigur, cala navei este în mare măsură o distincție arbitrară, continuă el în timp ce liftul se puse în mișcare. Pentru că folosim gravitația de propulsie, puntea este întotdeauna în direcția de unde vine propulsia, adică pupa navei. Partea de sus este întotdeauna departe de motoare. Nu există prea multe elemente pentru a distinge celelalte patru direcții una de cealaltă. Unele nave mai mici pot ateriza pe suprafețe planetare, iar pântecele lor conțin trenurile de aterizare și propulsoarele pentru decolare.

— Îmi imaginez că *Prince* este prea mare pentru așa ceva, spuse Anna.

— Chiar foarte mare! Însă navetele și corvetele noastre sunt capabile de aterizări de suprafață, deși nu se întâmplă prea des.

Ușile liftului se deschiseră cu un clinchet, iar yeomanul îi împinse bagajele pe coridor.

— După ce lăsăm bagajele în cabina de lux ce v-a fost repartizată, putem continua turul.

— Yeoman! făcu Anna. Asta este modalitatea corectă de adresare?

— Desigur. Sau domnule Ichigawa. Sau chiar Jin, având în vedere că sunteți civil.

— Jin, continuă Anna, ar fi vreo problemă dacă aș rămâne în camera mea? Sunt foarte obosită.

Tânărul se opri brusc, renunțând să mai împingă căruciorul cu bagaje, și clipi de două ori.

— Dar căpitanul a spus că toți invitații VIP ar trebui să facă un tur complet. Inclusiv pe punte, care le este interzisă de obicei celor care nu sunt de serviciu.

Anna puse o mână pe brațul băiatului.

— Înțeleg că este un privilegiu, dar prefer să vizitez nava când o să pot să-mi țin ochii deschiși. Mă înțelegi, nu-i așa?

Și, strângându-l de braț, îi aruncă cel mai frumos zâmbet al ei.

— Firește, spuse el zâmbindu-i la rândul său. Pe aici, doamnă.

Privind în jur, Anna nu era sigură dacă voia să vadă restul navei. Toate culoarele arătau la fel: majoritatea pereților erau acoperiți cu un material gri neted pus peste ceva spongios. Presupunea că era un fel de suprafață protectoare, pentru a-i feri pe membrii echipajului să se rănească în timpul manevrelor. Și tot ce nu era țesătură gri era metal cenușiu. Vizitând nava, majoritatea oamenilor erau probabil impresionați de diferitele mecanisme concepute pentru distrugerea altor nave, însă Anna nu era câtuși de puțin interesată de astfel de lucruri.

— E bine așa? zise Ichigawa după o clipă, însă Anna nu-și dădu seama despre ce vorbește. Adică să mă adresez dumneavoastră cu „doamnă”. Unele VIP-uri au diverse titluri – pastor, reverend, ministru… Nu vreau să vă jignesc.

— Ei bine, dacă mi-ai fi fost antipatic, ți-aș fi cerut să-mi spui „reverend doctor”, dar cum îmi place foarte mult de tine, nu-i nicio problemă.

— Vă mulțumesc, zise Jin roșind.

— Iar dacă ai fi fost membru al congregației mele, ar fi trebuit să-mi spui „pastore Anna”. Ești budist?

— Doar când mă duc la bunica, răspunse Jin făcând cu ochiul. În restul timpului sunt membru al Flotei.

— Acum este o religie? întrebă Anna pufnind în râs.

— Așa crede Flota.

— Bine, spuse femeia râzând din nou. Atunci ce-ar fi să-mi spui pur și simplu Anna?

— Bine, doamnă.

Jin se opri în fața unei uși cenușii marcate cu OQ 297-11 și-i întinse o cartelă metalică.

— Aceasta este camera dumneavoastră. E suficient să aveți cartela la dumneavoastră pentru a descuia ușa. Câtă vreme sunteți înăuntru, va rămâne încuiată dacă nu apăsați butonul galben de pe panoul din perete.

— Pare foarte bine securizată, spuse Anna luând cartela de la Jin și strângându-i mâna.

— Vă aflați în nava de luptă *Thomas Prince,* doamnă. Este cel mai sigur loc din sistemul solar.

Cabina de lux a Annei era de trei metri pe patru. Lux după standardele Flotei, normală pentru un nevoiaș de pe Europa și ca un sicriu pentru un pământean. Anna avu un scurt moment de amețeală, ca și cum cele două Anne diferite reunite în ființa ei reacționau la acest spațiu în trei moduri diferite. Aceeași senzație de deconectare o avusese când urcase pentru prima oară la bordul navei *Prince* și resimțise presiunea deplinei gravitații. Dintr-odată, cea care fusese pământeancă în cea mai mare parte a vieții sale fu cuprinsă de euforie, deoarece, pentru prima oară de mulți ani, își simțea greutatea *normală.* Europeana din ea se simțea pur și simplu obosită, sleită de tracțiunea excesivă la care îi erau supuse oasele.

Se întrebă cât i-ar lua lui Nono să-și recapete picioarele de pământeancă și cât ar dura până ce Nami avea să poată merge acolo. Pe întreaga durată a călătoriei de întoarcere, amândouă pompau în ele stimulenți pentru dezvoltarea mușchilor și a oaselor, însă medicamentele nu puteau face minuni. Aveau să treacă săptămâni sau luni de suferință până ce corpurile aveau să li se adapteze la noua gravitație. Anna și-o imagina pe Nami luptându-se să se ridice în mâini și pe genunchi, ca pe Europa. Își imagina plânsetele ei de frustrare în timp ce își aduna puterile pentru a se deplasa din nou singură. Micuța era atât de încăpățânată... Ar fi înfuriat-o să-și piardă abilitățile fizice dobândite cu greu în ultimii doi ani.

Gândurile acestea îi treziră Annei o durere în piept, chiar în spatele sternului.

Bătu pe suprafața neagră-lucitoare a consolei din cameră și apăru terminalul. Îi trebui puțin timp până să-și dea seama cum să folosească interfața, limitată la navigarea prin biblioteca navei și la trimiterea și primirea de mesaje text sau audiovizuale.

Apăsă butonul de înregistrare a unui mesaj și spuse fluturând o mână în fața camerei:

„Bună, Nono, bună, Nami! Sunt în navă și am pornit la drum. Eu…” Se opri și, după ce se uită în jur privind pereții camerei de un cenușiu steril și patul spartan, luă o pernă de pe el și se întoarse spre cameră. „Deja mi-e dor de amândouă. Aceasta sunteți voi – voi amândouă”, mai spuse strângând cu putere perna la piept.

Opri înregistrarea înainte să izbucnească în plâns. Se spăla pe față când consola țiui, anunțând-o că a primit un mesaj. Chiar dacă părea imposibil ca Nami să fi primit mesajul și să răspundă deja, inima începu să-i bată cu putere. Se grăbi și deschise mesajul. Era un simplu text care îi amintea de întâlnirea de bun venit a VIP-urilor la popotă, de la ora 19:00. Ceasul indica ora 13:00.

Anna apăsă butonul de confirmare a participării la eveniment, după care se strecură sub cuverturile patului fără să-și mai dea jos hainele și plânse până o cuprinse somnul.

•

— Reverend doctor Volovodov, tună o voce bărbătească de îndată ce intră în popotă.

Încăperea era amenajată pentru o petrecere, cu mese pline cu feluri de mâncare și aproximativ o sută de persoane care discutau în grupuri mici. Într-un colț, patru barmani se agitau în spatele unui bar improvizat. Un bărbat înalt, cu tenul măsliniu și cu părul alb perfect coafat, îmbrăcat într-un costum gri imaculat, ieși din mulțime ca Venus din valuri. Anna se întrebă cum de-i reușise efectul. El se întinse și o luă de mână.

— Sunt încântat că vă avem în mijlocul nostru. Am auzit foarte multe despre activitatea extraordinară pe care o desfășurați pe Europa și nu cred că membrii Consiliului Metodist Mondial ar fi putut alege pe altcineva pentru această călătorie importantă.

Anna îi strânse mâna, după care se desprinse cu grijă din strânsoarea lui. Doctorul Hector Cortez, părintele Hank în

emisiunile sale difuzate în direct care atrăgeau mai bine de o sută de milioane de oameni în fiecare săptămână, prietenul foarte apropiat și consilierul spiritual al secretarului general în persoană. Nu putea înțelege cum de știa totul despre ea. Mica sa congregație de mai puțin de o sută de persoane de pe Europa nu era tocmai de neglijat pentru publicul său larg din sistemul solar. Se simți deopotrivă măgulită, jenată și vag suspicioasă.

— Sunt fericită să vă cunosc, doctore Cortez. Am văzut deja emisiunile dumneavoastră, firește.

— Firește, spuse el cu un zâmbet vag și deja uitându-se prin încăpere, căutând pe altcineva cu care să stea de vorbă.

Anna avu senzația că venise s-o salute mai puțin din plăcerea de a-i ura bun venit și mai mult pentru că i se oferise șansa să scape din cine știe ce conversație o fi avut înainte, așa că nu știa dacă trebuia să se simtă ușurată sau insultată. Preferă să se amuze.

Ca un obiect mai mic atras într-un puț gravitațional mai mare, un bărbat în vârstă, în ținută de preot romano-catolic, se desprinse de mulțimea din centru, îndreptându-se spre doctorul Cortez.

Anna vru să se prezinte, dar doctorul Cortez o întrerupse cu vocea lui tunătoare:

— Părinte Michel. V-o prezint pe prietena mea reverend doctor Annușka Volovodov, care lucrează întru slava Domnului cu congregația metodistă de pe Europa.

— Reverend Volovodov, rosti catolicul. Sunt părintele Michel, de la Arhidieceza Romei.

— Oh, îmi pare bine să vă cunosc..., începu Anna.

— Nu vă lăsați păcălită de aparența sa de preot umil de țară, interveni Cortez. Este episcop, aflat pe lista scurtă a celor propuși pentru a deveni cardinali.

— Felicitări, spuse Anna.

— Oh, nu-i mare lucru, răspunse bătrânul radiind. Doar exagerări. Nimic nu se întâmplă fără voia lui Dumnezeu.

— Nu ați fi aici dacă ar fi adevărat, zise Cortez.

Episcopul chicoti.

O femeie într-o rochie albastră scumpă venea în urma unuia dintre chelnerii în uniformă ce purta o tavă cu pahare cu șampanie. Ea și părintele Michel se întinseră în aceeași clipă

după un pahar. Anna zâmbi și refuză șampania oferită, după care chelnerul dispăru în mulțimea din centrul încăperii.

— Te rog, îi spuse femeia Annei. Nu mă lăsa să beau singură cu un catolic. Ficatul meu nu rezistă.

— Mulțumesc, dar…

— Dar tu, Hank? Am auzit că poți face față la câteva pahare.

Și sublinie observația cu o înghițitură din paharul ei. Zâmbetul afișat de Cortez ar fi putut avea orice semnificație.

— Mă numesc Anna, spuse reverendul întinzându-se să strângă mâna femeii. Îmi place rochia dumitale.

— Mulțumesc. Eu sunt doamna Robert Fagan, se prezentă femeia pe un ton formal exagerat. Tilly dacă nu-mi ceri bani.

— Mă bucur să te cunosc, Tilly. Îmi pare rău, dar nu beau.

— Doamne, salvează-mă de temperanță, zise Tilly. Nu există petrecere adevărată fără un grup de anglicani și unul de catolici care încearcă să se întreacă până ajung la fundul sticlei.

— Haideți, nu-i frumos, doamnă Fagan, spuse părintele Michel. N-am întâlnit anglican care să poată ține pasul cu mine.

— Hank, de ce te trimite Esteban atât de departe?

Anna avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama că Tilly vorbea despre secretarul general al Națiunilor Unite.

Cortez clătină din cap și simulă o privire rănită, fără a-și pierde rânjetul nelipsit.

— Doamnă Fagan, sunt măgulit de încrederea pe care mi-o acordă secretarul general în vreme ce ne îndreptăm spre cel mai important eveniment din istoria omenirii de la moartea Domnului nostru.

— Vrei să spui încrederea lui în cei o sută de milioane de alegători pe care i-ai putea aduce în iunie, pufni Tilly.

Cortez se întoarse pentru prima dată spre Tilly. Rânjetul nu-i dispăruse, dar ceva strecurase între ei o oarecare răceală:

— Doamnă, poate că ați băut puțin cam multă șampanie.

— Oh, nici pe departe.

Părintele Michel sări în ajutorul tinerei femei și, luând-o de mână, spuse:

— Cred că dragul nostru secretar general e probabil mult mai recunoscător pentru numeroasele contribuții de campanie ale soțului dumitale. Ceea ce înseamnă că aceasta este pentru dumneata cea mai scumpă croazieră din istorie.

Tilly pufni și, luându-și privirea de la Cortez, rosti:

— Robert își poate permite căcatul ăsta de croazieră.

Obscenitatea lasă loc pentru o clipă unei tăceri stânjenitoare, iar părintele Michel îi aruncă Annei un zâmbet în semn de scuză. Anna îi răspunse la fel, atât de pierdută în lumea ei, încât renunță să încerce să înțeleagă.

— Aș vrea să știu ce avantaje obține de pe urma lor, zise Tilly arătând spre restul invitaților. Acești artiști, scriitori și actori. Câte voturi poate aduce un comedian? Măcar votează?

— E ceva simbolic, spuse părintele Michel arborând o expresie gânditoare îndelung exersată. Suntem toți parte a omenirii și ne reunim pentru a cerceta marea problemă a timpului nostru. Laicul și divinul stând împreună în fața misterului copleșitor: ce este Inelul?

— Frumos, spuse Tilly. Sunt bune repetițiile.

— Mulțumesc, zise episcopul.

— Ce este Inelul? întrebă Anna încruntându-se. Este o poartă spre o gaură de vierme. Lucrurile sunt foarte clare, nu? Discutăm de secole despre teoria găurilor de vierme. Arată exact așa: ceva trece prin ea, iar locul din cealaltă parte nu se află acolo unde ar trebui. Primim semnale a căror transmisie se îndepărtează, atenuându-se. Este o gaură de vierme.

— Cu siguranță este o posibilitate, rosti părintele Michel, iar acreala din vocea lui îi smulse lui Tilly un zâmbet. Care credeți că ar fi misiunea noastră aici, Anna?

— Problema nu este *natura,* răspunse ea încântată să revină într-o conversație pe care o controla, ci *semnificația* ei. Prezența sa schimbă totul. Chiar dacă este ceva minunat, va fi tulburător. Oamenii vor simți nevoia de a insera acest element în modul lor de a înțelege Universul. De a înțelege semnificația acestui lucru în raport cu Dumnezeu, de a înțelege ceea ce ne spune despre El. Aflându-ne aici, putem oferi o alinare pe care nu am putea-o transmite altfel.

— Sunt de acord, spuse Cortez. Menirea noastră este să-i ajutăm pe oameni să înțeleagă marile mistere, iar acesta este extraordinar.

— Nu, începu Anna, explicarea nu este ceea ce aș…

— Dacă vă jucați cărțile așa cum trebuie, Esteban ar putea să prindă încă patru ani, zise Tilly luându-i vorba din gură. Atunci am putea spune că-i un miracol.

Cortez zâmbi larg spre cineva din celălalt capăt al încăperii. Dintr-un grup mic de bărbați și de femei în robe largi portocalii, un bărbat își flutură o mână spre ei.

— Îi puteți *crede* pe oamenii ăștia? întrebă Tilly.

— Cred că sunt delegați ai Bisericii Umanității Ascendente, adăugă Anna.

— Umanitatea Ascendentă, repetă Tilly dând din cap. Pe bune, chiar. Să ne creăm propria noastră religie și să ne proclamăm zei.

— Ai grijă, spuse Cortez. Nu sunt singurii.

Văzând stânjeneala Armei, părintele Michel încercă să-i vină în ajutor.

— Doctore Volovodov, o cunosc pe cea mai în vârstă din grupul acela. O femeie minunată. Mi-ar plăcea să vă prezint. Vă rog să ne scuzați.

— Vă rog să mă scuzați, începu Anna, dar se opri dintr-odată, observând că în cameră se așternu brusc tăcerea.

Părintele Michel și Cortez se uitau amândoi spre ceva aflat în centrul adunării din apropierea barului, iar Anna o ocoli pe Tilly pentru a vedea mai bine. La început îi fu greu să-și dea seama, deoarece toată lumea din încăpere se retrăgea, făcând loc, în cele din urmă, unui tânăr îmbrăcat într-un veșmânt hidos, roșu-deschis. Își turnase pe tot corpul un lichid transparent care-i picura pe podea din păr și de pe umerii vestei. Un miros puternic de alcool umplu încăperea.

— Pentru Colectivul Ashtun al poporului! strigă bărbatul cu o voce care-i tremura de frică și de exaltare. Eliberați-l pe Etienne Barbara! Eliberați poporul afgan!

— O, Doamne, începu părintele Michel. Are de gând să…

Anna nu văzu ce a declanșat focul, dar dintr-odată tânărul fu înghițit de flăcări. Tilly începu să țipe. Creierul șocat al Annei nu făcu decât să înregistreze neplăcerea cauzată de sunet. Într-adevăr, când a reușit țipătul cuiva să rezolve vreodată o problemă? Își dădu seama că fixarea pe această iritare era modalitatea ei de a evita groaza ce i se înfățișa dinainte, dar numai într-un fel îndepărtat și aproape ca într-un vis. În momentul în care se pregătea să-i spună lui Tilly să tacă, sistemul de stingere a incendiilor se activă și cinci jeturi de spumă țâșniră din duzele ascunse în pereți și în tavan. Omul în flăcări fu acoperit cu bule albe, focul fiind stins în câteva

secunde. Aerul se umplu de miros de păr ars și duhoare de alcool.

Înainte să poată reacționa cineva, personalul de securitate se năpusti în încăpere. Tineri și tinere cu fețe împietrite, cu armele în tocuri, le spuneau calm tuturor invitaților să rămână la locurile lor în timp ce echipajele de intervenție își făceau datoria. Doctori și infirmieri intrară și îndepărtară spuma ce-l acoperea pe sinucigaș. Acesta părea mai mult surprins decât rănit. Fu încătușat și luat cu o targă. În mai puțin de un minut dispăru din încăpere, moment în care personalul înarmat păru să se mai relaxeze.

— L-au evacuat foarte repede, se adresă Anna unei tinere înarmate din apropiere. E bine.

Tânăra, care nu părea mai în vârstă decât o școlăriță, izbucni în râs:

— Este o navă de luptă, doamnă, cu sisteme de stingere a incendiilor foarte eficiente.

Tulburat de cele întâmplate, Cortez traversase sala cu pași mari și, cu vocea sa bubuitoare, discuta cu un ofițer. Părintele Michel părea să se roage discret, iar Anna fu cuprinsă de un puternic imbold de a i se alătura.

— Ei bine, spuse Tilly fluturând spre încăpere mâna în care ținea în continuare paharul de șampanie gol, poate că până la urmă călătoria nu va fi chiar atât de plictisitoare.

Era palidă la față, în afară de două pete roșii ce-i străluceau în obraji.

Capitolul 9

Bull

Ar fi mers mai repede dacă Bull ar fi solicitat ajutor suplimentar, dar până nu știa ce face fiecare nu dorea să se încreadă în prea multă lume. Sau în oricine.

Cei aproximativ o mie de oameni din echipaj complicau și mai mult situația. Cu un echipaj atât de mare, șeful securității se putea aștepta la evenimente precum întâlniri la ore mai ciudate între membri ai echipajului din departamente mai puțin compatibile. Abateri de la modelul obișnuit al fiecărei nave. Din moment ce era un voiaj de testare, *Behemoth* nu avea încă un model. Era tot într-o stare de haos, echipajul și nava încercând să se cunoască reciproc. Luarea unor decizii, formarea unor obiceiuri, cutume și a unei culturi interne. Nimic nu era încă normal, deci nimic nu era ciudat.

Pe de altă parte, erau doar o mie de oameni.

În fiecare navă se instituia o economie subterană. Cineva din *Behemoth* avea să asigure favoruri sexuale pentru anumite servicii. Altul avea să organizeze partide de cărți, să înființeze o sală de pachinko ori o mică afacere pentru asigurarea protecției. Oamenii ar fi mituiți să facă sau să nu facă una sau alta. Așa se întâmplă când îi aduni pe oameni laolaltă. Treaba lui Bull nu era să interzică toate aceste activități ilicite, ci să le mențină la un nivel care să asigure funcționarea în siguranță a navei. Și să stabilească anumite limite.

Alexi Myerson-Freud era nutriționist. Avusese câteva slujbe, nu cine știe ce, în Tycho, în principal la cuvele de drojdie – regla instrumentele de inginerie biologică pentru a produce amestecul optim de substanțe chimice, minerale și săruri pentru a-i menține pe oameni în viață. Fusese căsătorit de două ori, avea un copil pe care nu-l mai văzuse de cinci ani, făcea parte dintr-un grup de pasionați de jocuri de război care simulau vechi bătălii, măsurându-se cu marii generali ai istoriei. Era cu opt ani mai tânăr decât Bull. Avea părul negru, un zâmbet ciudat și o mică afacere paralelă cu un amestec de stimulente și

euforizante căruia centurienii îi spuneau „praf magic”. Bull cercetase bine problema, până a fost sigur.

După care a mai așteptat câteva zile. Nu mult. Doar cât să-l poată urmări pe Alexi pe sistemul de securitate. Voia să se asigure că nu exista un pește mai mare deasupra lui, un partener mai discret sau o legătură cu echipa lui Bull. Sau mai rău, Doamne ferește, cu echipa lui Ashford. Nu era însă nimic din toate astea.

De fapt, nu voia s-o facă. Știa ce trebuia să se întâmple și era întotdeauna mai ușor să amâni acțiunea cu încă cincisprezece minute, până după prânz sau până a doua zi. Numai că, de fiecare dată când amâna, asta însemna încă o persoană care intra de cart sub influența drogurilor, riscând să facă vreo prostie, să distrugă nava, să se rănească ori să fie ud sa.

Momentul veni la mijlocul celui de-al doilea cart. Bull închise consola, se ridică, luă două arme din depozit și stabili o conexiune pe terminalul său portabil.

— Serge…

— Șefu’…

— Am nevoie de tine și de încă cineva. Trebuie să săltăm un traficant de droguri.

Tăcerea de la celălalt capăt părea să sugereze o surpriză. Bull așteptă. Și asta îi putea spune ceva.

— Am înțeles, zise Serge. Venim imediat.

Serge intră în birou zece minute mai târziu, cu un alt membru al securității, o femeie lată în umeri, având pe chip o expresie necruțătoare, pe nume Corin. Era o alegere bună. Bull îl felicită în gând pe Serge și le dădu armele. Corin verifică încărcătorul, puse arma în toc și așteptă. Serge își trecu arma dintr-o mână în alta pentru a-i aprecia greutatea și ușurința mânuirii, după care ridică din umeri.

— Care-i planul? întrebă el.

— Veniți cu mine, spuse Bull. Cineva încearcă să mă împiedice să-mi fac treaba. Avertizați o singură dată, apoi trageți în ei.

— Fără complicații, spuse Serge pe un ton de aprobare.

Complexul de procesare a alimentelor era situat mult în interiorul navei, aproape de spațiul masiv intern. În timpul lungii călătorii spre stele, s-ar fi aflat pe lângă terenurile agricole ale micii lumi din interiorul lui *Nauvoo.* La bordul lui *Behemoth* nu se

afla undeva anume. Ceea ce fusese logic devenise prost, iar pentru asta nu trebuise decât să se schimbe contextul. Bull conducea transportorul electric ale cărui roți din spumă bâzâiau pe rampe. În săli și pe coridoare, oamenii se opreau în loc, unii dintre ei privindu-i cu insistență. Faptul că trei agenți de securitate înarmați se deplasau împreună atrăgea atenția și spunea multe. Iar Bull nu era tocmai convins că era de bine.

În apropierea cuvelor, aerul mirosea altfel. Erau mai multe substanțe volatile și particule nefiltrate. Complexul de procesare în sine era o rețea de tuburi, cuve și coloane de distilare. Jumătate din instalație era oprită, iar capacitatea suplimentară de producție era suspendată, așteptând să hrănească un număr mai mare de oameni. Sau să fie demontată.

Îl găsiră pe Alexi băgat până la genunchi într-una dintre băile de tratare a apei, încălțat cu cizme din cauciuc portocalii și cu mâinile pline de varec. Bull arătă spre el, apoi spre pasarela pe care se aflau el, Serge și Corin. Pe chipul lui Alexi se citi parcă o ușoară neliniște. Era greu de spus.

— Nu pot să ies chiar în clipa asta, spuse traficantul ridicând o frunză mare și umedă. Sunt în mijlocul unei operațiuni.

Bull dădu din cap și se întoarse spre Serge.

— Voi doi rămâneți aici. Nu-l lăsați să plece nicăieri. Mă întorc imediat.

— *Sa sa,* șefu', spuse Serge.

Ca să ajungă la vestiar trebuia să coboare o scară și să traverseze un coridor. Un șir de lăzi individuale verzi ca mazărea fusese desprins de perete și răsucit la nouăzeci de grade pentru a se potrivi cu direcția de deplasare. Pete și fire de calafat erau încă vizibile pe margini, acolo unde nu reușiseră să se potrivească la înălțime. Doi tehnicieni responsabili de prelucrarea apei stăteau pe bancă mai mult sau mai puțin îmbrăcați, vorbind și flirtând. Tăcură însă în momentul în care intră Bull. Le zâmbi, dădu din cap și se îndreptă spre un dulap din celălalt capăt al vestiarului. Când ajunse la el, se întoarse.

— Ăsta aparține cuiva? întrebă.

Cei doi tehnicieni se uitară unul la altul.

— Nu, domnule, răspunse femeia strângându-și pe corp salopeta de lucru. Cele mai multe sunt pur și simplu goale.

— Bine, spuse Bull.

Tastă codul prioritar de securitate și deschise ușa dulapului. Ranița dinăuntru era verde cu gri, de tipul celor folosite de el pentru a-și pune hainele când mergea să lucreze la exterior. Apăsă încuietoarea cu un deget. Cam o sută de flacoane cu pulbere alb-gălbuie, puțin mai granuloasă decât laptele praf. Închise ranița și o puse pe umăr.

— E vreo problemă? întrebă tehnicianul.

Avea un ton ezitant, dar nu era speriat. Mai mult curios. Excitat. Ei bine, Dumnezeu îi iubea pe curioși, la fel și Bull.

— Myerson-Freud tocmai a încetat să mai vândă praf magic, spuse Bull. Ar trebui să le spui tuturor prietenilor tăi, nu?

Cei doi tehnicieni se uitară mirați unul la altul, în timp ce Bull se îndreptă spre ieșirea din vestiar. Ajuns la cuva cu alge, lăsă ranița jos, după care făcu un semn spre Alexi și spre pasarela de lângă el, aceleași mișcări pe care le făcuse înainte. De data aceasta, Alexi se încruntă. Bull așteptă până ce tehnicianul se căzni să se deplaseze prin apa adâncă și să iasă afară.

— Care este problema? întrebă Alexi. Ce-i în raniță?

Bull clătină încet din cap – o singură dată. Supărarea de pe chipul lui Alexi era ca o mărturisire. Nu că Bull ar fi avut nevoie de așa ceva.

— Hei, *ese,* zise Bull. Vreau doar să știi că-mi pare rău pentru asta.

Și-l lovi pe Alexi cu pumnul în nas. Cartilajul și osul cedară în urma impactului și un fir roșu de sânge începu să se scurgă lent peste gura uimită a tehnicianului.

— Pune-l în spatele transportorului, spuse Bull. Unde să poată fi văzut.

Serge și Corin schimbară o privire într-un mod ce semăna foarte mult cu schimbul de priviri al celor doi din vestiar.

— Ne îndreptăm spre arest, șefu'? întrebă Serge, iar intonația lui dădea de înțeles că știa deja răspunsul.

— Avem celule? întrebă Bull în timp ce luă ranița.

— Nu prea.

— Atunci nu mergem acolo.

Bull stabilise traseul în așa fel încât să străbată zonele publice dintre sectoarele cele mai îndepărtate ale navei și partea de suprafață. Vestea deja se răspândise, iar spectatorii așteptau pe traseu. Alexi scotea un sunet ascuțit atunci când nu striga, nu implora sau nu cerea să-l vadă pe căpitan. Lui Bull îi veni brusc

în memorie amintirea viscerală a unui porc dus la abator. Nu mai știa când se întâmplase, însă evenimentul îi rămăsese acolo, plutind în derivă, fără nicio legătură cu restul vieții sale.

Dură aproape o jumătate de oră până să ajungă la sas. Se adunaseră deja o mulțime de oameni, majoritatea cu capete mari și corpuri subțiri. Centurienii se uitau cum un pământean îl ucidea pe unul de-ai lor. Bull nu-i băgă în seamă. Tastă codul de trecere, deschise ușa interioară a sasului, se întoarse la transportor și-l ridică pe Alexi cu o mână. În gravitația scăzută ar fi trebuit să fie ușor, dar până să ajungă înapoi la sas Bull abia dacă mai putea respira. Iar Alexi se zbătea, ceea ce nu-l ajuta câtuși de puțin. Bull îl împinse înăuntru, închise ușa interioară, tastă codul prioritar de securitate și deschise ușa exterioară fără să evacueze mai întâi aerul. Pocnitura răsună de-a lungul punții metalice ca un clopot îndepărtat. Pe monitor se vedea că sasul era gol. Bull închise ușa exterioară și, în timp ce sasul se umplea din nou cu aer, se îndreptă spre transportor. Se urcă în spate, unde stătuse Alexi, și, cu ambele mâini, ridică ranița deasupra capului. Avea urme de sânge pe mânecă și pe genunchiul stâng.

— E praf magic, nu-i așa? se adresă el mulțimii fără a-și folosi terminalul pe post de amplificator, căci nu avea nevoie. O să las ranița în sas timp de șaisprezece ore, după care o arunc în spațiu. Dacă în timpul ăsta se mai adună și alte cantități de droguri, foarte bine, nu-i nicio problemă. Dar dacă dispare vreun flacon, va fi o problemă. Așa că transmiteți la toată lumea. Iar primul *pendejo* care intră în tură drogat va avea de discutat cu mine.

Se îndreptă spre sas încet, astfel încât să-l vadă toți. Deschise ușa interioară, aruncă ranița înăuntru și se întoarse, lăsând ușa deschisă în spatele lui. În timp ce urca la volanul transportorului, simțea tensiunea mulțimii, însă nu-l deranja deloc. Alte lucruri nu-i picau bine. Făcuse ce era mai ușor. Ceea ce urma era mai greu, pentru că avea mai puțin control asupra situației.

— Vrei să pun un gardian aici, șefu’? întrebă Serge.

— Crezi că avem nevoie? zise Bull.

Nu se aștepta la un răspuns și nici nu primi vreunul. Transportorul demară, iar spectatorii se feriră din calea lui ca o turmă de antilope dinaintea unui leu. Bull îndreptă micul vehicul înapoi spre rampele care-i duceau la birourile serviciului de securitate.

— Dur, spuse Corin.
Iar din comentariul ei părea să fie ceva bun.

•

Opere de artă de inspirație religioasă împodobeau biroul căpitanului. Îngeri în albastru și auriu purtau parabolele arcadelor ce se ridicau deasupra capului, pentru a se întâlni sub imaginea unui Dumnezeu calm și bărbos. Un Cristos binevoitor se uita în jos de pe zidul din spatele biroului lui Ashford, cu trăsături caucaziene calme și senine. Nu avea nimic din bărbatul însângerat și răstignit cu care era familiarizat Bull. În jurul Mântuitorului erau dispuse imagini ale abundenței: grâu, porumb, capre, vaci și stele. Căpitanul Ashford umbla încoace și încolo prin fața genunchilor lui Iisus, roșu la față de mânie. Michio Pa stătea pe celălalt scaun pentru oaspeți, având grijă să nu se uite la Ashford sau la Bull. Oricare ar fi fost situația cu navele științifice marțiene și escorta lor militară, cu flotila masivă a Pământului, totul fusese pe moment dat uitării.
Bull nu-și trădă neliniștea.
— Este inacceptabil, domnule Baca.
— De ce credeți asta, domnule?
Ashford se opri, își puse mâinile mari pe birou și se aplecă în față. Bull se uită în ochii lui injectați și se întrebă dacă dormea suficient.
— Ați ucis un membru al echipajului meu, spuse Ashford. A fost clar cu premeditare. Ați făcut-o în fața a o sută de martori.
— La naiba! Dacă vreți martori, există înregistrările camerelor de supraveghere, spuse Bull.
N-ar fi trebuit să spună asta.
— Vă eliberez din funcție, domnule Baca. Iar până ne întoarcem în stația Tycho, unde veți fi judecat pentru crimă, sunteți consemnat la cabină.
— Vindea droguri echipajului.
— Atunci ar fi trebuit să fie *arestat*!
Bull inspiră adânc, suflând apoi calm aerul pe nas.
— Ce credeți? Conducem o navă de război, sau o stație spațială, domnule? întrebă Bull.
Ashford își încreți fruntea și clătină din cap. În dreapta lui Bull, Pa își schimbă poziția pe scaun. Cum niciunul dintre ei nu părea dispus să vorbească, Bull continuă:

— Întreb doar pentru că, dacă aș fi polițist și dacă nava ar fi avut celule, ar fi trebuit să-l încarcerez. El ar fi trebuit să aibă un avocat. Noi am fi putut face toate astea. Nu cred că ne aflăm într-o stație, ci într-o navă de luptă. Mă aflu aici pentru a menține disciplina militară într-o potențială zonă de conflict. Nu disciplina Flotei Pământului. Nu disciplina Flotei marțiene. Disciplina APE. După modelul centurian.

Ashford se ridică în picioare.

— Nu suntem anarhiști, spuse el pe un ton plin de dispreț.

— Poate mă înșel, dar, potrivit tradiției APE, dacă cineva comite un act prin care pune nava în pericol în mod intenționat, se întoarce acolo unde există aer, spuse Bull.

— L-ați scos dintr-o cuvă cu apă. În ce fel punea în pericol nava? Aruncând cu alge în cocă? întrebă Pa cu vocea ei firavă.

— Sunt oameni care au intrat în tură drogați, zise Bull încrucișându-și degetele în jurul unui genunchi. Nu trebuie să mă credeți pe cuvânt. Întrebați-i pe ceilalți și... haideți, bineînțeles că sunt drogați, nu-i așa? Avem de lucru de trei ori mai mult decât putem duce. Puțin praf magic și oamenii nu mai simt oboseala. Nu mai fac pauze. Nu reduc ritmul. Depășesc norma. Să mai spun și de erorile de judecată? Trebuie să ai o bună judecată ca să fii sigur că o ai. Deja am avut răniți. E o chestiune de timp până moare cineva. Sau mai rău.

— Afirmați că omul acesta era responsabil pentru erorile comise de toți ceilalți la posturile lor și pentru asta l-ați omorât? întrebă Ashford, care părea să-și piardă elanul.

Bull își dădu seama că slăbiciunea lui Ashford avea să-l avantajeze de data asta, dar tot nu-i plăcea.

— Spun că punea nava în pericol pentru propriul său câștig financiar, cum de altfel fura și filtre de aer. Cu siguranță o făcea. Exista o cerere și a satisfăcut-o. Dacă-l închideam, riscul era mai mare. Prețurile ar fi crescut. Prins fiind, risca doar ca la întoarcerea în Tycho să intre la închisoare.

— Și ați făcut în așa fel încât riscul să fie moartea.

— Nu, răspunse Bull. Adică da, dar nu l-am împușcat. Fac ceea ce le faceți acelora care pun în pericol siguranța navei. Centurienii știu ce înseamnă să fii aruncat prin sas, nu-i așa? Toate astea conferă problemei un cadru particular.

— A fost o greșeală.

— Am o listă cu cincizeci de oameni care i-au fost clienți, spuse Bull. Unii dintre ei sunt tehnicieni cu experiență. Vreo doi sunt șefi de echipă. I-am putea închide pe toți, dar nu va mai avea cine să lucreze. Oricum, odată ce furnizorul a dispărut, membrii echipajului se vor liniști. Dacă vreți, pot să discut cu ei, să știe că sunt supravegheați.

Pa râse forțat.

— Ar fi cam dificil în caz că vă aflați în celulă în calitate de acuzat, spuse ea.

— Nu avem celule, zise Bull având grijă să nu fie sarcastic. Planul era ca bătrânii bisericii să rezolve problemele prin jurăminte.

Ashford nu reușea să-și revină. Parcă priveai o pisică ezitând în încercarea de a sări de pe creanga unui copac pe alta. Părea să calculeze ceva în minte, nesigur. Bull aștepta.

— Nu se va mai întâmpla niciodată, spuse Ashford. Dacă decideți că cineva trebuie să zboare prin sas, veniți mai întâi la mine. Eu voi apăsa butonul.

— De acord.

— De acord cu ce? întrebă Ashford apăsând cuvintele.

Bull își lăsă capul în jos. Primise ceea ce-și dorise, lăsându-i lui Ashford impresia că obținuse și el o mică victorie.

— Am înțeles mesajul, domnule căpitan. O să mă conformez.

— Firește că vă veți conforma, spuse Ashford. Iar acum întoarceți-vă naibii la treabă.

— Da, domnule.

Când ușa se închise în spatele lui, Bull se sprijini de perete și respiră profund de câteva ori. Era foarte conștient de zgomotul navei – bâzâitul grav al reciclatoarelor de aer, murmurul îndepărtat al vocilor, sunetele și bipurile emise de o mie de sisteme de alarmă diferite. Aerul mirosea a plastic și a ozon. Își asumase un risc calculat și reușise.

Coborând nivelurile unul după altul, simți privirile ațintite asupra lui. În lift, un bărbat încercă să nu se holbeze la el. Pe coridorul din fața biroului serviciului de securitate, o femeie îi zâmbi și dădu din cap, nervoasă ca un șoarece care simte pisica. Bull îi zâmbi și el.

În biroul serviciului de securitate, Serge și un alt bărbat din echipă – unul de pe Europa pe nume Casimir – îl salutară în stil

centurian, ridicându-și pumnii. Bull întoarse gestul și se îndepărtă.

— Ce avem? întrebă el.

— Vreo douăzeci de oameni au venit să ne salute, răspunse Serge. Cred că încă vreo jumătate de kilogram de praf a apărut de nicăieri.

— Foarte bine.

— I-am înregistrat pe toți cei care au intrat. Vrei să-i marchez în sistem?

— Nu, spuse Bull. Le-am spus că nu vor avea probleme. Absolut nicio problemă. Poți distruge fișierul.

— Am înțeles, șefu'.

— Voi fi în biroul meu, zise Bull. Să-mi dai de știre dacă se întâmplă ceva. Și să pună cineva de cafea.

Se așeză pe birou cu picioarele pe scaun și se aplecă în față. Dintr-odată se simți epuizat. Fusese o zi lungă și neplăcută, iar eliberarea de temerile ce-l împovăraseră în ultimele săptămâni îi dădea o stare de bine. Îi trebui un minut-două să observe că avea un mesaj în așteptare de la Michio Pa. Secundul nu solicitase o conexiune. Deci nu voia să discute cu el, ci doar să-i spună ceva.

Pe înregistrare, chipul îi era luminat în contraplonjeu de terminalul ei portabil. Avea un zâmbet crispat, disipându-se parcă urcând spre pomeți.

„Am văzut ce-ai făcut acolo. Foarte frumos. Foarte inteligent. Te-ai drapat în steagul APE, făcându-l pe bătrân să se întrebe dacă nu cumva echipajul îți va lua partea… Mai-centurian-decât-centurienii… A fost *elegant*”.

Bull își frecă bărbia. Părul ce crescuse deja de dimineață făcea ca unghiile să sune ca un rașpel. Era probabil exagerat să creadă că ar putea scăpa din toată afacerea fără să-și facă dușmani, însă i-ar fi părut rău ca Pa să se numere printre ei.

„Nu-mi poți prezenta povestea într-un mod acceptabil. Amândoi știm că o crimă nu te face o persoană admirabilă. N-o să uit asta. Sper doar să mai ai suficient suflet încât ceea ce ai făcut să te poată bântui."

Înregistrarea se încheie, iar Bull aruncă un zâmbet obosit ecranului gol.

— De fiecare dată, se adresă el terminalului portabil. La fel și data viitoare.

Capitolul 10

Holden

Rosinanta nu era o navă mică. În mod normal, echipajul complet număra mai mult de doisprezece membri ai personalului și ofițeri, iar în multe misiuni avea și șase pușcași marini. Conducerea navei cu numai patru persoane făcea ca fiecare dintre ele să aibă mai multe sarcini, ceea ce nu le lăsa prea mult timp liber. În plus, asta însemna că era destul de ușor să-i eviți pe cei patru străini urcați la bord. Fiindu-le interzis accesul pe puntea de operațiuni, pe puntea sasului, în atelierul de reparații sau în sectorul tehnic, echipa de documentariști era blocată pe cele două punți ale echipajului, având acces doar la cabine, la baie, la bucătărie și la infirmerie.

Monica era o persoană fermecătoare. Calmă, prietenoasă, carismatică. Chiar dacă măcar o parte din farmecul ei se transmitea în celălalt colț al camerei, era ușor să vezi cum reușise. Ceilalți – Okju, Clip și Cohen – făceau încercări evidente de a stabili legături de prietenie, glumeau cu membrii echipajului din *Rosinanta,* pregăteau masa. Ei întindeau o mână, însă lui Holden încă nu-i era clar dacă se instalase obișnuita lună de miere, când membrii străini ai unui echipaj se întâlneau pentru prima dată în vederea unei lungi călătorii, sau dacă era vorba de ceva mai calculat. Poate puțin din ambele.

În schimb, observă izolarea echipajului său. La două zile după sosirea la bord a documentariștilor, Naomi se retrase pur și simplu pe puntea de operațiuni, unde nu mai puteau da de ea. Amos se dăduse pe lângă Monica, dar fără prea mare tragere de inimă, și făcuse o încercare puțin mai serioasă cu Okju. După ce s-a ales cu două eșecuri, a început să-și petreacă cea mai mare parte a timpului în atelierul de reparații. Dintre ei, doar Alex își făcea timp să socializeze cu pasagerii, dar nu prea des. Uneori dormea în cușeta pilotului.

Au fost de acord să fie intervievați, iar Holden știa că nu-l pot evita la nesfârșit. Nu trecuse o săptămână de când plecaseră și chiar dacă ar fi forțat propulsorul, deplasându-se într-un ritm

susținut, tot le-ar fi luat luni întregi până să ajungă la destinație. În plus, era trecut în contract. Disconfortul provocat era aproape suficient pentru a-l face să uite că fiecare zi care trecea îi apropia tot mai mult de Inel și de cine-o fi acel Miller care-l voia acolo. Aproape.

— E sâmbătă, spuse Naomi întinzându-se într-o cușetă de accelerație din apropierea postului de comunicații.

Nu se tunsese de ceva vreme, iar părul îi crescuse destul de mult și o deranja. De zece minute încerca să și-l împletească. Buclele negre și groase rezistau eforturilor, de parcă aveau voință proprie. Pe baza experiențelor din trecut, Holden știa că acesta era semnul ce prevestea tăierea la jumătate a părului, ca urmare a exasperării. Lui Naomi îi plăcea ideea de a avea părul foarte lung, însă numai ideea, nu și realitatea. Așezat la consola de comandă a luptei, Holden urmărea înfruntarea dintre Naomi și părul ei, lăsându-și gândurile să umble aiurea.

— M-ai auzit? întrebă ea.

— Da, e sâmbătă.

— Îi invităm pe oaspeții noștri la cină?

În navă devenise un obicei ca, indiferent de situație, echipajul să încerce să cineze împreună o dată pe săptămână. Printr-un acord tacit, asta se întâmpla în general sâmbăta. La bordul unei nave nu prea conta în ce zi a săptămânii era, dar cinând în comun sâmbăta, Holden considera că astfel sărbătoreau sfârșitul unei săptămâni și începutul celeilalte. Un memento discret că mai exista un sistem solar în afară de ei patru.

Dar nu se gândise să invite și echipa de documentariști să li se alăture. I se părea că le este încălcată intimitatea. Cina de sâmbătă era rezervată *echipajului.*

— Nu-i putem lăsa la o parte, oftă el. Nu-i așa?

— Numai dacă mâncăm aici. Doar le-ai dat liber la bucătărie, nu?

— La naiba! Ar fi trebuit să-i consemnez la cabine.

— Timp de patru luni?

— Le-am fi putut băga pe sub ușă batoane de alimente și sonde urinare.

— E rândul lui Amos să gătească, spuse ea zâmbind.

— Bine. O să-i spun că cina e la ora opt.

•

Amos făcu paste cu ciuperci, cu mult usturoi și parmezan. Era mâncarea lui preferată și întotdeauna plătea din greu pentru a cumpăra căței de usturoi adevărați și parmezan adevărat pe care să-l radă deasupra. Un alt mic lux pe care nu și l-ar mai fi putut permite dacă aveau să se angajeze într-o bătălie judiciară cu Marte.

În timp ce Amos termina de călit ciupercile și usturoiul, Alex așeză masa și luă comenzile de băutură. Holden se așeză lângă Naomi pe o parte a mesei, în timp ce echipa de documentariști se așeză pe cealaltă parte. Discuțiile erau politicoase și amicale, iar dacă exista o stânjeneală ascunsă, căpitanul nu prea știa motivul.

Holden le ceruse să nu aducă la masă camere de filmat sau aparate de înregistrat, iar Monica fusese de acord. Clip, marțianul, vorbea cu Alex despre istoria sportului. Okju și Cohen, stând vizavi de Naomi, povesteau întâmplări din ultima lor misiune, un reportaj despre o nouă stație științifică aflată pe o orbită staționară a lui Mercur. Ar fi trebuit să fie aproape o plăcere, însă nu a fost cazul.

— De obicei nu mâncăm așa bine în timpul zborului, dar încercăm să ne îmbunătățim meniul pentru cina noastră săptămânală în comun, spuse Holden.

— Miroase minunat, zise Okju zâmbind.

Purta vreo șase inele, o bluză cu nasturi, un pandantiv din argint, iar un pieptene ivoriu îi ținea la spate părul castaniu și creț. În spatele ochelarilor ce-i acopereau partea de sus a feței, sunetistul privea liniștit în gol, afișând o expresie senină. Fără să spună nimic, doar cu un zâmbet fin, Monica îl observă pe Holden, care-i cerceta pe membrii echipei sale.

— Haleala, spuse Amos, după care începu să pună pe masă castroanele pline.

În vreme ce porțiile erau trecute din mână în mână într-o mișcare circulară lentă, Okju își lăsă capul în jos și mormăi ceva. Lui Holden îi luă ceva timp până să-și dea seama că spunea o rugăciune. Erau ani de când nu mai văzuse pe cineva făcând așa ceva, de când plecase de acasă. Unul dintre tații lui, Caesar, spunea uneori rugăciuni înainte de masă. Holden așteptă ca ea să termine, după care începu să mănânce.

— Este foarte frumos, rosti Monica. Vă mulțumim.

— Cu plăcere, zise Holden.

— Am plecat din Ceres acum o săptămână, continuă femeia, și cred că ne-am obișnuit. Mă întrebam dacă nu am putea să planificăm niște interviuri preliminare… Mai ales pentru a testa echipamentul.

— Poți să-mi iei mie interviu, spuse Amos fără a reuși să-și ascundă o privire senzuală.

Monica îi zâmbi, înfipse furculița într-o ciupercă și, privindu-l insistent pe Amos, băgă ciuperca în gură și începu s-o mestece încet.

— Bine. Putem începe cu ocupațiile anterioare. Baltimore?

Tăcerea deveni dintr-odată tensionată. Amos vru să se ridice, dar Naomi îi întrerupse mișcarea punând cu blândețe o mână pe brațul său. El deschise gura, o închise apoi, după care coborî privirea în farfurie, în timp ce pielea palidă a capului său și de pe gât se împurpură. Monica se concentra și ea asupra farfuriei sale, cu o expresie oscilând între jenă și iritare.

— Nu-i o idee bună, spuse Holden.

— Căpitane, sunt foarte sensibilă la problemele personale ale dumneavoastră și ale echipajului dumneavoastră, dar avem o înțelegere. Și, cu tot respectul, până acum ne-ați tratat, pe mine și pe oamenii mei, de parcă nu suntem bine-veniți.

Mâncarea începea să se răcească. Abia dacă se atinsese cineva de ea.

— Înțeleg. Voi v-ați respectat partea de învoială, spuse el. M-ați scos din Ceres și ne-ați băgat bani în buzunare. Noi însă nu ne-am onorat angajamentul. Am înțeles. Pentru început, mâine o să rezerv o oră pentru problema asta. E bine?

— Sigur, aprobă ea. Haideți să mâncăm.

— Baltimore, deci, i se adresă Clip lui Amos. Amator de fotbal?

Amos nu spuse nimic, iar Clip nu insistă.

•

După o cină stânjenitoare, Holden nu-și mai dorea decât să se bage în pat. Dar pe când era la baie și se spăla pe dinți, Alex, prefăcându-se că a ajuns întâmplător acolo, spuse:

— Hai pe puntea de operațiuni, căpitane. Avem ceva de vorbit.

Când Holden ajunse pe punte împreună cu el, îi găsi pe Amos și pe Naomi care îi așteptau. Naomi se întinsese pe cușeta de accelerație cu mâinile încrucișate la ceafă, însă Amos stătea pe

marginea cușetei lui, cu tălpile pe podea și mâinile încleștate în față. Era încă negru de furie.

— Deci, Jim, nu-i un început bun, zise Alex așezându-se pe o altă cușetă.

— Încearcă să dezgroape tot felul de chestii din trecutul nostru, spuse Amos fără a se adresa cuiva anume, cu privirea fixată în continuare în podea. Lucruri pe care nu ar trebui să le știe.

Holden știa la ce se referea Amos. Monica amintise de Baltimore făcând aluzie la copilăria lui Amos ca produs al unei rețele de prostituție ilicite din cale-afară de îngrozitoare. Însă Holden nu putea recunoaște că știa, deoarece aflase de treaba asta doar în urma unei discuții surprinse întâmplător. Nu avea niciun interes să-l umilească și mai mult pe Amos.

— E jurnalistă, iar jurnaliștii fac cercetări amănunțite, spuse Holden.

— Este mai mult de atât, continuă Naomi. E o persoană plăcută. E fermecătoare și prietenoasă, iar fiecare dintre noi vrea să-i facă pe plac.

— Și asta-i o problemă? întrebă Holden.

— E o problemă al naibii de mare, interveni Amos.

— Mă aflam în *Canterbury* dintr-un anumit motiv, Jim, interveni Alex, iar vorba lui tărăgănată din Valles Marineris nu mai suna aiurea, părând în schimb tristă. Nu trebuie să vină cineva să-mi aducă aminte de trecut.

Canterbury, transportorul de gheață în care lucraseră împreună înainte de incidentul din Eros, oferea slujbe de nimic pentru cei care zburau ca să-și câștige existența. Atrăgea indivizi care-și atinseseră nivelul de incompetență sau care nu reușeau să treacă cu succes testările necesare pentru a obține o slujbă mai bună. Sau, în cazul său, militarii lăsați la vatră în mod dezonorant, cu pete la dosar. După câțiva ani petrecuți cu micul său echipaj, Holden știa că niciunul dintre ei nu ajunsese în această navă din cauza incompetenței.

— Știu, zise el.

— La fel și eu, căpitane, spuse Amos. Am un trecut burdușit.

— Și eu, adăugă Naomi.

Holden vru să mai spună ceva, dar se opri când înțelese la ce se referea ea. Naomi ascundea ceea ce o determinase să accepte o simplă slujbă de mecanic în *Canterbury.* Era evident.

Holden nu voia să se gândească la asta, dar era evident. Se număra printre cei mai talentați ingineri pe care-i cunoscuse vreodată. Știa că absolvise două universități și terminase pregătirea de ofițer de zbor de trei ani în doi. Își începuse cariera pe o traiectorie ascendentă care ar fi dus-o, fără doar și poate, la un post de comandă. Ceva se întâmplase, însă nu vorbise niciodată despre asta. Căpitanul se încruntă, aruncându-i o întrebare mută, însă femeia îl opri cu un semn al capului aproape imperceptibil.

Fragilitatea micuței lor familii îl lovi în plin. Drumurile care-i aduseseră laolaltă fuseseră foarte diferite și, ca întotdeauna în astfel de situații, improbabile, dacă nu chiar de-a dreptul incredibile. Iar Universul putea la fel de ușor să-i despartă. Constatarea îl făcu să se simtă mic și vulnerabil, oarecum în defensivă.

— Toată lumea știe de ce am acceptat misiunea asta, nu? întrebă Holden. Blocarea lui *Rosi,* Marte, care voia s-o recupereze…

— N-am avut de ales, răspunse Naomi. Știm. Am fost toți de acord să acceptăm misiunea.

Amos încuviință dând din cap.

— Nimeni nu spune că ar fi trebuit să refuzăm, zise Alex. Doar că tu ești reprezentantul grupului nostru.

— Exact, întări Naomi spusele lui Alex. Trebuie să trezești un interes atât de mare, încât echipa de documentariști să uite cu totul de noi ceilalți. Asta e treaba ta pentru restul călătoriei. Este singura modalitate de a acționa.

— Nu, interveni Amos, care în continuare nu-și ridicase privirile. Mai există o cale, dar nu am aruncat niciodată un orb printr-un sas. Nu știu cum m-aș simți după așa ceva. Poate că nu mi s-ar părea distractiv.

— Bine, spuse Holden bătând aerul cu mâinile într-o mișcare de liniștire a spiritelor. Înțeleg. Voi ține cât mai mult camerele departe de voi, însă călătoria va fi lungă. Aveți răbdare. Când vom ajunge în apropierea Inelului, poate că se vor fi săturat de noi și i-om lăsa zălog într-o altă navă.

Tăcură o clipă, după care Alex clătină din cap.

— Ei bine, cred că tocmai am găsit singurul lucru care mă face nerăbdător să ajung *acolo.*

•

Holden se trezi tresărind și-și frecă furios nasul din cauza unei mâncărimi. Avea o vagă amintire despre ceva ce încerca să-i intre în nas. Nu erau gândaci la bord, deci nu putea fi decât un vis. Totuși, mâncărimea era reală.

— Îmi pare rău, vis urât sau ce-o fi fost, spuse Holden scărpinându-se.

Pipăi cu mâna patul de alături. Era gol. Naomi se dusese probabil la baie. Inspiră și expiră cu putere pe nas de mai multe ori, încercând să scape de senzația de mâncărime. La a treia expirare, un licurici albăstrui țâșni din nară și se îndepărtă în zbor. Holden simți în aer un ușor iz de acetat.

— Trebuie să vorbim, rosti din întuneric o voce cunoscută.

Holden simți un nod în gât. Inima începu să-i bată tot mai tare. Își puse o pernă pe față și-și înăbuși nevoia de a urla de frustrare și de furie, în timp ce vechea teamă, ce-i era atât de familiară, îi strângea pieptul.

— Așa deci. Era bobocul ăla albăstrui, începu Miller. Bun băiat, l-ai fi detestat.

— Nu mai vreau tâmpeniile astea, spuse Holden luându-și brusc perna de pe față și aruncând-o în direcția de unde se auzea vocea lui Miller.

Lovi panoul de lângă pat, iar sistemul de iluminare al camerei se activă. Miller era lângă ușă, cu perna în spatele lui, purtând același costum gri mototolit și aceeași pălărie *pork pie.* Și se agita nervos, de parcă îl chinuia o mâncărime.

— Niciodată nu a învățat să facă curat într-o cameră, știi? continuă Miller, țuguindu-și buzele negre. Colțurile și în fața ușii. Am încercat să-i spun. Întotdeauna colțurile și ușile.

Holden întinse mâna spre panoul de comunicații pentru a o apela pe Naomi, dar se opri. Ar fi vrut să fie aici, pentru ca fantoma să dispară, așa cum făcea întotdeauna. Dar în același timp se temea că de data aceasta nu avea să mai plece.

— Ascultă, trebuie neapărat să faci curat în cameră, spuse Miller confuz, ca un drogat care încerca să-și amintească ceva important. Dacă nu cureți camera, camera te *mănâncă.*

— Ce vrei de la mine? întrebă Holden. De ce vrei să mă duc acolo?

O exasperare violentă schimonosi chipul lui Miller.

— La naiba, mă auzi ce *spun*? Vezi o cameră plină de oase, iar singura ta certitudine este că ceva a fost *ucis.* Ești prădător doar până devii pradă.

Miller se opri, fixându-l cu privirea pe Holden. Aștepta un răspuns. Cum căpitanul nu-i răspunse, Miller făcu un pas în direcția patului. Ceva de pe chipul său îl făcu pe Holden să-și amintească de momentele în care îl văzuse pe polițist împușcând oameni. Deschise un dulap de lângă pat și-și scoase pistolul.

— Nu te apropia mai mult, spuse Holden fără să îndrepte încă arma spre Miller. Dar fii sincer. Dacă te împușc, ai putea muri?

Miller izbucni în râs, cu o expresie aproape umană.

— Depinde.

Ușa se deschise și Miller dispăru într-o clipită. Naomi intră purtând un halat și având cu ea un balonaș cu apă.

— Te-ai trezit?

Holden încuviință dând din cap, după care deschise dulapul și puse pistolul înăuntru. După expresia lui, Naomi înțelese totul.

— Ești bine?

— Mda. A dispărut când ai deschis ușa.

— Pari îngrozit, spuse Naomi punând deoparte balonașul cu apă și strecurându-se sub cuvertură, lângă el.

— E mai înfricoșător acum. Înainte, credeam… Nu știu ce credeam. Dar de când știe despre portal, tot încerc să-mi dau seama ce vrea să spună cu adevărat. Era mai ușor când puteam să cred că era un fel de fenomen de electricitate statică. Că asta nu… că nu are niciun sens.

Naomi se încovrigă lângă el, cuprinzându-l cu brațele. El își simți mușchii relaxându-se.

— Nu putem să-i lăsăm pe documentariști să afle vreodată despre chestia asta, spuse și observă zâmbetul aproape trist al lui Naomi. Ce-i?

— James Holden nu le spune tuturor totul, zise ea.

— Asta e cu totul altceva.

— Știu. Ce-a spus? întrebă Naomi. Are vreo noimă?

— Nu. Dar era vorba despre moarte. Tot ce spune el se învârte în jurul morții.

•

În următoarele săptămâni, activitatea în navă intră într-o rutină care, chiar dacă nu se desfășura într-o atmosferă

relaxată, era cel puțin colegială. Holden își petrecea timpul cu echipa de documentariști – se lăsa filmat, le arăta nava, răspundea la întrebări. Cum i-a fost copilăria? Plină de iubire, complexă și dulce-acrișoară. Salvase într-adevăr Pământul convingând-o de situație pe fata pe jumătate conștientă, care fusese cristalul purtător al protomoleculei, să-și devieze cursul spre Venus? Nu, însă în mare parte lucrurile au mers cum trebuie. Avea vreun regret?

Căpitanul zâmbea îngăduitor și spunea că nu-și reproșează nimic. Că singurul motiv pentru care se îndreaptă spre Inel este contractul pe care îl are cu documentariștii. Că nu fusese ales de protomoleculă pentru ceva ce nu a început deja să înțeleagă.

Uneori Monica se adresa celorlalți, însă Alex și Naomi se limitau la răspunsuri prietenoase, politicoase și superficiale. Amos își împodobea răspunsurile cu obscenități vesele și explicite, așa că era aproape imposibil să editezi înregistrările respective pentru a obține ceva pentru un public civilizat.

Cohen s-a dovedit a fi mai mult decât un inginer de sunet. Ochelarii fumurii pe care îi purta erau un sistem de recepție de tip sonar care îi permiteau să creeze un model tridimensional al oricărui spațiu în care se afla. Când Amos l-a întrebat de ce nu folosea proteze, Cohen a explicat că accidentul în care și-a pierdut ochii i-a ars și nervii optici. Terapia de regenerare nervoasă a eșuat, fiind cât pe ce să-l omoare din cauza unei tumori la creier scăpate de sub control. Însă interfața care îi permitea creierului să traducă datele sonarului într-un model 3D coerent făcea din el și un extraordinar modelator de efecte vizuale. În timp ce Monica derula o narațiune despre viața lui Holden după distrugerea navei sale *Canterbury,* Cohen crea frumoase reprezentări vizuale ale scenelor. La un moment dat, a arătat echipajului un scurt videoclip cu Holden care vorbea, descriind fuga din Eros după infectarea inițială cu protomoleculă, și totul în timp ce părea că se deplasează pe coridoarele perfect reconstituite din Eros, pline cu cadavre.

Lui Holden aproape că ajunsese să-i placă interviurile, dar nu putea suporta să urmărească mai mult de câteva secunde scena reconstituită din stație, după care îi cerea lui Cohen să oprească proiecția. Era convins că vederea acelor imagini l-ar fi invocat cumva pe Miller, dar nu a fost cazul. Lui Holden nu-i plăceau amintirile care spuneau câte o poveste. Echipa de

documentariști s-a adaptat situației, evitând să-l forțeze să dea mai mult decât era dispus. Însă, în mod ciudat, înțelegerea de care au dat dovadă nu a făcut decât să-i amplifice starea de rău.

Când mai aveau o săptămână până la Inel, o ajunseră din urmă pe *Behemoth.* Monica era pe puntea de operațiuni împreună cu echipajul când masiva navă APE ajunse în cele din urmă destul de aproape încât telescoapele din *Rosi* să poată oferi o imagine a ei destul de bună. Holden tocmai anulase restricțiile de deplasare impuse echipei de documentariști.

Aceștia realizau o panoramare lentă a carenei lui *Behemoth* când Alex scoase un șuierat și arătă spre o proeminență din lateral.

— La naiba, șefu', mormonii sunt mai bine înarmați decât știam. Aia e turela unui tun electromagnetic. Și aș paria desertul pe o săptămână că alea sunt tuburi lansatoare de torpile.

— Îmi plăcea mai mult când era navă-generație, răspunse Holden.

Activă consola de comandă a luptei și ceru *Rosinantei* să clasifice noua carenă ca fiind cuirasat de clasă *Behemoth* și să adauge profilului ei toate armele și noile specificații.

— Este genul de furt pe care doar guvernele și-l pot permite, spuse Amos. Cred că APE a devenit acum o adevărată putere.

— Mda, încuviință Alex izbucnind în râs.

— Marte face o solicitare similară de recuperare împotriva noastră, spuse Holden.

— Iar dacă *noi* am fi fost cei care le-au distrus nava de luptă înainte s-o ștergem cu această navă, ar fi avut un motiv, spuse Amos. Totuși, după ultimele noutăți, tot ei sunt ticăloșii.

Naomi nu interveni în discuție. Meșterea ceva la panoul de comunicații. Holden știa că era o problemă complexă, deoarece fredona liniștită în legea ei.

— Ați mai fost în *Nauvoo,* nu-i așa? întrebă Monica.

— Nu, răspunse Holden.

Rosinanta începu să afișeze rapid pe ecran datele referitoare la forța reală de luptă a lui *Behemoth.*

— Era încă în lucru când am ajuns prima dată în stația Tycho. Iar când am început să lucrez pentru Fred Johnson deja o lansaseră pe *Nauvoo* spre Eros și se pregătea să iasă din sistemul solar. O dată a trebuit să traversez nava pe care au trimis-o să o ajungă din urmă.

Rosinanta afișa proiecții care îl nedumereau. Nava părea să creadă că *Behemoth* nu avea suficientă putere structurală pentru a susține numărul și dimensiunea punctelor de fixare a armelor pe care le etala. De fapt, părea să creadă că, dacă nava de luptă APE ar fi tras simultan cu două dintre cele șase tunuri electromagnetice principale, existau treizeci și patru la sută șanse ca nava să se facă bucăți. Doar ca să-și facă de lucru, Holden îi spuse lui *Rosi* să creeze o schemă tactică de luptă împotriva lui *Behemoth* și să le-o trimită lui Alex și lui Naomi. Probabil nu vor avea niciodată nevoie de ea.

— Nu v-a plăcut să lucrați pentru APE? întrebă Monica.

Avea acel surâs pe care îl afișa când punea o întrebare al cărei răspuns îl știa deja. Holden bănuia că documentarista era și o redutabilă jucătoare de poker, dar până atunci nu reușise s-o atragă într-o partidă.

— Lucrurile erau ceva mai complicate, spuse forțându-se să zâmbească, așa încât să redevină acel James Holden pe care și-l dorea Monica, sacrificându-se astfel pentru ca, atrăgându-i atenția, să-i lase pe ceilalți în pace.

— Jim, rosti Naomi ridicându-și în cele din urmă privirile de pe panou. Știi pierderile de memorie din sistemul de comunicații pe care le-am urmărit timp de o lună? E din ce în ce mai rău. Mă scot din sărite.

— Cât de rău? întrebă Alex.

— Fluctuează între 0,0021% și 0,033%. Acum trebuie să curăț și să repornesc la două zile.

— Chiar e atât de important? întrebă Amos izbucnind în râs. Pentru că pot să vă arăt la budă o pierdere de energie de aproape 1%.

Naomi se întoarse spre el încruntându-se.

— Și nu mi-ai spus nimic?

— Pariez solda mea pe o lună că este un conductor uzat în sistemul de iluminat. O să-l înlocuiesc pe afurisit cu prima ocazie.

— Se întâmplă des asemenea lucruri? întrebă Monica.

— Oh, nu, răspunse Alex înainte să apuce Holden să deschidă gura. *Rosi* este o navă solidă.

— Mda, încuviință Amos. E atât de bine pusă la punct, încât trebuie să ne facem sânge rău cu prostii precum blocurile de

memorie bușite sau cu becurile arse doar pentru a avea ceva de făcut.

Nimeni n-ar fi putut spune dacă zâmbetul aruncat Monicăi era sincer sau nu.

— Dar nu mi-ați răspuns la întrebarea despre APE, continuă Monica rotindu-și scaunul pentru a fi cu fața spre Holden.

Arătă spre harta amenințărilor creată de *Rosi* în privința lui *Behemoth,* cu punctele de fixare a armamentului arătând ca niște bășici roșii care îi punctau pielea.

— Totul e bine între voi?

— Da, încă suntem prieteni, spuse Holden. Nu există motiv de îngrijorare.

Un indicator de bord din apropiere clipi în timp ce *Behemoth* trimise un fascicul laser de reglare spre carena lui *Rosi.* Corveta îi întoarse gestul de politețe. Nu erau lasere de reglare a tirului, ci doar semnalele a două nave care se asigurau astfel că nu exista pericolul să se apropie prea mult una de alta.

Nu exista motiv de îngrijorare.

Mda, sigur.

Capitolul 11

Melba

Stanni era chiar în spatele umărului stâng al Melbei, uitându-se la afișaj. Palma i se freca de țesătura netedă a pantalonilor săi de lucru ca și cum încerca să scape de o crampă de cvadriceps. Melba învățase că era un semn de nervozitate. Arhitectura îngustă a lui *Cerisier* aproape că îl lipea de ea, astfel încât Melba simțea în ceafă o căldură subtilă. În orice altă împrejurare, o asemenea apropiere de un bărbat ar fi însemnat împărtășirea unui moment intim. Aici nu însemna însă nimic. Melba nici măcar nu considera situația enervantă.

— *Mira,* spuse Stanni fluturându-și mâna. Acolo. Chiar acolo.

Monitorul era un model vechi, cu un pixel verde aprins constant în colțul din stânga jos, unde era o defecțiune imposibil de reparat, dar pentru asta nu merita schimbat cu totul. Rezoluția era în continuare mai bună decât a unui terminal portabil. Pentru un ochi mai puțin antrenat, profilul de putere solicitat pentru UNN *Thomas Prince* ar fi putut fi înregistrarea unei EEG, a unei activități seismologice sau reprezentarea vizuală a unei înregistrări de muzică bhangra. Dar, de-a lungul săptămânilor – lunilor, de-acum –, ochiul Melbei se mai antrenase.

— Am văzut, zise ea punându-și arătătorul pe vârful graficului. Și nu putem afla de unde a venit?

— Să-mi trag una, rosti Stanni frecându-și coapsa. Îl văd, dar nu știu la ce mă uit.

Melba își trecu limba prin spatele dinților, concentrându-se și încercând să-și amintească ce spuneau tutorialele despre cauzele vârfurilor de energie. În mod ciudat, lipsa ei de experiență se transformase într-un avantaj pentru echipă. Stanni și Ren, Bob și Soledad aveau totuși mai multă experiență practică decât Melba, care abia învățase noțiunile de bază. Uneori știa ceva simplu pe care toți îl știuseră cândva, și numai ea nu uitase. Analiza ei era mai lentă, însă nu ignora pașii, deoarece nu știa ce pași puteau fi săriți.

— A început odată cu intrarea în decelerare? întrebă Melba.

Stanni mormăi ca un individ surprins de o durere subită.

— Trec la zero *g,* iar unul dintre regulatoare se resetează, spuse el. Măcar nu-i nimic serios. Este jenant să-i arunci în aer pe toți predicatorii, *y sa.* Va trebui totuși să ne întoarcem și să verificăm.

Melba încuviință dând din cap și-și propuse să citească documentația cu privire la ceea ce necesita acest proces. Nu știa decât acea banalitate repetată în trei dintre tutorialele ei, cum că, atunci când nava întrerupea accelerația la jumătatea unei călătorii, se întorcea și începea să decelereze în direcția opusă, trebuiau luate precauții deosebite.

— O să-l pun pe rotație, zise Melba și afișă programul echipei.

În zece zile va avea o fereastră când va fi destul timp pentru a revedea nava mare. Fixă perioada respectivă, o marcă și o transmise întregii echipe. Totul îi părea simplu și firesc, de parcă făcuse toată viața așa ceva. Ceea ce, într-un fel, era adevărat.

Flotila ajungea la ultimul pas al călătoriei sale. Trecuseră de orbita lui Neptun în urmă cu câteva săptămâni, iar Soarele era o stea strălucitoare în abisul copleșitor. Toate jeturile erau acum îndreptate spre Inel, navele reducându-și viteza cu fiecare minut. Chiar dacă era procedura clasică a navelor cu propulsie Epstein, Melba nu reușea să-și reprime senzația că încercau să fugă de destinație și că erau atrași acolo împotriva voinței lor.

Când nu discutau despre lucru, singura conversație – în sala de mese, pe aparatele de exerciții, în navetele către și dinspre navele pe care le întrețineau – era legată de Inel. Navele de știință marțiene și escorta lor erau deja acolo, scrutând vidul. Nu fuseseră difuzate rapoarte oficiale, așa că zvonurile se împrăștiau cu repeziciune. Fiecare fascicul de lumină care trecea prin Inel și lovea ceva era reflectat, la fel ca în spațiul normal. Însă câteva constante îngrijorătoare variau pe măsură ce se apropiau. Radiația de fond din interiorul Inelului era mai veche decât Big Bangul. Unii spuneau că, dacă ascultai suficient de atent paraziții din cealaltă parte a Inelului, puteai auzi vocile morților din Eros sau ale celor blestemați. Melba percepea groaza în vocile celorlalți, o vedea pe Soledad făcându-și cruce când credea că n-o zărește nimeni, simțea povara copleșitoare a obiectului. Înțelegea teama lor crescândă nu pentru că o simțea ea însăși, ci pentru că se apropia punctul ei critic.

Monstruoasa navă de luptă APE avea să ajungă curând, aproape în același timp cu flotila Pământului. Încă nu era o chestiune de zile, dar nu avea să întârzie. *Rosinanta* trecuse deja de *Behemoth,* care era mai lentă. Ea și Holden ieșeau din zona Soarelui și, curând, traiectoriile lor aveau să se apropie. Și atunci vor avea loc atacul împotriva lui James Holden și umilirea lui publică, iar odată cu ele moartea sa. Și după aceea...

Era ciudat să te gândești la ce s-ar putea întâmpla după aceea. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult se vedea Clarissa relaxându-se în viața Melbei. Nu exista niciun motiv să nu fie așa. Clarissa Mao nu avea nimic, nu domina nimic, nu era nimic. Melba Koh avea măcar o slujbă. O istorie. Era o perspectivă cu atât mai atrăgătoare, cu cât era imposibilă. Se va întoarce acasă, va redeveni Clarissa și va face tot posibilul pentru a reabilita numele familiei sale. Era o chestiune de onoare. Dacă nu ar face nimic, ar însemna că este la fel ca Julie.

Crescând, Clarissa o admirase și o invidiase pe sora ei mai mare. Julie cea frumoasă. Cea inteligentă. Campioana curselor de iahturi. Julie, care putea să-l facă pe tata să râdă. Julie, care nu putea greși. Petyr era mai mic decât Clarissa, așa că avea să fie mereu în urmă. Gemenii Michael și Anthea fuseseră întotdeauna în lumea lor, împărtășind glume și comentarii pe care numai ei le înțelegeau, astfel încât păreau uneori a fi mai mult niște oaspeți pe termen lung ai familiei decât o parte din ea. Julie era cea mai mare, iar Clarissa și-ar fi dorit să fie în locul ei. Era cea care trebuia învinsă. Și nu fusese singura care o vedea pe Julie așa. Mama lor simțea la fel. A fost lucrul care le-a apropiat pe Clarissa și pe mama ei.

Apoi s-a întâmplat ceva. Julie s-a îndepărtat de ei, și-a tăiat părul, a renunțat la școală și a dispărut în tenebre. Își aminti momentul în care tatăl ei a aflat vestea, la cină. Serveau *kaju murgh kari* în sufrageria cu vedere spre parc. Tocmai se întorsese de la lecția de echitație și încă mirosea puțin a cal. Petyr vorbea din nou despre matematică, plictisind pe toată lumea, când mama, ridicându-și privirile din farfurie, îi anunțase zâmbind că Julie trimisese o scrisoare pentru a spune că părăsește familia. Clarissa rămăsese cu gura căscată. Ar fi fost totuna dacă spuneai că Soarele decisese să devină politician sau că patru decisese să devină opt. Nu era ceva absolut de neînțeles, dar pe aproape.

Tatăl ei izbucnise în râs și spusese că era doar o etapă, ceva trecător. Julie doar se aventurase să trăiască asemenea unor oameni obișnuiți, dar de îndată ce se va fi săturat se va întoarce acasă. Însă văzuse în ochii lui că nu credea asta. Fata lui perfectă dispăruse. Îl respinsese nu numai pe el, ci întreaga familie. Numele lor. Din clipa aceea, pentru Clarissa, nucile caju și curry-ul au avut gustul victoriei.

Și de aceea Melba ar fi trebuit să dispară odată ce va fi terminat aici. Pusă înapoi într-o cutie și îngropată sau arsă. Clarissa ar putea să stea cu unul dintre frații ei. Petyr avea acum propria lui navă. Ar putea lucra în ea ca electrochimist. Sau, în cel mai rău caz, să stea cu mama. Dacă le spunea ce făcuse, cum salvase numele familiei, atunci Clarissa putea începe să pună din nou compania pe picioare. Să refacă imperiul lor în numele ei. Poate chiar să-și scape tatăl de închisoare și exil.

Gândul îi dădu speranță, dar o și obosi.

Un zgomot puternic și sunetul îndepărtat al unui hohot de râs o făcură să-și vină în fire. Trecu în revistă programul de întreținere pentru următorul ciclu de zece zile – verificarea sistemelor electrice a trei dintre navele de război de talie mică și inventarul fizic al cardurilor electrice –, trecu ora navei și închise terminalul. Cantina era pe jumătate plină când ajunse acolo – membrii din vreo cinci echipe mâncau laolaltă, vorbind și urmărind știrile despre Inel și despre călătoria lor până la el. Soledad stătea singură, cu ochii fixați pe terminalul ei portabil, în timp ce mânca o pastă verde-maronie cu aspect de excremente, dar care mirosea a cea mai bună friptură de vită din lume. Melba își spuse că ar fi bine să se gândească la ea ca la un pateu, după care nu i se mai păru atât de oribilă.

Își luă o farfurie și un balonaș cu apă cu lămâie și se așeză la masă în fața ei. Soledad își ridică în fugă ochii spre ea, cu un zâmbet ușor, dar sincer.

— *Hoy,* șefa. Cum merge?

— Excelent, zâmbi Melba.

Zâmbea mai des decât Clarissa. Un gând interesant.

— Am ratat ceva?

— Raportul venit de pe Marte. Informații, de data asta… Nava care a trecut prin el? Nu-i în derivă.

— Pe bune? se miră Melba.

După ce fusese preluată transmisia slabă de la micul vehicul improvizat de la care pornise totul, se presupunea că fusese distrus de ceva ce trăia în partea cealaltă a Inelului. Că plutea în derivă.

— Funcționează?

— Poate, răspunse Soledad. Datele arată că se deplasează, însă mult mai lent decât la intrare. Cât despre sondele pe care le-au trimis, una dintre *ele* a fost, de asemenea, captată. Propulsie normală, apoi oprire. Nu există semnal, dar se pare că urmează aceeași traiectorie ca nava. Ca și cum sunt… duse în același loc. Sau așa ceva.

— Ciudat, spuse Melba. Dar cred că trebuie să ne așteptăm la chestii ciudate. După Eros…

— Tata a fost în Eros, spuse Soledad, iar Melba simți un nod în gât. Lucra la un cazinou. Se ocupa de securitate, avea grijă ca nimeni să nu trișeze la jocuri, înțelegi? Lucra acolo de cincisprezece ani. Spunea că vrea să iasă la pensie de acolo, să-și ia un mic apartament unde să nu fie atât de important și să se bucure pur și simplu de pensie.

— Îmi pare rău.

Soledad ridică din umeri.

— Toată lumea moare, rosti pe un ton aspru, după care își șterse ochii cu dosul palmei și reveni la ecranul terminalului.

— Sora mea a fost acolo, spuse Melba – era adevărat, chiar mai mult decât adevărul. A fost printre primii oameni infectați.

— La naiba, zice Soledad privind-o în ochi, uitând parcă de terminal.

— Mda.

Cele două rămaseră tăcute un moment lung. La o altă masă, un centurian, ce nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani, își lovi genunchii de marginea mesei și începu să blesteme piticaniile de designeri pământeni spre amuzamentul prietenilor săi.

— Crezi că mai sunt acolo? întrebă Soledad încet, dând din cap spre terminalul ei. Erau vocile acelea, transmisiile provenind de la Eros. Știi, după aceea. Erau oameni, nu?

— Sunt morți, spuse Melba. Toți cei aflați în Eros au murit.

— Schimbați, în orice caz, replică Soledad. Un tip spunea că le prelua configurația, nu-i așa? Trupurile lor. Creierele lor. Mă gândesc că poate nu au murit cu adevărat. Că au fost

remodelați. Poate creierul lor nu a încetat niciodată să lucreze și doar au…

Ridică din umeri, căutând un cuvânt, dar Melba știa ce voia să spună. O schimbare, fie și profundă, nu era totuna cu moartea. Ea era o dovadă suficientă în acest sens.

— Mai contează?

— Dar dacă sufletele lor nu au fost nicicând eliberate? întrebă Soledad cu o sinceră durere în glas. Dacă au fost capturați toți? Sora ta. Tatăl meu. Dacă nu sunt morți, iar Inelul are în continuare sufletele lor?

„Nu există suflete”, gândi Melba cu o urmă de compasiune. „Suntem doar niște saci de carne străbătuți de puțină electricitate. Nu există fantome, nici spirite, nici suflete. Supraviețuiește doar ceea ce povestesc oamenii despre tine. Contează doar numele tău”. Era genul de raționament pe care Clarissa l-ar fi putut face. Cam ceea ce ar fi spus și tatăl ei. Însă nu-și rosti gândul cu voce tare.

— Poate de aceea îi aduce Pământul pe toți preoții ăștia, spuse Soledad și luă o lingură din mâncare. Să le aducă tuturor odihna veșnică.

— Cineva ar trebui s-o facă, încuviință Melba, după care se întoarse la farfuria ei.

Terminalul începu să-i țiuie: Ren solicita o conversație privată. Melba se încruntă și acceptă conexiunea.

— Ce s-a întâmplat?

— Am găsit ceva și mă întrebam dacă n-ai putea arunca o privire, se auzi vocea tensionată a bărbatului. O anomalie.

— Vin acum, spuse Melba.

Întrerupse conexiunea, din două îmbucături imense înghiți restul de pastă de carne, după care, la ieșire, aruncă farfuria în reciclator. Ren se găsea la un post de lucru aflat într-unul dintre locurile de depozitare. Era un spațiu nou în care putea lucra fără să fie nevoit să se încovoaie, plafonul fiind suficient de înalt. În jur, lăzi din plastic albastru erau fixate de podea sau puse unele peste altele cu ajutorul unor electromagneți puternici. Se auzeau doar pașii Melbei.

— Ce-ai găsit? întrebă ea.

Ren făcu un pas în spate, arătând cu capul spre monitor.

— Date despre un filtru de aer din *Seung Un* răspunse el.

Melba simți că-i îngheață sângele în vine.

— Ca să vezi, spuse Melba pe un ton sec, prea repede.

— Captează o groază de particule. A declanșat un semnal de alarmă. Dacă cercetez profilul, e vorba de *ganga* de înaltă energie. *Nitroethenes y sa.*

Nu se gândise la asta. Știa că navele efectuau o monitorizare pasivă a aerului, dar nu-și imaginase ca moleculele răzlețe din explozibilul ei să fie prinse în filtre ori să-și bată cineva capul să verifice natura lor. Ren interpretă tăcerea ei ca pe o stare de perplexitate.

— Am creat un model, spuse el. Nouăzeci la sută se potrivesc cu un exploziv plastic.

— Deci au explozibili la bord, spuse Melba. Este o navă de război. Cu asta se ocupă, cu explozibili, nu?

Era cuprinsă deopotrivă de disperare și de o oarecare stânjeneală. O dăduse în bară. Voia doar ca Ren să-și țină gura, să nu spună ceea ce spunea. Ceea ce avea să spună.

— Este mai curând genul de explozibil pe care-l folosesc la minerit și excavări, zise el. Ai inspectat puntea aceea. Îți amintești să fi văzut ceva ciudat? Dar poate că era ceva greu de observat.

— Crezi că e o bombă? întrebă ea.

Ren ridică din umeri.

— Navele astea de pe planetele interioare sunt pline de ciudați. Un tip a încercat să-și dea foc. O doamnă face greva foamei. Mai e și chestia aia filmată de *coyo* cu camera.

— Nu a fost un gest politic. Este un artist specializat în *performance.*

— Tot ce vreau să spun este că punem laolaltă numeroase categorii de oameni, cu idei diferite. Ceea ce nu scoate ce-i mai bun în ființa umană. Copil fiind, i-am văzut pe *elternii* mei punând capăt unei căsnicii pentru că *madhi* avea să fie centurian. Și oricine știe că toată lumea privește din fundul puțului. Acest gen de atenție îi schimbă pe oameni, și nu în mai bine. Poate cineva intenționează să transmită un mesaj, nu?

— Ai alertat securitatea? întrebă ea.

— Am vrut să verific mai întâi cu tine. Dar așa o chestie, *shikata ga nai.* Trebuie să-i avertizăm.

„Sunt nevoită să-l ucid”, gândi Melba, de parcă-i șoptise cineva la ureche. Știa cum să procedeze. Să-l facă să se uite la ecran, să se aplece doar puțin asupra lui. Destul cât să-și

descopere ceafa. Apoi avea să-și apese limba pe cerul gurii, asprimea papilelor avea să-i gâdile puțin vălul palatin, și-i va veni puterea. Îl va ucide aici, iar apoi... îl va duce în cabina ei. Putea să-și golească dulapul și să-l înghesuie acolo. Iar ceva material izolant ar împiedica să iasă mirosul de cadavru. Putea întocmi un raport în care să menționeze lipsa lui, manifestându-și nedumerirea ca toți ceilalți. Iar când va fi renunțat la cabină și va fi descoperit, Melba va fi deja departe. Chiar dacă își vor da seama că ea a plasat bomba, vor presupune doar că este una dintre agenții lui Holden.

Ren se uita la ea cu ochii lui căprui și blânzi, cu părul roșcat-portocaliu prins într-o coadă de cal ce-i lăsa ceafa descoperită. Și-l aminti când îi explica despre bufferele de tensiune. Își aminti de blândețea expresiei sale. De bunătatea sa.

„Îmi pare rău”, își spuse. „Nu-i vina mea. Trebuie s-o fac”.

— Hai să verificăm din nou datele, spuse ea întorcându-se spre monitor. Arată-mi unde sunt anomaliile.

El dădu din cap, întorcându-se odată cu ea. Ca toate câte erau în *Cerisier,* comenzile fuseseră concepute pentru cineva puțin mai scund decât Ren. Trebuia să se aplece puțin pentru a ajunge la ele. Melba simți cum i se formează un nod în gât, umplându-i-l. Spaima o făcea să se simtă ca și cum se înecase. Coada de cal a lui Ren alunecă într-o parte. O aluniță, maro și ovoidală, se afla chiar în locul în care coloana întâlnea craniul, ca o țintă.

— Deci m-am uitat la raportul de aici, preciză el atingând ecranul cu degetul.

Melba își apăsă limba de cerul gurii. Dar cu Soledad? Căci era de față când Ren o sunase în cantină. Știa că Melba plecase să se întâlnească cu el. Poate că ar trebui s-o ucidă și pe ea. Dar unde să pună cadavrul? Va trebui să-i înscenze un accident. Ceva plauzibil. Nu-i putea lăsa să-i încurce socotelile. Era atât de aproape.

— Totuși, nu crește, spuse el. Nivelurile sunt stabile.

Melba își trecu limba în sens invers acelor de ceasornic, după care se opri. Simțea c-o apucă amețeala. Că nu avea aer. Una dintre glandele artificiale care se scurgea, probabil, pregătind revărsarea. Ren continua să vorbească, dar nu-l putea auzi. Sunetul propriei respirații și al sângelui care-i izbea timpanele era prea puternic.

„Trebuie să-l ucid”. Degetele începură să-i tremure. Inima îi bătea nebunește. Bărbatul se întoarse spre ea, expirând pe nări. Ren nu era o persoană, ci doar un sac de carne străbătut de puțină electricitate. Putea s-o facă. Pentru tatăl ei. Pentru familia ei. Trebuia făcut.

Când Ren vorbi, vocea lui îi păru să vină din depărtări.

— *Was denkt tu*? Anunți tu sau preferi s-o fac eu?

Mintea ei funcționa prea repede și prea încet. Ren întreba dacă ar trebui să-i avertizeze pe cei din *Seung Un* în privința bombei. Asta voia să spună.

— Ren? întrebă Melba.

Vocea îi părea stinsă, tânguitoare. Era vocea unei persoane mult mai tinere decât ea. O persoană foarte înspăimântată sau foarte tristă. Chipul lui Ren fu cuprins imediat de îngrijorare.

— Hei… Totul e în regulă, șefa?

Cu vârful degetului, Melba atinse ecranul.

— Uită-te din nou, spuse ea încet. Uită-te bine.

Ren se întoarse, aplecându-se spre ecran de parcă era ceva de descoperit acolo. Ea îi privea gâtul curbat ca și cum privea o statuie într-un muzeu: un obiect. Nimic mai mult. Descrise cu limba două cercuri pe cerul gurii și fu cuprinsă de un calm desăvârșit.

Gâtul îi pocni sec atunci când se frânse, discurile cartilaginoase desprinzându-se, iar fasciculul de nervi și țesut conjunctiv prin care cursese viața rupându-se. Continuă să lovească baza craniului până când simți osul cedând sub palma ei. Era timpul să mute corpul. Repede. Înainte să dea cineva peste ei. Înainte de accelerație.

Din fericire, nu era prea mult sânge.

Capitolul 12

Anna

Două ore la o întâlnire de rugăciune interconfesională, și pentru prima oară în viața ei Anna era sătulă de rugăciune. Întotdeauna găsea o profundă mângâiere rugându-se. Un sentiment intens de conexiune cu ceva infinit mai mare decât ea însăși. Prietenii săi atei spuneau că era doar o venerație temătoare în fața unui cosmos infinit. Anna îi spunea Dumnezeu. Dar n-o deranja câtuși de puțin că ar putea vorbi despre același lucru. Probabil că-și proiecta rugăciunile spre un univers rece și insensibil care nu le auzea, dar ea nu simțea asta. Știința oferise umanității multe daruri, ceea ce era de apreciat. Însă progresul făcuse ca valoarea experienței personale, subiective, unicul lucru important, să fie înlocuită cu ideea că singurele care contează sunt conceptele care pot fi măsurate și testate. Însă oamenii nu funcționau astfel, iar Anna bănuia că nici Universul. La urma urmei, *după chipul și asemănarea lui Dumnezeu* era unul dintre principiile credinței sale.

La început, reuniunea fusese agreabilă. Părintele Michel avea o voce gravă plăcută, care se înmuiase cu vârsta, ca un vin bun. Rugăciunea lui lungă și din suflet pentru ca îndrumarea lui Dumnezeu să se pogoare asupra celor care aveau să studieze Inelul îi dăduse fiori de-a lungul șirei spinării. A urmat un bătrân al Bisericii Umanității Ascendente, care a ghidat grupul pe parcursul mai multor meditații și exerciții de respirație la finalul cărora Anna s-a simțit plină de energie. Și-a notat apoi pe terminalul portabil să descarce o copie a cărții publicate de Umanitatea Ascendentă despre meditație și s-o citească. Firește, nu au luat cuvântul toate cultele și tradițiile reprezentate la bordul navei. Astfel, imamul a refuzat să se roage în fața celor care nu erau musulmani, însă a ținut un scurt discurs în arabă pe care cineva i l-a tradus Annei în cască. Când a încheiat cu *Allahu akbar,* câteva persoane din public au

repetat formula. Anna a fost una dintre ele. De ce nu? Părea un semn de politețe și era un sentiment cu care era de acord.

Dar după două ore, chiar și cele mai sincere și mai poetice rugăciuni începuseră s-o obosească. Începu să numere micile cupole din plastic ce ascundeau duzele de stingere a focului. Ajunsese să le depisteze de când cu tentativa de suicid de la petrecerea din prima seară. Se surprinse cu gândurile rătăcind și oprindu-se la mesajul pe care i-l trimisese mai târziu lui Nono. Scaunul în care stătea era străbătut de o vibrație foarte slabă, încât aproape că putea auzi dacă rămânea perfect nemișcată. Probabil era din cauza propulsorului masiv al navei, iar când Anna se concentra, fenomenul începea să dezvolte o pulsație ritmică. Pulsația se transformă în muzică, iar ea începu să fredoneze foarte încet. Se opri când un episcop aflat pe scaunul de lângă ea își drese glasul cu subînțeles.

Bineînțeles, Hank Cortez fusese programat la încheierea reuniunii. În săptămânile și lunile pe care și le petrecuse la bordul lui *Prince,* Anna observase că, deși nimeni nu era însărcinat în mod oficial cu acțiunile interconfesionale ale expediției spre Inel, doctorul Hank era tratat ca un fel de „prim între egali”. Bănuia că datorită legăturilor sale apropiate cu secretarul general, care asigurase desfășurarea întregii misiuni. De asemenea, părea să aibă contacte amicale și cu multe persoane importante, artiști, politicieni și consultanți economici din contingentul civil al grupului.

Însă n-o deranja asta. Oricât de egalitare ar fi bazele pe care se întemeiază un grup, întotdeauna se va găsi cineva care să-și asume rolul de lider. Mai bine doctorul Hank decât ea.

Când preoteasa de la Noua Wicca, aflată acum pe podium, își încheie în cele din urmă ritualurile, doctorul Hank era de negăsit. Anna speră că serviciul de rugăciune se va termina mai devreme.

Dar nu a fost așa. Doctorul Hank își făcu intrarea în aulă însoțit de o echipă de filmare și se îndreptă spre podium pășind marțial, ca un actor care stârnește aplauze, acaparând scena. Aruncă un zâmbet strălucitor către asistență, având grijă să încheie cu secțiunea aleasă de echipa de filmare.

— Frați și surori, să ne plecăm capetele și să-i mulțumim celui Atotputernic și să-i căutăm sfatul și îndrumarea pe măsură ce ne apropiem tot mai mult de sfârșitul acestei călătorii istorice.

Și reuși s-o țină tot așa preț de douăzeci de minute.
Anna începu din nou să fredoneze.

•

Mai târziu, Anna se întâlni cu Tilly pentru a dejuna la popotă, care fusese rezervată civililor. Nu era prea sigură cum de ajunsese să fie cea mai bună și singura prietenă a lui Tilly pe parcursul călătoriei, însă femeia se lipise de ea după prima lor întâlnire, insistând de atunci în relația lor cu o tenacitate de căpușă. Nu, nu era tocmai corect. Chiar dacă singurul lucru pe care ele două îl aveau în comun era baza de carbon, nici Anna nu avea prea mulți prieteni printre tovarășii de călătorie. Și deși Tilly putea părea zăpăcită și exasperantă, treptat, Anna reuși s-o descopere pe femeia profund singuratică ce se ascundea în dosul acelei măști. Contribuțiile dezgustătoare ale soțului ei la campania de realegere a secretarului general îi asiguraseră un loc la bordul navei în calitate de consultant civil. Singurul ei obiectiv în această misiune era să fie văzută, amintind astfel de bogăția și de puterea soțului. Iar faptul că nu mai avea nimic de oferit grupului nu făcea decât să scoată și mai mult în evidență acest aspect. O știa la fel de bine ca oricine altcineva. Cei mai mulți civili o tratau cu un dispreț abia ascuns.

În timp ce așteptau să le vină mâncarea, Tilly băgă în gură o pastilă și începu s-o mestece. Un miros vag de nicotină și de mentă umplu aerul. Firește, în navele militare fumatul era interzis.

— Cum a fost? întrebă ea jucându-se cu cutia de pastile cu încrustații de argint și uitându-se prin încăpere.

Purta un compleu compus din pantaloni și bluză care probabil costase mai mult decât casa Annei de pe Europa. Era genul de ținută pe care o purta când voia să pară simplă și naturală.

— Întâlnirea pentru rugăciune? zise Anna. Bine. Apoi mai puțin bine. Lungă. Foarte, foarte lungă.

Tilly se uită la ea, surprinsă de sinceritatea răspunsului.

— Doamne, știu! Nimeni nu poate să bată câmpii la nesfârșit ca un sfânt în fața unui public hipnotizat. Ei bine, probabil că un politician e în stare de așa ceva.

Mâncarea sosi, adusă de un tânăr marinar care, pe post de chelner, era însărcinat să se ocupe de civilii importanți. Anna se întrebă ce credea el despre asta. Toți militarii Națiunilor Unite erau voluntari. Probabil că-și formase o părere despre cum avea

să fie viața lui în armată, însă ea se îndoia că s-ar fi așteptat la așa ceva. Băiatul așeză cu grijă mâncarea în fața lor, cu îndemânarea pe care nu i-o putea asigura decât o practică îndelungată, le zâmbi amândurora și dispăru înapoi în bucătărie.

Cambuză. În nave îi spun cambuză.

Tilly gustă fără tragere de inimă dintr-o salată de roșii de grădină și mozzarella adevărată, pe care Anna nu și-ar fi putut-o permite pe Europa decât dacă își vindea un rinichi, și spuse:

— Ai vești de la Namono?

Anna dădu din cap în timp ce termina de mestecat o bucată de tofu prăjită.

— Am primit o altă înregistrare video aseară. De la un mesaj la altul, Nami se face tot mai mare. Se obișnuiește cu gravitația, însă medicamentele o fac irascibilă. Ne gândim să-i întrerupem tratamentul, chiar dacă asta înseamnă mai multă terapie fizică.

— Ooooo, făcu Tilly.

Era o reacție de formă. Anna se aștepta ca ea să schimbe subiectul.

— Robert n-a mai dat semn de vreo săptămână, spuse Tilly.

Părea mai degrabă resemnată decât tristă.

— Nu crezi totuși că te…

— Să mă înșele? continuă Tilly izbucnind în râs. Aș vrea eu. Ar fi măcar interesant. Când se închide în birou la ora două noaptea, știi ce l-am prins că face? Studiază rapoarte de afaceri, valori de stocuri, foi de calcul… Robert este creatura cel mai puțin sexuală din câte mi-a fost dat să cunosc. Cel puțin până se va inventa o modalitate de a fute banii.

Curând obscenitatea obișnuită a lui Tilly n-o mai deranjă pe Anna. Tilly nu era furioasă când vorbea vulgar. Asemenea celor mai multe dintre lucrurile pe care le făcea, era o altă modalitate de a ieși în evidență, de a atrage atenția asupra ei.

— Cum merge campania? întrebă Anna.

— Esteban? Cine știe? Treaba lui Robert este să fie bogat și să aibă prieteni bogați. În privința asta sunt sigură că totul e în regulă.

O vreme mâncară în tăcere, când dintr-odată Anna spuse:

— Cred că n-ar fi trebuit să vin.

Tilly dădu din cap cu gravitate, de parcă tocmai îi citase din Evanghelie.

— Niciunul dintre noi n-ar fi trebuit.

— Ne rugăm, ne fotografiem și organizăm reuniuni despre cooperarea interconfesională, continuă Anna. Și știi despre ce nu vorbim niciodată?

— Despre Inel?

— Nu… Adică da. De fapt, vorbim tot timpul despre Inel. Ce este, la ce folosește, de ce l-a făcut protomolecula…

Tilly împinse salata și mai ronțăi o pastilă.

— Atunci despre ce-i vorba?

— Despre ceea ce gândeam că am venit să facem aici. Să vorbim despre *semnificația* lui. Suntem prezenți aici aproape o sută de lideri spirituali și teologi, dar niciunul dintre noi nu vorbește despre semnificația Inelului.

— Pentru Dumnezeu?

— Ei bine, măcar *în raport* cu Dumnezeu. Antropologia teologică este mult mai simplă atunci când oamenii sunt singurii înzestrați cu suflete.

Tilly îi făcu semn chelnerului și comandă un cocteil de care Anna nu auzise niciodată. Chelnerul părea totuși să știe despre ce era vorba și plecă să-l aducă.

— Pare să fie genul de subiect pentru care am nevoie să beau ceva, zise ea. Dă-i drumul.

— Dar ce legătură are protomolecula cu toate astea? Este vie? Ne ucide, dar în același timp construiește structuri uimitoare, extraordinar de avansate. Să fie un instrument folosit de cineva asemenea nouă, dar mai deștept? Și dacă este așa, sunt creaturi cu un sentiment al divinului? Au o credință? Și cam cum arată ele?

— Dacă sunt create de același Dumnezeu, spuse Tilly amestecând băutura cu un pai, după care luă o înghițitură.

— Ei bine, pentru unii dintre noi există doar Dumnezeu, zise replică Anna.

Îi ceru chelnerului un ceai, apoi continuă:

— Ceea ce readuce în discuție întregul concept de har. Mă rog, nu întru totul, dar sigur îl complică. Chestiile care au creat protomolecula sunt inteligente. Asta înseamnă oare că au suflet? Invadează sistemul nostru solar, ne ucid fără discriminare, ne fură resursele. Tot ceea ce noi am considera a fi păcate dacă i-am trata la fel. Asta înseamnă că sunt creaturi decăzute? Oare Cristos a murit și pentru ei? Sau sunt inteligenți,

dar lipsiți de suflet, iar protomolecula nu este decât un fel de virus care face ceea ce este programat să facă?

Câțiva muncitori în costume civile intrară în zona unde se servea masa și se așezară. Comandară de mâncare, după care începură să discute zgomotos. Anna se lăsă distrasă de ei, în timp ce măcina în minte îngrijorările cărora nu le dăduse glas în ziua aceea.

— Și, într-adevăr, totul rămâne la nivel teoretic, chiar și pentru mine, continuă ea. Poate că toate astea nici măcar n-ar trebui să aibă vreo importanță pentru credința *noastră,* deși am sentimentul că pentru cei mai mulți dintre noi va conta.

Tilly își sorbea băutura, ceea ce Anna știa din experiență că însemna că ia discuția în serios.

— Ai mai spus chestiile astea cuiva? întrebă Tilly, îndemnând-o să continue.

— Cortez se comportă de parcă-i la comandă, răspunse Anna.

Îi veni ceaiul – o vreme suflă în el ca să se mai răcească.

— Cred că ar trebui să stau de vorbă cu el.

— Cortez este politician, spuse Tilly cu un rânjet condescendent. Nu-l lasă pe popularul său părinte Hank să te aburească. El e aici pentru că, atâta vreme cât Esteban se află în funcție, Cortez este un om puternic. Tot spectacolul ăsta al lor nu are alt scop decât strângerea de voturi.

— Nu-mi place chestiunea asta, spuse Anna. Te cred. Tu înțelegi treburile astea mai bine decât mine. Însă detest gândul că ai dreptate. Câtă risipă!

— Ce-ai vrea să-i ceri lui Cortez?

— Mi-ar plăcea să organizez câteva grupuri. Să purtăm discuții.

— Și ai nevoie de permisiunea lui? întrebă Tilly.

Anna se gândi la ultima conversație avută cu Nono și izbucni în râs. Când răspunse, vocea ei părea gânditoare, chiar și pentru ea.

— Nu, spuse ea. Cred că nu.

•

În noaptea aceea, o alarmă asurzitoare o trezi pe Anna dintr-un coșmar în care se făcea c-o ducea pe Nami pe Pământ și că vedea cum oasele i se frâng, pe măsură ce gravitația o strivea. A durat doar câteva secunde, după care se opri.

„Toată lumea la posturile de luptă!”, se auzi o voce din panoul de comunicații.

Anna presupuse că nu era o problemă care s-o privească pe ea, câtă vreme nu știa ce-i ăla post de luptă. Nu au mai fost alte alarme, iar vocea din panoul de comunicații nu se mai făcu auzită cu anunțuri înfricoșătoare, dar faptul că fusese smulsă atât de brutal din coșmarul ei o trezise de-a binelea, plină de nervi. Coborî din cușetă, le trimise lui Nono și Nami un scurt mesaj video, după care se îmbrăcă.

Era foarte puțină lume pe culoare și la lifturi. Militarii pe care îi văzu păreau tensionați, fără a fi totuși, spre ușurarea ei, deosebit de înfricoșați. Doar în alertă. Vigilenți.

Neavând o destinație precisă, se duse la popotă și comandă un pahar cu lapte. Când îi fu servit, descoperi cu surprindere că era lapte de vacă adevărat. Cât or fi cheltuind Națiunile Unite pentru „spectacolul” ăsta?

Singurele persoane care se mai aflau acolo erau câțiva ofițeri în uniformă și un mic grup de angajați civili care beau cafea prăbușiți în scaunele lor ca niște muncitori la mijlocul unui schimb de noapte. Vreo zece mese metalice erau fixate în podea, flancate de scaune magnetice. Ecranele murale afișau informații pentru ofițerii navei, totul neavând pentru ea niciun sens. Câteva deschizături în peretele bucătăriei lăsau să treacă farfuriile cu mâncare și zgomotul mașinilor de spălat vase, dar și mirosul substanțelor de curățat podele. Parcă s-ar fi aflat prea aproape de bucătărie într-un restaurant foarte, foarte curat.

Anna își bău laptele încet, savurându-i textura bogată și luxul ridicol. Se auzi țiuind terminalul portabil al cuiva, iar doi dintre muncitorii civili se ridicară și plecară. Rămase o singură persoană, o femeie frumoasă, dar cu o față tristă, care se uita la un terminal de pe masă cu privirea pierdută.

— Scuzați-mă, doamnă, se auzi o voce în spatele ei care aproape o făcu pe Anna să sară de pe scaun.

Un tânăr în uniforma de ofițer al Flotei intră în câmpul ei vizual și, cu un gest stângaci, arătă spre scaunul de lângă ea.

— Vă deranjează dacă mă așez?

Anna își reveni suficient de repede pentru a-i zâmbi, ceea ce el consideră a fi o consimțire. Și, rigid, se așeză pe scaun. Era foarte înalt pentru un pământean, cu părul blond tuns scurt, iar

umerii largi și talia subțire constituiau un element comun tuturor tinerilor ofițeri, indiferent de sex.

Anna întinse mâna pe deasupra mesei pentru a se prezenta și spuse:

— Anna Volovodov.

— Chris Williams, răspunse tânărul ofițer cu o strângere de mână scurtă, dar fermă. Da, doamnă, știu cine sunteți.

— Da?

— Da, doamnă. Ai mei, din Minnesota, sunt metodiști din vremuri străvechi. La îmbarcare, când v-am văzut numele pe lista civililor, am avut grijă să nu-l uit.

Anna dădu din cap și mai luă o gură de lapte. Dacă băiatul ăsta o depistase pentru că era preot al religiei sale, atunci însemna că voia să-i vorbească în calitate de membru al congregației. Își modifică mentalul pentru a deveni pastorul Anna și spuse:

— Cu ce te pot ajuta, Chris?

— Îmi place accentul dumneavoastră, doamnă.

Avea nevoie de timp pentru a-și formula motivul pentru care o abordase, așa că Anna i-l acordă.

— Am crescut la Moscova, răspunse ea. Deși, după doi ani petrecuți pe Europa, acum aș putea imita și accentul centurian*, sa sa*?

Chris izbucni în râs, iar o parte din tensiune îi dispăru de pe chip.

— Nu e rău, doamnă. Dar când încep să turuie la viteză maximă, nu înțeleg o iotă din ce spun costelivii ăia.

Anna preferă să ignore insulta.

— Te rog, renunță la „doamnă”. Mă face să mă simt de o sută de ani. Anna, te rog. Sau, dacă ții neapărat, pastore Anna.

— Bine, spuse Chris. Pastore Anna.

O vreme rămaseră amândoi într-o tăcere plăcută, în timp ce Anna se uita la Chris, care încerca să-și găsească cuvintele.

— Ați auzit alarma, nu-i așa? întrebă el într-un târziu. Sunt sigur că v-a trezit.

— De aceea mă aflu aici, răspunse Anna.

— Mda. Posturi de luptă. Din cauza înghițitorilor de praf, adică a marțienilor, știți…

— Marțieni? întrebă Anna, care își dădu seama că mai voia un pahar cu lapte gustos, dar cum risca să-i distragă atenția lui Chris, nu-i mai făcu semn chelnerului.

— Acum ne găsim în raza de acțiune a armelor lor. Așa că suntem în stare de alarmă. Nu mai putem împărți cerul cu înghițitorii de praf fără să fim în alertă. Și asta de când cu Ganymede, știți…

Anna dădu din cap și așteptă să continue.

— Iar Inelul acela, știți, a ucis deja pe cineva. Mă rog, doar un tâmpit de rebel slăbănog, însă cineva.

Anna îl prinse de mână. Tânărul tresări puțin, dar se relaxă când o văzu zâmbind.

— Asta te sperie?

— Sigur. Firește. Însă nu despre asta-i vorba.

Anna așteptă, păstrând cu grijă o expresie neutră. Frumoasa civilă din capătul celălalt al sălii se ridică brusc, părând că vrea să plece. Buzele i se mișcară, vorbind de una singură, apoi se așeză înapoi, își încrucișă brațele pe masă și-și lăsă capul pe ele. O altă persoană speriată care aștepta să treacă orele carturilor de noapte, absolut singură într-o încăpere plină de oameni.

— Vreau să spun, continuă Chris întrerupându-i starea de reverie, oricum nu-i doar asta.

— Dar ce mai este? întrebă Anna.

— Nu Inelul ne-a pus în stare de alarmă, ci marțienii. Chiar și cu chestia aia de acolo, ne gândim în continuare doar cum să ne ucidem unii pe alții. E o situație de căcat… Mă scuzați… încurcată.

— Se pare că ar trebui să fim în stare să depășim conflictele interumane când ne confruntăm cu așa ceva, nu?

Ofițerul dădu din cap și-i strânse mâna puțin mai tare, dar nu spuse nimic.

— Chris, vrei să te rogi împreună cu mine?

El încuviință dând din cap și-și coborî privirea, închizând ochii. După ce Anna termină rugăciunea, bărbatul spuse:

— Știu că nu sunt singurul metodist din navă. Țineți slujbe?

— Acum da. Duminică, la ora zece, în sala de conferințe 41, răspunse ea gândindu-se să nu uite să întrebe pe cineva dacă poate folosi sala aceea în diminețile de duminică.

— Poate reușesc să-mi iau liber, spuse Chris zâmbind. Vă mulțumesc, doamnă. Pastore Anna.

— Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, Chris.

Apoi Anna spuse pentru sine: „Tocmai mi-ai dat un motiv pentru prezența mea aici”.

După plecarea lui Chris, Anna își dădu seama că era foarte obosită, gata să se întoarcă în pat, însă fata drăguță din celălalt capăt al sălii nu se mișcase de la locul ei. Încă își ținea capul îngropat în brațe. Anna se apropie de ea și o atinse ușor pe umăr. Tresărind, tânăra își înălță capul cu o privire sălbatică, aproape în panică.

— Bună. Mă numesc Anna. Cum te cheamă?

Fata se uită în sus, ca și cum nu înțelesese întrebarea. Anna se așeză în fața ei.

— Te-am văzut stând aici singură, continuă pastorul, și m-am gândit că nu ți-ar strica puțină companie. E normal să-ți fie frică. Înțeleg.

Fata țâșni în picioare ca o mașină defectă. Privea în gol, iar capul i se înclinase puțin. Dintr-odată, Anna simți că i se face frică. De parcă voise să mângâie un câine și s-a trezit cu mâna pe un leu. O voce parcă-i spune: „Asta e rea. Te va răni”.

— Îmi pare rău, spuse Anna ridicându-se cu palmele deschise în față. N-am vrut să te deranjez.

— Nu mă cunoști, o auzi pe fată.

Își ținea mâinile în lateral cu pumnii strânși, iar tendoanele gâtului îi vibrau ca niște corzi de chitară.

— Ai dreptate, spuse Anna retrăgându-se încet și bătând aerul cu mâinile. Îmi cer scuze.

Acum se uitau la ele și alți oameni din încăpere, iar Anna se simți ușurată că nu erau singure. Tremurând, aceasta o mai fixă câteva clipe cu privirea, după care ieși din sala de mese.

— Ce naiba a fost asta? întrebă cineva în spatele Annei cu o voce liniștită.

„Probabil că fata se trezise și ea dintr-un coșmar. Sau poate că nu”, gândi Anna.

Capitolul 13

Bull

Sosirea în zona Inelului era o ficțiune politică, ceea ce însă n-o împiedica să fie reală. Nu exista o limită fizică, încât să se poată spune că ceva anume s-ar fi aflat în interiorul obiectului. Nu exista port pentru andocare. Sistemul de senzori din *Behemoth* începuse să culeagă date dinspre Inel chiar înainte să plece din Tycho. Unitățile științifice marțiene și forțele militare ale Pământului care ajunseseră acolo înainte ca puștiul centurian să devină prima victimă a Inelului se aflau tot acolo, dar reaprovizionate. Noile nave marțiene li se alăturaseră, își stabiliseră o poziție orbitală și atârnau liniștite pe cer. Flotila terestră, asemenea lui *Behemoth,* intrase în ultima etapă a decelerării și se apropia de punctul ales pentru staționare, de parcă spunea: „Am străbătut imensul abis pentru a ajunge atât de departe, iar acum suntem aici. Am ajuns”.

După toate probabilitățile, Inelul nu părea interesat câtuși de puțin de ce se întâmpla în jur.

Structura în sine era ciudată. Suprafața era constituită dintr-o serie de creste răsucite care înconjurau centrul descriind o spirală. La început, aceste reliefuri păreau neuniforme, aproape haotice. Matematicieni, arhitecți și fizicieni dăduseră însă asigurări că exista o regularitate profundă: înălțimea crestelor era într-o armonie complexă cu lățimea și cu distanța dintre vârfuri și văi. Rapoartele erau înnebunitoare, găsind pe rând câte un nou nivel de complexitate, indicii privind scopul urmărit și funcționarea, dar fără vreo pistă în legătură cu ce ar fi putut însemna toate astea.

— Rapoartele oficiale ale marțienilor sunt foarte rezervate, spuse ofițerul științific.

Se numea Chan Bao-Zhi, iar pe Pământ ar fi fost chinez. Aici era un centurian de la stația Pallas.

— Au transmis multe informații sumare și poate a zecea parte din datele colectate. Din fericire, am reușit să supraveghem cele

mai multe dintre experimentele lor și să facem propriile noastre analize.

— Pe care Pământul le va fi făcut și el, spuse Ashford.

— Fără îndoială, domnule, aprobă Chan.

Ca orice ritual, reuniunea personalului degaja mai multă semnificație decât informații. Erau prezenți șefii tuturor departamentelor principale ale structurii din *Behemoth*: Sam din partea sectorului tehnic, Bull pentru securitate, Chan pentru echipele de cercetare, Bennie Cortland-Mapu pentru serviciile de sănătate, Anamarie Ruiz pentru infrastructură și așa mai departe, ocupându-se astfel cele douăzeci și patru de locuri din jurul mesei de conferințe. Ashford ocupa locul de onoare, cu un alt Crist binevoitor pictat pe peretele din spatele lui. Pa se așeză în dreapta, iar Bull, după obicei, la stânga.

— Cum stăm? întrebă Ashford. Dar pe scurt.

— E al dracului de ciudat, domnule, spuse Chan și toată lumea începu să chicotească. Potrivit celei mai bune dintre analizele noastre, Inelul este un pod Einstein-Rosen menținut artificial. Dacă treci prin Inel, nu ieși în cealaltă parte aici.

— Deci este o poartă, spuse Ashford.

— Da, domnule. Se pare că protomolecula sau bacteria de pe Phoebe, cum vreți să-i spuneți, a fost lansată în sistemul solar în urmă cu mai multe miliarde de ani având ca obiectiv Pământul, cu intenția de a pirata o formă de viață primitivă pentru a construi un portal. Presupunem că oricine a creat protomolecula a gândit-o ca un prim pas spre a face, mai târziu, călătoria către sistemul solar mai convenabilă și mai practică.

Bull inspiră adânc, lăsând apoi aerul să iasă încet. La asta se gândise toată lumea, însă expunerea teoriei în acest cadru oficial o făcea să pară mai reală. Inelul era o cale de acces prin care ceva să ajungă aici. Nu era un simplu portal. Un cap de pod.

— Când *Y Que* a trecut prin el, masa și viteza navei au declanșat în Inel un mecanism, spuse Chan. Marțienii au colectat un important set de date exact din momentul în care s-a produs evenimentul. A existat un flux masiv de energie în interiorul structurii Inelului și s-a produs o întreagă cascadă de modificări ale conformației la nivel micro. Întregul obiect a urcat la aproximativ cinci mii de grade Kelvin, după care s-a răcit în mod regulat. Deci a fost nevoie de mult efort pentru a face să

funcționeze chestia asta, însă menținerea ei pare mai puțin complicată.

— Ce știm despre ce se află în partea cealaltă? întrebă Pa.

Avea o expresie impasibilă, cu o voce plăcută care nu trăda nicio urmă de emoție, de parcă-i ceruse să justifice cine știe ce cheltuieli din buget.

— Este dificil să aflăm prea multe, spuse Chan. Ne uităm prin gaura cheii, iar Inelul însuși pare să genereze interferențe și radiații care ne îngreunează misiunea de a obține valori concludente. Știm că *Y Que* nu a fost distrusă, încă primim transmisiunea video difuzată de puștiul ăla când l-a traversat, doar că nu ne arată mare lucru.

— Stele? întrebă Ashford. Un element de reper care să ne ajute în navigație?

— Nu, domnule, răspunse Chan. În cealaltă parte a Inelului nu există stele, iar radiațiile de fond sunt semnificativ diferite de ceea ce ne așteptam.

— Iar asta ce înseamnă? zise Ashford.

— Înseamnă... ăăă*... că e ciudat,* domnule, răspunse Chan.

Cu un zâmbet rece, Ashford îi făcu semn să continue. Chan tuși, după care își reluă expunerea.

— Există și alte anomalii din care nu suntem tocmai siguri ce am putea deduce. Se pare că în cealaltă parte se atinge o viteză maximă.

— Poți dezvolta, te rog? întrebă Pa.

— *Y Que* a trecut prin Inel foarte repede. Cam la șapte zecimi de secundă după ce a ajuns în cealaltă parte a început o decelerare masivă. A pierdut aproape toată viteza în aproximativ cinci secunde. Se pare că această decelerare aproape instantanee a fost cea care l-a ucis pe pilot. De atunci se pare că nava a fost deplasată departe de Inel, în profunzimile a ceea ce se află în partea cealaltă.

— Știm că, atunci când era activă protomolecula, a reușit să... modifice parametrii cunoscuți ai inerției, spuse Sam. Oare așa a fost oprită nava?

— Este foarte posibil, răspunse Chan. Marte a lansat sonde prin Inel și se pare că vom începe să observăm efectul la vreo șase sute de metri pe secundă. Sub această valoare, masa se comportă exact așa cum ne așteptăm. La valori mai mari se

oprește brusc, după care se deplasează cam în aceeași direcție ca *Y Que.*

Sam șuieră încet.

— E *într-adevăr* lent. Propulsoarele principale ar fi practic inutile.

— E mai încet decât un foc de armă. Vestea bună este că afectează doar masa de deasupra nivelului cuantic. Spectrul electromagnetic pare să se comporte normal, inclusiv lumina vizibilă.

— Slavă Domnului pentru micile favoruri!

— Ce altceva ne spun sondele?

— Există ceva acolo, răspunse Chan, al cărui glas trădă pentru prima dată un sentiment de groază. Sondele percep obiecte. Obiecte mari. Însă nu există prea multă lumină, exceptând ceea ce trimitem prin Inel sau proiectoarele montate pe sonde. Și, așa cum am spus, Inelul a trimis mereu retururi incoerente. Nu știm dacă ceea ce se află acolo este făcut din același material.

— Nave? întrebă Ashford.

— Poate.

— Câte?

— Peste o sută, mai puțin de o sută de mii. Probabil.

Bull se aplecă în față și-și puse coatele pe masă. Ashford și Pa își îndreptară privirile spre chipurile livide ale celorlalți. Știuseră dinainte, pentru că nu participau la o asemenea întâlnire fără să se informeze în prealabil. Iar acum urmăreau reacțiile. Așa că avea să le ofere o reacție. Pentru a controla căderea.

— Ar fi și mai ciudat dacă nu ar fi nimic acolo. Dacă era o flotă ofensivă, ar fi atacat până acum.

— Mda, zise Ruiz, agățându-se în mod evident de aceste cuvinte.

Ashford deschise sesiunea de întrebări. Câte sonde a trimis Marte? În cât timp va reuși un obiect care se deplasează cu șase sute de metri pe secundă să ajungă la una dintre structuri? S-a încercat trimiterea unor sonde mai mici? A existat vreun contact cu protomolecula, au fost percepute voci umane, cum s-a întâmplat în Eros? Chan se strădui să dea asigurări, dar fără a avea nimic mai mult de spus. Bull bănui că exista un raport mai amănunțit pe care Ashford și Pa îl primiseră și se întrebă ce se afla în el. Îl enerva să fie lăsat deoparte.

— Bine, sunt lucruri interesante, însă nu ne preocupă pe noi, spuse Ashford punând capăt sesiunii de întrebări. Nu am venit aici să trimitem sonde prin Inel. Nu ne aflăm aici pentru a declanșa un conflict. Vrem doar să ne asigurăm că, indiferent ce fac planetele interioare, nu vom fi marginalizați. Dacă iese ceva din Inel, vom analiza atunci problema.

— Da, domnule, spuse Bull susținându-l pe Ashford.

Nu avea o altă strategie la îndemână. Era important ca echipajul să-i vadă pe toți uniți. În plus, și ceilalți oameni, nu doar echipajul, urmăreau evoluția situației.

— Doamnă Pa? zise Ashford.

Secundul dădu din cap și-i aruncă o privire lui Bull. Din instinct, acesta simți un gol în stomac.

— Au existat unele nereguli în contabilitatea navei, spuse Pa. Inginer-șef Rosenberg?

Sam dădu din cap, evident surprinsă.

— Doamnă? întrebă ea.

— Mă tem că va trebui să vă consemnez la cabină și să vă suspend privilegiile de acces până când se va clarifica totul. Șeful Watanabe vă va înlocui. Domnule Baca, vă veți ocupa de treaba asta.

Se lăsă tăcerea, dar semnificația acesteia era acum alta. Sam făcuse ochii mari, nevenindu-i să creadă și fiind cuprinsă de o furie tot mai mare.

— Scuzați-mă, zise ea.

Pa îi aruncă o privire rece, iar Bull înțelese totul într-o clipă.

— Înregistrările arată că ați retras din bugetele alocate pentru lucrări și materiale resurse care nu erau adecvate, spuse Pa. Iar până la rezolvarea acestei probleme…

— Dacă e vorba de suportul tehnic, e vina mea, se scuză Bull. Eu am autorizat chestia asta. Sam nu are nicio vină.

— Conduc un audit complet, domnule Baca. Dacă descopăr că ați preluat resurse în mod necorespunzător, voi lua măsurile pe care le consider adecvate. În calitate de ofițer superior, vă informez că Samara Rosenberg trebuie să fie consemnată la cabină, din acest moment fiindu-i interzis accesul la sistemele navei. Aveți întrebări strict legate de subiect?

Așteptase încheierea călătoriei, să ajungă la destinație, iar acum era timpul să demonstreze cine era la comandă. Putea scoate din nou la suprafață povestea cu traficantul de droguri

pe care îl aruncase prin sas și s-o pedepsească pe Sam pentru că-i era aliat. Ar fi fost o prostie să acționeze câtă vreme nu se încheiase testul final. Dar acum se terminase.

Bull își încrucișă degetele. Era pregătit să refuze. Ar fi fost însă un act de insubordonare. Existaseră ani, ba chiar decenii, în care ar fi reacționat în felul acela, asumându-și consecințele ca o medalie de onoare. Fusese solicitarea lui, iar a sta deoparte în timp ce Sam era pedepsită era mai mult decât necinstit, o lipsă de loialitate. Pa știa asta, la fel și oricine ar fi citit jurnalele de bord. Dacă nu ar fi fost în joc altceva decât misiunea lui, cariera lui, ar fi făcut-o, dar Fred Johnson îi ceruse să se ocupe de treaba asta. Deci nu putea adopta decât o singură poziție.

— Nu, n-am nicio întrebare, spuse el ridicându-se de pe scaun. Sam, trebuie să vii cu mine.

Ceilalți rămaseră tăcuți în timp ce o conduse afară din sala de conferințe. Toți păreau surprinși și derutați, în afară de Ashford și de Pa. Ca de obicei, aceasta avea o expresie impenetrabilă, în timp ce lui Ashford i se citea pe chip o ușoară urmă de satisfacție. Sam respira agitată. Era palidă la față, din cauza indignării și adrenalinei. O ajută să se instaleze în scaunul lateral al transportorului aflat în dotarea serviciului de securitate, după care se așeză la comenzi. Cele patru motoare mici bâzâiră și puseră vehiculul în mișcare. Când ajunseră aproape de ascensoare, Sam izbucni în râs. Un sunet scurt, fără urmă de veselie, ce semăna mai mult cu un strigăt de durere.

— La dracu'! făcu Sam.

Bull nu știa ce ar fi putut spune pentru a mai atenua șocul, așa că se mulțumi să dea din cap și să introducă transportorul în cabina mare a ascensorului pentru vehicule. Sam plângea, însă nimic din expresia feței nu trăda vreo urmă de tristețe. Își dădu seama că Sam nu mai suferise până atunci o asemenea umilință disciplinară. Sau dacă o mai pățise, nu i se întâmplase destul de des încât s-o călească. Îi era rușine c-o lăsase să încaseze lovitura și se simțea ca și cum înghițise ceva înainte de a apuca să mestece cum trebuie, iar acum îi rămăsese în gât.

Întorcându-se la sediul serviciului de securitate, îl găsi pe Serge, care se afla la biroul principal. Bărbatul își înălță sprâncenele când Bull intră în încăpere.

— *Hoy,* șefu', spuse ofițerul de serviciu, un dur de la APE pe nume Jojo. *Que pasa*?

— Nimic bun. Ce-am pierdut?

— O plângere de la o *carnicería* că lipsește o capră. Am primit o informare din partea uneia dintre navele Pământului care și-a pierdut un membru al echipajului și care ne întreabă dacă avem unu în plus… Doi *coyos* s-au drogat și i-am încuiat în cabine, spunându-le că-l asmuțim pe Bull asupra lor.

— Și cum au reacționat?

— I-am obligat să curețe după aceea.

Bull chicoti, după care oftă.

— Bine. Samara Rosenberg e în transportorul de afară, spuse Bull. Secundul vrea să fie consemnată la cabină pentru utilizarea neautorizată a resurselor.

— Iar eu vreau un ponei în costum de scafandru, spuse Jojo rânjind.

— Secundul a dat un ordin, zise Bull. Vreau s-o duci în cabina ei. Orice acces îi este suspendat. Va trebui să punem pe cineva de gardă câtă vreme ne aflăm în situația asta. E nervoasă.

— Facem într-adevăr chestia asta? întrebă Jojo scărpinându-se la ceafă.

— Mda.

Jojo se întunecă la față. Cu un semn al capului, Bull îi arătă ușa. Jojo plecă, iar Bull îi luă locul la birou, identificându-se pentru a accesa sistemul și a iniția procesul de izolare a lui Sam în propria sa navă. În timp ce sistemul de securitate bloca toate subsistemele corespunzătoare din *Behemoth,* Bull se sprijini în coate, urmărind operațiunea.

Prima dată când Fred Johnson îi salvase viața, o făcuse cu o pușcă de asalt și o unitate medicală mobilă. A doua oară se folosise de un card de credit. Bull renunțase la uniformă la vârsta de treizeci de ani și-și încasa pensia în Ceres. Însă timp de trei ani trăise de pe o zi pe alta. Mâncase ieftin, băuse prea mult, dormise în patul său fără să știe dacă îi era greață din cauza alcoolului sau a mișcării de rotație. Nu-i păsase prea mult. Intrase în câteva conflicte, avusese câteva neînțelegeri cu forțele locale. Nu fusese conștient că avea o problemă decât în momentul în care devenise evidentă.

Depresia făcea ravagii în familia sa. La fel și automedicația. Bunicul îi murise din ambele cauze. Mama lui făcuse de câteva ori terapie. Fratele său își luase diploma de heroinoman și trăise cinci ani într-un centru de tratament din Roswell. Niciunul dintre

cazuri nu părea să aibă vreo legătură cu Bull. El era pușcaș marin. Renunțase la o viață obișnuită pentru a trăi printre stele – dacă nu printre stele, măcar pe stâncile care pluteau liber în cerul întunecat. Omorâse oameni. Alcoolul nu-l putea învinge, însă aproape îi venise de hac.

Ziua în care Fred Johnson apăruse la ușa lui fusese mai stranie decât un vis. Fostul său ofițer comandant părea diferit. Mai bătrân, mai puternic. Adevărul era că zilele lor de naștere nu erau la distanțe chiar atât de mari una de alta, dar Johnson fusese întotdeauna Bătrânul. Bull urmărise știrile despre ce se întâmplase în stația Anderson și despre faptul că Fred schimbase tabăra. Pe unii dintre ceilalți pușcași marini pe care îi cunoștea în Ceres îi înfuriase asta. El se gândise pur și simplu că Bătrânul știa ce face. Nu ar fi făcut-o fără un motiv anume.

„Bull”, spusese Fred. Doar atât, la început. Încă își amintea privirea întunecată a lui Fred întâmpinând-o pe a lui. De rușine, Bull încercase să-și îndrepte ținuta, să-și tragă puțin burta. În acel moment și-a dat seama cât de mult decăzuse. Doar două secunde s-a văzut prin ochii lui Fred Johnson și a fost de ajuns.

„Domnule”, răspunsese el, după care s-a dat la o parte, lăsându-l pe Johnson să intre în vizuina lui. Locul duhnea a drojdie și a tofu învechit. Și a transpirație. Fred nu avusese nicio reacție. „Trebuie să te întorci la datorie, soldat.”

„Bine”, aprobase Bull. Iar secretul pe care-l purta cu el, pe care l-ar fi luat și în mormânt, era acesta: nici prin cap nu-i trecea s-o facă. În clipa aceea nu voia decât ca Fred Johnson să dispară și să-l uite din nou. Îl mințise pe fostul său ofițer comandant, pe omul care-i oprise sângerarea sub focul inamic – și o făcuse la fel de normal cum respira. Nu avea nimic de-a face cu Pământul, cu Centura sau cu stația Anderson. Nu era vorba despre o loialitate superioară. Pur și simplu nu-și încheiase acțiunea de autodistrugere. Chiar și acum, stând singur la biroul serviciului de securitate și trădând-o pe Sam, se gândi că Fred știuse asta. Sau o bănuise.

Fred îi îndesase în palmă un card de credit. Era unul dintre cele ieftine, vag opalescente, pe care APE le folosea pentru a evita detectarea propriilor fonduri, ca în vremurile de tristă amintire. „Ia-ți o uniformă nouă”. Bull salutase, gândindu-se deja la băutura pe care și-o putea cumpăra.

Cardul îi asigura un credit de șase luni din ultima lui soldă. Dacă ar fi fost mai puțini bani, nu ar fi acceptat. În schimb, s-a bărbierit pentru prima dată de zile întregi, și-a luat un costum nou, și-a făcut valiza și a aruncat tot ce nu mai încăpuse în ea. De atunci nu mai pusese pe limbă pic de băutură, nici chiar în nopțile în care ar fi avut nevoie de un pahar mai mult decât de aer.

Cu un țiuit, sistemul de securitate anunță că blocarea accesului lui Sam se încheiase. Bull recepționă mesajul și, lăsându-se pe spătarul scaunului, citi recomandarea din *Cerisier* de a fi în stare de alertă și-și lăsă mintea să rătăcească. Când Gathoni sosi să preia schimbul, străbătu două coridoare până la o mică bodegă familială, cumpără un bax cu patru balonașe de bere și se îndreptă spre cabina lui Sam. Gardianul de serviciu îl salută cu un semn al capului. Din punct de vedere legal, Bull nu era obligat să bată la ușă. Ca șef al securității, ar fi putut intra în cabina lui Sam în orice moment, indiferent dacă era unul potrivit sau nu. Alese totuși să bată.

Sam purta un pulover simplu și o pereche de pantaloni negri de lucru cu benzi magnetice pe lateral. Bull ridică berea. Un lung moment, Sam se uită la el, apoi făcu un pas înapoi și în lateral, iar bărbatul intră.

Deși în cabină se aflau multe lucruri, totul era curat și aranjat cu bun-gust. Mirosea a lubrifiant industrial și a rufe vechi. Femeia se lăsă pe brațul unei canapele din spumă și întrebă cu amărăciune:

— Ofertă de pace?

— Cam așa ceva, răspunse Bull. Pa e furioasă pe mine și se descarcă pe tine. S-a gândit că fie accept și-mi pierd cel mai bun aliat, fie refuz și atunci voi fi eu cel consemnat în cabină, nu-i așa? Ea oricum câștigă.

— Prostii.

— Așa este, spuse Bull. Și-mi pare al dracului de rău pentru tot ce se întâmplă.

Furia o făcea pe Sam să respire zgomotos. Bull acceptă reproșul. Îl presimțise. Ea se îndreptă spre el, îi luă baxul din mână, răsuci ambalajul pentru a-l face să cedeze și scoase un balonaș.

— Vrei? întrebă.

— Doar apă pentru mine, spuse Bull.

— Ceea ce mă enervează este felul în care Ashford stă pur și simplu și savurează spectacolul, zise Sam. Știe cum stau lucrurile. Și este implicat la fel de mult ca Pa. Sau ca tine. Doar nu crezi că mă poți cumpăra cu câteva beri ieftine. Ești la fel de vinovat ca ei.

— Așa este.

— M-am apucat de inginerie pentru că voiam să scap de toate meschinăriile rasiste. Iar acum, uită-te la mine.

— Mda, mormăi Bull.

Sam se lăsă pe canapea cu un oftat și zise ceva obscen. Bull se așeză în fața ei.

— Bine, încetează, spuse ea.

— Ce?

— Termină cu remușcările. Mă simt de parcă e musai să mă pun în genunchi sau mai știu eu ce. E enervant.

Sam luă o înghițitură serioasă din balonaș, plasticul moale deformându-se sub acțiunea aspirației, pentru a se umfla apoi puțin, pe măsură ce berea elimina bulele de gaz.

— Știi, tu și Pa faceți amândoi ceea ce credeți că s-ar cuveni, iar eu plătesc oalele sparte. Am priceput. Dar asta nu înseamnă că trebuie să mă bucur. Însă adevărul este că ai dreptate. Vrea să-ți pierzi aliații. Așa că, oricât de mult mi-aș dori să te dau dracului, n-o s-o fac doar pentru că asta ar însemna că Pa a câștigat.

— Îți mulțumesc pentru asta, Sam.

— Du-te dracului!

Terminalul portabil al lui Bull țiui.

— Domnul Baca? se auzi vocea lui Gathoni. Cred că ar trebui să vă întoarceți la birou.

Sam adoptă o mină serioasă și puse jos balonașul cu bere. Bull simți un ghem în măruntaie.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Gathoni răspunse cu o voce controlată și calmă, ca un medic ce dispune creșterea debitului unei perfuzii.

— Distrugătorul pământenilor *Seung Un*… tocmai a explodat.

Capitolul 14

Melba

Când se gândise la asta, planificând etapele finale ale răzbunării, Melba se imaginase ca un dirijor al unei simfonii personale, agitându-și bagheta spre haosul orchestrat. Nu s-a întâmplat deloc așa. În dimineața în care a urcat la bordul navei *Thomas Prince* nu știa că venise în sfârșit ziua.

— Toți la posturile de luptă! anunță o voce de bărbat pe canalul general.

— Tare-aș vrea să termine dracului cu chestia asta! spuse Melba furioasă. De fiecare dată am senzația că trebuie să fac ceva anume.

— Înțeleg, șefa. Când vor începe să-mi plătească echivalentul unei solde din Flotă, o să particip și eu la toate exercițiile lor, zise Soledad încercând, cu vocea ei firavă, să acopere difuzorul terminalului portabil. N-am găsit nimic la cupla asta. Dacă Stanni n-a descoperit nimic, trebuie să coborâm un nivel și s-o luăm de la capăt.

— Am înțeles, confirmă Melba. Stanni, ce vezi?

Canalul rămase tăcut. Melba scrută coridorul de serviciu până la o jumătate de kilometru de pustietate: conducte, țevi și grilaje de acces care se puteau orienta în orice direcție, în funcție de propulsie. Nu se auzeau decât scârțâitul și șuieratul lui *Thomas Prince.* Secundele se prelungeau.

— *Stanni*? insistă Soledad pe un ton neliniștit, iar canalul fâșâi.

— *Perdón,* răspunse Stanni. Analizam un cablaj ciudat, însă nu-i ceea ce căutăm. M-am pierdut în gânduri. E în regulă. Sunt aici.

Soledad înjură printre dinți.

— Îmi pare rău, repetă Stanni.

— Nu e nicio problemă, spuse Melba. Ai verificat bufferele de tensiune?

— Da.

— Să continuăm. Mergem la nivelul următor.

Ceva ce o surprinse, și ce nu prevăzuse, era dispoziția tuturor din *Cerisier* de a pune dispariția lui Ren pe seama Inelului. Rareori se întâmpla să dispară cineva dintr-o navă. *Cerisier,* ca orice altă navă de cursă lungă, era un sistem închis. Nu aveai unde să te duci. Melba se gândise că vor exista suspiciuni. Ren provocase pe cineva, furase ceva, se culcase cu persoana nepotrivită și fusese eliminat, poate chiar aruncat printr-un sas. Sau într-un reciclator și redus la elemente nutritive de bază, trecut apoi în apă sau în sistemul de alimentare. Nu pentru că nu ar fi existat modalități de a ascunde sau de a scăpa de un cadavru, însă era destul de greu să treacă neobservat. Călătoriile interplanetare nu eradicaseră câtuși de puțin crimele. Cu așa o concentrație de primate foarte evoluate închise luni în șir în aceeași cutie, era de așteptat o anumită rată a mortalității.

Însă de data aceasta era diferit. Oamenilor nu li se părea lipsit de sens să dispară cineva în timp ce se apropiau de Inel. Călătoria în sine era de rău augur și toți se așteptau să se întâmple lucruri ciudate în apropierea unui loc misterios, periculos, bântuit. Ceilalți erau cu nervii întinși la maximum, ceea ce constituia și o acoperire pentru Melba. Dacă va începe să plângă, ar crede că înțeleg de ce. De frică.

Melba își strânse sistemul de diagnosticare și-l puse la loc în tocul său, apoi, ridicându-se, se îndreptă spre lift. Ascensoarele de serviciu interne erau mici și abia încăpea o persoană cu echipamentul necesar. Când te deplasai de la o punte la alta aveai impresia că intri într-un sicriu. În timp ce cobora spre nivelul următor, își imagină o pană de energie. Să fie blocată acolo. Avu o străfulgerare și, pentru o clipă, se văzu în propriul dulap. Cel din camera ei. Cel plin cu spumă de etanșare și în care să se găsească Ren. Se înfioră și se forță să se gândească la altceva.

Thomas Prince era una dintre cele mai mari nave din flotila Pământului, casa hoardei civile pe care Națiunile Unite o adunase laolaltă. Artiști, poeți, filosofi, preoți. Chiar și fără schimbarea structurilor fizice ale navei, îi dădea senzația că este mai puțin un vehicul militar și mai mult o navă de croazieră sărăcuț înzestrată și inconfortabilă. Când călătorise în afara puțului gravitațional al Pământului, Clarissa folosise în general iahturi și nave de lux. Își putea imagina miile de plângeri cu care căpitanul navei s-ar fi ales din cauza coridoarelor prea strâmte

și a ecranelor murale de proastă calitate. În viața de dinainte, o preocupau asemenea lucruri. Acum nu mai însemnau nimic.

Dar nu ar fi trebuit s-o deranjeze. Pur și simplu, o moarte în plus. Nu ar fi trebuit să conteze. Însă era vorba de Ren.

— Sunt pe poziție, spuse Stanni.

— Lasă-mă o clipă, zise Melba ieșind din ascensor.

Noul coridor era asemănător cu cel de deasupra. Punțile erau ocupate cu zone de locuit și spații de depozitare, cu foarte puține elemente diferite pe care le văzuse când ajunseseră la nivelurile inferioare – asistență tehnică, ateliere pentru reparații, hangare. Urmărind anomalia electrică, începuseră de aici pentru că era mai ușor. Cu cât dura mai mult, cu atât ar fi fost mai greu. Ca în orice situație.

Găsi joncțiunea și, scoțând sistemul de diagnosticare din toc, îl branșă.

— Solé?

— Pe poziție, răspunse Soledad.

— Foarte bine, zise Melba. Începeți localizarea.

Când se întâmplase, îl luase pe Ren în cabina ei și-l întinsese pe podea. Simțise deja apropiindu-se prăbușirea, așa că se întinsese pe cușetă și aștepta. Poate că doar imaginația ei făcea ca de data asta să pară mai rău decât înainte. Pentru un moment de groază care parcă nu se mai sfârșea, crezuse că făcuse pe ea, însă uniforma era curată. Atunci ieșise, lăsându-l pe Ren pe podea, luase un balonaș de cafea, plasase terminalul portabil al lui Ren într-o cabină a toaletelor comune și se dusese să-l caute pe ofițerul de securitate. Era un marțian zvelt pe nume Andre Commenhi, care îi ascultase raportul neoficial cu o jumătate de ureche. Ren o sunase, rugând-o să vină pentru a-i cere părerea într-o privință. Când ajunsese la postul său de lucru obișnuit, nu era acolo. Îl căutase prin toată nava, dar fără niciun rezultat, și nu răspunsese la solicitările ei de conectare. Începea să-și facă griji.

Cât timp ceilalți scotoceau nava, Melba făcuse rost de tuburile de spumă de etanșare, se întoarse la cabină și-l înmormântă. Părul lui Ren părea mai strălucitor, un fel de portocaliu ce amintea de un recif coralian. Pielea îi era palidă ca lumina soarelui în locurile de unde sângele se retrăsese. Și purpurie ca o echimoză acolo unde se închegase. Încă nu se instalase rigiditatea cadaverică, așa că reuși să-i plieze corpul în poziție

fetală și să umple cu spumă spațiile din jurul lui. Aceasta avea nevoie de câteva minute pentru a se întări. Asigura o etanșeitate totală la aer și avea o mare rezistență la presiune. Dacă ar fi făcut-o așa cum trebuie, mirosul de cadavru nu s-ar fi simțit niciodată în afară.

— *Nadie,* spuse Soledad pe un ton resemnat. Băieți, ați găsit ceva?

— Hei! exclamă Stanni. Cred că da. O fluctuație de zece la sută pe această cutie.

— Bine, spuse Melba. S-o resetăm și să vedem dacă se rezolvă problema.

— Mă ocup imediat, zise Stanni. Îmbucăm ceva în timpul ăsta?

— Ne întâlnim la bucătărie, răspunse Melba.

Vocea ei părea aproape normală. În același timp însă, se exprima de parcă ar fi fost o altă persoană.

Bucătăria era aproape goală. După ora de bord era miezul nopții și doar câțiva ofițeri lâncezeau la mesele lor urmărindu-i pe civilii care treceau. Potrivit contractului de serviciu, trebuiau să meargă la popotă. Auzise că în sânul echipajelor Flotei exista o oarecare neîncredere față de civili. Ar fi fost și mai iritată de chestia asta dacă nu ar fi devenit ea exemplul viu care justifica motivul atitudinii lor. Soledad și Stanni se aflau deja la o masă, bând cafea din balonaș și împărțind o farfurie cu produse de patiserie.

— O să-mi lipsească chestiile astea, spuse Stanni ținând în mână o brioșă. Cel mai meseriaș bucătar nu le poate coace așa cum trebuie decât în condiții de propulsie. Cât credeți că vom mai pluti astfel?

— Cât timp va fi nevoie, răspunse Melba. Se vorbește că vreo două luni.

— Două luni la zero *g,* spuse Soledad, însă vocea și chipul ei erau calme. Două luni în fața Inelului.

— Mda, făcu Stanni. Vreo noutate despre Bob?

Al cincilea din echipă – al patrulea acum – se afla în continuare în *Cerisier.* Se aflase că el și Ren avuseseră relații cu o femeie din echipa medicală, iar securitatea îi sălta pe suspecții obișnuiți. În cazurile de dispariții, de cele mai multe ori era vorba de o problemă particulară. Melba simți iarăși un nod în gât.

— Nimic deocamdată, zise ea. Îi vor da drumul. Nu a făcut nimic.

— Mda, spuse Soledad. Bob n-ar face nimănui vreun rău. E un om bun. Toată lumea știa totul, iar el ținea la Ren.

— Ar putea renunța la *passato,* spuse Stanni. Nu știm dacă a murit.

— Cu *esse coisa* acolo, moartea este cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla, adăugă Soledad. Am numai coșmaruri de când ne-am răsucit. Nu cred că reușim să scăpăm din această misiune. Niciunul dintre noi.

— Nu ne ajută cu nimic să vorbim astfel, spuse Stanni.

O femeie de vârstă mijlocie intră în bucătărie. Avea părul des, roșcat, prins într-un coc mare ce nu părea să se potrivească cu zâmbetul ei. Melba îi aruncă o privire încercând s-o descurajeze să vină la masa lor, apoi se uită în altă parte.

— Orice s-a întâmplat cu Ren, avem o treabă de făcut. Și o vom duce la bun sfârșit.

— Așa e, fir-ar al naibii! spuse Stanni, repetând cu voce gâtuită: Așa e, fir-ar al naibii!

Rămaseră tăcuți o clipă, în timp ce bărbatul mai în vârstă plângea. Solé puse o mână pe brațul său, iar respirația tremurândă a lui Stanni încetini. Dădu din cap și înghiți. Părea întruchiparea durerii și a curajului. Avea un aer nobil. Pentru prima oară, Melba fu surprinsă că Stanni era probabil de-o seamă cu tatăl ei și că niciodată nu-și văzuse tatăl plângând, pentru nimeni.

— Îmi pare rău, spuse ea.

Nu se gândise să rostească aceste cuvinte, însă îi ieșiseră spontan. Îi părură obscene.

— Nu-i nimic, spuse Stanni. Sunt în regulă. Uite, șefa, ia o brioșă.

Melba întinse mâna, forțându-se să nu plângă din nou. Să nu vorbească. Nu știa ce-ar fi spus și se temea de ea însăși. Terminalul ei portabil țiui. Diagnosticarea se încheiase. Nu-i trebui mai mult de o secundă pentru a vedea că vârful era în continuare prezent. Stanni înjură și ridică din umeri.

— Nu există odihnă pentru cei fără de lege, nu există pace pentru cei buni, spuse el ridicându-se în picioare.

— Mergeți, îi îndemnă Melba. Vă ajung din urmă.

— *Pas problema,* zise Soledad. Abia dacă ți-ai băut cafeaua*, sa sa*?

Melba îi privi îndepărtându-se, simțindu-se ușurată că nu mai erau acolo și dorind în același timp să-i cheme înapoi. Nodul din gât i se deplasase în piept. Brioșele păreau atât de delicioase, încât îi provocau greață. Se forță să respire adânc de câteva ori.

Aproape se terminase. Flotele se aflau acolo. *Rosinanta* era acolo. Totul se derula conform planului sau cel puțin în direcția respectivă. Ren nu ar fi trebuit să conteze. Mai ucisese oameni înaintea lui. Era aproape inevitabil ca oamenii să moară când avea să explodeze bomba. Răzbunarea cerea sânge, fiindcă dintotdeauna a fost așa. Aceasta era însăși natura răzbunării, al cărei instrument se făcuse Melba.

Ceea ce i se întâmplase lui Ren nu era din vina ei, ci a lui Holden. Holden îl ucisese făcând necesară prezența ei. Dacă ar fi respectat onoarea familiei sale, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Se ridică, își îndreptă umerii, pregătită să se întoarcă la treabă, la repararea navei *Thomas Prince,* exact așa cum ar fi făcut adevărata Melba.

— Îmi pare rău, Ren, spuse ea gândindu-se că ar fi pentru ultima oară, iar durerea care o cutremură o făcu să se așeze înapoi.

Ceva nu era în regulă. Nu era așa cum ar fi trebuit. Își pierdea controlul. Se întrebă dacă nu cumva, după tot ce făcuse, pur și simplu nu era destul de puternică. Sau dacă nu cumva era altceva. Poate că glandele artificiale începuseră să-și elimine toxinele în sistemul sangvin fără ca ea să conștientizeze. Devenea mai instabilă din punct de vedere emoțional. Putea fi un simptom. Își lăsă capul pe brațe și încercă să-și tragă sufletul.

Fusese drăguț cu ea. O ajutase, iar ea, drept răsplată, îl ucisese. Încă îi simțea gâtul cedându-i sub mâna ei; fragil și moale, ca și cum te afli pe malul unui râu și simți pământul surpându-se. Degetele îi miroseau a spumă de etanșare.

Ren îi atinse umărul, iar ea își ridică brusc capul.

— Bună, spuse cineva. Mă numesc Anna. Cum te cheamă?

Era roșcata care vorbise cu un ofițer din Flotă puțin mai devreme.

— Te-am văzut stând aici singură, continuă așezându-se, și m-am gândit că nu ți-ar strica puțină companie. E normal să-ți fie frică. Înțeleg.

„Știe”.

Gândul străbătu ca un fulger corpul Melbei. Chiar și fără ca limba să-i atingă cerul gurii, simți cum glandele și veziculele ascunse în carnea ei se umflau. Fața și mâinile îi erau reci. Înainte ca ochii femeii să apuce să se mărească, durerea și sentimentul de vinovăție ale Melbei se transformară într-o furie rece. Necunoscuta știa, va da totul în vileag și ceea ce făcuse avea să fie compromis.

Nu-și amintea când se ridicase, dar acum era în picioare. Femeia se ridică și ea, făcând un pas înapoi.

„Trebuie s-o omor”.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te deranjez.

Mâinile femeii erau pe jumătate ridicate, de parcă era suficient să împiedice o lovitură. Ar fi simplu. Nu părea să fie puternică. Nu știa să se bată. Era suficient s-o lovească în stomac până sângera. Nimic mai simplu.

În mintea Melbei, un glăscior șopti: „Este unul dintre preoții ăia idioți care caută un suflet pe care să-l salveze. Nu știe nimic. Ești în public. Dacă o ataci, te vor prinde”.

— Nu mă cunoști, spuse Melba străduindu-se să-și păstreze vocea calmă. Nu știi nimic.

La o masă din apropierea ușii, un tânăr ofițer se ridică în picioare și făcu doi pași spre ele, gata să intervină. Dacă această femeie ar aranja să fie aruncată în închisoare, identitatea Melbei ar fi cercetată. Și atunci s-ar descoperi cadavrul lui Ren, s-ar afla cine e ea. Trebuia să se potolească.

— Ai dreptate. Îmi cer scuze, rosti femeia.

Ura începu să frământe mintea Melbei, pură și neagră, acolo unde nu era roșie. Un val de obscenități îi cuprinse întreaga ființă, gata să se reverse peste idioata aia de preoteasă care pune totul, dar absolut totul în pericol. Melba înghiți și se îndepărtă în grabă.

Coridoarele navei *Thomas Prince* erau doar o prezență vagă în mintea ei neliniștită. Se lăsase tulburată de problema cu Ren. Dar nu trebuia să-și asume niciun risc. Își pierduse mințile, dar acum își revenise. Intră în ascensor și alese nivelul la care

Stanni și Soledad verificau sistemul electric pentru a localiza componenta defectă. Apoi renunță și alese hangarul.

— Stanni? Solé? spuse ea în terminalul portabil. Continuați fără mine. Am ceva de făcut.

Și așteptă inevitabila chestionare, curiozitatea și suspiciunea.

— Bine, răspunse Soledad.

Și asta fu tot.

Ajunsă la hangar, Melba autoriză zborul navetei sale, așteptă zece minute pentru confirmare și se lansă în beznă din flancul lui *Thomas Prince.* Monitoarele navetei erau ieftine și mici, imensitatea spațiului comprimată în cincizeci pe cincizeci de centimetri. Pe computerul de bord, calculă cea mai rapidă traiectorie până la *Cerisier.* Avea să dureze mai puțin de o oră. Melba se lăsă purtată de propulsie de parcă era într-un *montagne russe,* motoarele făcând restul. *Cerisier* apăru în praful stelelor ca un mic punct cenușiu ce se deplasa spre ea. Nava, ca toate celelalte din flotilă, se afla în ultima fază de decelerare care le aducea în apropierea Inelului. Undeva dincolo de dârele strălucitoare ale propulsoarelor, aștepta. Melba își alungă gândul din minte. Asta o făcu să se gândească la Stanni, la Soledad și la temerile lor surde. Acum nu se mai putea gândi la ei.

Nerăbdarea de a ajunge făcu dificilă inițierea răsucirii și declanșarea decelerației. Voia să ajungă acolo, să fie deja acolo. Voia să ajungă la bordul lui *Cerisier* ca o vrăjitoare pe mătură, urlând la viteze care nu ar fi fost posibile în atmosferă. Așteptă prea mult și făcu ultima jumătate din salt la aproape doi *g.* Când andocă, o luase durerea de cap și se simțea de parc-o pocnise cineva în falcă.

Nimeni n-o întrebă de ce s-a întors devreme și singură. Notă în registru motive personale. Drumul pe coridoarele atât de strâmte, încât era nevoită să se lipească de pereți când se întâlnea cu ceilalți membri ai echipajului, avea ceva opresiv, familiar și reconfortant. Acum își dădea seama cât de mult o deranjaseră spațiile mai largi din *Thomas Prince.* Îi dădea o prea mare impresie de libertate, iar ea nu-și dorea decât strictul necesar.

În cabina ei domnea dezordinea. Toate lucrurile – haine, conexiunea terminalului, tampoane, tabletă de comunicare, periuță de dinți – erau împrăștiate pe podea. Ar fi trebuit să

găsească o modalitate de a le fixa înainte de încetarea propulsiei, fiindcă altfel avea să le găsească plutind pe coridor. Oamenii s-ar întreba de ce nu au fost împachetate. Aruncă o privire spre trapa metalică de sub cușeta de accelerație. Dintr-un colț ieșea o mică buclă aurie de spumă de etanșare. Un sac din plasă și câțiva magneți ar rezolva problema. Nu conta. Va face asta mai târziu. Nimic din ceea ce era pentru mai târziu nu avea importanță.

Ridică tableta de comunicații și o porni. Ecoul până la *Rosinanta* era sub treizeci de secunde. Melba încărcă secvența pe care luni întregi așteptase s-o încarce. Ani. Era un fișier scurt. Nu dură mai mult de o secundă până i se ceru confirmarea.

Frica dispăruse. La fel și ura. Pentru o clipă, cămăruța fu învăluită de senzația că tocmai se trezise dintr-un vis și își simți corpul relaxat. Aproape ușor. Ajunsese atât de departe și muncise atât de mult și, în ciuda tuturor greșelilor, eșecurilor și improvizațiilor de ultim moment, reușise. În viața ei totul se concentrase asupra acestui moment, iar acum, că ajunsese aici, îi era aproape greu să renunțe. Se simțea de parcă absolvea universitatea sau se mărita. Acest moment concretiza toate lucrurile pentru care luptase, după care lumea ei nu va mai fi niciodată la fel.

Cu grijă, savurând fiecare apăsare de tastă, introduse codul de confirmare – JULES-PIERRE MAO – și apăsă butonul de trimitere. Ledul tabletei de comunicare se făcu auriu. Cu viteza luminii, un mic pachet de informații era transmis, la fel de puțin perceptibil ca un mic parazit sonor. Însă software-ul din *Rosinanta* avea să-l recunoască. Sistemul de comunicații din nava lui Holden avea să cadă sub controlul mașinii virtuale deja instalate și imposibil de oprit fără ștergerea întregului sistem. *Rosinanta* avea să transmită un cod de declanșare ușor de recunoscut către *Seung Un* iar cincizeci și trei de secunde mai târziu va anunța responsabilitatea lui Holden și cerințele sale. După care mașina virtuală va încărca armele și va activa sistemele de ochire. Și nimic, nicio putere din Univers nu ar putea împiedica toate astea.

Tableta de comunicare primi răspunsul de confirmare, iar ledul auriu se făcu roșu.

Capitolul 15

Bull

Terminalul portabil al lui Bull, așezat pe tabloul de bord din plastic subțire al transportorului, sălta la fiecare deformație a podelei coridorului. Sirena scotea sunetul de alarmă obișnuit, în două tonuri, făcându-i să se dea la o parte pe cei care blocau drumul. Dacă nu știau încă, aveau să afle peste câteva minute. Distrugerea lui *Seung Un* nu era genul de eveniment care să poată fi trecut cu vederea.

Pe ecranul mic cu imagine instabilă, distrugătorul exploda încă o dată. La început era doar o pâlpâire de lumină portocalie în mijlocul navei – probabil o descărcare electrică sau un tun magnetic finalizându-și ciclul de menținere. O jumătate de secundă mai târziu, din locul respectiv izbucneau scânteieri gălbui. Iar după două secunde, detonarea principală. Între o imagine și următoarea, flancul distrugătorului explodă. Urmară zece secunde de liniște, după care miezul reactorului cu fuziune apăru lent din spate, mai strălucitor decât soarele. Bull se uita cum gazele de un alb intens încep să se împrăștie și să se estompeze într-o imensă auroră aurie, un strop de aur pierzându-și treptat coeziunea în oceanul negru al spațiului.

Ridică privirea pentru a face virajul spre rampa de acces care să-l ducă înapoi la birou. Un tânăr se îndepărtă fără grabă din calea lui, iar Bull apăsă puternic claxonul.

— Asta-i o sirenă! strigă el în timp ce trecu pe lângă tânăr, care-i răspunse insolent.

— Bine, spuse Serge prin terminal. Avem prima analiză a securității. Ipoteza cea mai plauzibilă ar fi că ceva a explodat într-una dintre conductele de alimentare energetică și a topit sistemele de siguranță, astfel încât nu s-au putut închide pentru a limita distrugerile. Cam ăsta-i timpul în care circuitul principal de la tribord putea fi transformat în zgură topită.

— Ce a explodat? întrebă Bull.

— Probabil un propulsor de manevră. Este locul potrivit pentru unul dintre ele. Se înfierbântă destul de tare, iar apa nu se mai

transformă în vapori, trecând direct în plasmă. Asta poate străpunge pereții din jur.

Bull efectuă un viraj strâns la un colț și încetini pentru a le permite câtorva pietoni să se ferească din drum.

— De ce au aruncat miezul?

— Nu știu. Probabil au crezut că vor pierde izolarea. Șase dintre navele lor și-au schimbat poziția pentru a nu fi antrenate în *mierda* aia.

— Pierderea izolării ar fi fost mai gravă. Ar fi trebuit să se abată de la curs pentru a evita corpurile și șrapnelul. Există supraviețuitori?

— Mda. Lansează semnalul SOS. Solicită ajutor medical și evacuarea. Pare o situație îngrozitoare, *qué no*?

— Ce putem ști despre evoluția evenimentelor? Putem afla cine i-a luat la țintă?

— Nu a tras nimeni în ei. A fost un simplu accident sau…

— Sau ce?

— Sau nu a fost.

Bull își mușcă buzele. Un accident ar fi destul de rău. În toate taberele, în orice structură de putere din sistemul solar oamenii erau cu nervii întinși la maximum, iar reamintirea faptului că Flota Pământului îmbătrânea și era prost întreținută nu ar fi îmbunătățit situația. Un act de sabotaj ar fi grav. O veste cât de cât bună era că toată lumea asistase la eveniment și că nu vor exista acuzații de acțiune dușmănoasă. Dacă ar fi vorba de un proiectil magnetic sau de o rachetă norocoasă care a trecut nedetectată de sistemele defensive din *Seung Un* misiunea științifică s-ar putea transforma într-un război cu schimburi de focuri mai repede decât ar fi vrut să creadă Bull.

— Oferim asistență? întrebă el.

— Lasă-ne să ne tragem sufletul, șefu’, spuse Serge. Ashford nu află veștile mai repede decât noi.

Bull se aplecă în față, strângând în mâini comenzile direcției până i se albiră articulațiile. Serge avea dreptate. Ce se întâmpla în afara navei era problema lui Ashford. Și a lui Pa. El era șeful securității și trebuia să se gândească la ce trebuia făcut la bordul lui *Behemoth.* Oamenii aveau să se sperie și trebuia să se asigure că frica nu se transformă în isterie. Spectacolul exploziei unei nave – chiar și a unei nave inamice – le amintea tuturor cât de fragilă era viața în condițiile unui

simplu înveliș protector din oțel și din ceramică. Cel puțin lui asta îi amintea. Transportorul lovi o denivelare mai mare, iar terminalul portabil îi alunecă într-o parte.

— Bine, spuse Bull. Va trebui să ne pregătim să trimitem ajutoare în cazul în care căpitanul decide să ofere asistență. Câți supraviețuitori putem lua?

Râsul lui Serge se auzi un pic răgușit.

— Pe toți. Suntem *pinche Behemoth.* Avem suficient spațiu cât să adăpostim un oraș.

— Bine, spuse Bull zâmbind puțin fără să vrea. A fost o întrebare stupidă.

— Singurul lucru care ar trebui să ne îngrijoreze este…

Conexiunea se întrerupse.

— Serge? Nu-i deloc amuzant, spuse Bull. Zi ceva, domnule.

— Avem ceva. O transmisiune dintr-o corvetă privată numită *Rosinanta.*

— De unde știu numele ăsta? întrebă Bull.

— Mda, spuse Serge. Îți trimit acum.

Ecranul terminalului se întunecă, se reaprinse și apăru un chip cunoscut. Bull reduse viteza transportorului în vreme ce James Holden, omul al cărui anunț despre distrugerea cargoului *Canterbury* declanșase primul război între Pământ și Marte, începea din nou să înrăutățească situația.

„… Orice navă care se apropie de Inel fără permisiunea mea *personală* va fi distrusă fără avertisment. Să nu-mi puneți la îndoială hotărârea”.

— Oh, nu, rosti Bull. Oh, la naiba, nu.

„Întotdeauna am avut ca misiune personală să mă asigur că informațiile și resursele vor rămâne accesibile tuturor. Eforturile unor indivizi și entități corporative ne-au ajutat să colonizăm planetele sistemului nostru solar și să asigurăm condiții de viață acolo unde înainte era de neconceput, însă pericolul ca un individ lipsit de scrupule să preia controlul asupra Inelului este prea mare. Eu m-am dovedit a fi demn de încrederea centurienilor. Protejarea acestei structuri extraordinare este un imperativ moral și nu voi ezita să-mi vărs sângele pentru a asigura protecție”.

Bull înșfăcă terminalul portabil și încercă să-l contacteze pe Ashford. Pe ecran, trefla roșie simbolizând o blocare clipi și-l transferă într-un meniu care îi permitea să înregistreze un

mesaj. Încercă să dea de Pa, însă nu avu mai mult succes. Mesajul lui Holden se relua acum în buclă, cuvintele repetate fiind la fel de idioate și de toxice și a doua oară. Bull mârâi ceva obscen, reporni transportorul și apăsă acceleratorul până la refuz. Lifturile centrale erau la doar un minut sau două distanță. Putea ajunge acolo. Doar să nu facă Ashford vreo prostie până să ajungă la puntea de comandă.

— E adevărat, șefu'? întrebă Serge. Holden a revendicat Inelul în numele nostru?

— Vreau ca întregul personal de securitate să fie mobilizat imediat, spuse Bull. Trebuie aplicate fără întârziere protocoalele stabilite pentru situații de acțiune inamică. Degajarea coridoarelor și etanșarea pereților trebuie făcute cât mai repede. Toți membrii echipelor înarmate sau de evaluare a pagubelor să fie pregătiți și echipați.

— Am înțeles, șefu', spuse Serge. Cineva întreabă unde ești.

— Încerc să evit obligativitatea acestor pregătiri.

— *Bien.*

Coridoarele familiare păreau mai lungi decât de obicei, iar stranietatea podelelor construite pentru a fi pereți, și a pereților pentru a deveni plafoane părea și mai suprarealistă. Dacă ar fi fost într-o adevărată navă de luptă, ar fi existat o cale simplă, directă. Dacă pântecele imens al lui *Behemoth* se răsucea, ar fi fost mai bine. Mări viteza transportorului, forțând motorul dincolo de limitele sale. Se auzi alarma generală: Serge îi mobiliza pe toți pentru luptă.

La ascensor era aglomerație, bărbați și femei încercând să ajungă la posturile lor. Bull își croi drum printre ei. Aici era cea mai scundă persoană – un pământean, la fel ca Holden. Ajuns la ascensor, activă codul prioritar de securitate, chemă prima cabină și intră. Un bărbat înalt, cu tenul măsliniu, încercă să-l urmeze. Bull îi puse o mână pe piept și îl opri.

— Ia-o pe următoarea, spuse el. Nu avem același drum.

În timp ce ascensorul se ridica spre puntea de comandă de parcă se înălțase la cer, încercă să obțină cu ajutorul terminalului portabil orice informație disponibilă. Nu avea acces la canalele securizate – rezervate căpitanului și secundului –, însă rețelele publice erau mai mult decât suficiente. Trecu de la un site la altul căutând un punct de vedere asupra situației, urmărind câteva secunde ici, câteva secunde colo.

Echipa științifică marțiană și escorta ei își manifestau furia împotriva lui Holden în orice transmisiune, numindu-l terorist și criminal. Reacția flotilei Pământului era mai temperată. Cele mai multe discuții publice se refereau la coordonarea eforturilor de salvare a navei *Seung Un*. Gazul emis în urma exploziei bruia o parte dintre comunicațiile echipelor de salvare, iar cineva destul de inteligent avusese ideea folosirii rețelelor publice pentru a le coordona. Totul avea eficiența unei operațiuni militare și îi dădea lui Bull speranță pentru pământenii care supraviețuiseră în *Seung Un,* chiar dacă se temea de ceea ce avea să urmeze după aceea.

Mesajul lui Holden se repeta, răspândindu-se pe rețelele publice. La început era transmis doar din *Rosinanta,* însă curând fu preluat și de alte rețele, însoțit de comentarii. Odată ajuns semnalul în Centură și pe planetele interioare, mesajul avea să constituie singurul subiect de discuție. Bull își imagina deja cum aveau să decurgă negocierile dintre Pământ și Marte și bănuia concluzia la care se va ajunge: APE devenise prea încrezătoare și trebuia pusă la punct.

Cineva din *Behemoth* a transmis o copie a mesajului lui Holden având deasupra emblema cu cercul secționat și însoțită de un comentariu în care se spunea că venise timpul ca Centura să-și ocupe locul pe care îl merită și să pretindă respectul ce i se cuvine. Bull îi spuse lui Serge să găsească sursa de difuzare și s-o neutralizeze.

După o ascensiune care lui Bull i se păru că durase ore întregi, dar care, probabil, nu ținu mai mult de patru minute, cabina liftului ajunse la puntea de comandă și ușile se deschiseră tăcute.

Puntea de comandă nu era concepută pentru luptă. În locul sistemului clasic al unei adevărate mașini de război, cu mai multe posturi și linii de comandă controlate, puntea din *Behemoth* era construită asemenea celui mai mare remorcher din toate timpurile, însă cu pereți decorați cu îngeri suflând în trompete aurii. Posturile – cu un singur loc și dispunere rotativă – erau ocupate de centurieni care discutau. Postul serviciului de securitate, situat în spatele unei uși separate, rămăsese neocupat. Membrii personalului de pe puntea de comandă se purtau ca niște copii sau civili, părând agitați și încântați. Oameni care nu recunoșteau pericolul atunci când erau în

preajma lui și care presupuneau că, indiferent de criză, totul se va rezolva în cele din urmă.

Ashford și Pa ocupau postul de comandă. Ashford vorbea în fața unei camere, adresându-se cuiva aflat la bordul uneia dintre celelalte nave. Cu un aer furios, Pa îl întâmpină pe Bull.

— Ce dracu’ faci aici, domnule Baca?

— Trebuie să discut cu căpitanul, spuse Bull.

— Căpitanul Ashford este ocupat în clipa asta. Probabil ai remarcat că avem de rezolvat o problemă. M-aș fi așteptat să fii la postul dumitale.

— Da, însă…

— Postul dumitale nu se află pe puntea de comandă. Ar trebui să pleci acum.

Bull își încleștă maxilarul. Voia să strige la ea, dar nu era timp pentru așa ceva. Venise să lămurească lucrurile, iar asta nu avea să-l ajute.

— Trebuie să-l doborâm, doamnă, spuse Bull. Trebuie să tragem asupra *Rosinantei* și trebuie s-o facem acum.

Atenția celor din jur se îndreptă asupra lor. Ashford își încheie transmisia și veni lângă cei doi. Incertitudinea îi dădea un aer trufaș. Căpitanul privi spre membrii echipajului aflați la posturi, apoi se întoarse spre ei. Bull își dădu seama cât de conștient era Ashford de faptul că era observat. Asta îi influența toate deciziile, însă nu era timp pentru intimitate.

— Am situația sub control, domnule Baca, spuse Ashford.

— Cu tot respectul, căpitane, spuse Bull, dar trebuie să-l doborâm pe Holden și trebuie s-o facem înainte ca altcineva să preia inițiativa.

— Nu vom face nimic până nu știm ce se întâmplă, domnule, îl contrazise Ashford, al cărui ton hotărât părea că nu acceptă replică. Am trimis spre Ceres o solicitare de clarificare pentru a vedea dacă superiorii au autorizat acțiunea lui Holden, iar acum monitorizez activitatea Flotei pământenilor.

Scăparea era revelatoare. Nu Flota Națiunilor Unite. A pământenilor. Bull simți cum se înfierbântă. Rasismul natural și incompetența lui Ashford aveau să-i condamne pe toți la moarte. Scrâșni din dinți, își lăsă capul în jos și ridică vocea.

— Domnule, în momentul de față se face un calcul între Pământ și Marte…

— Este o situație potențial instabilă, domnule Baca…

— … în care cele două planete trebuie să decidă dacă să declanșeze o ripostă directă sau să-l lase pe Holden să câștige…

— … și nu am de gând să fiu eu cel care pune gaz pe foc. În acest moment, orice amplificare a violenței…

— … și odată ce vor începe să tragă în el, vor trage și asupra noastră.

Vocea lui Pa tăie aerul ca un solo de flaut într-o simfonie de bași.

— Are dreptate, domnule.

Bull și Ashford se întoarseră spre ea. Surpriza lui Ashford era pe măsura celei a șefului securității. Omul de la postul de senzori mormăi ceva către femeia de lângă el, iar șuierul vocii lui păru zgomotos în tăcerea care se așternuse brusc.

— Domnul Baca are dreptate, spuse Pa. Holden s-a identificat ca reprezentant al APE. A desfășurat o acțiune violentă împotriva forțelor terestre. Comandamentele adverse ne vor considera, logic, susținătorii lui.

— Holden nu este un reprezentant al APE, zise Ashford.

Tonul arogant îl făcu să pară nesigur.

— Ați vorbit cu cei din Ceres, spuse Bull. Dacă dumneavoastră nu sunteți sigur, ei cu atât mai puțin.

Chipul lui Ashford se înroși.

— De când Fred Johnson l-a concediat din cauza felului în care a gestionat evenimentele de pe Ganymede, Holden n-a avut niciun statut oficial în cadrul APE. Dacă există vreo urmă de îndoială, îi pot lămuri pe ceilalți comandanți că Holden nu vorbește în numele nostru, însă nimeni nu trece la acțiune. Cel mai bine este să așteptăm ca lucrurile să se liniștească.

Pa lăsă capul în jos, ridicându-l apoi din nou. Nu conta că-i umilise pe Bull și pe Sam în fața întregului comandament. Tot ce conta era să-și joace în continuare rolul așa cum trebuie. Bull ar fi vrut să-i întindă mâna și să-i atingă brațul pentru a-i insufla curajul de a se împotrivi lui Ashford.

S-a dovedit că nu avea nevoie.

— Domnule, dacă nu luăm inițiativa, o va lua altcineva, iar în momentul ăla va fi prea târziu pentru clarificări. Contestatarii sunt buni dacă sunt crezuți, dar se știe că Holden și echipajul său au lucrat cu noi în trecut, iar acum pretind că ne reprezintă. Față de Ceres avem un decalaj de patru ore. Nu putem aștepta răspunsuri. Trebuie să facem în așa fel încât separarea dintre

noi și Holden să fie fără echivoc. Domnul Baca are dreptate. Trebuie să ne angajăm într-o confruntare cu *Rosinanta.*

Ashford era palid la față.

— N-am de gând să încep un război deschis.

— Ascultați aceleași rețele de știri ca mine, căpitane? întrebă Bull. Toată lumea crede deja că am făcut lucrul ăsta.

— *Rosinanta* este singură. O putem elimina, spuse Pa. Dacă luptăm cu Pământul sau cu Marte, vom pierde.

Era evident. Ashford duse o mână la bărbie. Ochii îi umblau agitați într-o parte și în alta de parcă citea un text nevăzut. Cu fiecare secundă ce trecea fără ca el să răspundă, lașitatea îi ieșea tot mai mult în evidență, iar Bull își dădea seama că omul era conștient de asta și o detesta. Ashford purta întreaga responsabilitate, însă nu voia să și-o asume. Îi era mai frică să fie rău văzut decât să piardă.

— Domnule Chan, zise Ashford. Trimite un fascicul îngust către *Rosinanta.* Spune-i căpitanului Holden că este o problemă urgentă.

— Da, domnule, rosti ofițerul de comunicații, care reveni după o clipă. *Rosinanta* nu acceptă conexiunea, domnule.

— Căpitane, interveni omul de la sistemul de senzori, *Rosinanta* își modifică traiectoria.

— Încotro se îndreaptă? întrebă Ashford cu privirea ațintită în continuare spre Bull.

— Ăăă… Spre noi, domnule…

Ashford închise ochii.

— Domnule Corley, mormăi Ashford, activați sistemul de rachete de la babord. Domnule Chan, vreau conexiuni prin fascicule înguste cu navele-amiral ale Pământului și ale planetei Marte. Acum.

Bull simți cum umerii i se relaxează. Senzația de urgență făcu loc unui sentiment de ușurare și unui fel de melancolie. „Încă o dată, colonele Johnson. Am evitat glonțul din nou”.

— Tabloul armelor este verde, domnule, spuse ofițerul care se ocupa de armament, cu o voce tensionată și încântată, ca un copil într-o sală de jocuri electronice.

— Fixați ținta, ordonă Ashford. S-a rezolvat cu fasciculele înguste?

— Suntem autentificați și în așteptare, domnule, răspunse Chan. Știu că vrem să le vorbim.

— Va fi de ajuns, spuse Ashford, care începu să pășească de-a lungul punții de comandă ca un căpitan de odinioară pe duneta de lemn, cu mâinile la spate.

— Am fixat, confirmă ofițerul de arme. Sistemele de armament ale *Rosinantei* se activează.

Ashford se prăbuși pe cușeta lui cu un aer morocănos. Sperase să fie adevărat, își dădu seama Bull, ca APE să fi apelat la o stratagemă pentru a prelua controlul asupra Inelului.

Omul era idiot.

— Deschidem focul, domnule? întrebă ofițerul de arme.

Tensiunea din vocea ei te ducea cu gândul la un câine ținut în lesă. Voia să treacă la acțiune. Abia aștepta. Ceea ce nu făcea însă ca Bull să aibă o părere mai bună despre ea. Se uită la Pa, care se străduia să nu-i arunce nicio privire.

— Da, răspunse Ashford. Dați-i drumul. Foc!

— O torpilă lansată, domnule, spuse ofițerul de arme.

— Primesc un cod de eroare, interveni ofițerul de operațiuni. Avem semnal de la lansator.

Bull simți în gură un gust metalic. Dacă Holden a amplasat o bombă și la bordul lui *Behemoth,* atunci problemele lor puteau fi abia la început.

— Racheta a plecat? izbucni Pa. Spune-mi că nu avem o torpilă armată blocată în tub.

— Da, doamnă, zise ofițerul de arme. Racheta a plecat. Avem confirmarea.

— *Rosinanta* face manevre de eschivă.

— Ripostează? întrebă Ashford.

— Nu, domnule. Încă nu.

— Înregistrez erori în rețeaua electrică, domnule. Cred că există un scurtcircuit. Riscăm să…

Puntea de comandă se prăbuși în beznă.

— … rămânem în pană de energie, domnule.

Monitoarele erau stinse. Luminile oprite. Nu se auzea decât bâzâitul reciclatoarelor de aer, care probabil funcționau, gândi Bull, pe circuitul de avarie.

— Doamnă Pa, izbucni vocea lui Ashford din întuneric, am testat vreodată sistemele de rachete?

— Cred că testarea e programată pentru săptămâna viitoare, domnule, răspunse secundul.

Bull reglă la maximum luminozitatea terminalului său portabil și-l ridică asemenea unei torțe. Cercetă iluminatul de urgență instalat în pereții din jurul încăperii, care era la fel de întunecat ca toate celelalte. Un alt sistem care nu fusese încă testat.

Câteva secunde mai târziu, jumătate din personalul punții de comandă scoase lanterne din dulapurile de urgență încastrate. Nivelul de luminozitate crescu în momentul în care fascicule de lumină străpunseră întunericul. Nimeni nu scotea o vorbă. Nimeni nu simțea nevoia. Dacă *Rosinanta* riposta, erau ca și morți, însă, cu puțin noroc, nu aveau să piardă întreaga navă. Dacă ar fi așteptat să fie prinși într-o bătălie înverșunată cu Pământul sau cu planeta Marte, ori cu amândouă, *Behemoth* ar fi fost distrusă. În schimb, tocmai arătaseră întregului sistem solar cât erau de nepregătiți. Pentru prima dată, Bull se simțea cu adevărat bucuros că era doar un simplu ofițer de securitate.

— Secund, spuse Bull.

— Da.

— Cer permisiunea de a-l elibera pe inginerul-șef din arestul la domiciliu...

În lumina slabă, chipul secundului părea palid. Și totuși, i se păru că vede în ochii lui Pa o licărire de amuzament rece.

— Permisiune acordată, rosti ea.

Capitolul 16

Holden

— Ei bine, spuse Amos, asta-i al dracului de ciudat.

Mesajul începu să se repete.

„Sunt căpitanul James Holden. Ceea ce tocmai ați văzut este o demonstrație a pericolului în care vă aflați…”

Puntea de operațiuni era învăluită într-o tăcere năucitoare, până când, la un moment dat, Naomi începu să lucreze la panoul de control al navei cu o furie mută. În câmpul vizual periferic al lui Holden, Monica făcu semn echipei sale, iar Okju ridică o cameră. Decizia tacită de a se renunța la regula „niciun civil pe puntea de operațiuni” păru dintr-odată să fi fost o greșeală.

— E un fals, zise Holden. N-am înregistrat niciodată așa ceva. Nu sunt eu.

— Totuși, după cum sună, parcă ai fi tu, adăugă Amos.

— Jim, spuse Naomi în timp ce panica începea să-i distorsioneze vocea. Transmisiunea vine de la noi. Vine din *Rosi,* chiar în clipa asta.

Holden clătină din cap, negând afirmația. Singurul lucru mai ridicol decât mesajul în sine era ideea că ar proveni din nava *lui.*

— Transmisiunea vine de la noi, repetă Naomi lovind monitorul cu palma. Și n-o pot opri!

Totul părea să se depărteze de Holden, zgomotele din cameră venindu-i de foarte departe. Își dădu seama că era o reacție de panică, dar se lăsă în voia ei, acceptând scurtul moment de liniște pe care îl aducea. Monica îi striga întrebări pe care abia dacă le auzea. Naomi tasta furioasă la postul ei de lucru, defilând prin ferestrele meniului mai repede decât putea el s-o urmărească. În sistemul de comunicații al navei, Alex solicita directive. În celălalt capăt al încăperii, Amos îl privea fix, cu o expresie de perplexitate aproape comică. Cei doi cameramani, ținând în continuare echipamentul într-o mână, încercau cu cealaltă să se închinge de cușeta de accelerație. Cohen plutea în mijlocul punții, cu buzele strânse într-o ușoară strâmbătură.

— A fost o înscenare, spuse Holden. Ăsta a fost scopul.

Acțiunea în justiție din partea planetei Marte, pierderea contractului de pe Titan, echipa de documentariști sugerau asta. Ceea ce nu-și putea imagina era motivul.

— Ce vrei să spui? întrebă Monica apropiindu-se pentru a intra pe aceeași lungime de undă cu el. Ce înscenare?

Amos puse o mână pe umărul ei și clătină o dată din cap.

— Naomi, este singurul sistem în care ți-a scăpat controlul comunicațiilor? o întrebă Holden.

— Nu știu. Cred că da.

— Atunci anihilează-l. Dacă nu poți, ajută-l pe Amos să izoleze întregul sistem de comunicații de la rețeaua electrică. Dacă trebuie, izolează dracului toată nava asta nenorocită.

Monica se întoarse spre Amos și vru să spună ceva.

— Alex, zise Holden.

Monica insistă, însă căpitanul ridică un deget făcându-i semn să tacă, iar ea se conformă imediat.

— Alex, pornim spre *Behemoth.* Nu vrem să preluăm controlul asupra Inelului în numele APE, dar câtă vreme toată lumea crede așa ceva, ei sunt cel mai puțin susceptibili să ne ia la țintă.

— Ce poți să-mi spui din ceea ce se întâmplă? întrebă Monica. Suntem în pericol?

Rânjetul obișnuit îi dispăruse, făcând loc unei frici evidente.

— Puneți-vă centurile de siguranță, spuse Holden. Toți. În clipa asta.

Okju și Clip erau deja legați în chingile cușetei de accelerație, iar Monica și Cohen le urmară imediat exemplul. Întreaga echipă de documentariști avu bunul-simț să păstreze tăcerea.

— Căpitane, spuse Alex, iar în voce i se ghicea tonul aproape somnoros care în cazul lui indica un nivel de stres ridicat. *Behemoth* ne-a fixat cu sistemul de ochire cu laser.

Holden își prinse și el centurile de la consola de comandă a luptei și activă sistemele. *Rosi* începu să numere navele ce puteau deschide focul asupra lor, apoi întrebă dacă ar trebui să fie marcate ca fiind ostile.

— Nu știu mai mult decât tine, drăguță.

— Cum? se miră Naomi.

— Ăăă… băieți, activați armamentul? întrebă Alex.

— Nu, răspunse Holden.

— Oh, îmi pare foarte rău să aud asta, spuse Alex. Sistemele de armament tocmai au intrat în funcțiune.

— Tragem în cineva?

— Nu încă.

Holden îi ceru lui *Rosi* să marcheze ca ostilă orice navă care fixa asupra lor un sistem de ochire și respiră ușurat văzând că sistemul funcționa. Pe afișaj, *Behemoth* deveni roșu. Apoi, după un moment de gândire, îi ceru navei să reunească toate navele marțiene și pe cele pământești în două grupuri. Dacă aveau să înfrunte o navă dintr-un grup, trebuiau să le înfrunte pe toate.

Erau prea multe. *Rosi* era prinsă între cei doi kilometri ai supercompensării spațiale a APE dorite de Fred Johnson și mare parte din ce mai rămăsese din flota marțiană. Iar dincolo de marțieni se afla Inelul.

— Bine, spuse el încercând cu disperare să se gândească la ce trebuia făcut în clipa aceea.

Erau departe de orice refugiu care ar fi putut exista în sistemul solar. Bolovanul cel mai apropiat se afla la capătul unei călătorii de două luni. Se îndoia că ar putea scăpa de trei flote și de torpilele lor.

— Ce se întâmplă cu radioul ăla?

— Închis, zise Amos. Era suficient să fie decuplat.

— Avem vreo modalitate de a le spune tuturor că transmisiunea nu era de la noi? După care voi fi foarte bucuros să semnez o capitulare deplină și necondiționată în această privință, zise Holden.

— Nu fără a repune radioul în funcțiune, completă Amos.

— Probabil toți cei de acolo încearcă să ne contacteze. Cu cât vom amâna mai mult răspunsul, cu atât mai rău va fi pentru noi. Armamentul?

— Activat, dar fără a deschide focul. Și nu răspunde la comenzile noastre.

— Nu putem decupla și sistemele astea?

— Ba da, continuă Amos îndurerat. Dar, la naiba, chiar n-aș vrea să fac așa ceva.

— Obiect în deplasare rapidă! strigă Naomi.

— Fir-ar să fie, se auzi și vocea lui Alex. APE tocmai ne-a trimis o torpilă.

Pe panoul lui Holden, un punct galben se desprinse de *Behemoth* și deveni portocaliu pe măsură ce accelera la mai multe *g.*

— Manevră de eschivă! ordonă Holden. Naomi, o poți orbi?

— Nu. N-am laser, răspunse ea cu o voce surprinzător de calmă. Și nici radio. Contramăsurile nu răspund.

— La dracu', zise Amos. De ce ne-o fi târât cineva până aici doar ca să ne omoare? Ar fi putut face asta pe Ceres, scutindu-ne de drum.

— Alex, ăsta-i cursul, spuse Holden și-i trimise pilotului un vector care i-ar fi dus drept spre inima flotei marțiene.

Din câte știa, marțienii voiau doar să-l aresteze. Părea acceptabil.

— *Behemoth* a tras din nou?

— Nu, răspunse Naomi. A rămas pe întuneric. Fără senzori activi, fără propulsoare.

— Cam mare și prea aproape ca să încerce vreo șmecherie, spuse Alex. Vine cocteilul.

În timp ce cușetele de accelerație le pompau amestecul de substanțe chimice necesar pentru a-i feri de pericolele accelerației bruște la mai multe *g*, fără nicio legătură, Cohen spuse:

— *Haimana* nenorocită…

Înainte ca Holden să întrebe ce voise să spună, Alex porni acceleratorul lui *Rosi,* iar nava țâșni asemenea unui cal de curse care simte pintenii. Accelerarea bruscă îl împinse pe Holden în cușeta lui suficient de tare încât să-l zăpăcească pentru o clipă. Alarma navei îl ajută să-și vină în fire: semnalul sonor îl avertiza că torpila din *Behemoth* se apropia. Neputând să facă nimic în acest sens, Holden urmărea punctul portocaliu care simboliza moartea lor și se apropia tot mai mult de *Rosinanta,* care încerca să scape. Se uită în sus la Naomi; fata îl privi la fel de neputincioasă, lipsită de cele mai bune atuuri ale ei odată cu decuplarea sistemului de comunicații.

Gravitația scăzu brusc.

— Am o idee, spuse Alex pe sistemul intern de comunicații.

Nava făcu apoi mai multe manevre bruște, iar gravitația dispăru din nou. *Rosinanta* adăugase simfoniei sale interne o nouă alarmă, care avertiza asupra iminenței unei coliziuni. Holden își dădu seama că nu mai auzise niciodată acest gen de

alarmă în afara exercițiilor. Când intră navele spațiale *în coliziune*?

Activă camerele exterioare spre un câmp negru și uniform. Pentru o clipă crezu că erau distruse, însă Alex preluă controlul asupra lor, oferind imaginea panoramică a vastei întinderi a învelișului unui crucișător marțian. Alarma de ochire amuți – racheta tocmai își ratase ținta.

— Am pus acest marțian masiv între noi și rachetă, zise Alex aproape în șoaptă, ca și cum torpila îl putea auzi dacă vorbea prea tare.

— Cât de aproape suntem față de ei? întrebă Holden pe același ton.

— La vreo zece metri, se făli Alex.

— Cu siguranță se vor înfuria dacă racheta continuă să se apropie, spuse Amos și adăugă, aproape meditativ: Nici măcar nu știu cât de eficient este un tun defensiv punctual la o distanță atât de mică.

Drept răspuns, crucișătorul puse pe ei un laser de țintire. Apoi toate celelalte nave marțiene făcură la fel, adăugând hărmălaiei câteva zeci de alarme.

— La naiba, se auzi glasul lui Alex.

Gravitația reveni, iar Holden se simți de parcă un bolovan se rostogolea pe pieptul său. Niciuna dintre navele marțiene nu deschise focul, însă racheta inițială reapăru pe ecran. Marțienii preluaseră controlul asupra ei, pentru că *Behemoth* părea inactivă. Holden se minună să vadă o adevărată cooperare între Marte și APE. Nu era la fel de plăcut precum sperase.

Nave marțiene defilară de-o parte și de alta a *Rosinantei* pe măsură ce corveta accelera prin grupul principal al flotei lor. Holden își imagina sistemele lor de ochire și tunurile defensive punctuale pivotând pentru a-i urmări în timp ce-și continuau deplasarea. Iar dincolo de ei nu mai era nimic în afară de Inel și de bezna infinită din jurul lui împestrițată cu stele.

Planul îi veni în minte căpitanului împreună cu sentimentul sinistru și epuizant al unui lucru oribil pe care îl știa dintotdeauna și pe care încercase să-l uite. Torpila se îndrepta spre ei și, chiar dacă o evitau, aveau să mai fie și altele. Nu putea să se ferească la nesfârșit. Nu se putea preda. Din câte știa, armele lui erau pregătite să tragă în orice secundă. Preț de o clipă, puntea de operațiuni păru să rămână în nemișcare,

timpul încetinind așa cum se întâmpla când urma să se producă o catastrofă. Era foarte conștient de Naomi, apăsată pe cușeta ei; de Monica și de Okju, cu ochii măriți de frică și din cauza propulsiei; de Clip, cu mâna crispată pe gelul de lângă el; de chipul palid și tras al lui Cohen.

— Hm, mârâi Holden ca pentru sine, forțele accelerației de mai multe *g* strivindu-i gâtul în momentul în care vru să articuleze.

Îi făcu semn lui Alex să oprească propulsia, iar gravitația scăzu din nou.

— Inelul, spuse Holden. Îndreaptă-te spre Inel. Dă-i drumul.

Gravitația reveni brusc, iar căpitanul își roti scaunul spre postul său și activă consola de navigație. Urmărind cu coada ochiului punctul portocaliu care se apropia cu viteză, Holden concepu pentru Alex o traiectorie care avea să-i ducă repede spre Inel, urmând să se rotească pentru o decelerare masivă și aproape sinucigașă chiar înainte de a trece prin el. Putea aluneca în interior sub plafonul de viteză care stopase *Y Que* și toate sondele cu deplasare rapidă de până atunci. Cu puțin noroc, racheta avea să fie prinsă de ceea ce se afla de cealaltă parte, ceea ce nu se va întâmpla cu *Rosi,* care se deplasa mai încet. Sistemele navei îl avertizară că în condițiile forțelor acumulate la atâtea *g* existau trei la sută șanse ca unul dintre membrii echipajului să moară chiar și în timpul unei accelerații de scurtă durată.

Torpila i-ar fi ucis pe toți.

Holden îi trimise lui Alex datele de navigație, așteptându-se pe jumătate la un refuz. Sperând. În schimb, *Rosi* acceleră vreme de douăzeci și șapte de minute interminabile, urmate de o rotație vertiginoasă la zero *g* care durā mai puțin de patru secunde și de o fază de decelerare care durā patru minute și jumătate și-i făcu pe toți cei aflați la bord să-și piardă cunoștința.

•

— Trezește-te, se auzi în întuneric vocea lui Miller.

Nava era în cădere liberă. Holden începu să tușească puternic în timp ce încerca să-și recapete respirația. Miller plutea alături de el. Nimeni altcineva nu părea să-și fi revenit. Naomi stătea nemișcată. Holden o privi țintă până când distinse ridicarea și coborârea abia perceptibile ale cutiei toracice. Era în viață.

— Uși și colțuri, spuse Miller cu o voce joasă și aspră. Îți spun să verifici ușile și colțurile, iar tu te năpustești în mijlocul încăperii cu scula afară. Ai baftă, fiu de lele ce ești. Trebuie să recunosc totuși că ești consecvent.

În felul lui de a vorbi, ceva părea mai rațional decât de obicei. Mai controlat. De parcă-i ghicise gândurile, detectivul se întoarse să-l privească. Zâmbi.

— Ești aici? întrebă Holden. Mintea îi era încă în ceață, creierul fiindu-i afectat de accelerație și de lipsa de oxigen. Ești real?

— Nu gândești cum trebuie. Ai răbdare. Revino-ți. Nu-i nicio grabă.

Holden afișă imaginile luate de camerele exterioare și scoase un oftat prelung, care se termină aproape cu un suspin. Racheta APE plutea în afara navei, la ceva mai mult de o sută de metri de prora lui *Rosi.* Propulsia ei era încă în funcțiune, formând o coadă de un alb strălucitor ce se întindea pe aproape un kilometru în spatele ei. Însă racheta rămânea suspendată în spațiu, nemișcată.

Holden nu știa dacă torpila fusese la fel de aproape și atunci când trecuseră. Bănuia că nu. Cel mai probabil, ajunseseră la această distanță în momentul în care încetaseră să se mai deplaseze. Chiar și așa, imaginea acelei arme imense, cu propulsorul încă activ, de parcă încerca să ajungă la el, îl înfioră. Zece metri mai aproape și s-ar fi aflat în proximitatea ei. Iar încărcătura ar fi explodat.

Pe măsură ce se uita, racheta era încet îndepărtată, târâtă spre cine știe unde de cine știe ce putere ce stabilea limitele de viteză pe această parte a Inelului.

— Am reușit, spuse el. Am trecut în partea cealaltă.

— Mda, rosti Miller.

— Asta ai vrut, nu-i așa? De asta ai făcut-o.

— Mă supraestimezi.

Amos și Naomi gemură amândoi, semn că începeau să-și vină în fire. Membrii echipei de documentariști erau absolut inerți. Poate chiar muriseră. Holden nu putea ști sigur decât dacă-i scotea din chingi, însă trupul lui încă nu-i permitea asta. Miller se apropie de ecran, mijind ochii de parcă ar fi căutat ceva. Holden afișă datele senzorilor. Ecranul se umplu de informații. Numeroase obiecte, aglomerate pe un milion de kilometri,

înghesuite ca boabele într-o păstaie. Iar dincolo de ele nimic. Nici măcar lumina stelelor.

— Ce-s toate astea? întrebă Holden. Ce-i acolo?

Lipsit de orice expresie, Miller continua să privească ecranul.

— *Nimic,* răspunse mortul. Mă sperie atât de tare, încât simt că fac pe mine.

Capitolul 17

Bull

— Ce naiba suntem noi? întrebă Serge plutind ușor în apropierea biroului serviciului de securitate. Forțe de securitate sau niște nenorociți de babysitteri?

— Suntem aici ca să ne facem treaba, zise Bull, dar nu reuși să fie prea convingător.

Trecuseră treizeci de ore de când *Behemoth* se cufundase în beznă și dormise șase dintre ele. Serge, Casimir, Jojo și Corin fuseseră eliberați din funcție, pentru coordonarea activității de redresare. Restul personalului de securitate fusese împărțit în echipe în funcție de necesitățile momentului, înăbușind în fașă două revolte cauzate de panică, coordonând resursele fizice pentru eliberarea a doisprezece oameni blocați pe platformele de depozitare unde reciclatorul de aer nu fusese repornit, arestând doi manipulatori de dispozitive care profitaseră de haosul din jur pentru a-și regla o problemă personală.

Iluminatul revenise acum în toată nava. Trezite din comă, sistemele de evaluare a pagubelor funcționau în regim dublu pentru recuperarea timpului pierdut. Echipajele erau extenuate, înspăimântate și cu nervii întinși la maximum, iar nenorocitul de James Holden scăpase prin Inel, refugiindu-se în ceea ce exista de cealaltă parte. În biroul serviciului de securitate mirosea a transpirație stătută și a brânză tofu cu condimente, pe care Casimir o adusese cu o zi în urmă. În prima zi se depusese un efort inconștient pentru a menține o orientare fizică logică – picioarele spre podea, iar capul spre tavan. Acum, toți pluteau în orice direcție se nimerea. Părea aproape firesc pentru centurieni. Bull încă avea momente de amețeală.

— *Amen alles amen,* spuse Serge râzând. Lubrifiant pentru mașină, asta suntem noi.

— Niciodată n-am simțit mai puțină plăcere cu lubrifiant ca acum, zise Corin.

Bull observă că, atunci când era obosită, Corin devenea vulgară. Știa din experiență că oamenii reacționau diferit când

le erau forțate limitele. Unii se înfuriau, devenind iritabili, alții se întristau. După părerea lui, totul se rezuma la pierderea inhibiției. Dacă-ți lași masca să cadă printr-un exces de muncă, de frică sau din ambele motive, trăsăturile de personalitate ascunse ies la suprafață.

— Bine, concluzionă Bull. Voi doi mergeți să vă odihniți. O să păzesc eu magazinul până se întorc ceilalți. Ați făcut mai mult decât…

Se auzi soneria biroului serviciului de securitate. Solicitarea conexiunii era de la Sam. Bull ridică un deget către Serge și Corin, după care se apropie de birou.

— Sam? întrebă el.

— Bull, răspunse femeia, iar singura silabă, scurtă și ascuțită, purta povara unei supărări și furii gata să explodeze. Trebuie să vii aici.

— Poți să suni pe cine vrei, se auzi în fundal vocea unui bărbat. Nu-mi pasă, înțelegi? Nu mă mai interesează. Fă ce vrei.

Bull verifică locația conexiunii. Se afla în apropierea atelierelor de reparații. Nu era prea departe.

— Să aduc un pistol?

— N-o să te refuz, dragule, răspunse Sam.

— Vin imediat, spuse Bull și întrerupse legătura.

— *Gehst du,* îi zise Corin lui Serge. Ești de mai mult timp în picioare. Am eu grijă ca locul să nu ia foc.

— Ești bine? întrebă Serge, însă lui Bull îi trebui o secundă până să-și dea seama că bărbatul i se adresase.

— De neoprit, răspunse el încercând să fie cât mai convingător.

Epuizarea în condiții de imponderabilitate nu era la fel ca în timpul propulsiei sau în fundul unui puț gravitațional. În timp, Bull fusese destul de des rupt de oboseală, iar senzația de greutate a mușchilor, care parcă îi cădeau de pe oase precum carnea unui pui prea prăjit, era semnul unei oboseli cumplite. Trăise departe de Pământ mai mulți ani decât locuise pe el și încă era derutat, la un nivel aproape celular, de faptul că ajungea să fie extenuat mai să cadă din picioare, dar fără a o simți în articulații. Pe plan intelectual, știa că asta îi dădea sentimentul că ar putea face mai mult decât era în stare. Existau însă și alte semne: iritarea ochilor, migrena care-l

cuprindea pornind din mijlocul craniului, greața ușoară. Niciunul dintre ele nu avea aceeași putere și niciunul nu era convingător.

Coridoarele nu erau pustii, dar nici aglomerate. Chiar și în stare de alertă maximă, când fiecare echipă lucra din greu în schimburi duble, *Behemoth* era în mare parte pustie. Se deplasa prin navă trecând de la o bară de prindere la alta, plutind în linie dreaptă, de parcă ar fi fost într-un vis. Era tentat să se grăbească, lovind barele de prindere și scările pentru a aduce un plus de energie cinetică plutirii sale, cum făceau el și oamenii lui atunci când era pușcaș marin. Se accidentase de mai multe ori în jocul ăsta și nu mai avea timp pentru asta acum. Nu mai era tânăr.

Îi găsi pe Sam și pe cei din echipa ei într-o zonă de reparații. Patru bărbați în echipamente de sudori pluteau în apropierea peretelui, pe care fixau bucăți de conductă, înconjurați de o ploaie de scântei mai strălucitoare decât lumina solară. Sam plutea în apropiere, având corpul la patruzeci și cinci de grade față de lucrare. Un tânăr centurian se afla lângă Sam, ținându-și corpul cu picioarele îndreptate spre ea. Bull înțelese că postura era o insultă.

— Bull, spuse Sam. El este Gareth. E convins că sudarea conductelor este o treabă dezgustătoare.

— Sunt *inginer,* rosti Gareth scuipând cuvântul atât de violent, încât suflul îl făcu să pivoteze puțin. Am lucrat opt ani în Tycho! N-o să fac acum treaba unui nenorocit de *tehnician.*

Ceilalți sudori nu se opriră din munca lor, dar Bull știa că erau cu urechile ciulite. Se uită la Sam, al cărei chip nu trăda nicio emoție. N-ar fi putut spune dacă îi venise greu să-l sune pentru a-i cere ajutorul sau era o modalitate de a-l face să se revanșeze față de ea după cele întâmplate cu Pa. Deși fusese cea mai scurtă detenție din câte se înregistraseră până acum, asta nu îndulcea cu nimic faptul de a fi fost prinsă în luptele lui politice. Oricum, îi pasase lui problema, așa că acum trebuia să se descurce.

Bull inspiră adânc.

— Prin urmare, ce se petrece aici? întrebă el nu atât din curiozitate, cât mai mult pentru a câștiga câteva secunde în plus de gândire.

— Am o conductă principală fisurată, răspunse Sam. M-aș putea chinui trei zile să stabilesc un diagnostic sau în douăzeci de ore aș putea instala o conductă de ocolire.

— Iar conducta de ocolire?

— Există.

Bull își ridică pumnul, echivalentul centurian al datului din cap, după care își îndreptă atenția spre băiat. Gareth era un tânăr centurian APE, ceea ce însemna că nu fusese niciodată supus vreunei forme adevărate de îndoctrinare militară. Bull își imagină că Sam țipase destul de mult la el înainte să-i solicite ajutorul.

— Bine, atunci, spuse Bull.

— *Está-hey* mizerii sunt, zise omul neținând cont de gramatica învățată la școală.

— Înțeleg, continuă Bull. Poți să pleci. Însă mai întâi ajută-mă să-mi pun echipamentul tău.

Gareth fu uluit. Lui Bull i se păru că vede umbra unui zâmbet în colțul ochilor injectați ai lui Sam, dar asta ar fi putut însemna orice. Plăcerea de a percepe oboseala din vocea lui Bull sau de a constata perplexitatea lui Gareth – ori poate că înțelegea manevra lui Bull și o considera foarte inteligentă.

— Am vorbit cu băieții din alte nave, spuse Bull. De pe Pământ sau de pe Marte. Cineva va trimite o navetă. O să văd dacă îți pot obține un loc, măcar până la Ceres.

Gura lui Gareth se deschise și se închise ca a unui pește auriu. Sam se îndepărtă, agățând cu o mână echipamentul sudorului, trăgându-l spre ea pentru a-i accelera rotația și apoi întinzându-și brațul pentru a încetini mișcarea. Bull prinse echipamentul și începu să-și pună chingile.

— Știi cum se face? întrebă Sam.

— Destul de bine pentru a prinde un capăt de conductă, răspunse Bull.

— Serviciul de securitate se poate dispensa de tine?

— Am ieșit din schimb. Mă îndreptam spre cabina mea, dar dacă trebuie rezolvată problema asta, pot s-o fac.

— Bine. Mergi până la capăt și o să pun pe cineva să unească cele două conducte, a ta și a lui Marca. Vin într-un minut să văd ce-ai făcut.

— În regulă.

Bull se roti doar cu câteva grade pe secundă și lăsă impulsul să-l apropie de băiat, care continua să fie furios. Toate argumentele și fanfaronada de a nu presta o muncă inferioară pregătirii sale, ceea ce făcuse ca însuși șeful securității să-și rupă din timpul liber pentru a da o mână de ajutor, îi produceau însă acum o stare de jenă. Bull simțea concentrată asupra lor atenția celorlalți sudori. Aprinse arzătorul, doar pentru a-l testa, iar aerul dintre ei deveni pentru o clipă alb strălucitor.

— E bine. M-am prins. Poți pleca dacă vrei.

Băiatul pivotă, pregătindu-se să se lanseze pentru a străbate platforma de reparații și să intre în navă. Bull încercă să-și amintească ultima dată când sudase ceva în absența gravitației. Era destul de sigur că se va descurca, dar va trebui s-o ia pe îndelete. Apoi umerii lui Gareth se curbară în față, iar el știu că nu va trebui să-și mai bată capul. Bull începu să-și scoată chingile, iar celălalt înaintă să-l ajute.

— Ești obosit, spuse Bull cu o voce destul de joasă, astfel încât să nu-l audă ceilalți. Ai tras din greu și se simte. I se întâmplă oricui.

— *Bien.*

Puse arzătorul în mâna inginerului și-i strânse degetele pe mâner.

— Este un privilegiu, îi zise Bull. Să fim aici, să facem munca asta mizerabilă, să ne rupem oasele în timp ce toată lumea își bagă picioarele? Da, e un privilegiu. Data viitoare când vei submina autoritatea inginerului-șef Rosenberg, o să te trimit pachet acasă cu o notă în care să se spună că nu te descurci.

Gareth mormăi ceva ce Bull nu reuși să înțeleagă. Flăcările celorlalte arzătoare făceau ca fața băiatului să danseze în nuanțe de alb, apoi de maro. Bull îi puse o mână pe braț.

— Da, domnule, spuse tânărul.

Bull îi dădu drumul, iar Gareth se împinse în perete, de-a lungul conductei care îl aștepta. Sam apăru în dreptul cotului lui Bull, ieșind din unghiul mort de deasupra și din spatele lui.

— A mers, zise ea.

— Mda.

— Te-a ajutat și faptul că ești pământean.

— Bineînțeles. Cum se prezintă situația?

— Țăndări. Însă vom pune din nou bucățile laolaltă și, dacă va fi nevoie, le vom lipi cu gumă de mestecat.

— Cel puțin nu a tras nimeni în noi.
Sam râse cu poftă.
— N-ar fi trebuit s-o facă de două ori.
Alarma se auzi în același timp din terminalele lor portabile, simultan cu sistemul general al navei. Bull strânse din buze.
— Sincronizarea asta este nițel amenințătoare, spuse Sam înainte ca vocea căpitanului Ashford să se audă în toată nava.
Imensitatea spațiilor și diferitele difuzoare făceau ca vorbele lui să răsune asemenea vocii lui Dumnezeu.
— Vă vorbește căpitanul. Tocmai am primit din partea autorității centrale a APE confirmarea că acțiunile întreprinse de criminalul James Holden nu au fost autorizate de niciun organ al Alianței Planetelor Exterioare. Acțiunile sale au pus în pericol nu numai nava, ci și situația și buna reputație a alianței. Am informat autoritatea centrală că am acționat rapid și decisiv împotriva lui Holden și că acesta a scăpat de noi doar retrăgându-se prin Inel.
— Apropo, îți mulțumesc pentru asta, spuse Sam.
— *De nada.* Am solicitat și am obținut autorizarea de a folosi orice metodă pentru a răspunde afrontului așa cum voi crede de cuviință, continuă Ashford. Înregistrările senzorilor noștri și datele marțienilor și ale pământenilor la care avem acces arată că *Rosinanta* a trecut prin Inel în stare bună și nu pare să fi suferit pagube în ciuda anomaliilor fizice din cealaltă parte. În lumina acestor elemente, am decis să-l urmez pe Holden prin Inel și să-i arestez pe el și pe echipajul lui. Voi trimite tuturor șefilor de departamente instrucțiuni specifice referitoare la pregătirile necesare în vederea plecării, dar sper să putem începe urmărirea în cel mult șase ore. Este imperativ pentru mândria, demnitatea și onoarea APE ca insulta să nu rămână fără răspuns și ca noi să fim cei care îl vor da pe Holden pe mâna justiției. Vreau să știți că mă simt onorat să slujesc alături de un echipaj atât de valoros și că împreună vom face istorie. Profitați de următoarele câteva ore pentru a vă odihni și a vă pregăti. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe fiecare dintre voi și Alianța Planetelor Exterioare.
Cu un clic ce răsună în sute de difuzoare, Ashford întrerupse conexiunea. Lumina albă orbitoare a lămpilor de sudură dispăruse, iar platforma era mai întunecată. În gâtul lui Bull, râsul se înfrunta cu disperarea.

— O fi beat, ce crezi? întrebă Sam mirată.

— Mai rău. E jenat. Încearcă să evite umilința, răspunse Bull.

— *Behemoth* s-a umplut de ridicol în fața lui Dumnezeu și a întregii lumi, așa că acum vom fi cei mai ticăloși din sistemul solar pentru a compensa treaba asta?

— Cam așa ceva.

— Ai de gând să vorbești cu el?

— O să încerc.

Sam își frecă obrazul.

— Ar putea fi cam greu să dea înapoi după numărul ăsta cu „la-zidul-spart-dați-iureș-iar-băieți”.

— Nu va da înapoi, spuse Bull. Dar trebuie să încerc.

•

Planetele interioare se lansaseră în tenebrele spațiului cu gândul că erau soldați trimiși spre tărâmuri străine. Bull își amintea de sentimentul pe care-l avusese la prima expediție: senzația că-și lăsase în urmă căminul. Pentru cei de pe planetele interioare, expansiunea în sistemul solar avea întotdeauna la bază un demers militar.

Centurienii nu vedeau situația în felul acesta. Se născuseră aici. Forțele care-i aduseseră pe strămoșii lor în Centură aveau rădăcini în comerț, afaceri și promisiunea copleșitoare a libertății. APE făcuse primii pași mai mult sub forma unui sindicat decât ca națiune. Diferența era subtilă, dar puternică, și se manifesta în moduri ciudate.

Dacă s-ar fi aflat la bordul oricăreia dintre navele pământești sau marțiene care pluteau acum în bezna din apropierea Inelului, după muștruluiala temeinică și minuțioasă din partea căpitanului, Bull s-ar fi dus s-o caute pe secundul Pa în bucătărie sau la cantină. Se aflau însă în *Behemoth,* așa că a găsit-o într-un bar.

Era un local mic, unde se serveau balonașe cu alcool, ciocolată, cafea sau ceai, toate înzestrate cu dispozitive de control al temperaturii, astfel încât băuturile să poată fi consumate la o temperatură uniformă, calde până aproape de fierbere sau reci ca gheața. Decorul era al unui club de noapte ieftin, cu lumini colorate și proiecții grafice de calitate inferioară pentru a ascunde zidurile. Câțiva oameni pluteau agățați de bare de prindere sau cu legături, iar Pa le ținea companie.

Apropiindu-se de ea, primul gând care îi veni în minte lui Bull era că avea nevoie de o tunsoare. Odată dispărută falsa gravitație indusă de accelerație, părul ei plutea, prea scurt pentru a fi prins la spate, dar suficient de lung pentru a-i încurca vederea și a-i intra în gură. Apoi observă că părea la fel de obosită ca el.

— Domnul Baca, spuse Pa.

— Doamnă, vă deranjează dacă mă alătur și eu?

— Vă așteptam. Ați fost să-l vedeți pe căpitan?

Bull ar fi vrut să se așeze, fără alt motiv în afară de mica punctuație fizică pe care poziția respectivă ar fi dat-o conversației lor.

— Da. Nu a fost fericit să mă vadă. Mi-a arătat propunerea pe care i-ați făcut-o în legătură cu îndepărtarea mea din post.

— Era un plan de rezervă.

— Mda. Iar ideea să ducem *Behemoth* prin Inel… Nu putem face asta. Dacă pornim din loc cu o accelerație serioasă, vom avea două flote în coada noastră. Și nu știm nimic în afara faptului că ceea ce se află în partea cealaltă este mult mai puternic decât noi.

— Vreți ca o civilizație extraterestră să-și facă o idee despre umanitate judecând după Jim Holden?

Ashford spusese același lucru, cuvânt cu cuvânt. Acesta fusese argumentul său cel mai concludent, iar acum Bull știa de unde îl împrumutase. Drumul lung cu ascensorul îi permisese creierului său lipsit de somn să găsească un contraargument.

— Nici măcar nu se va pune problema dacă ne lasă fără boașe înainte să ajungem acolo, spuse el. Chiar credeți că Pământul și Marte vor merge până la capăt câtă vreme *noi facem pe șerifii*? Mulți dintre ei vor considera că, indiferent de intențiile lui Holden, am fost mână-n mână cu el. Chiar dacă nu ar fi așa, nu vor sta cu brațele încrucișate, lăsându-ne pe noi să dictăm desfășurarea evenimentelor. Pun pariu că șeful forțelor marțiene îl întreabă deja pe secundul său dacă ar fi dispus să accepte ca o civilizație extraterestră să-și facă o idee despre umanitate judecând după Ashford.

— A fost drăguț, spuse Pa. Propunerea inversă? A fost bine.

— Poate că planetele interioare nu trec încă la amenințări, continuă Bull, dar…

— Au trecut. Marte a amenințat că deschide focul asupra noastră dacă ne apropiem la mai puțin de o sută de mii de kilometri de Inel.

Bull își duse mâna la gură. Simțea că mintea lui se chinuiește să înțeleagă semnificația acestor cuvinte. Flota marțiană lansase deja un ultimatum, iar Ashford nici măcar nu menționase asta.

— Și atunci ce naiba facem?

— Ne pregătim de salt în patru ore și patruzeci și cinci de minute, domnule Baca, spuse Pa. Pentru că acestea sunt ordinele pe care le-am primit.

Nu doar vocea secundului exprima amărăciune, ci și privirea și colțurile gurii. În mintea lui Bull se dădea o luptă între compasiune și indignare, dincolo de care sporea panica. Era prea obosit ca să poarte această conversație. Prea obosit ca să facă ceea ce trebuia făcut. Starea de slăbiciune îi îndepărtase orice sistem de protecție care l-ar fi făcut să ezite înainte să deschidă gura. Dacă ar fi avut ocazia să profite măcar de un ciclu complet de somn, probabil că ar fi găsit o altă soluție, dar se vedea nevoit să joace cu cărțile pe care le primise.

— Nu sunteți de acord cu el, spuse Bull. Dacă ar fi trebuit să decideți dumneavoastră, nu ați fi făcut-o.

Pa luă o înghițitură lungă din balonașul ei, iar folia flexibilă se deformă ca urmare a aspirației. Bull era destul de sigur că femeia nu bea pentru gustul lichidului, iar pofta de a-și lua un whisky îi veni ca o lovitură neașteptată.

— Nu contează ce aș face sau ce nu aș face eu, zise Pa. Nu sunt la comandă, așa că decizia nu-mi aparține.

— Doar dacă nu i se întâmplă ceva căpitanului, răspunse Bull. Caz în care ați avea rol decizional.

Pa rămase nemișcată. Sunetul muzicii, formele desenate de lumini, totul părea să se estompeze. Erau în propriul lor mic univers, împreună. Pa activă magnetul balonașului și-l lipi de peretele de lângă ea.

— Mai sunt câteva ore până pornim propulsoarele, după care plecăm în călătorie. Situația se poate schimba, însă nu voi lua parte la o revoltă, spuse secundul.

— Poate că nu ați fi nevoită s-o faceți. Totul se poate produce fără implicarea dumneavoastră. Dar dacă-mi ordonați în mod specific să nu…

— Vă ordon în mod specific, domnule Baca. Vă ordon să nu acționați în niciun fel împotriva căpitanului. Vă ordon să respectați ierarhia. Iar dacă asta înseamnă să mă angajez să urmez ordinele lui Ashford, atunci îmi voi lua acest angajament. Mă înțelegeți?

— Mda, răspunse Bull oarecum dezamăgit. Fie vom muri toți, fie vom trece prin Inel.

Capitolul 18

Anna

Unsprezece persoane se prezentară la primul serviciu religios al Annei. La început i se păru tulburător contrastul cu congregația sa de pe Europa. Acolo se strângeau vreo douăzeci de familii în jumătatea de oră care preceda începerea serviciului religios, câteva venind mai târziu. Credincioșii erau de toate vârstele, de la bunici în dispozitive mobile personale până la copii agitați și bebeluși care țipau. Unii veneau în cele mai bune haine de duminică, alții în haine obișnuite, de zi cu zi. În murmurul conversațiilor de dinaintea începerii slujbei se ghicea un amestec de rusă, engleză și idiomul poliglot al planetelor exterioare. La sfârșitul slujbei, câțiva sforăiau în strane.

Congregația sa îmbarcată de Națiunile Unite apăru într-un singur grup, exact la ora 9:55. În loc să intre și să se instaleze, pluteau răsfirați, după care rămaseră suspendați, într-un nor deconcertant, în fața podiumului. Purtau uniforme imaculate, atât de bine călcate, cu dungi atât de ascuțite, încât ți se părea că te-ai putea tăia în ele. Nu vorbeau, mulțumindu-se doar s-o privească expectativ pe Anna. Și toți erau foarte tineri. Cel mai în vârstă nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani.

Circumstanțele deosebite făceau ca serviciul religios obișnuit să fie inadecvat – nu era nevoie de un mesaj adresat copiilor sau de anunțuri bisericești –, așa că Anna începu direct cu o rugăciune, urmată de citirea unui text din Biblie și de o scurtă predică. Se gândise să vorbească despre datorie și sacrificiu; părea o temă potrivită pentru cadrul marțial. Decise totuși să predice în principal despre dragostea lui Dumnezeu. Având în vedere teama manifestată de Chris cu câteva zile în urmă, i se păru cea mai bună alegere.

Încheie cu o altă rugăciune, apoi oferi cuminecătura. Ritualul blând părea să aline tensiunea pe care o simțea în încăpere. Fiecare dintre cei unsprezece soldați tineri veni la altarul ei improvizat, luă un balonaș cu suc de struguri și o anafură, revenind la poziția suspendată din apropiere. Citi cuvintele

familiare din Matei și Luca, apoi rosti binecuvântarea. Mâncară ostia și băură din balonaș. Și, cum se întâmpla întotdeauna începând cu prima slujbă religioasă pe care și-o amintea, Anna se simți învăluită de ceva vast și liniștitor. Simți și fiorul care încerca să-i urce de-a lungul șirei spinării, precum și amenințarea unui râs din toată inima. Avu dintr-odată o viziune cu Iisus, care le ceruse ucenicilor să continue să facă asta în amintirea Lui, urmărind micuța congregație ce plutea în microgravitație și bea suc de struguri reconstituit din balonașe cu sucțiune. Spectacolul părea să treacă dincolo de limitele a ceea ce El voise să spună cu *asta.*

O ultimă rugăciune și slujba se încheie. Niciunul dintre participanți nu se îndreptă spre ieșire. Unsprezece fețe tinere se uitau la Anna și așteptau. Aura opresivă a fricii pe care reușise s-o îndepărteze în timpul comuniunii se strecură înapoi în încăpere.

Anna înconjură podiumul și se alătură grupului răsfirat.

— Pot spera să mai vină cineva săptămâna viitoare? Îmi creați emoții.

Chris vorbi primul.

— A fost frumos.

Parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar se opri și își coborî privirea.

— Pe Europa, după slujbă, oamenii ar fi adus gustări și cafea, spuse Anna. Dacă vreți, putem face asta data viitoare.

Câțiva aprobară, însă fără tragere de inimă. O tânără musculoasă, îmbrăcată în uniforma Flotei, își scoase pe jumătate din buzunar terminalul portabil pentru a vedea cât e ora. Anna simți că-i pierde. Voiau altceva, dar nu aveau de gând să-i ceară. Și cu siguranță nu era vorba de cafea și de gustări.

— Am compus o întreagă predică despre David, continuă ea pe un ton colocvial. Despre povara pe care o punem pe umerii soldaților noștri. Despre sacrificiile pe care vă cerem să le faceți pentru restul comunității.

Chris își ridică privirea. Tânăra care purta uniforma Flotei își puse terminalul în buzunar. Cu podiumul în spatele Annei, sala de ședințe nu era mai mult decât o cutie cenușie fără nimic deosebit. Micul grup de soldați plutea în fața reverendului, când, dintr-odată, perspectiva se schimbă și Anna ajunse deasupra lor, coborând spre ei. Clipi scurt pentru a alunga imaginea și înghiți

pentru a scăpa de gustul acidulat al senzației de greață ce se intensifica.

— David? întrebă un tânăr cu părul castaniu și tenul măsliniu. Avea un accent despre care Anna gândi că ar putea fi australian.

— Regele lui Israel, zise un alt soldat.

— Asta e versiunea frumoasă, răspunse pușcașul marin. E tipul care l-a ucis pe unul dintre oamenii săi ca să se poată culca cu soția lui.

— A luptat pentru țara sa și pentru credință, interveni Anna pe tonul pe care îl folosea la cursurile de studii biblice pentru adolescenți și prin care le transmitea tuturor că ea era vocea autorității. Deocamdată, acesta este episodul care mă interesează. Înainte de a fi rege, a fost soldat. De multe ori, nu a fost tocmai apreciat de superiorii săi. În repetate rânduri s-a pus efectiv în calea pericolului, pentru a-i apăra pe cei pe care jurase să-i protejeze, chiar și atunci când șefii săi nu erau demni de el.

Câțiva tineri dădură din cap. Nimeni nu-și mai cerceta terminalul portabil. Anna simți că le putea capta din nou atenția.

— Și asta le-am cerut soldaților noștri de la începutul timpului, continuă ea. Fiecare dintre voi a renunțat la ceva ca să se afle aici. Adeseori nu suntem demni de voi, și totuși vă faceți datoria.

— De ce n-ați ținut predica despre David? întrebă Chris.

— Pentru că mi-e frică, răspunse Anna luând cu stânga mâna lui Chris și cu dreapta mâna australianului.

Fără un cuvânt, grupul răsfirat deveni un cerc de mâini reunite.

— Mi-e foarte frică. Și nu vreau să vorbesc despre soldați și despre sacrificiu, despre atenția pe care mi-o acordă Dumnezeu. El are grijă de mine. Și m-am gândit că poate se îngrijește și de alți oameni.

Câțiva soldați încuviințară din cap.

— Când costelivii au aruncat în aer nava aceea, am crezut că am murit toți, spuse Chris.

— Ei, rahat, zise tânăra în uniforma Flotei, dar imediat îi aruncă Annei o privire rușinată: Mă scuzați, doamnă.

— Nu-i nimic.

— Ei spun că n-au făcut-o, spuse altă femeie. Au tras în Holden.

— Mda, iar apoi, în mod misterios, întreaga lor navă s-a cufundat în beznă. Dacă înghițitorii de praf nu l-ar fi vizat pe Holden, el ar fi scăpat nepedepsit.

— O să-l urmărească, spuse tânăra în uniforma Flotei.

— Înghițitorii de praf spun că-i vor căsăpi dacă vor încerca să treacă dincolo.

— La naiba cu înghițitorii de praf, comentă australianul. Îi vom ucide până la unu dacă vor încerca să facă ceva.

— Bine, interveni Anna pe un ton blând. Înghițitorii de praf sunt marțieni. Ei preferă să li se spună marțieni. Și să-i numești costelivi pe cei de pe planetele exterioare este, de asemenea, o necuviință. Astfel de epitete sunt o încercare de a dezumaniza un grup, astfel încât să nu aveți remușcări prea mari în cazul în care veți fi puși în situația de a-i ucide.

Tânăra în uniforma Flotei pufni și-și întoarse privirea.

— În plus, continuă Anna, ar trebui să evităm cu orice preț să ne luptăm aici. Am dreptate?

— Mda, zise Chris. Dacă ne luptăm aici, murim toți. Fără sprijin, fără întăriri, nimic în spatele căruia să te adăpostești. Trei flote înarmate și nimic mai mare decât un atom de hidrogen rătăcit drept acoperire. Este ceea ce numim moarte sigură.

Pentru o clipă se așternu tăcerea, după care australianul oftă și spuse:

— În plus, ar putea ieși ceva din Inel.

Spunând asta cu voce tare și conștientizând apoi situația, tensiunea din aer se mai disipă. Toată lumea plutea în microgravitație, nimeni nu putea să se prăbușească, însă umerii și frunțile se relaxau. Câțiva zâmbiră cu tristețe. Chiar și tânăra furioasă în uniforma Flotei își trecu o mână prin părul blond tuns scurt și dădu din cap fără să se uite la nimeni.

— Haideți să ne întâlnim din nou săptămâna viitoare, spuse Anna câtă vreme îi mai avea încă de partea ei. Putem sărbători împărtășania, după care stăm de vorbă. Între timp, ușa mea vă este întotdeauna deschisă. Nu ezitați să mă căutați dacă simțiți nevoia să vorbiți cu cineva.

Grupul începu să se destrame, îndreptându-se către ușă. Anna îl ținea în continuare de mână pe Chris.

— Ai putea să aștepți o clipă? Vreau să te întreb ceva.

— Chris, zise tânăra în uniforma Flotei, cu o voce monotonă, sarcastică, te-ai ales cu o mică predică.

— Nu-i amuzant, spuse Anna accentuându-și tonul profesoral.

— Îmi cer scuze, doamnă, zise ea roșind.

— Poți să pleci, puse Anna capăt discuției, iar tânăra se conformă. Chris, îți amintești de femeia care se afla la popotă prima dată când ne-am întâlnit?

— Erau mulți oameni care veneau și plecau, răspunse el ridicând din umeri.

— Femeia asta avea părul lung și negru. Părea foarte tristă. Purta haine civile.

— Ah, da, rânji Chris. Drăguța aceea. Îmi amintesc de ea.

— O cunoști?

— Nu. Probabil nu-i decât un contractant civil angajat pentru întreținerea instalațiilor. Avem în Flotă vreo două nave pline de oameni ca ea. De ce?

Era o întrebare bună. Sincer vorbind, n-ar fi putut spune de ce, în ultimele zile, o obseda atât de mult tânăra femeie furioasă. Dar ceva legat de ea i se fixase în memorie ca un scai agățat de haine. Uneori se simțea iritată și, brusc, îi apărea în minte chipul fetei. Avea aceeași furie, același sentiment de amenințare. Proximitatea aceleiași întâlniri cu ostilități bruște, nave distruse și oameni trăgând unii asupra altora. Nu exista nicio legătură între ele, însă Anna nu putea scăpa de sentimentul că toate acele elemente erau conectate.

— Mă îngrijorează fata asta, spuse ea în cele din urmă.

Cel puțin nu era o minciună.

Chris tasta ceva la terminalul său portabil. După câteva secunde zise:

— Electrochimist Melba Koh. S-ar putea s-o mai întâlniți.

— Excelent, rosti Anna întrebându-se dacă și-ar dori într-adevăr s-o mai întâlnească.

•

— Știi ce-i naspa? întrebă Tilly și continuă înainte ca Anna să spună ceva: *Asta*-i naspa.

Nu trebuia să spună mai mult. Pluteau împreună în apropierea bufetului rezervat civililor. O cutie mică din plastic era atașată de masa cu picioare magnetice. În interior se aflau tuburi umplute cu paste bogate în proteine și carbohidrați într-o gamă largă de culori și arome. Lângă cutie erau două balonașe – ceai

pentru Anna și cafea pentru Tilly. Popota, cu chelnerii ei politicoși, cu felurile de mâncare gătite tradițional și barul gratuit, nu mai era decât o amintire. De câteva zile, Tilly nu mai pusese picătură de alcool în gură. Niciuna dintre ele nu mai mâncase ceva care să necesite o masticație atât de îndelungată.

— Ovăzul și stafidele nu sunt rele. Cred că ar putea să aibă înăuntru miere adevărată, spuse Anna luând unul dintre ambalajele din plastic alb.

Călătoriile spațiale nu mai constituiau un secret pentru Tilly. Soțul ei deținea proprietăți pe fiecare corp ceresc important din sistemul solar. Însă Anna bănuia că până acum nu mâncase niciodată mâncare dintr-un tub din plastic. Un pilot care ar avea proasta inspirație de a pune nava lui Tilly pe zero *g* în timpul uneia dintre mese ar fi probabil concediat la următoarea escală.

Tilly luă un pachet cu pastă de ovăz, strâmbă din gură și-i făcu vânt cu un bobârnac. Pachetul rămase rotindu-se în apropierea capului ei ca un elicopter în miniatură.

— Annie, spuse ea, dacă aș fi vrut să sug fluide grețoase dintr-un tub banal și fleșcăit, aș fi rămas pe Pământ cu soțul meu.

La un moment dat, pentru Tilly, Anna devenise Annie, iar obiecțiile ei față de acest diminutiv n-o descurajaseră deloc pe cealaltă.

— Mai devreme sau mai târziu tot trebuie să mănânci. Cine știe cât vom rămâne aici?

— Nu foarte mult dacă aș avea un cuvânt de spus în această privință, se auzi o voce bubuitoare în spatele Annei.

Dacă ar fi atins podeaua, ar fi sărit. Dar cum plutea în aer, nu reuși decât o mișcare bruscă lipsită de demnitate și un chițăit.

— Îmi pare rău că v-am speriat, continuă Cortez alunecând în câmpul ei vizual. Dar speram să putem sta de vorbă.

Se târa pe podea având în picioare încălțămintea magnetică distribuită de Flotă. Anna încercase astfel de bocanci, dar să plutească liber în timp ce picioarele îi rămâneau fixate de podea îi dădea senzația incomodă a unei deplasări sub apă care o făcea să se simtă chiar mai rău decât atunci când plutea. Nu îi folosise niciodată.

Cortez o salută pe Tilly cu un gest al capului, iar zâmbetul său cuceritor îi lumină chipul roșcat. Fără să întrebe dacă li se poate

alătura, folosi ecranul-meniu de pe masă pentru a-și comanda apă minerală. Tilly îi răspunse zâmbind fals, zâmbetul „nu-existi-pentru-mine” pe care îl adresa celor care îi cărau bagajele sau o serveau la masă. Manifestându-și astfel disprețul reciproc, își sorbi cafeaua, ignorându-i prezența. Punând o mână pe umărul Annei, Cortez spuse:

— Doctore Volovodov, vreau să înființez în navă o comisie formată din consilieri civili importanți pentru a-i adresa o solicitare căpitanului și mi-ar plăcea să am sprijinul dumneavoastră.

Anna admiră sinceritatea absolută pe care Cortez reușea s-o împacheteze într-o frază compusă aproape în întregime din lingușeli. Prezența lui aici se datora calității de consilier spiritual al secretarului general al Națiunilor Unite, iar Anna era aici deoarece Consiliul Metodist Mondial se putea dispensa de ea, iar locuința se întâmpla să fie în drum. Dacă se afla pe o listă a consilierilor importanți, atunci nivelul era destul de scăzut.

— Mă bucur să vorbesc despre asta, doctore Cortez, spuse Anna întinzându-se după balonașul ei cu ceai, ceea ce-i dădea ocazia să-și elibereze brațul din strânsoare. Cum v-aș putea ajuta?

— Mai întâi vreau să vă felicit pentru inițiativa de a organiza slujbe religioase pentru femeile și bărbații de la bordul navei. Îmi este rușine că nu m-am gândit primul la asta, dar sunt bucuros să vă urmez exemplul. Aranjăm deja întâlniri similare cu liderii diferitelor culte.

Anna simți că se îmbujorează, chiar dacă bănuia că spusele lui Cortez nu erau altceva decât manipulare. Era atât de priceput, încât reușea să obțină răspunsul pe care și-l dorea chiar și atunci când știai exact ce urmărește. Anna nu se putu abține să nu-l admire puțin pentru asta.

— Sunt sigur că membrii echipajului apreciază ideea dumneavoastră.

— Există însă și alte lucruri pe care le-am putea face, spuse Cortez. O activitate de mai mare amploare. Ei bine, despre asta am venit să discutăm.

Tilly se întoarse spre masă și îi aruncă lui Cortez o privire tăioasă.

— Ce pui la cale, Hank?

Cortez o ignoră.

— Anna… pot să-ți spun Anna?
— Iată-l că începe, Annie, spuse Tilly.
— Annie?
— Nu, i-o tăie pastorul. Anna este bine. Te rog, spune-mi Anna.
Cortez înclină din cap și zâmbi.
— Mulțumesc, Anna. Vreau să te rog să semnezi o petiție pe care am pus-o în circulație și să te alături nouă.
— Nouă?
— Știi că *Behemoth* s-a pus în mișcare spre Inel?
— Am auzit.
— Îi cerem căpitanului s-o însoțească.
Anna clipi de două ori, apoi deschise gura să vorbească, însă nu găsi nimic de spus. Așa c-o închise imediat când își dădu seama că și Cortez, și Tilly se uitau la ea. Să intre *în* Inel? Holden o făcuse și se părea că era încă în viață. Dar, de fapt, intrarea în Inel nu fusese nicicând parte din planul misiunii, cel puțin nu pentru civili.
Nimeni nu știa ce fel de structuri așteptau dincolo de Inel și nu erau cunoscute efectele pe care trecerea prin gaura de vierme le-ar putea avea asupra oamenilor. Sau dacă Inelul va rămâne deschis. Poate avea o limită de masă prestabilită, o alimentare cu energie limitată sau orice altceva. Poate se închidea pur și simplu după trecerea unui număr suficient de nave. Poate se închidea în timp ce o navă intra pe jumătate. Anna și-l imagină pe *Prince* tăiat la jumătate, cele două fragmente plutind în derivă la un miliard de ani-lumină distanță, și oamenii risipindu-se în vid de ambele părți.
— De asemenea, le vom propune și marțienilor să vină cu noi, continuă Cortez. Acum ascultă-mă bine: dacă ne unim în acest…
— Da, zise Anna înainte de a ști că avea să răspundă afirmativ.
Nu știa de ce o împingea Cortez în direcția asta, dar nici nu îi păsa. Poate pentru a obține voturi în alegerile de pe Pământ. Poate era o modalitate de a-și exercita controlul asupra comandanților militari. Poate simțea că era chemarea lui. Ei nu veniseră aici ca exploratori, nu în adevăratul sens al cuvântului, ci pentru a fi văzuți de oamenii de acasă, care îi urmăreau. De aceea avuseseră parte pe drum de atâtea proteste și drame.

Cândva, totul fusese spectacol, dar acum situația se schimbase, iar acesta era răspunsul la frica pe care o percepuse la biserică.

Inelul nu reprezenta un pericol imediat. Cel puțin nu acum. Era reacția oamenilor care își transferau îngrijorarea asupra celui mai apropiat dușman pe care îl puteau vedea: alte ființe umane. Dacă APE își continua planul de a-l urmări pe Holden în Inel, iar forțele Națiunilor Unite și cele marțiene se uneau în această acțiune, nimeni nu ar mai avea vreun motiv să-i ia pe ceilalți la țintă. Ar reveni toți la statutul pe care l-au avut la început. Ar constitui un corp expediționar pentru explorarea celei mai importante descoperiri din istoria omenirii. Dacă rămâneau pe pozițiile actuale, nu ar fi decât trei flote agresive încercând fiecare să le împiedice pe celelalte două să obțină vreun avantaj. Totul se revărsă în mintea Annei, inducându-i o senzație de ușurare.

— Da, spuse ea din nou. Voi semna. Toate lucrurile pe care trebuie să le cunoaștem, pe care trebuie să le învățăm pentru a duce aceste cunoștințe acasă, tuturor celor înspăimântați, acolo le vom descoperi. Nu aici. În cealaltă parte. Vă mulțumesc pentru că v-ați gândit la mine, doctore Cortez.

— Hank, Anna. Te rog să-mi spui Hank.

— Oh, rosti Tilly, cu balonașul de cafea plutind uitat în fața ei. Ne-am dus dracului.

•

„Bună, Nono”, se adresă Anna camerei video din panoul de comunicații al încăperii. „Bună, Nami! Mama vă iubește. Vă iubește foarte mult”. Își luă perna în brațe, strângând-o la piept. „Asta sunteți voi – voi amândouă”.

Lăsă perna jos, așteptând o clipă să se liniștească.

„Nono, te sun ca să-mi cer din nou iertare”.

Capitolul 19

Melba

Nedreptatea situației o tortura, împiedicând-o să doarmă. Fusese atât de aproape să-și atingă scopul. Aproape totul se desfășurase după cum fusese prevăzut. Dar Holden plonjase în Inel și ceva îl salvase, iar Melba simțise un pumn uriaș, invizibil, izbind-o în abdomen. Încă îl simțea acolo.

Urmărise desfășurarea evenimentelor din cabina ei, stând cu picioarele încrucișate pe cușeta de accelerație, căutând informații pe terminalul portabil. Rețeaua fusese atât de aglomerată de oameni care făceau același lucru, încât nu avea să fie remarcat interesul ei pentru acest subiect. Nimeni nu avea să se întrebe de ce urmărea evenimentele, când toată lumea o făcea. Când APE deschisese focul, auzise forțele Pământului pregătindu-se pentru un val de explozii cauzate de sabotaje care nu s-au mai produs nicicând. Furia împotriva lui Holden, condamnările și acuzațiile avuseseră efectul apei reci turnate pe o arsură. Echipa ei fusese chemată pentru o verificare de urgență la bordul navei *Seung Un* pentru repararea pagubelor produse de ea, însă urmărise evenimentele ori de câte ori avusese o clipă liberă. Când Marte își îndreptase laserele de ochire spre *Rosinanta,* ghidând racheta spre Holden, izbucnise în hohote de râs. Căpitanul reușise să oprească difuzarea în buclă a mesajului, dar cu prețul distrugerii întregului sistem de comunicații. Nu avea cum să trimită o dezmințire în timp util.

În momentul în care a trecut prin Inel, ea era angajată în trei convorbiri simultan și urmărea un contor electric pentru fluctuații periculoase. Abia la întoarcerea în *Cerisier* a aflat că Holden nu murise. Și că nici nu avea de gând să moară. Racheta fusese oprită, iar dușmanul cruțat.

Odată întoarsă la bord, s-a dus în cabina ei și s-a ghemuit pe cușetă, încercând să nu intre în panică. Gândurile îi alergau în toate direcțiile. Dacă marțienii ar fi lansat pur și simplu câteva torpile în loc să-i aștepte pe cei de la APE să le facă treaba, Holden ar fi fost mort. Dacă *Rosinanta* s-ar fi aflat cu câteva mii

de kilometri mai aproape de *Behemoth* când aceasta deschisese focul, Holden ar fi fost mort. Suspensiile cardanice de sub cușetă absorbeau mișcările de la sfârșitul decelerării și își dădu seama că tremura din tot corpul, izbindu-și spatele de gelul cușetei. Dacă entitatea care crease protomolecula – acel lucru malefic, fără nume, ascuns în bezna abisală din cealaltă parte a Inelului – nu ar fi modificat legile fizicii, Holden ar fi fost mort.

Holden era însă în viață.

Știuse dintotdeauna că distrugerea lui James Holden era ceva delicat. Dacă ar fi privit mai atent, oricine ar fi descoperit discrepanțele. Nu-și putuse sincroniza anunțul cu viteza exactă a *Rosinantei* în momentul în care îi întinsese capcana. În înregistrarea video existau artefacte care aveau să fie depistate la o analiză suficient de atentă. Cu toate acestea, ar fi fost deja prea târziu. Soarta lui James Holden ar fi fost decisă. Noi dovezi ar fi fost respinse, fiind considerate delirante și atribuite adepților conspirației. Dar pentru asta, Holden și echipajul său trebuiau să fie *morți.* Era ceva ce auzise mereu la tatăl ei: dacă celălalt este mort, judecătorul are la dispoziție o singură poveste. Când Holden își va repune în funcțiune sistemul de comunicații, va fi demarată ancheta. Iar Melba va fi prinsă, căci se va afla că de la ea a pornit totul.

Apoi îl vor găsi pe Ren, iar gândul ăsta îi dădu frisoane. Vor ști că ea l-a ucis. Tatăl ei va afla că ea l-a omorât în bătaie pe Ren, și asta ar fi cel mai rău. Nu pentru c-o făcuse, gândi Melba, ci pentru că fusese prinsă.

Se auziră trei bătăi puternice în ușă, iar ea nu-și putu reține un țipăt. Inima îi bătea mai să-i sară din piept, sângele îi lovea interiorul gâtului, simțindu-i loviturile până în coaste.

— Domnișoară Koh! se auzi vocea lui Soledad. Sunteți înăuntru? Pot să… Trebuie să vă vorbesc, să văd dacă…

Perceperea fricii în vocea altcuiva îi dădea un fel de vertij. Melba se ridică în picioare. Fie pilotul repoziționa nava, fie nu era sigură pe picioarele ei. Nu știa exact. Se uită în oglindă, iar femeia din fața ei mai că putea fi o persoană normală trezită dintr-un somn adânc.

— O clipă, spuse ea trecându-și degetele prin păr pentru a-și lipi buclele negre de pielea capului.

Își simți fața umedă și rece. Nu avea ce face. Deschise ușa.

Soledad stătea nemișcată pe coridorul strâmt și privea agitată. Mușchii maxilarului ei lucrau de parcă mesteca ceva.

— Îmi pare rău, domnișoară Koh, dar nu pot… Nu pot s-o fac. Nu mă pot duce acolo. N-au decât să mă concedieze, dar nu mă pot duce acolo.

Melba își întinse mâna și o puse pe brațul femeii. Atingerea păru să le surprindă pe amândouă.

— Bine, spuse Melba. Totul va fi bine. Unde nu te poți duce?

Nava se mișcă. De data asta nu mai era imaginația ei, pentru că Solé își schimbă și ea poziția.

— *Prince,* spuse ea. Nu vreau… Refuz să mă ofer voluntară.

— Voluntară pentru ce? întrebă Melba.

Avea impresia că o alina pe fată ca s-o ajute să-și revină dintr-un fel de depresie. Îi mai rămăsese suficientă conștiință de sine pentru a aprecia ironia situației.

— N-ați primit mesajul? De la directorul care se ocupă de contracte?

Melba se uită în spate peste umăr. Terminalul ei portabil se afla pe cușeta de accelerație, banda verde și cea roșie de pe ecran indicând că avea un mesaj prioritar în așteptare. Ridică un deget pentru a-i da de înțeles lui Soledad să rămână pe coridor și departe de dulap, după care luă terminalul. Mesajul îi parvenise în urmă cu zece ore, marcat „urgent – se așteaptă răspuns”. Melba se întrebă cât timp stătuse întinsă pe cușetă, pierdută în criza ei de panică. Deschise mesajul. Un torent de fraze înghesuite în jargon juridic se revărsă pe ecran.

Danis General Contracting, proprietarii și operatorii a jumătate dintre navele civile de susținere din cadrul Flotei, printre care se număra și *Cerisier,* invoca clauza acțiunilor excepționale existentă în contractul standard. Fiecare echipă operațională trebuia să desemneze un voluntar pentru o misiune temporară la bordul UNN *Thomas Prince.* Remunerarea avea să rămână la același nivel până la încheierea contractului, când vor fi evaluate orice sporuri de risc sau exonerări.

Melba trebui să citească de trei ori cuvintele pentru a le înțelege sensul.

— Nu mă pot duce acolo, începu Soledad undeva în stânga sa, pe un ton de văicăreală enervantă. Tatăl meu. V-am spus despre el. Înțelegeți. Și sora dumneavoastră era acolo. Trebuie să-i spuneți lui Bob sau lui Stanni să meargă. Eu nu pot.

Se duceau după Holden. Aveau să treacă prin Inel în urmărirea lui Holden. Fără a se disipa, panica ei găsi pe ce să se focalizeze.

— Niciunul dintre voi nu va merge acolo, spuse Melba. Asta e treaba mea.

•

Transferul oficial a fost cel mai ușor lucru pe care l-a făcut de când se îmbarcase. Îi trimise ofițerului care se ocupa de contracte un mesaj cu numărul său de identificare, spunând că acceptă transferul la bordul lui *Prince.* Două minute mai târziu primi decizia. Avea la dispoziție trei ore pentru a-și încheia treburile în *Cerisier,* după care urma să se alăture unui transport și să plece. Știa că îi fusese lăsat acest timp pentru a se întâlni cu echipa ei, făcând astfel tranziția mai ușoară. Avea însă și alte lucruri importante de făcut.

Unul dintre ele era umplerea unui dulap cu material izolant industrial. Spuma era făcută pentru a fi aplicată rapid, iar după ce rămânea maleabilă timp de câteva secunde, substanța galbenă devenea aurie și se solidifica. Excesul de material putea fi îndepărtat cu un cuțit ascuțit în următoarea oră. După care nimic nu avea să mai clintească din loc spuma izolatoare, exceptând solventul potrivit, dar chiar și atunci în cadrul unui proces laborios, neplăcut.

Însă abandonarea cadavrului într-un loc unde să poată fi găsit nu era o opțiune. Cineva va fi repartizat în cabina ei, iar respectivul va voi să folosească dulapul. În plus, să-l lase în urmă pe Ren părea cumva o greșeală. Și astfel, cu două ore și jumătate înainte să părăsească nava, Melba duse în cabina ei o pereche de mănuși din latex lungi până la umăr, trei cutii de solvent, o rolă de prosoape absorbante și o cutie mare de scule etanșă la vid și încuie ușa în urma ei.

Însă ușa dulapului nu voia să se deschidă, ținută în loc de un strop de material izolant pe care nu-l observase, dar după câteva jeturi de solvent reuși s-o deschidă cu mâna. Materialul de etanșare forma o suprafață rugoasă și aurie, ca o stâncă în miniatură. Deschise cutia de scule, inspiră adânc și examină mormântul improvizat.

— Îmi pare rău pentru toate astea, spuse ea. Îmi pare foarte, foarte rău.

La început, jetul de solvent nu păru să aibă alt efect în afara unui miros înțepător, dar până la urmă materialul izolant începu să crape, făcând loc de scurgere unei paste cleioase. Rulă câteva prosoape și le puse pe podea pentru a opri întinderea pastei.

Genunchiul lui Ren apăru primul, capătul rotund al articulației și pielea înnegrită de moarte ivindu-se din spuma topită asemenea unei fosile. Țesătura uniformei sale era îmbibată de fluidele rezultate în urma procesului de putrefacție. Mirosul era izbitor, însă nu era așa rău pe cât se așteptase Melba. Se imaginase cuprinsă de grețuri și cu ochii înlăcrimați, însă rezistă. Când îl apucă pe Ren de picioare pentru a-l scoate afară, membrele se desprinseră din bazin, așa că tăie pantalonii, înfășură picioarele în prosoape și le puse în cutia de scule. Era calmă, asemenea unui arheolog care scoate la lumină cadavre vechi de secole. Văzu coloana vertebrală. Apoi o masă de materie vâscoasă, acolo unde acidul clorhidric din organism, scăpând controlului exercitat de mecanismele vieții, digerase stomacul, ficatul, intestinele. La final scoase capul; părul roșu strălucitor devenise întunecat și era presărat cu pete dintr-o substanță nedefinită, arătând ca un mop de bucătărie folosit prea mult.

Așeză oasele în cutia de scule, le împachetă în prosoapele îmbibate de sânge și de mizerie, după care închise noul sicriu, activă sistemul de vidare și fixă combinația de blocare. Mai avea patruzeci de minute.

În zece minute, Melba curăță dulapul în care zăcuse Ren, după care își scoase mănușile și le aruncă în reciclator. Se îmbăie, încercând să scape de miros, și observă, distantă, că plângea. Ignoră detaliul, iar în timp ce se schimba în noua ei uniformă, lacrimile păreau să se fi oprit. Își luă ultimele lucruri, pe care le arunca într-o raniță, își prinse într-o coadă de cal părul încă ud și-l târî pe Ren până la platforma de încărcare de unde celelalte obiecte aveau să fie transportate la bordul navei *Prince.* Din cauza asta nu avu timp să-și ia rămas-bun de la Soledad, Stanni și Bob. Îi părea rău, dar era o povară pe care o putea suporta.

Erau cam treizeci de persoane. Bărbați și femei pe care îi mai văzuse la bord, ale căror nume le mai auzise o dată sau de două ori, cu care se salutase la bucătărie sau la sala de gimnastică.

Odată ajunși în *Prince,* fură duși într-o sală de conferințe mică și albă, cu bănci fixate în podea ca niște strane. Nava plecase deja, îndreptându-se spre Inel și spre ceea ce se afla de cealaltă parte. În timp ce un yeoman excesiv de entuziast trăncănea despre *Thomas Prince,* Melba se uita la chipurile celor din jur. Un bărbat în vârstă, cu barba albă neîngrijită și ochii albaștri. O blondă îndesată, care era probabil mai tânără decât ea, nu tocmai pricepută în folosirea dermatografului și a cărei gușă îi dădea un aer morocănos. Toți se aflau aici din proprie voință. Sau din propria voință limitată de termenii contractelor de muncă. Toți aveau să treacă prin Inel, intrând în gura a ceea ce se afla de cealaltă parte. Se întrebă ce-i motiva să facă asta, ce fel de secrete ascundeau în cuierele *lor.*

— Va trebui să aveți tot timpul cu voi cardurile de identitate, începu yeomanul arătând un card din plastic alb aflat la capătul unui șnur. El constituie cheia voastră de acces în cabină și tot pe baza lui obțineți mâncare la bufetul rezervat civililor. Și același card vă va spune dacă vă aflați acolo unde ar trebui să fiți.

Femeia blondă se întoarse spre Melba și o fixă cu privirea. Melba se uită în altă parte, roșind. Nu intenționase să se holbeze. „Nu fi niciodată nepoliticos intenție”, spunea întotdeauna tatăl ei. Cardul alb al yeomanului se făcu roșu-închis, ca sângele.

— Dacă vedeți lucrul ăsta, spuse el, înseamnă că vă aflați într-o zonă interzisă și trebuie să plecați imediat. Dar nu vă îngrijorați. Este o navă mare și tuturor ni se poate întâmpla sa ne rătăcim. În prima mea săptămână la bord, m-am confruntat de patru ori cu o asemenea situație. Nimeni nu va fi sancționat din cauza unei greșeli nevinovate, însă securitatea va cerceta fiecare abatere, așa că fiți pregătiți.

Melba se uită la cardul ei alb, pe care erau imprimate numele și o fotografie. Yeomanul vorbea despre respectul care li se acorda și despre onoarea de a participa la misiune. Simți conturându-se primul semn de ură față de acest bărbat, dar încercă să se gândească la altceva.

Nu știa ce va face de îndată ce se vor afla în partea cealaltă, dar trebuia să-l găsească pe Holden. Trebuia să-l distrugă. Și pe sunetist. Orice putea să ducă la ea trebuia distrus sau discreditat. Se întrebă dacă exista vreo modalitate de a obține un card fals sau unul aparținând cuiva cu mai multă libertate de

mișcare decât Melba Koh. Poate unul care să permită accesul la o navetă. Ar trebui să analizeze această posibilitate. Improviza acum, iar obținerea celor mai bune instrumente avea să fie esențială în desfășurarea planului.

În jur, oamenii începeau să se ridice în picioare. După aerul plictisit și tăcerea lor, își dădu seama că aveau să facă turul navei. Mai vizitase *Thomas Prince.* Era deja familiarizată cu plafoanele înalte și coridoarele largi, unde încăpeau trei persoane alături. Poate că nu știa toate locațiile, dar se putea preface. Îi urmă pe ceilalți.

— În caz de urgență, tot ce trebuie să faceți este să vă întoarceți în cabinele voastre și să vă închingați de cușeta de accelerație, spuse yeomanul mergând cu spatele pentru a le putea citi instrucțiunile în timp ce toți îl urmau.

În spatele Melbei, cineva scoase încet un muget, iar altcineva începu să chicotească. Și gluma se repezi în bezna spațiului, chiar și acolo unde nu ajunsese picior de vacă.

— Aici este bufetul rezervat personalului civil, continuă yeomanul în timp ce treceau printre două uși glisante din oțel. Aceia dintre voi care ați mai lucrat la bordul navei vă luați probabil mâncarea și cafeaua de la popotă, dar din moment ce ne aflăm într-o operațiune militară, de acum înainte aici va trebui să veniți.

Bufetul rezervat personalului civil era o încăpere joasă, cenușie, cu mese și scaune fixate de podea, în care erau risipiți în jur de zece oameni de toate vârstele, îmbrăcați în fel și chip. Un bărbat suplu, cu părul de o culoare ciudată, bea dintr-un balonaș, sprijinit de un perete capitonat. Doi bărbați mai în vârstă, în robe negre și cu gulere preoțești, stăteau împreună, retrași, ca niște copii nepopulari la o cantină. Melba începea deja să se interiorizeze din nou, ignorându-i pe toți, când ceva îi atrase atenția. O voce familiară.

La douăzeci de pași de ea, Tilly Fagan era aplecată spre un bărbat mai în vârstă care părea să ezite între iritare și flirt. Părul tinerei femei era ridicat, iar râsul ei caustic îi amintea într-un fel de dineurile lungi și penibile la care participau ambele familii. Melba simți dintr-odată o rușine atavică pentru că era îmbrăcată atât de sărăcăcios. Timp de o clipă dezgustătoare, falsa ei personalitate se estompă și deveni din nou Clarissa.

Forțându-se să se deplaseze încet, calm, se strecură în spatele mulțimii, făcându-se cât putu de mică și greu de observat. Tilly aruncă o privire evident exasperată asupra yeomanului guraliv și a turmei sale de tehnicieni, însă nu o observă pe Melba. Nu de data asta. Yeomanul îi conduse pe toți afară din bufet și, străbătând coridorul lung, îi îndrumă spre cabine. Melba își desfăcu coada de cal și-și aranjă părul în așa fel încât să-i mascheze mai bine chipul. Desigur, știa că la bordul lui *Prince* se afla o delegație de pe Pământ, însă nu ținuse cont de prezența ei. Acum se întreba câți dintre oamenii de aici o cunoșteau pe Clarissa Mao. Avu o viziune oribilă, în care la capătul unui coridor dădea nas în nas cu Micha Krauss sau cu Steven Corner. Își imagină ochii lor mărindu-se sub efectul surprizei și se întrebă dacă ar avea îndrăzneala să-i ucidă pe amândoi. Dacă nu putea, urmau arestarea și difuzarea știrii pe rețelele de informații, după care o aștepta o celulă de închisoare ca a tatălui ei.

Yeomanul vorbea despre cabinele lor, repartizându-le pe rând tuturor tehnicienilor voluntari. Erau mici, însă nevoia fiecăruia de a avea o cușetă de accelerație în caz de urgență elimina orice posibilitate a unor aventuri sexuale. Putea să rămână acolo și să plătească pe cineva pentru a-i aduce mâncarea. Problema era că, ascunsă ca un șobolan, i-ar fi fost mult mai greu să dea de urma lui Holden și să-l ucidă. Trebuia să existe o modalitate…

Yeomanul îi strigă numele și își dădu seama că nu era prima dată.

— Aici, răspunse ea. Mă scuzați…

Melba intră grăbită în încăpere după ce ușa îi recunoscu cardul alb și se deblocă, închizându-se de îndată în urma ei. Rămase nemișcată un moment lung. Camera era luminoasă și curată, diferită de cea din *Cerisier* cum era Nepalul de Columbia.

— Ai venit să improvizezi, spuse Melba cu o voce care părea a altcuiva. Ei bine, ai ajuns unde voiai. Începe să improvizezi.

Capitolul 20

Holden

În loc să-l liniștească, săptămânile și lunile de interviuri îi dăduseră lui Holden o nouă identitate. O versiune a lui care stătea în fața camerei și răspundea la întrebări, care explica diverse aspecte și povestea întâmplări în moduri suficient de amuzante pentru a menține atenția concentrată asupra lui. Nu și-ar fi imaginat că astfel de lucruri ar putea avea o aplicație practică.

Încă o surpriză printre multe altele.

— Este ceea ce numim zona lentă, spuse el arătând spre monitorul mare din spatele lui de pe puntea de operațiuni.

— O denumire îngrozitoare, interveni Naomi. Se afla la panoul de operațiuni al navei, însă în afara câmpului de acoperire al camerelor echipei de documentariști. Zonă lentă? Pe bune?

— Ai o denumire mai bună? întrebă Monica.

Ea îi șopti ceva lui Clip, iar acesta se deplasă cu câteva grade spre stânga, camera mișcându-se împreună cu el într-o panoramare lentă. Micul vas de sânge spart din ochiul lui începea să se estompeze. Trecerea prin Inel la o accelerație de mai multe *g* fusese o încercare dificilă pentru toți.

— Prefer în continuare denumirea dată de Alex, răspunse Naomi.

— Cerul-păpădie? zise Monica pufnind. În primul rând, doar cei de pe Pământ și de pe Marte au idee ce e aia păpădie. Iar în al doilea rând, sună ridicol.

Holden știa că e filmat în continuare, așa că zâmbi pur și simplu, lăsându-le pe cele două să discute problema. Adevărul era că-i plăcuse denumirea dată de Alex. Din locul unde stăteau, dacă priveai în sus, părea că te afli în centrul unei păpădii, cerul fiind plin cu structuri aparent fragile, dispuse pe o sferă imensă în jurul lor.

— Putem încheia cu treaba asta? întrebă Monica adresându-se lui Naomi, dar fără să se uite la ea.

— Îmi pare rău pentru întrerupere, răspunse Naomi, care nu părea câtuși de puțin să aibă vreo remușcare, și îi făcu din ochi lui Holden, dar primi în schimb un rânjet.

— Și trei... doi..., numără Monica îndreptând spre el degetul arătător.

— Potrivit datelor furnizate de senzori, zona lentă se întinde pe un diametru de aproximativ un milion de kilometri, spuse Holden arătând spre o reprezentare 3D de pe ecranul din spatele lui. Nu există stele vizibile, astfel încât nu există posibilitatea localizării zonei. Limita ei este alcătuită din o mie trei sute șaptezeci și trei de inele individuale spațiate uniform pe suprafața unei sfere. Până acum, singurul pe care am reușit să-l găsim „deschis" este cel prin care am trecut. Flotele cu care am călătorit sunt încă vizibile de cealaltă parte, deși Inelul pare să distorsioneze datele vizuale și pe cele ale senzorilor, ceea ce face ca informațiile preluate să nu fie credibile.

Holden bătu încet pe monitor, iar centrul imaginii se mări cu rapiditate.

— Am botezat locul ăsta Stația Inel, în lipsa unui termen mai bun. Se pare că este o sferă solidă dintr-o substanță metalică ce măsoară cam cinci kilometri în diametru. În jurul ei gravitează lent un inel din alte obiecte, printre care toate sondele pe care le-am lansat în zona lentă, precum și nava centuriană *Y Que.* Torpila care ne-a urmărit prin Inel este îndreptată acum spre stație pe o traiectorie ce pare să indice că va deveni și ea parte din inelul de gunoaie.

O altă bătaie ușoară, și sfera centrală ocupă întregul ecran.

— O numim stație doar pentru că se află în centrul zonei lente și plecând de la ideea total neîntemeiată că un fel de stație de control al porților ar trebui să fie localizată aici. Stația nu are deschideri vizibile la suprafață. Nimic din ce ar putea semăna cu un sas, o antenă, un sistem de senzori sau orice altceva. Doar acea imensă bilă strălucitoare albastru-argintie.

Holden închise monitorul și cei doi cameramani pivotară pentru a-l amplasa în centrul imaginii.

— Dar cel mai ciudat element al zonei lente, care-i dă și numele, de altfel, este limita de viteză absolută de șase sute de metri pe secundă. Orice obiect care se deplasează cu o viteză mai mare este blocat de ceea ce pare a fi un câmp de atenuare inerțial, fiind apoi atras pentru a se alătura gunoiului care se

rotește în jurul stației centrale. Presupunem că este un fel de sistem defensiv care protejează Stația Inel și porțile în sine. Lumina se propagă normal, radarul funcționează normal, însă radiațiile create de particule mai mari, cum ar fi radiațiile alfa și beta, nu există în interiorul zonei lente. Cel puțin la exteriorul navei noastre. Orice ar controla vitezele de aici pare să fie preocupat doar de exteriorul obiectelor, nu și de interior. Am făcut teste de viteză cu radiații și obiecte în interiorul navei, iar până acum totul funcționează normal. Însă ultima sondă pe care am lansat-o a fost imediat preluată de câmp, iar acum se îndreaptă spre inelul de gunoaie. Lipsa radiațiilor alfa și beta mă face să cred că există un nor fin de electroni liberi și nuclee de heliu care orbitează în jurul stației ca parte a inelului de obiecte.

— Ne poți spune care este planul tău acum? interveni Monica din afara videocamerei.

Cohen întinse microfonul spre ea, îndreptându-l apoi iarăși către Holden.

— Deocamdată, planul nostru este să rămânem nemișcați, pentru a evita să atragem atenția Stației Inel și să continuăm să studiem zona lentă folosind instrumentele de care dispunem. Nu putem pleca până nu reparăm sistemul de comunicații, pentru a le da tuturor de știre că nu suntem niște criminali psihopați care revendică Inelul pentru ei înșiși.

— Genial! spuse Monica ridicând spre el degetele mari.

Clip și Okju măturară încăperea, înregistrând imagini pe care să le insereze mai târziu la montaj. Filmară panourile instrumentelor de bord, monitorul din spatele lui Holden, chiar și pe Naomi, care se întindea pe cușeta de accelerație de la postul de operațiuni. Ea zâmbi dulce spre obiectiv, după care le arătă degetul mijlociu.

— Cum se simte lumea după salt? întrebă Holden, ochiul injectat al lui Clip atrăgându-i în continuare atenția.

Cohen își duse o mână la coaste și făcu o grimasă.

— Am o coastă care cred că s-a reașezat în dimineața asta. N-am mai fost până acum la bordul unei nave în timpul unor manevre atât de violente. Treaba asta m-a făcut să le acord ceva mai mult respect băieților din Flotă.

Holden se desprinse de perete și se îndreptă spre Naomi.

— Apropo de Flotă, îi spuse el cu voce joasă, cum stăm cu sistemul de comunicații? Tare mult mi-ar plăcea să încep să-mi

declar nevinovăția înainte să găsească cineva o modalitate de a trimite după noi o torpilă cu viteză redusă.

Naomi oftă cu un aer exasperat și începu să se tragă de șuvițele de păr, cum făcea de fiecare dată când se confrunta cu o problemă complexă.

— Troianul ăla mic care continuă să preia controlul revine de fiecare dată când îl șterg și repornesc. Am izolat complet comunicațiile de celelalte sisteme și se strecoară în continuare.

— Iar armele?

— Sunt în continuare active, fără a trage însă.

— Deci trebuie să existe o legătură.

— Da, spuse Naomi și așteptă.

Holden resimți o neliniște difuză.

— Asta nu-ți spune nimic nou.

— Nu.

Holden se lăsă pe cușeta de accelerație de lângă cușeta ei și se închingă. Încerca să pară relaxat, dar adevărul era că, cu cât întârziau mai mult să se apere sau măcar să nege acuzațiile față de flotele din afară, cu atât mai mare era riscul găsirii unei modalități prin care *Rosi* să fie distrusă în zona lentă, sau nu. Faptul că Naomi nu găsea cauza problemei nu făcea decât să-i sporească îngrijorarea. Dacă persoana care se ocupase de treaba asta fusese suficient de inteligentă pentru a o păcăli pe Naomi cu o problemă tehnică, erau într-o belea foarte mare.

— Care este pasul următor? întrebă el încercând să-și ascundă nerăbdarea din glas.

Însă Naomi o simți oricum.

— Facem o pauză, răspunse ea. I-am sugerat lui Alex să folosească lidarul[1] la baleierea tuturor celorlalte inele care alcătuiesc limita zonei lente, doar pentru a vedea dacă diferă vreunul într-un fel sau altul. Și i-am spus lui Amos să repare lumina de la proră. Nu mai avea altceva de făcut și nu eram dispusă să mă bată la cap în timp ce mă gândeam la o altă modalitate de abordare a problemei sistemului de comunicații.

— Cu ce pot ajuta? întrebă Holden.

Deja verificase de trei ori toate celelalte sisteme ale navei, căutând programe periculoase ascunse. Nu găsise nimic și nu știa ce ar mai fi putut face pentru a da o mână de ajutor.

---

[1] Lidar (*Light Detection and Ranging*): tehnică de teledetecție pe bază de laser. (n.tr.).

— Deja o faci, zise Naomi îndreptându-și imperceptibil capul în direcția Monicăi, fără să se uite la ea.

— Am impresia că m-am ales cu cea mai nenorocită treabă.

— Oh, te rog, spuse Naomi cu un rânjet. Îți place să fii în centrul atenției.

Trapa punții se deschise cu un pocnet, iar Amos apăru urcând pe scara echipajului.

— *Nenorocitul*! strigă el în timp ce trapa glisă, închizându-se în urma lui.

— Ce-i? întrebă Holden, dar Amos continua să strige.

— Când am jupuit împielițatul ăla de circuit electric de la proră, am găsit mizeria asta mică ascunsă în cutia cu leduri, de unde ne fura curentul.

Amos aruncă ceva, iar Holden abia reuși să-l prindă înainte să-l lovească în față. Semăna cu un emițător în miniatură cu ieșiri de alimentare la un capăt. I-l arătă lui Naomi, care se întunecă la față.

— Asta e, spuse ea întinzându-se să ia emițătorul.

— Al naibii, ai dreptate, asta e, zise Amos. Cineva a ascuns chestia asta la proră și încărca programul-pirat în sistemul nostru de fiecare dată când reporneam.

— Cineva care are acces la prora navei, adăugă Naomi uitându-se la Holden, care deja își desfăcea chingile.

— Ești înarmat? îl întrebă Holden pe Amos.

Uriașul mecanic scoase din buzunar un pistol de calibru mare și-l lipi de coapsă. În microgravitație, dacă ar fi tras, reculul l-ar fi aruncat în spate, dar înconjurat de pereți nu ar fi fost o problemă prea mare.

— Hei, făcu Monica, a cărei expresie trecu repede de la confuzie la frică.

— Unul dintre voi mi-a virusat sistemul de comunicații, spuse Holden. Unul dintre voi lucrează pentru cine ne creează problemele. Oricine ar fi, ar trebui să-mi spună acum.

— Ai uitat să ne amenințI, spuse Cohen.

După voce, părea aproape bolnav.

— Nu, n-am uitat.

Naomi își desfăcuse și ea chingile și plutea acum alături de el. Tastă ceva pe un panou mural și spuse:

— Alex, coboară aici.

— Ascultați, spuse Monica bătând aerul cu mâinile. Faceți o greșeală că ne acuzați.

Clip și Okju se așezară în spatele Monicăi, trăgându-l spre ei pe Cohen. Echipa de documentariști forma un mic cerc îndreptat spre exterior, creând în mod inconștient un perimetru defensiv. Alt comportament moștenit din Pleistocen la care oamenii încă nu renunțaseră. Alex coborî din cockpit, cu chipul său de obicei jovial crispat de o expresie dură. Ținea în mână o cheie grea.

— Spune-mi cine a făcut-o, repetă Holden. Jur pe ce am mai sfânt că, dacă voi fi obligat, vă arunc pe toți în spațiu ca să protejez nava.

— Nu am făcut *noi* asta, spuse Monica, iar frica îi ștersese de pe chip orice urmă a frumuseții de star video, făcând-o să pară mai în vârstă, emaciată.

— La dracu'! înjură Amos îndreptând arma spre ei. Lasă-mă să-l arunc în clipa asta prin sas pe unul dintre ei, ca să-i mai răresc. Chiar dacă doar unul e de vină, am o șansă de douăzeci și cinci la sută să-l nimeresc pe cel vinovat. Cu al doilea, șansele cresc la treizeci și trei la sută. Cincizeci la sută la al treilea. Sunt dispus să-mi asum oricând aceste șanse.

Holden nu încurajă amenințarea, dar nici nu o critică, preferând ca documentariștilor să le fie teamă.

— La naiba, spuse Cohen. Nu cred să mai aibă vreo importanță că am fost tras pe sfoară la fel de rău cum ați fost și voi, nu-i așa?

Monica făcu ochii mari. Okju și Clip se întoarseră, privindu-l fix pe orb.

— Tu? se miră Holden.

Nu mai avea nicio importanță că era el, nu chiar, dar, sincer vorbind, nu-l bănuise câtuși de puțin pe nevăzător. Ceea ce îl făcea să se simtă deopotrivă trădat și vinovat de întreținerea prejudecăților sale.

— Am fost plătit să amplasez chestia asta la bordul navei, spuse Cohen.

Se desprinse din cercul defensiv și se apropie plutind o jumătate de metru mai aproape de Holden. Se îndepărtase de grup, astfel încât, dacă s-ar fi întâmplat ceva, ceilalți să nu aibă de suferit. Gestul său îi atrase respectul lui Holden.

— Nu știam care vor fi efectele. Mă gândeam că cineva voia doar să vă spioneze comunicațiile, nimic mai mult. Când a

început transmisia și rachetele au fost lansate, eram la fel de surprins ca voi. Și eu îmi riscam pielea la fel de mult ca voi.

— Nenorocitul, repetă Amos, dar fără patimă de data asta.

Holden îl cunoștea destul de bine pentru a ști că Amos cel furios nu era nici pe departe la fel de periculos ca Amos cel calm.

— Mă gândeam că nu mi-ar pica tocmai bine să arunc în spațiu un individ orb, dar se pare că nu mă va afecta prea mult chestia asta.

— Nu încă, spuse Holden oprindu-l cu un gest. Cine te-a plătit s-o faci? Iar dacă mă minți, îl las pe Amos să-ți facă vânt în spațiu.

Cohen își ridică mâinile în semn de capitulare.

— Hei, m-ai prins, șefu'. Știu că viața mea atârnă acum de un fir de păr. Nu am niciun motiv să nu-ți spun adevărul.

— Atunci dă-i drumul.

— Am întâlnit-o o singură dată, continuă Cohen. Femeie tânără. Voce plăcută. Avea mulți bani. Mi-a cerut să plasez chestia asta. I-am spus: „Sigur. Găsește o modalitate să ajung la bordul navei și plasez orice vrei". Apoi am aflat că Monica voia să facă documentarul ăsta despre tine și despre Inel. Al naibii să fiu dacă știu cum a reușit să facă treaba asta.

— Nemernicule! interveni Monica, evident surprinsă, ca toți ceilalți, de mărturisire.

Ceea ce îl făcu pe Holden să se simtă ceva mai bine.

— Cine era tânăra cu bani? întrebă el.

Amos nu se mișcase din loc, dar nu mai amenința pe nimeni cu arma. În vocea lui Cohen nu se simțea nici urmă de minciună. Era vocea unui om care știa că viața lui depinde de fiecare cuvânt.

— Nu mi-a spus niciodată vreun nume, dar îi pot reproduce destul de ușor trăsăturile.

— Fă-o, spuse Holden, urmărind apoi cum Cohen își conectă programul de modelare la monitorul central.

În câteva minute se contură încet imaginea unei femei. Era într-o singură culoare, firește, iar părul era o masă uniformă, fără șuvițe definite. Dar după ce Cohen termină, Holden nu mai avu nicio îndoială în privința identității sale. Era schimbată, dar nu atât de mult, încât să n-o recunoască pe fata moartă.

Julie Mao.

•

În navă era liniște. Monica și cei doi cameramani fuseseră consemnați din nou la puntea echipajului, iar ultima dată când verificase Holden, erau împreună la bucătărie, tăcuți. Trădarea lui Cohen îi luase și pe ei prin surprindere și încercau să-și revină în urma evenimentului. Cohen era închis în sas, singurul loc ce semăna cât de cât cu o celulă. Holden bănui că omul era cuprins de o panică insidioasă.

Alex se întorsese în cockpit. După ce îl aruncase pe Cohen în sas, Amos se retrăsese în atelier pentru a medita asupra situației. Holden îl lăsase să se izoleze. Dintre toți, Amos suporta cel mai greu trădarea, iar căpitanul știa că viața lui Cohen depindea de capacitatea camaradului său de a accepta situația. Dacă decidea să ia măsuri, Holden nu ar fi fost în stare să-l oprească. De altfel, nici nu știa dacă ar fi fost dispus să încerce.

Așadar, se afla pe puntea de operațiuni împreună cu Naomi, care făcea ultimele reglaje pentru a repune în funcțiune sistemul de comunicații. Odată dezactivat dispozitivul lui Cohen, reușiseră să repornească sistemul fără probleme.

Naomi aștepta ca Holden să spună ceva, iar el îi simțea tensiunea din celălalt capăt al încăperii. Nu știa însă ce să zică. Timp de un an, Miller fusese o fantasmă confuză ce apărea la întâmplare și debita prostii. Acum, tot ceea ce Miller spusese în ultimul an avea greutatea unor prevestiri sumbre. Enigme profetice al căror înțeles trebuia descâlcit pentru a evita producerea unei catastrofe. Iar Miller nu era singura fantomă care-l bântuia pe Holden.

Julie Mao intrase și ea în joc.

Cumva, în timp ce Miller îl urmase pe Holden în tot sistemul solar, protomolecula se folosise de Julie pentru a-și duce la bun sfârșit planurile secrete. Julie aranjase ca procedurile legale marțiene să-i interzică porturile sigure și obținerea de contracte. Ea aranjase să aibă la bord o echipă de documentariști care să-l trimită la Inel. Iar acum elaborase probabil o poveste complicată de trădare care îl forțase să treacă efectiv prin Inel pentru a rămâne în viață. Fantoma lui Julie nu semăna câtuși de puțin cu a lui Miller. Avea un scop foarte precis, acces la bani și relații puternice. Singurul lucru pe care îl avea în comun cu Miller era că părea să se fi concentrat asupra lui. Și dacă totul era

adevărat, atunci prin tot ceea ce făcuse urmărise un singur scop.

Să-l aducă aici. Să-l *forțeze* să treacă prin Inel.

Un fior îi urcă pe șira spinării, făcându-i părul măciucă și pielea de găină. Se îndreptă spre cel mai apropiat post de lucru și afișă pe monitor imaginile preluate de telescoapele externe. Nimic în acest vid fără stele, cu excepția multor inele inactive și a imensei sfere albastre din centru. Pe măsură ce se uita, racheta care îi urmărise prin poartă plutea în derivă, alăturându-se inelului de obiecte care se rotea încet în jurul stației.

„Totul ajunge în cele din urmă la mine”, părea să spună stația.

— Trebuie să mă duc acolo, zise Holden cu glas tare chiar în clipa în care gândul i se înfiripa în minte.

— Unde? întrebă Naomi întrerupându-și lucrul la sistemul de comunicații.

Ușurarea pe care o citi pe chipul ei, acum, că spunea în sfârșit ceva, nu avea să dureze mult și îl încercau deja mustrările de conștiință din cauza asta.

— Stația. Sau ce-o fi aia. Trebuie să mă duc acolo.

— Nu, n-o să te duci.

— Tot ce s-a întâmplat în ultimul an a avut ca scop să mă aducă aici, acum, spuse Holden frecându-și fața cu ambele mâini, pentru a scăpa de mâncărimea ochilor și, în același timp, de privirea insistentă a lui Naomi. Și chestia aia este singurul loc de aici. Nu-i nimic altceva. Nici alte porți deschise, nici planete, nici alte nave. Nimic.

— Jim, ideea că întotdeauna trebuie să fii tu cel care se duce…, începu Naomi cu o avertizare în glas.

— Nu voi ști niciodată de ce vorbește protomolecula cu mine până nu mă duc acolo, să fim față în față.

— Eros, Ganymede, *Agatha King,* continuă Naomi. Întotdeauna crezi că tu trebuie să te duci.

Holden încetă să-și mai frece fața și se uită la femeie. Ea îi susținu privirea, frumoasă, mânioasă și tristă. El simți că i se pune un nod în gât, așa că se grăbi să spună:

— Greșesc? Spune-mi că greșesc și ne vom gândi la altceva. Spune-mi ce altă semnificație ar putea avea tot ce s-a întâmplat și cum de nu-mi dau seama.

— Nu, repetă Naomi, dar cu un alt înțeles de data asta.

— Bine. Foarte bine.

— Nu-mi place să fiu cea care rămâne în urmă.

— Dar nu rămâi în urmă. Veghezi asupra echipajului în timp ce eu fac ceva cu adevărat stupid. De aceea suntem o echipă formidabilă. Acum tu ești căpitanul.

— E o muncă mizerabilă. Și o știi.

Capitolul 21

Bull

În ultimele ore înainte să treacă prin Inel, un fel de calm se așternu peste *Behemoth.* Pe coridoare și în bucătării, oamenii discutau cu voce joasă. Canalele de știri independente, care reprezentau întotdeauna o problemă, erau destul de discrete. Plângerile care ajungeau la biroul serviciului de securitate erau foarte rare. Bull ținea sub control locurile în care oamenii se puteau îmbăta, dar nu a avut loc niciun incident. Mesajele ce treceau prin laserul de comunicații spre stația Tycho și toate punctele apropiate de Soare depășeau cu până la șase ori lățimea de bandă obișnuită. Mulți oameni din navă voiau să spună ceva cuiva – copil, soră, tată, iubit – înainte să treacă prin circumferința ce bloca orice semnal, spre ceea ce se afla în partea cealaltă.

Bull se gândise și el să procedeze la fel. Pentru prima dată de luni întregi, se logase la grupul familial și se lăsase prins de informațiile detaliate referitoare la familia Baca. Un văr se logodise, altul divorța, iar ei schimbau comentarii și viziuni asupra lumii. Mătușa lui de pe Pământ avea probleme cu șoldul, dar ținând cont că beneficia de pachetul de servicii de bază, era înscrisă pe o listă de așteptare la un medic. Fratele lui lăsase un scurt mesaj în care spunea că obținuse un loc de muncă pe Luna, dar fără a menționa despre ce era vorba sau altceva în acest sens. Bull asculta vocile membrilor familiei pe care nu-i vedea niciodată altfel decât pe ecran, povești ale unor vieți care nu se intersectau nicicând cu a lui. Dragostea pe care o simțea față de ei îl surprinse și îl împiedică să-și adauge propriul comentariu printre comentariile lor. Nu ar fi făcut decât să-i sperie și oricum nu l-ar fi înțeles. Parcă deja își auzea verișorii spunându-i să părăsească nava, să se mute într-o unitate ce nu avea de gând să treacă dincolo. Până când mesajul ar fi ajuns la destinație, el oricum ar fi trecut în partea cealaltă.

În schimb, înregistră pentru Fred Johnson un mesaj video laconic: „După asta îmi ești dator”.

Cu o oră înainte să treacă dincolo, Bull puse întreaga navă în stare de luptă. Toți membrii echipajului se aflau în cușetele de accelerație. Toate instrumentele și obiectele personale asigurate, toate cărucioarele încuiate în stațiile lor, pereții dintre sectoarele principale etanșeizați, astfel încât, dacă s-ar fi întâmplat ceva, ar fi pierdut aer, pe rând, doar de pe o punte. Primi câteva plângeri, dar multe erau niște prostii.

Trecerea se făcu lent, gravitația de propulsie exercitând doar puțin mai mult de o tendință de a face ca obiectele să se deplaseze spre podea. Bull nu ar fi putut spune dacă era o decizie tehnică din partea lui Sam menită să împiedice o deplasare prea rapidă în condițiile unei viteze ciudat de reduse dincolo de Inel sau un ordin al lui Ashford pentru a le da răgaz navelor Pământului și planetei Marte să-i ajungă din urmă, pentru a trece dincolo cam în același timp cu ei. Dar dacă ar fi fost așa, ordinul nu i-ar fi aparținut lui Ashford. O gândire diplomatică nu putea avea decât Pa.

După toate probabilitățile, doar motorul principal nu putea încetini suficient de mult, iar viteza lor era maximumul pe care îl puteau oferi propulsoarele de manevră.

Bull nu era prea îngrijorat de forțele terestre. Ele negociaseră acordul și aveau civili la bord. Pe de altă parte, chiar dacă se considera a fi în misiune științifică, escorta navelor marțiene era explicit militară, iar până să intre Pământul în joc erau dispuși să găurească *Behemoth* astfel încât să le iasă tot aerul.

Prea mulți oameni cu prea multe obiective și fiecare dintre ei se temea să nu fie împușcat în spate. Dintre toate modalitățile de a-l întâlni pe extraterestrul cvasidivin care crease protomolecula, aceasta era cea mai stupidă, cea mai periculoasă și, după părerea lui Bull, cea mai umană.

Trecerea dură de fapt un timp măsurabil, enorma masă a lui *Behemoth* lunecând prin Inel în câteva secunde. Un zgomot ciudat, ceva între un sunet de flaut și un mormăit, străbătu întreaga navă, iar Bull, în cușeta de accelerație de la biroul serviciului de securitate, așteptând dezastrul iminent, simți cum i se face pielea de găină pe brațe și pe gât. Verifică pe rând imaginile oferite de ecranele de supraveghere ca un tată modern care face turul casei pentru a vedea dacă ferestrele sunt toate închise, iar copiii în siguranță în paturile lor. Imagini din Eros îi torturau mintea: spirale negre de filamente care

acopereau coridoarele; trupuri răsucindu-se, destrămându-se și devenind altceva fără să moară în timpul procesului; acea strălucire a licuricilor albaștri a cărei natură nu reușise încă s-o explice nimeni. Cu fiecare nou ecran, se aștepta să descopere *Behemoth* în aceeași lumină, iar de fiecare dată când nu se întâmpla asta, trecea temător la următorul ecran de supraveghere.

Se conectă pe senzorii externi. Obiectul de un albastru luminos aflat în centrul unei sfere de anomalii pe care computerele de bord o interpretau ca fiind de aproximativ aceeași dimensiune ca Inelul. Porți deschizându-se către Dumnezeu știe unde.

— Habar n-am ce naiba căutăm aici, rosti el abia șoptit.

— *A-chatté-men,* frate, spuse Serge, palid la față, de la biroul lui.

O cerere de conexiune apăru pe terminalul portabil al lui Bull, alerta roșie din partea conducerii superioare. Cu o teamă care îi punea parcă un nod în gât, Bull acceptă conexiunea. Pe ecran apăru Sam.

— Hei, spuse ea, cum devine chestia asta cu să-acționăm-ca-și-cum-am-fi-în-luptă, dar fără să părăsim cușetele de accelerație? M-aș bucura dacă te-ai liniști suficient de mult pentru a ne asigura că nava nu se face bucăți.

— Ați primit semnale de alarmă?

— Nu, recunoscu Sam. Dar tocmai am dus *Behemoth* într-o regiune a spațiului în care sunt valabile alte legi ale fizicii și alte chestii, știi? Ceea ce mă face să vreau să arunc o privire.

— Sunt opt nave care vin chiar în spatele nostru, spuse Bull. Abține-te până vom vedea cum evoluează lucrurile.

Sam zâmbi într-un mod care exprima perfect iritarea pe care i-o provoca bărbatul.

— Uneori reușești să fii îngrozitor de paternalist. Știi asta?

O nouă alertă apăru în apropierea feței ei. Un mesaj de prioritate superioară venea pe sistemul de comunicații. De la *Rosinanta.*

— Sam, am primit ceva. Vorbim mai târziu.

— O să stau aici, pe cușeta mea, fără să fac nimic, spuse ea.

Comută pe mesajul care tocmai venise. Era o transmisiune generală. O centuriană fixa obiectivul camerei; cu părul negru prins la spate într-un fel care îi dădu lui Bull impresia că sudase

ceva înainte să înceapă transmisiunea, urmând să se întoarcă la treaba ei de îndată ce va fi terminat mesajul.

„... Nagata, ofițer executiv în *Rosinanta.* Vreau să spun foarte clar că transmisiunea anterioară prin care revendicam dreptul de proprietate asupra Inelului nu a fost adevărată. Sistemul de comunicații ne-a fost piratat și n-am mai avut acces la el. Sabotorul de la bord a mărturisit, iar la încheierea acestei transmisii voi atașa un fișier cu toate dovezile pe care le avem despre adevăratul făptaș al acestor infracțiuni. De asemenea, includ o scurtă prezentare documentară despre ceea ce am descoperit de când ne aflăm aici, realizată de Monica Stuart și echipa sa. Repet: căpitanul Holden nu a fost mandatat de nimeni să revendice proprietatea asupra Inelului, nici n-a intenționat asta. Niciunul dintre noi n-a participat în vreun fel și nici n-a știut despre bomba din *Seung Un* sau din orice altă navă. Am venit aici doar pentru a transporta și sprijini o echipă de documentariști și nu reprezentăm nicio amenințare intenționată pentru orice altă navă”.

Serge mormăi, deloc convins.

— Crezi că l-au ucis?

— Pentru a-l împiedica pe Jim Holden să apară în fața camerei? L-au ucis ori l-au legat, spuse Bull.

Era o glumă, dar ascundea o îndoială. De ce anunțul nu a fost făcut chiar de căpitanul *Rosinantei*?

„Nu vom preda nava, dar vom invita la bord inspectori pentru a verifica cele declarate, cu următoarele condiții. În primul rând, inspectorii vor trebui să se conformeze regulilor de bază ale securității...”, spunea centuriana.

Apărură încă când avertizări de comunicare, toate venind din nave diferite. Toate transmisii generale. Dacă zburau în gura unei vaste inteligențe extraterestre malefice, Dumnezeule mare, în cele din urmă aveau să se ia la harță.

„... inacceptabil. Cerem predarea imediată a navei *Tachi* și a tuturor celor care însoțesc...”

„... ce confirmare puteți oferi că...”

„... James Holden neîntârziat, pentru a fi interogat. Dacă afirmațiile dumneavoastră se verifică, vom...”

„... repetarea mesajului. Vă rugăm să confirmați și să clarificați activitatea extravehiculară, *Rosinanta.* Pe cine aveți la bord și încotro se îndreaptă?”

Bull afișă datele sistemului de senzori și începu o baleiere atentă a zonei din jurul navei lui Holden. Îi luă o jumătate de minut pentru a-l repera. Un singur costum AEV, cu propulsie autonomă, care se îndepărta de navă, îndreptându-se spre structura albastră strălucitoare din centrul sferei. Bull înjură. Cinci minute mai târziu, secundul din *Rosinanta* vorbi din nou, confirmându-i cele mai grave suspiciuni.

„Sunt Naomi Nagata”, spuse ea, „ofițer executiv și căpitan în funcție al navei *Rosinanta.* Căpitanul Holden nu este deocamdată disponibil pentru a răspunde la întrebări, pentru a se întâlni cu reprezentanți sau pentru a se preda în custodia cuiva. El este…” Naomi coborî privirea. Bull nu-și dădu seama dacă era vorba de teamă, jenă sau câte puțin din amândouă. Centuriana trase adânc aer în piept și continuă: „Este pe cale să se apropie de baza de la mijlocul zonei lente. Avem motive să credem că a fost… chemat acolo”.

Râsul lui Bull îi atrase atenția lui Serge. Acesta ridică mâna, semnul centurian corespunzător intenției de a pune o întrebare. Bull clătină din cap.

— Încercam doar să mă gândesc în ce fel ne-am putea afla într-o situație mai rea, zise el.

•

Ashford insista să se întâlnească în persoană, așadar, deși Bull ordonase ca toți membrii echipajului care n-au de îndeplinit sarcini esențiale să rămână pe cușetele lor, el însuși pluti până la lift și se îndreptă spre puntea de comandă.

Echipajul lucra în surdină. Fiecare post jongla cu telemetria, comutări de semnale și date culese de senzori, deși practic nu se întâmpla nimic. Doar entuziasmul cerea ca totul să se desfășoare cu concentrare, seriozitate și în tensiune. Entuziasmul, pentru a nu ceda fricii. Monitoarele erau reglate pentru un afișaj tactic, Pământul în albastru, Marte în roșu, *Behemoth* în portocaliu, iar artefactul din centrul sferei, în verde-închis. Inelul de deșeuri era marcat în alb. Și mai erau două puncte aurii: unul pentru *Rosinanta,* care devansa cu mult celelalte nave, și altul pentru căpitanul ei. Scara era atât de mică, încât Bull putea vedea formele navelor mai mari, pătrățoase și masive, în stilul structurilor concepute pentru deplasarea în vid. Universul, redus la dimensiunile unui nod mai mic decât Soarele, și totuși nemaipomenit de vast.

Iar în acea bulă de tenebre, mister și frică, două puncte potrivite – unul albastru și celălalt roșu – se apropiau treptat de micul Holden auriu. Schifuri ale flotelor, nu cu mult mai mari decât o cușetă destul de largă atașată de extremitatea unui propulsor cu fuziune. Bull călătorise cu astfel de aparate cu mult timp în urmă, încât părea să fi fost într-o altă existență, dar dacă închidea ochii putea să simtă și acum vibrațiile propulsoarelor transmise prin blindaj. Unele lucruri nu le-ar fi uitat în veci.

— Cât timp va dura să adunăm o forță echivalentă? întrebă Ashford.

Bull își frecă bărbia cu palma și ridică din umeri.

— Cât timp ar dura să ne întoarcem la Tycho?

Ashford se înroși la față.

— Nu gust umorul dumneavoastră, domnule Baca. Pământul și Marte au lansat echipe de interceptare împotriva nelegiuitului James Holden. Dacă nu avem o forță proprie acolo, vom părea slabi. Ne aflăm aici pentru a ne asigura că APE rămâne egala planetelor interioare și vom face asta cu orice preț. Clar?

— E clar, domnule.

— Deci cât va dura?

Bull se uită la Pa. Fața ei păstra o expresie prudent neutră. Știa răspunsul la fel de bine ca el, dar nu avea de gând să-l spună. Lăsa această sarcină ingrată în seama pământeanului.

— Este cu neputință, spuse Bull. Fiecare schif transportă șase pușcași marini complet echipați pentru luptă. Auto-blindaj. Probabil din clasa Goliath pentru marțieni, Reaver pentru pământeni. În orice caz, nu am nimic pe măsură. Iar soldații dinăuntrul acelor costume s-au antrenat în fiecare zi, ani la rând, exact pentru acest tip de luptă. Am doar o mână de instalatori înarmați cu puști de asalt pe care i-aș putea îmbarca într-o navetă.

Peste puntea de comandă se așternu tăcerea. Ashford își încrucișă brațele.

— Instalatori. Cu puști de asalt. Așa ne vedeți, domnule Baca?

— Nu pun la îndoială curajul sau dedicarea oricărui membru al echipajului. Sunt convins că orice echipă am trimite acolo ar fi dispusă să-și dea viața pentru cauză. Bineînțeles, asta nu ar dura mai mult de cincisprezece secunde și n-am de gând să ne trimitem oamenii într-o asemenea misiune.

Concluziile nespuse pluteau în aer la fel de ușor ca ei. „Tu ești căpitanul. Poți da ordin, însă vei suporta consecințele. Și vor ști că pământeanul ți-a spus ce se va întâmpla”. Ochii mijiți ai lui Pa priveau în altă parte.

— Îți mulțumesc, domnule Baca, spuse Ashford. Ești liber.

Bull salută, se întoarse și se propulsă spre ascensor. În spatele lui, membrii echipajului prezenți pe puntea de comandă începură să vorbească din nou, dar nu la fel de tare. Probabil că fuseseră luați la rost de îndată ce Bull plecase, doar pentru că se aflaseră în încăpere când Ashford fusese pus în încurcătură. Existau puține șanse să trimită pe cineva acolo, nucleu, bază, ce-o fi fost. Bull nu pricepea cum ar fi putut să acționeze mai bine, prin urmare, consideră că obținuse o victorie.

În timp ce se întorcea la postul său, consultă fișierul difuzat de *Rosinanta.* Sabotorul părea să recunoască. Bull auzise destule mărturisiri false pentru a recunoaște semnele, iar aceasta nu le avea. După aceea, în schimb, totul se transformă într-un basm de adormit copiii. O femeie misterioasă care manipula guverne și civili, gata să ucidă zeci de oameni și să riște viața altor câteva mii pentru... a obține ce? Ca James Holden să treacă prin Inel, ceea ce tocmai făcuse?

Imaginea pe care acuzatul o construise părea sculptată în gheață. Nimeni nu adăugase culoare. Bull dădu o tentă măslinie pielii și-i înnegri părul, însă chipul nu-i păru cunoscut. Juliette Mao. Nu fusese prima persoană infectată de protomoleculă, dar înaintea ei toți ceilalți fuseseră aruncați, într-un fel sau altul, într-o autoclavă. Ea fusese sămânța de cristal pe care Eros o folosise pentru a se crea pe sine, pentru a crea Inelul. Deci cine putea afirma că ea nu rătăcea ici și colo angajând trădători și plasând bombe?

Când trăiești printre miracole, totul pare plauzibil. O armă extraterestră fusese ascunsă pe orbita lui Saturn timp de miliarde de ani. Devorase mii de oameni, deturnând mecanismele vitale ale corpurilor lor pentru propriile scopuri. Construise o gaură de vierme într-un fel de sferă bântuită. Dacă toate acestea erau posibile, atunci totul era posibil.

Lui Bull nu-i venea să creadă.

Întors la birou, verifică situația. Schiful Flotei pământene plecase prea repede, încercând să-l devanseze pe cel al marțienilor. Zona lentă îl prinse însă, iar schiful plutea în derivă

spre inelul de resturi. Toți oamenii din interior probabil muriseră. Schiful marțian își continua drumul, însă Holden avea să ajungă la structură înainte ca ei să-l prindă din urmă. Era păcat, într-un fel. Marțienii fuseseră dintotdeauna cei agresivi. Șansele ca Holden să poată fi interogat de cineva păreau a fi destul de mici.

Bull își mușcă buzele, în timp ce în minte i se învălmășeau idei pe jumătate formate. Holden nu avea să fie interogat, dar asta nu însemna că nimeni nu avea să fie. Își verifică codurile de securitate. Ashford nu-i blocase accesul la comunicațiile prin fascicul de laser. Potrivit regulamentului, ar fi trebuit să discute despre asta cu Ashford sau cel puțin cu Pa, dar amândoi erau foarte ocupați în clipa de față. Iar dacă ideea lui funcționa, cu greu ar fi putut să-i critice inițiativa, deoarece ar fi obținut o monedă de schimb.

Secundul din *Rosinanta* apăru pe ecran.

— Cu ce te pot ajuta, *Behemoth*?

— Aici Carlos Baca. Sunt șeful securității. Aș vrea să vă vorbesc despre posibilitatea de a vă scăpa de o problemă cu care vă confruntați.

Femeia își ridică sprâncenele, scuturând din cap de parcă încerca să alunge somnul. Avea o față inteligentă.

— Am multe probleme în clipa asta, spuse Naomi. La care dintre ele te referi?

— Aveți la bord un grup de civili, dintre care unul este arestat. Marte afirmă în continuare că folosiți un aparat care le aparține. Pământul se întreabă dacă nu ați amplasat o bombă la bordul uneia dintre navele sale. L-aș putea lua în custodie pe acuzat, iar celorlalți civili le-aș oferi un loc mai sigur decât le-ați putea asigura voi.

— Potrivit ultimelor știri, APE a fost singura forță care ne-a luat la țintă.

Avea un zâmbet frumos. Prea tânără pentru el, dar cu zece ani în urmă n-ar fi ezitat s-o invite la cină.

— Ceea ce nu vă pune în fruntea listei mele.

— Vina îmi aparține, spuse Bull. Dar nu se va repeta.

Se alese cu un chicotit drept răspuns, dar fără urmă de veselie. Venea din partea cuiva care străbătuse iadul.

— Știți, aveți foarte multe probleme și un grup de oameni la bord care nu fac parte din echipaj. Trebuie să le asigurați securitatea, ceea ce ar însemna o grijă în plus. Îi trimiteți aici și

toată lumea va înțelege că nu încercați să împiedicați contactul cu aceste persoane. Și, dintr-odată, oamenii vor crede mult mai ușor că nu aveți nicio legătură cu explozia de la bordul lui *Seung Un*.

— Cred că am depășit stadiul gesturilor de bunăvoință.

— Consider că gesturile de bunăvoință constituie singura șansă pe care o aveți de a evita o promovare pe câmpul de luptă, spuse Bull. Au fost trimiși ucigași după căpitanul tău. Profesioniști. Aici nu mai gândește nimeni așa cum trebuie. Noi doi am putea începe să liniștim spiritele. Să acționăm ca niște adulți responsabili. Iar dacă o facem noi, poate o vor face și ceilalți. Nu-i nevoie să mai fie ucis nimeni.

— Slabe speranțe.

— Este singura speranță pe care o am. Nu ai nimic de ascuns și o poți demonstra. Dovedește-o tuturor.

Naomi ezită douăzeci de secunde.

— Bine. Poți să-i iei.

Capitolul 22

Holden

— Uau, își spuse Holden, chiar nu vreau să fac asta.

Ecoul cuvintelor îi răsună în interiorul căștii, luptându-se doar cu fâșâitul slab al radioului.

— Am încercat să te conving să renunți, răspunse Naomi cu o voce ce reușea cumva să fie intimă, chiar echilibrată și distorsionată de difuzoarele miniaturale ale costumului.

— Scuză-mă, nu credeam că asculți.

— Ah, făcu ea. Ironie…

Holden își smulse privirea de la sfera care creștea tot mai mult, spre care se îndrepta, și se întoarse să dea de *Rosinanta* în spatele său. Însă o văzu abia când Alex acționă un propulsor pentru direcționare, iar un con de abur diafan reflectă o parte din strălucirea albăstruie a sferei. Echipamentul îl informă că *Rosi* se afla la mai bine de treizeci de mii de kilometri depărtare – de două ori mai mult decât cea mai mare distanță care putea despărți doi oameni aflați pe Pământ – și se îndepărta tot mai mult. Iar el se afla aici, într-un costum blindat pentru vid, cu un echipament AEV de unică folosință cu o autonomie de propulsie de cinci minute. Folosise un minut pentru a accelera deplasarea spre sferă. Avea să mai folosească unul pentru a încetini când va ajunge acolo. Îi rămânea, așadar, suficient timp pentru a se întoarce la *Rosi* după ce va fi terminat.

Optimism manifestat în speranța de a conserva delta-v-ul[2].

Nave din cele trei flote începuseră să pătrundă prin poartă chiar înainte să-și fi început călătoria. *Rosi* era acum protejată de ele doar de limita de viteză absolută a zonei lente și se îndepărta încet chiar sub limita respectivă pentru a se distanța cât mai mult de flote. Terenul lor de joacă era o sferă cu un diametru de un milion de kilometri, chiar fără a risca să depășească zona marcată de porți. Acestea aveau aproape cincizeci de mii de kilometri de spațiu gol între ele, însă ideea de

---

[2] Delta-v (impuls de viteză) măsoară impulsul necesar pentru schimbarea traiectoriei unei nave spațiale în timpul unei manevre orbitale. (n.tr.).

a ieși din zona lentă și de a intra în acel vid lipsit de stele îi făcea lui Holden părul măciucă. El și Naomi conveniseră să apeleze la această manevră doar în ultimă instanță.

Câtă vreme nimeni nu putea trage o rachetă balistică, *Rosi* nu avea de ce să-și facă griji cu cele cinci sute de mii de trilioane de kilometri pătrați pe care-i avea la dispoziție.

Holden se întoarse folosind două jeturi de propulsie de un sfert de secundă și făcu o evaluare a distanței până la sferă. Mai avea câteva ore. Propulsarea timp de un minut la care apelase la începerea călătoriei îl lansase într-o deplasare lentă, astronomic vorbind, iar *Rosi* aproape că se oprise înainte de plecarea lui. Nu ar fi avut suficientă putere în echipamentul AEV pentru a se opri dacă nava l-ar fi aruncat la viteza maximă din zona lentă.

În față, suspendată în mijlocul acelor tenebre lipsite de stele, sfera albastră aștepta.

Așteptase două miliarde de ani să pătrundă cineva prin poarta sa specială, dacă cercetătorii aveau dreptate în privința perioadei în care Phoebe fusese capturată de Saturn. Dar în ultima vreme, ciudățeniile legate de protomoleculă și de Inel îi dădeau lui Holden sentimentul tulburător că poate toate presupunerile care se făcuseră cu privire la originea și scopul ei erau eronate.

Protogen botezase protomolecula și hotărâse că era un instrument capabil să redefinească semnificația ființei umane. Jules-Pierre Mao o considerase un fel de armă. Ucidea oameni, deci era o armă. Însă radiația ucidea oameni, iar un aparat cu raze X utilizat în scopuri medicale nu era considerat armă. Holden avea impresia că erau toți asemenea unor maimuțe ce se jucau cu un cuptor cu microunde. Apeși un buton și în interior se aprinde o lumină, deci este o lumină. Dacă apeși alt buton și-ți bagi mâna înăuntru, te arde, deci este o armă. Înveți să deschizi și să închizi ușa, devine un loc în care poți ascunde lucruri. Fără a înțelege nicicând la ce poate fi folosit efectiv și, probabil, fără a dispune măcar de structura mentală necesară pentru a-ți da seama. Nicio maimuță nu a reușit vreodată să încălzească un *burrito* înghețat.

Deci maimuțele se aflau în această situație, lovind cutia strălucitoare și făcând presupuneri în legătură cu funcționarea ei. Holden își putea spune că în cazul său cutia ceruse să fie

lovită, dar chiar și așa totul se reducea la numeroase ipoteze. Miller părea o ființă umană, *fusese* cândva om, așa că era ușor să crezi despre el că ar avea motivații umane. Miller încerca să comunice. Voia ca Holden să știe sau să facă ceva. Dar la fel de probabil – poate chiar mai probabil – era că Holden antropomorfiza ceva mult mai ciudat.

Își imagină că ajunge în stație, iar Miller îi spune: „James Holden, tu și numai tu din întregul univers ai compoziția chimică adecvată pentru a alimenta gaura de vierme!”, îndesându-l apoi într-un utilaj pentru a fi transformat în carburant.

— Totul e în regulă? întrebă Naomi ca răspuns la chicoteala lui.

— Încă mă gândesc la cât de stupidă e chestia pe care o fac. De ce nu te-am lăsat să mă convingi să renunț?

— Se pare că ai făcut-o, dar ți-a luat vreo două ore ca să-ți dai seama. Vrei să venim să te luăm?

— Nu. Dacă renunț acum, nu voi mai avea niciodată curaj să încerc iar, spuse Holden. Care e situația la voi?

— Flotele au trecut cu vreo douăzeci și patru de nave, cele mai multe grele. Alex și-a dat seama cum ar putea regla propulsia torpilelor pentru a atinge viteza-limită, dar fără a o depăși. Ceea ce înseamnă că și celelalte nave fac la fel. Până acum nu a tras nimeni în noi.

— Poate declarațiile tale privind nevinovăția mea au avut efect?

— Probabil. Două aparate mici s-au desprins de flotă și se îndreaptă spre tine pe un curs de interceptare. Potrivit lui *Rosi,* sunt schifuri de debarcare.

— La naiba, trimit pușcași marini după mine?

— Au atins viteza-limită, însă *Rosi* spune că ar trebui să ajungi la stație înainte să te prindă din urmă. Dar nu cu mult înainte.

— La naiba. Sper să existe o posibilitate de acces.

— Au pierdut aparatul Națiunilor Unite. Celălalt este marțian. Cine știe, poate au adus-o pe Bobbie. S-ar putea asigura ca ceilalți să fie drăguți cu tine.

— Nu, spuse Holden oftând, ăștia vor fi mereu supărați pe mine.

Vestea că era urmărit de pușcași marini îi stârni o mâncărime la ceafă. Însă faptul că se afla într-un costum spațial nu făcea

decât să mai adauge un element pe lista lui deja lungă de probleme imposibil de rezolvat.

— Din categoria veștilor bune, echipa Monicăi va fi evacuată în *Behemoth.*

— Niciodată nu ți-a plăcut de ea.

— Nu prea mult, așa este.

— De ce?

— Treaba ei este să dezgroape lucruri vechi, spuse Naomi pe un ton a cărui gingășie aproape că-i masca îngrijorarea. Iar dezgroparea unor lucruri vechi duce la astfel de mizerii.

•

Când Holden avea nouă ani, Rufus, labradorul familiei, a murit. Era deja un câine adult când se născuse Holden, așa că îl cunoștea pe Rufus doar ca pe un pachet de iubire mare, negru și bălos. Făcuse primii pași ținându-se cu pumnul său micuț de blana câinelui. Ceva mai târziu, când abia începuse să meargă în picioare, alerga prin ferma lor din Montana având-l ca babysitter doar pe Rufus. Holden iubise câinele cu intensitatea pe care numai copiii și câinii o împărtășesc.

Dar când avea nouă ani, Rufus avea cincisprezece și era bătrân pentru un câine atât de mare. Mergea mai încet, încetase să mai alerge cu Holden, abia reușind un mers grăbit pentru a-l ajunge din urmă. Treptat, nu a mai putut decât să meargă alene. A încetat să mai mănânce. Iar într-o seară s-a prăbușit în apropierea unui radiator și a început să gâfâie din greu. Mama Elise îi spusese că Rufus probabil nu va trece cu bine noaptea și, chiar dacă ar fi reușit, trebuia să-l cheme pe veterinar a doua zi dimineață. Printre lacrimi, Holden a jurat să rămână alături de câinele său. În primele două ore i-a ținut capul în poală și a plâns, în timp ce Rufus se chinuia să respire și, din când în când, dădea încet din coadă.

În a treia oră, în ciuda voinței și a gândurilor bune, Holden a început să se plictisească.

A fost o lecție pe care nu a uitat-o niciodată. Oamenii nu au o energie emoțională inepuizabilă. Oricât de intensă ar fi o situație, oricât de puternice sentimentele, este imposibil să te afli la nesfârșit într-o stare emoțională extremă. În cele din urmă obosești și vrei să se termine totul.

În primele ore ale deplasării spre stația albastră, Holden fusese cuprins de venerație văzând imensitatea spațiului gol și

lipsit de stele din jur. Îi era frică de posibilele intenții ale protomoleculei în privința lui, îi era frică de pușcașii marini care îl urmăreau, îi era teamă că făcuse o alegere greșită și că va ajunge la stație, dar nu va găsi nimic. Însă cel mai mult îl înfricoșa gândul că nu-i va mai vedea niciodată pe Naomi și pe cei din echipaj.

Dar după patru ore de singurătate în costumul spațial, până și frica dispăruse. Voia doar să se termine totul.

Cu negrul infinit și neștirbit din jurul lui și având drept în față singura pată de lumină provenind de la sfera albastră, îi venea ușor să se simtă ca într-un tunel imens, deplasându-se încet spre ieșire. Mintea umană nu se simțea în largul ei cu spațiile infinite. Voia pereți, orizonturi, limite. Le-ar fi creat dacă ar fi trebuit.

Un țiuit al costumului îl avertiză că era timpul să-și schimbe rezerva de oxigen. Scoase o rezervă din plasa din chingi fixată de echipamentul AEV și o branșă la racordul costumului. Afișajul HUD-ului urcă din nou până la patru ore și se opri. Data viitoare când va trebui să schimbe rezerva de oxigen se va afla în stație sau în custodia pușcașilor marini.

Într-un fel sau altul, nu avea să mai fie singur, ceea ce era o ușurare. Se întrebă ce-ar fi gândit mamele sale despre toate astea, dacă ar fi fost de acord cu alegerile pe care le făcuse, cum ar fi putut aranja să aibă un câine pentru copiii lor, de vreme ce Naomi nu putea să trăiască în fundul puțului gravitațional. Atenția începu să-i rătăcească, apoi și mintea.

•

Holden se trezi când alarma bâzâi violent și câteva secunde bătu cu mâna spațiul gol, încercând s-o oprească. Deschise ochii cârpiți de somn și văzu avertizarea de proximitate ce strălucea pe afișajul HUD. Reușise cumva să doarmă până când stația se afla la doar câțiva kilometri.

La distanța aceea, se contura ca un perete metalic albastru ușor curbat, emanând propria lumină interioară. Nu se declanșă nicio alarmă de radiații, prin urmare, indiferent ce o făcea să strălucească, echipamentul considera că nu era ceva periculos. Programul de zbor scris de Alex se derula într-un colț al afișajului HUD, efectuând numărătoarea inversă până în momentul în care Holden trebuia să inițieze propulsarea pentru decelerarea de un minut. Gesturile făcute cu mâna la trezire îl

antrenaseră într-o ușoară mișcare de rotație, iar programul de zbor îi cerea să-i permită să facă corecțiile de traiectorie. Având deplină încredere în Alex în ceea ce privește navigația, Holden autoriză costumul să se ocupe automat de coborâre.

După câteva jeturi rapide de gaz comprimat, se îndreptă spre tenebre, cu sfera în spate. Urmă o activare de un minut a propulsorului pentru a-l încetini până la jumătate de metru pe secundă, pentru a coborî pe suprafața stației. Căpitanul activă magneții cizmelor, fără să știe dacă îi vor fi de ajutor sau nu – sfera părea să fie din metal, dar asta nu însemna mare lucru –, și făcu o întoarcere la o sută optzeci de grade.

Zidul albastru strălucitor era la mai puțin de cinci metri distanță. Holden își flexă genunchii, pregătindu-se pentru impact și sperând să absoarbă suficientă energie pentru a nu fi respins de suprafața stației. Distanța scădea, fiecare secundă durând prea mult și trecând prea repede. Cu numai un metru înainte de impact conștientiză că-și ținea respirația și expiră îndelung.

— Acum e acum, spuse Holden ca pentru sine.

— Hei, șefu', se auzi Alex într-un potop de paraziți.

Înainte ca Holden să răspundă, suprafața sferei se deschise ca o diafragmă și-l înghiți.

•

După ce trecu prin portal în interiorul sferei, Holden coborî pe podeaua ușor curbată a unei încăperi de forma unei cupole inversate. Albastrul metalic al pereților era asemănător celui de pe exteriorul sferei. Interiorul părea acoperit cu mușchi, iar luminițe intermitente dădeau impresia că este înconjurat de licurici. Echipamentul indica o atmosferă rarefiată, constituită în principal din compuși benzenici și neon. Diafragma din tavan se închise din nou, suprafața plana nelăsând niciun semn că ar fi existat vreodată o deschizătură.

Miller stătea la câțiva metri de locul unde coborâse Holden, costumul său gri mototolit și pălăria *pork pie* părând deopotrivă banale și exotice în cadrul extraterestru. Lipsa aerului respirabil nu părea să-l deranjeze câtuși de puțin.

Holden își îndreptă genunchii, surprins să simtă ceva ca o rezistență gravitațională. Era obișnuit cu gravitația indusă de rotație și cu cea de propulsie, precum și cu atracția naturală a unui puț gravitațional. Propulsorul din spate era greu, dar cumva

diferit. Avea impresia că-l apasă ceva venind de sus, nu de jos, dinspre sol.

— Hei, șefu', repetă Alex cu o urmă de îngrijorare în glas.

Miller ridică o mână într-un gest care ar fi vrut să spună *nu-mă-lua-în-seamă.* O permisiune mută de a răspunde acordată lui Holden.

— Recepționat, Alex. Dă-i drumul.

— Sfera tocmai te-a înghițit, spuse Alex. Ești bine acolo?

— Mda, totul e în regulă. Dar m-ai apelat înainte să intru. Ce se întâmplă?

— Voiam doar să te previn că echipajul se apropie destul de repede. Va ajunge în cel mult cinci minute.

— Îți mulțumesc pentru raport. Sper ca Miller să nu-i lase să intre.

— Miller? se mirară Alex și Naomi în același timp.

Tânăra urmărise probabil dialogul lor.

— Vă anunț când o să știu mai multe, răspunse Holden.

Și scoase un mormăit când reuși să-și dea jos echipamentul AEV, care căzu la pământ cu un zgomot surd.

Era ciudat.

Holden activă difuzoarele externe ale costumului și strigă:

— Miller?

Își auzi sunetul vocii, care se repercuta în toată încăperea. Atmosfera nu ar fi trebuit să fie suficient de densă pentru asta.

— Salut, răspunse Miller.

Glasul lui nu era înăbușit de costumul spațial, de parcă s-ar fi aflat împreună pe puntea lui *Rosi.* Detectivul dădu încet din cap, iar chipul său trist de baset se schimonosi, afișând ceva asemănător unui zâmbet.

— Mai vin și alții. Sunt de-ai tăi?

— Nu, nu-s de-ai mei, răspunse Holden. Trebuie să fie schiful plin cu pușcași marini de pe Marte care vin să mă aresteze. Sau poate doar să mă împuște. E complicat.

— Ți-ai făcut prieteni fără mine, spuse Miller pe un ton batjocoritor și amuzat.

— Ce mai faci? întrebă Holden. Pari mai coerent decât de obicei.

Miller dădu scurt din umeri, în stil centurian.

— Ce vrei să spui?

— De obicei, când vorbim, parcă ajunge la mine numai jumătate de semnal.

Sprâncenele bătrânului detectiv se ridicară a mirare.

— M-ai mai văzut până acum?

— Când și când, de vreun an încoace.

— Păi, chestia asta e destul de tulburătoare, spuse Miller. Dacă vor să te împuște, ar fi mai bine s-o luăm din loc.

Miller păru să pâlpâie, dispărând și reapărând în apropierea zidurilor ce păreau acoperite cu mușchi. Holden îl urmă, luptându-se cu senzația neplăcută de a nu avea greutate și totodată de a cântări o tonă. Apropiindu-se, observă spiralele în mușchii ce acopereau pereții. Mai văzuse ceva asemănător prin locurile unde fusese protomolecula, dar aici era luxuriant. Complex, bogat și profund. O undă vastă părea să se propage prin zid ca o piatră aruncată într-un iaz. Deși avea propriul circuit închis de aer, Holden simți un miros ce aducea a coajă de portocale și a ploaie.

— Hei, strigă Miller.

— Scuză-mă, zise Holden. Ce-i?

— Ar fi mai bine să mergem.

Mortul arătă spre ceea ce părea a fi un fald în ciudatul strat de mușchi, dar când Holden se apropie, văzu o fisură în spate. La margini, deschizătura părea moale precum carnea și ceva o făcea să strălucească. Lăcrima.

— Unde mergem?

— Mai în adânc, spuse Miller. De vreme ce suntem aici, ar trebui probabil să facem ceva. Trebuie totuși să-ți spun că ai curaj, nu glumă.

— De ce? întrebă Holden, iar mâna îi alunecă pe perete.

Un strat de mâzgă se lipi de degetele costumului său.

— Pentru că ai venit aici.

— Tu mi-ai spus să vin. Tu m-ai adus. Julie m-a adus.

— Nu vreau să vorbesc despre ce s-a întâmplat cu Julie.

Holden îl urmă pe Miller în tunelul îngust. Pereții erau lipicioși, organici. Parcă se târa printr-o peșteră adâncă sau prin gâtul unui animal uriaș.

— Cu siguranță vorbele tale au mai mult sens decât de obicei.

— Aici există instrumente, spuse Miller. Nu sunt… nu sunt cum trebuie, dar măcar există.

— Asta înseamnă că mai poți spune ceva enigmatic, dispărând apoi într-un nor de licurici albaștri?

— Probabil.

Miller închise subiectul, așa că Holden îl urmă câteva zeci de metri prin tunel până la un cot, iar celălalt îl conduse într-o încăpere mult mai mare.

— Ăăă… uau, reuși el să spună.

Deoarece podeaua din prima încăpere și din tunelul care pornea din ea fuseseră permanent înclinate în jos, crezuse că se deplasa lateral chiar sub învelișul stației. Or, nu putea să fie așa, pentru că încăperea în care dădea tunelul avea un tavan mult mai înalt. De la tunel, spațiul se întindea la dimensiunile interiorului unei catedrale, pe câteva sute de metri. Pereții se înclinau spre interior formând un tavan boltit care în centru se înălța la douăzeci de metri de la podea. Risipite prin încăpere, aparent aleatoriu, se aflau coloane de doi metri în diametru, făcute parcă din sticlă albastră cu nervuri negre. Coloanele aveau o lumină pulsatoare, iar fiecare pulsație era însoțită de o vibrație subsonică pe care Holden o simțea în oase și în dinți. Totul dădea o senzație de putere enormă, stăpânită cu grijă. Un gigant care murmura.

— La naiba, spuse el în cele din urmă, când își mai veni în fire. Am dat de belea, nu-i așa?

— Mda, zise Miller. N-ar fi trebuit să vii.

Traversă încăperea, iar Holden se grăbi să-l ajungă din urmă.

— Stai puțin, spuse el. Am crezut că vrei să vin aici.

Miller înconjură ceva care, de departe, semăna cu o statuie albastră înfățișând o insectă, însă care de aproape se dovedi a fi o încâlceală masivă de membre metalice și protuberanțe, ca un utilaj de construcții pliat pe el însuși. Holden încercă să-i găsească rostul, dar nu reuși.

— De ce-ai crede așa ceva? întrebă Miller în timp ce mergea. Nu știi ce se află *aici.* Uși și colțuri. Să nu te duci niciodată la locul unei crime până nu te asiguri că nu este cineva care așteaptă să te doboare. Mai întâi trebuie să verifici camera. Dar poate avem noroc. Deocamdată. Însă nu te-aș sfătui să mai faci o dată treaba asta.

— Nu înțeleg.

Ajunseră într-un loc în care podeaua era acoperită de ceea ce păreau niște cili sau tulpini de plante ce se unduiau ușor în

bătaia unui vânt inexistent. Miller înconjură zona. Holden avu grijă să facă la fel. Pe măsură ce înaintau, un roi de licurici albaștri țâșni din vegetația care acoperea solul și se înălță până la o deschizătură în tavan, pe unde dispăru.

— Deci era bordelul ăla fără autorizație din sectorul XVIII. Ne-am dus acolo gândind că vom sălta cincisprezece-douăzeci de persoane. Poate mai multe. Când am ajuns, locul era curățat complet, spuse Miller. Dar nu pentru că aflaseră de venirea noastră. Loca Greiga auzise de locul ăla și-și trimisese băieții să curețe. Ne-a luat o săptămână să găsim cadavrele. Potrivit medicilor legiști, fuseseră împușcați de două ori în cap în timp ce-și serveau ultima ceașcă de cafea. Dacă am fi fost puțin mai rapizi, am fi nimerit în toiul scandalului. Nimic nu-i mai rău decât să deschizi ușa unor puști care intenționează să facă rapid un ban din prostituție și care, în loc de asta, dau peste o echipă de ucigași organizată acolo pentru a-i întâmpina.

— Și ce legătură are treaba asta?

— Locul ăsta este la fel, spuse Miller. Ar fi trebuit să fie ceva. O mulțime de ceva. Ar fi trebuit să fie… la naiba, nu-mi găsesc cuvintele. Un imperiu. O civilizație. O casă. Mai mult decât o casă, un *stăpân.* În schimb, există o grămadă de uși încuiate și lumini comandate de un temporizator. Nu vreau să dai buzna în mijlocul chestiei ăsteia.

— Ce dracu’ vrei să spui? se răsti Holden. Tu, sau protomolecula, sau Julie Mao sau cine-oi fi, ai pus totul la cale. Treaba, atacul, totul.

Asta îl făcu pe Miller să se oprească-n loc. Se întoarse, încruntat.

— Băiete, Julie a murit. *Miller* a murit. Eu sunt doar mașina pentru găsirea lucrurilor pierdute.

— Nu înțeleg. Dacă nu tu ai făcut asta, atunci cine?

— Ei, vezi, *aceasta*-i o întrebare bună, din mai multe puncte de vedere, în funcție de ce înțelegi prin „asta”.

Miller înălță capul asemenea unui câine care detectează un miros neobișnuit purtat de vânt.

— Prietenii tăi sunt aici. Ar trebui să mergem.

Se îndreptă cu un pas mai rapid spre peretele îndepărtat al încăperii.

— Pușcașii marini, zise Holden. Îi poți opri?

— Nu. Nu protejez nimic. Îi pot spune stației că reprezintă o amenințare, însă ar avea consecințe.

Holden simți groaza ca o lovitură în stomac.

— Pare nașpa.

— Nu va fi bine. Haide. Dacă vrem să facem treaba asta, trebuie să le-o luăm înainte.

Coridoarele și pasajele se lărgeau și se îngustau, intersectându-se și îndepărtându-se unul de altul asemenea vaselor de sânge ale unui organism uriaș. Proiectoarele costumului lui Holden păreau aproape pierdute în vasta întunecime, iar pâlpâirile albăstrii ale licuricilor veneau în valuri și dispăreau din nou. De-a lungul drumului trecură pe lângă mai multe construcții cu forme de insecte de un albastru metalic.

— Ce sunt astea? întrebă Holden arătând spre un model deosebit de impozant și cu o înfățișare amenințătoare, în timp ce treceau pe lângă el.

— Ceea ce ar trebui să fie, răspunse Miller fără să se întoarcă.

— Oh, genial, deci ne-am întors la enigme, nu-i așa?

Miller se răsuci la o sută optzeci de grade, cu o privire îngrijorată, apoi dispăru. Holden se întoarse și el.

În celălalt capăt al imensei încăperi, o siluetă ieșea din tunel. Holden mai văzuse tipul ăla de armură. Un auto-blindaj de pușcaș marin marțian, deopotrivă eficient și amenințător.

Nu exista nicio scăpare. Oricine purta acest gen de costum îl putea ajunge fără niciun efort. Holden își reglă costumul pe o frecvență deschisă.

— Hei, sunt aici. Haideți să ne lămurim puțin, spuse el, după care se îndreptă spre grup.

Ca la comandă, toți cei opt pușcași își ridicară brațul drept și începură să tragă. Holden se pregătea să moară chiar în clipa în care o parte din creierul lui știa că încă nu-i venise vremea. De la distanța la care se aflau, proiectilele de mare viteză l-ar fi lovit într-o fracțiune de secundă. Ar fi murit cu mult înainte să audă sunetul împușcăturilor.

Auzi trosnetul rapid și asurzitor al armelor, însă nu fu atins.

Un nor cenușiu difuz se formă în fața pușcașilor. Când aceștia încetară să mai tragă, norul se îndepărtă spre pereții încăperii. Gloanțe. Se opriseră la câțiva centimetri de țevile armelor, iar acum erau îndepărtate, la fel ca obiectele din afara stației.

Pușcașii marini se grăbiră să traverseze încăperea în fugă, iar Holden încerca să scape. Erau extraordinari în felul lor, cu puterea letală a costumelor stăpânită în urma anilor de antrenament, ajungând să-și transforme mișcările într-un fel de dans. Chiar și fără arme, erau în stare să-l facă bucățele. O singură lovitură cu armura aceea i-ar fi rupt fiecare oscior și i-ar fi făcut mațele terci. Singura șansă a lui Holden era să se distanțeze de ei, dar nu avea cum.

Aproape că nu văzu mișcarea când s-a produs. Era concentrat asupra marțienilor, asupra pericolului pe care-l cunoștea. Observă în mod conștient că una dintre chestiile cu forme de insecte începuse să se miște abia în momentul în care pușcașii se întorseseră spre ea.

Mișcările ființei extraterestre erau rapide și sacadate, ca un mecanism de ceasornic care avea doar viteză maximă și oprire completă. Cu un țăcănit, se îndreptă spre pușcași scuturându-se la fiecare pas și se ridică mai înaltă decât ei cu aproape o jumătate de metru.

Soldații intrară în panică asemenea oamenilor antrenați să înfrunte violența. Doi începură să tragă, însă cu aceleași rezultate ca înainte. Un altul activă o comandă, iar la brațul armurii sale apăru o țeavă mai mare. Holden se grăbi să evite confruntarea. Era convins că marțienii urlau în armurile lor, dar nu avea acces la frecvența lor. Țeava mare se făcu albă când la gura ei apăru o străfulgerare, iar un proiectil metalic mare cât pumnul lui Holden despică atmosfera ciudată.

O grenadă.

Monstrul cu mișcări sacadate nu o luă în seamă, apropiindu-se și mai mult de pușcași, iar grenada se rostogoli și explodă la picioarele lui de insectă. Creatura extraterestră avu o mișcare scurtă de recul, apendicele sale măturând aerul și scuturând praful de pe membrele ei secționate ca un nor de spori fungici. Covorul de mușchi străluci de tăciuni portocalii în locul unde fusese ars de explozie.

Peste tot în jurul pușcașilor apărură vreo zece alte statui extraterestre. De data asta se deplasau mai repede. Înainte să reacționeze, pușcașul care lansase grenada fu ridicat ușor de la sol și făcut bucăți. Sângele stropea aerul, rămânând în suspensie prea mult timp înainte să revină la sol, gândi Holden cu indiferență. Pușcașii supraviețuitori începură să bată în

retragere, cu armele îndreptate spre creaturile extraterestre care se aruncau asupra omului mort. Sub privirile lui Holden, pușcașii se retraseră în tunelul îndepărtat. Se regrupau.

Creaturile extraterestre se năpustiră asupra tovarășului lor rănit și-l sfâșiară, măcelărindu-l de parcă le era dușman, la fel ca pușcașii marini. Apoi, după ce-l terminară, cinci monștri se opriră în locul în care se produsese explozia. Se cutremurară, rămaseră nemișcați, se cutremurară din nou, apoi împroșcară peste locul ars un jet subțire de mâzgă galben-opac. Holden simți deopotrivă fascinație și repulsie văzând mușchiul înghițind substanța aceea și refăcându-se de parcă nu fusese distrus nicicând. Ca și cum atacul nu avusese loc niciodată.

— Consecințe, spuse Miller alături de el, cu un glas obosit.

— Ei… l-au transformat pe nenorocit în mâzga aia?

— Mda, așa au făcut, confirmă Miller. A căutat-o cu lumânarea. Individul ăla s-a bucurat să folosească lansatorul de grenade? Pur și simplu a ucis o grămadă de oameni.

— Ce? Cum?

— A învățat stația că ceva care se mișcă la fel de repede ca o minge de baseball ar putea constitui o amenințare.

— Se va răzbuna?

— Nu. Doar se va proteja mai bine. Va reevalua tot ceea ce poate fi considerat periculos. Va prelua controlul asupra tuturor navelor care ar putea pune probleme.

— Ce înseamnă asta, mai exact?

— Înseamnă o zi foarte proastă pentru o mulțime de oameni. Când te încetinește, înseamnă că nu e blândă.

Holden simți că-i îngheață inima.

— *Rosi*…

O expresie de tristețe, poate chiar de compasiune, străbătu o clipă chipul detectivului.

— Poate. Nu știu, spuse Miller ridicând din umeri cu părere de rău. Într-un fel sau altul, tocmai au murit o mulțime de oameni.

Capitolul 23

Melba

Julie o salvase. Nu exista alt mod de a privi situația.

Prizonierul lui Holden dezvăluise totul. Odată descoperit, Cohen spusese tot ce știa, adăugând și imaginea pe care o furase. Melba o putea analiza pe terminalul ei portabil: portretul unei tinere ca o sculptură în gheață. Nu știa că sunetistul luase datele când se întâlniseră, dar ar fi trebuit să-și dea seama că o va face. Privind retrospectiv, greșeala era evidentă.

Ar fi trebuit să înceteze urmărirea. Oamenii aflați la putere văzuseră probabil imaginea, ridicaseră din umeri și o aruncaseră în spațiu. Doar că totul fusese însoțit de o interpretare greșită. Este Julie Mao, spusese Holden – și asta văzuse toată lumea. Diferențele evidente pentru ea deveniseră invizibile pentru alții. Se așteptau să vadă protomolecula infectând, amenințând și înviind morții, așa că asta și vedeau.

Se străduise ca nimeni să nu observe asemănările. Se întâlnise cu Cohen pe Pământ, unde gravitația îi împovăra. Cu *Thomas Prince,* care se apropia deja de limita de viteză specifică Inelului, nu exista o forță de accelerare. Obrajii ei păreau mai plini, iar chipul rotund. Pe atunci avea părul desfăcut, așa că acum și-l prinse la spate cu o panglică. Imaginea nu avea culoare, drept care folosi puțin machiaj pentru a-și modifica forma ochilor și a buzelor. O transformare radicală ar fi atras atenția, așa că nu exageră. Poate că nici nu ar fi trebuit să-și ia toate aceste precauții.

Avea un program încărcat în *Thomas Prince.* Voiau s-o pună la treabă, să-i pună pe toți la treabă ca pe sclavi. Ei însă nu-i păsa. Platformele de serviciu și căile de acces nu aveau să reprezinte probleme. Nimeni nu știa de prezența Clarissei Mao. Avea să evite cât mai mult zonele aglomerate ale navei și întotdeauna ar fi putut să-i ceară unuia dintre ceilalți tehnicieni să-i aducă de la depozit o bucată de țeavă sau orice altceva avea nevoie.

Iar în timpul liber își va construi arsenalul.

Deocamdată nu putea ajunge la Holden. Era aproape amuzant. S-a străduit atât de mult să-l facă să pară un megaloman lipsit de remușcări, după care l-a lăsat să se descurce singur, iar el s-a autointitulat ambasador de facto al întregii rase umane. Julie l-a păcălit și pe el. Cu puțin noroc, va muri într-un schimb de focuri sau va fi ucis de protomoleculă. Își concentrase eforturile asupra distrugerii dovezii nevinovăției lui Holden. Nu avea să fie greu.

Rosinanta își începuse activitatea ca o corvetă de escortă a navei de luptă *Donnager.* Nava fusese atent proiectată și avea o construcție solidă, dar ultima revizie avusese loc în urmă cu câțiva ani. Slăbiciunile din apărare erau simple: ușile calei din apropierea reactorului fuseseră distruse și reparate, prin urmare, aproape sigur nu mai erau la fel de solide. Sasul de la proră fusese construit cu un soft ușor de piratat; adevăratele nave marțiale ar fi fost automat revizuite și modernizate, dar se poate ca Holden să fi fost neglijent.

Principala speranță era sasul. Își procurase un emițător cu rază mică de acțiune conceput pentru detectarea problemelor sasurilor nefuncționale. Dacă asta nu reușea, forțarea ușilor calei era mai dificilă. Spera să facă rost de ceva exploziv, însă la bordul navei *Thomas Prince* tot ce ținea de muniție era supravegheat îndeaproape. Pe lista echipamentelor apărea o jumătate de costum înzestrată cu exoschelet. S-ar fi potrivit peste pieptul și brațele ei – nu era proiectat pentru picioare –, iar cu un suflai de tăiat pentru efectuarea unei breșe inițiale probabil că ar fi putut să îndoaie suficient de mult placa blindajului încât să se strecoare înăuntru. De asemenea, echipamentul era destul de mic și ușor de transportat, iar cârdul ei de acces era de un nivel destul de ridicat pentru ca sistemul informatic să-i permită să ia unul.

Odată ajunsă la bord, avea să fie simplu. Îi ucidea pe toți, supraîncărca reactorul și distrugea nava prefăcând-o în atomi. Și cu puțin noroc, va reînvia astfel suspiciunile legate de bomba din *Seung Un*. Dacă reușea, bine. Dacă nu, mare pagubă!

Singura problemă era să ajungă acolo și să aștepte, ca toți ceilalți, să afle ce se întâmpla în stație.

•

Visa când s-a produs catastrofa.

În visul ei, se plimba pe un câmp din apropierea unei școli. Știa că școala era cuprinsă de flăcări, că trebuia să găsească o cale de a intra. Auzea sirenele aparatelor de pompieri, însă formele lor întunecate nu se zăreau nicăieri pe cer. Erau oameni prinși înăuntru și trebuia să ajungă la ei. Să-i elibereze sau să-i împiedice să iasă.

Era pe acoperiș și cobora printr-o gaură. Fumul o învăluia, dar putea încă să respire deoarece fusese imunizată împotriva flăcărilor. Se întindea în jos, abia atingând cu vârfurile degetelor barele de prindere fixate pentru contracararea gravitației prea scăzute. Își dădu seama că cineva o ținea de încheietura mâinii, sprijinind-o în timp ce se îndrepta spre întuneric și foc. Ren. Nu se putea uita la el. Tristețea și sentimentul de vină creșteau și se prăbuși într-un bar cu lumină albăstruie în care cușetele de accelerație luaseră locul meselor. În penumbra din jur, cupluri serveau cina, discutau și făceau dragoste. Bărbatul din fața ei era și Holden, dar și tatăl ei. Încerca să vorbească, să spună că nu dorea să facă asta. Bărbatul o prinse de umeri, apăsând-o în gelul moale. Pentru o clipă se temu că avea să se urce pe ea, dar își duse pumnii la piept și se trezi în sunetul alarmelor; picături de sânge pluteau în aerul din jur.

Durerea din corpul ei era atât de profundă și de inexplicabilă, încât nu simți suferința, ci doar sentimentul că ceva nu este în regulă. Tuși, aruncând prin încăpere un jet de picături de sânge. Credea că, într-un fel, își declanșase în somn glandele false, că doar ea avea o problemă, însă alarmele navei îi dădeau de înțeles că era ceva mai grav. Își căută terminalul portabil, dar nu era în tocul lui. Îl văzu plutind la o jumătate de metru de ușă. O ruptură în formă de stea în carcasa de rășină indica locul în care ceva lovise destul de tare pentru a se rupe. Indicatorul accesului la rețea era roșu. Nu exista semnal. Sistemul căzuse.

Melba se propulsă spre ușă și declanșă ciclul de deschidere.

Femeia moartă care plutea pe coridor avea brațele întinse în față și părul i se unduia asemenea unei persoane înecate. Partea stângă a feței avea o formă ciudată, mai moale, mai umflată și mai albastră decât ar fi trebuit. Avea ochii pe jumătate deschiși, iar vasele sparte îi colorau albeața într-un roșu-deschis. Melba se propulsă pe lângă cadavru. Mai departe pe coridor, o sferă de sânge de dimensiunea unei mingi de

fotbal plutea încet spre admisia de aer, fără vreun semn al provenienței sale.

Pe coridoarele mai largi dinspre mijlocul navei era mai rău. Corpuri pluteau la fiecare ușă, la fiecare pasaj. Tot ce nu era fixat în podea plutea acum pe lângă pereți, aruncat spre proră. Pereții gri-deschis erau acoperiți cu adâncituri, în locurile unde se izbiseră terminale portabile, instrumente și capete. În aer se simțea miros de sânge, dar și un alt iz, mai profund și mai intim.

În afara bufetului, trei soldați foloseau spumă de etanșare pentru a lipi cadavrele de pereți, eliberând astfel căile de acces. În condițiile unei gravitații normale, ar fi fost stivuite ca niște bușteni.

— Nu ai pățit nimic? întrebă unul dintre ei.

Melba avu nevoie de o secundă până să-și dea seama că femeia vorbea cu ea.

— Sunt bine. Ce s-a întâmplat?

— Dracu' știe… Ești tehnician de întreținere, nu? întrebă femeia pe un ton sec.

— Da. Melba Koh. Elecrochimist.

— Ți-ai putea mișca fundul la controlul mediului, Koh. Cred că au nevoie de tine acolo.

Melba dădu din cap, ceea ce îi produse o ușoară mișcare de rotație, însă femeia o stabiliză prinzând-o cu o mână.

Nu se aflase niciodată în mijlocul unei bătălii sau la locul unui dezastru natural. Cel mai aproape fusese de un uragan care lovise São Paulo când avea opt ani, iar tatăl ei își adăpostise familia într-un refugiu al corporației. Văzuse pagubele mai mult din imaginile rețelelor de știri decât pe viu. *Thomas Prince* era o scenă ruptă din iad. Se intersectă cu grupuri de oameni care lucrau frenetic, dar peste tot pluteau cadavre și muribunzi. Picături de sânge și bucăți din plastic formau nori acolo unde vârtejurile reciclatoarelor le amestecau de-a valma. La zero *g,* sângele se acumula în plăgi și nu se curăța. Orice inflamație era mai gravă. Plămânii se umpleau mult mai ușor cu fluid. Oricât de mulți muriseră deja, în curând aveau să moară și alții. Dacă nu s-ar fi aflat în cușeta ei de accelerație, ar fi fost izbită de perete cu șase sute de metri pe secundă, ca toți ceilalți. Nimeni nu ar fi supraviețuit unui asemenea impact.

Nu a rămas prea mult timp pe puntea unde se afla controlul mediului. Cea mai mare parte a muncii ei, cu Stanni și Soledad,

fusese legată de circuitele energetice. Sistemele de aer și de apă aveau tehnicienii lor, specialiști mai bine plătiți decât cei din echipa Melbei. Arhitectura incintelor făcea ca totul să fie aproape, fără a se crea înghesuiala din *Cerisier.* Plutea cu un sentiment de ușurare, de parcă atingerea obiectivului era o realizare în sine. Ca și cum îi conferea un anumit control.

Aerul mirosea a ozon și a păr ars. Un tânăr, cu chipul acoperit de vânătăi negre-albăstrii, era lipit de un perete cu o frânghie și doi electromagneți. Flutura ceva asemănător cu o mătură având la capăt o plasă masivă din țesătură, ca o uriașă paletă de muște. Culegea sângele din aer și un strat gros de lacrimi îi îneca ochii, orbindu-l.

— Hei, tu! Cine dracu' ești?

Melba se întoarse. Bărbatul purta o uniformă a Flotei. Respira greu, ceea ce o făcu să se gândească la o hemoragie internă. Piciorul drept îi era prins cu un plasture gonflabil, iar laba piciorului se învinețise.

— Melba Koh. Electrochimist civil în *Cerisier.*

— Cine-i superiorul tău direct?

— Mikelson este supraveghetorul grupului meu, răspunse încercând să-și amintească numele bărbatului. Îl întâlnise o singură dată și n-o impresionase prea mult.

— Eu sunt Nikos, spuse omul cu piciorul rupt. Acum lucrezi pentru mine. Haide, îi zise și se îndepărtă propulsându-se mai grațios decât părea să fie posibil.

Ea îl urmă puțin prea repede, așa că trebui să se apuce de o bară de prindere pentru a nu-l izbi în spate. O conduse, printr-un pasaj lung, în sectorul tehnic. În dreptul unui perete era un ansamblu impresionant de foi metalice și ceramice, de-a lungul căruia se găseau avertizări scrise în opt limbi. Semne de arsură formau cercuri pe placa exterioară, iar aerul duhnea a plastic ars și a încă ceva. O gaură largă de șaizeci de centimetri îi străpungea mijlocul. Un corp uman se afla încă înăuntru, reținut de niște schije metalice.

— Știi ce-i asta, Koh?

— Tratarea aerului.

— Este unitatea principală de tratare a aerului, spuse bărbatul de parcă n-o auzise. Și avem o problemă al dracului de mare. Procesorul secundar încă arde, iar unitățile terțiare ne vor asigura alimentarea timp de șapte ore. Toți cei din echipa mea

sunt făcuți bucăți sau morți, deci va trebui să repari chestia asta. Ai înțeles?

„Nu pot s-o fac”, gândi Melba. „Nu sunt cu adevărat tehnician în electrochimie. Nu știu cum să fac asta”.

— O să… să-mi iau instrumentele.

— Hai, dă-i drumul. Dacă găsesc pe cineva care te poate ajuta, ți-l trimit.

— Ar fi bine. Dar cu tine ce-i? Ești în regulă? Poți da o mână de ajutor?

— Ia ghici… Bazinul zdrobit, poate ceva mai grav prin abdomen. Mai am puțin și leșin, zise Nikos rânjind. Dar sunt pe amfetamine și mă descurc. Hai, dă-i drumul.

Melba se propulsă. Avea un nod în gât și-și simțea mintea încetinind. Suprastimulare. Șoc. Își croi drum prin carnaj și resturi de tot felul până în zona de depozitare, unde se aflau cutiile cu scule din *Cerisier.* Cardul îi permise să le deschidă. Una era distrusă, iar ceea ce rămăsese dintr-un set de testare a punții plutea în aer, cioburi ceramice verzi și bucăți de sârme aurii. Ren era acolo, cutia lui de instrumente transformată în sicriu fiind deplasată, în ciuda clemelor electromagnetice. Pentru o clipă, Melba fu copleșită de visul în care îi apăruse incendiul. Se întrebă dacă nu cumva dormea și acum, dacă nu cumva valul morții era pur și simplu o parte a tenebrelor din mintea ei. Puse mâna pe cutia lui Ren, așteptându-se parcă să-l audă bătând din interior. O cuprinse brusc amețeala și simți că se prăbușește împreună cu nava, că avea să cadă peste ea. Că o va zdrobi. Tot sângele și toată teroarea, fiecare cadavru țintuit locului pentru a nu pluti la întâmplare, totul începuse aici. Fiecare păcat pe care îl făcuse, înainte și după aceea, își avea rădăcinile în oasele de sub mâna ei.

— Oprește-te, spuse ea. Oprește totul.

Își luă cutia cu scule, cea adevărată, și se grăbi să ajungă în sectorul tehnic, la unitatea de tratare a aerului distrusă. Nikos mai găsise două persoane, un bărbat în haine civile și o femeie mai în vârstă în uniforma Flotei.

— Ești Koh? întrebă femeia. Bine, apucă-l de picioare.

Melba își puse cutia cu instrumente pe punte și activă magneții, după care înaintă prin gaură în procesorul atmosferic. Aparatul fusese desprins din locaș, ceea ce-i lăsa cadavrului ceva mai mult spațiu. Melba prinse țesătura pantalonilor

mortului la nivelul coapselor și se sprijini de peretele metalic al unității.

— Gata? întrebă bărbatul.

— Gata.

Femeia numără descrescător de la trei, iar Melba trase. Pentru o clipă, crezu că trupul rigid nu va ieși, dar apoi ceva se rupse, iar vibrațiile produse ajunseră până la mâinile ei. Cadavrul se desprinse, alunecând liber.

— Un punct pentru băieții buni, spuse Niko din celălalt capăt al sectorului.

Fața îi devenise cenușie, fusese pe moarte. Femeia ar fi vrut ca el să se ducă la una dintre infirmerii, dar probabil că erau copleșite de situație. Putea să moară aici, la datorie, sau acolo, așteptând să se ocupe cineva de el.

— Scoateți-l de aici. Fixați-l undeva, să nu ne trezim cu el plutind înapoi.

Melba dădu din cap, se prinse mai bine și se lansă pe o traiectorie care avea să-i ducă în peretele opus. Partea din spate a craniului cadavrului fusese zdrobită și era aproape plată, însă moartea survenise atât de rapid, încât nu era prea mult sânge. Ajunsă la perete, Melba îl fixă cu un jet de spumă și-l sprijini o clipă până se prinse. Fața mortului era aproape de a ei. Îi putea vedea firele de păr pe care le ratase când se bărbierise. Ochii căprui privind în gol. Îi veni dintr-odată să-l sărute, însă respinse impulsul, dezgustată.

După uniformă, fusese ofițer. Probabil locotenent. Melba prinse între degete cardul alb de identitate al bărbatului. Nu era locotenent. Era locotenent-comandor. Locotenent-comandor Stepan Arsenau, care n-ar fi trecut nicicând prin Inel dacă nu ar fi făcut-o pentru ea. Care nu ar fi murit aici. Încercă să se simtă vinovată, dar nu era nici locul, nici timpul să se gândească la el. Văzuse deja prea mult sânge.

Brusc, o voce din adâncurile minții sale îi șopti încet: „Sunt convinsă că ar fi obținut un echipament AEV”. Melba clipi. Mintea ei părea să-și fi recăpătat deplina limpezime. Se uită în jur, în timp ce ultimele rămășițe din vis sau delir se estompau. Avea acces la echipamentul necesar. Nava era cuprinsă de haos. Aceasta era ocazia pe care o așteptase. Scoase de pe șnur cardul lui Arsenau și-l strecură în buzunar, apoi se uită în jur, cu o privire nervoasă.

Nu observase nimeni.

Melba își umezi buzele.

— Îmi trebuie ceva să sparg asta, spunea tânărul. Capul șurubului s-a rupt. Nu reușesc să-l scot.

Femeia mai în vârstă aruncă o înjurătură și se întoarse spre Melba.

— Ai ceva ca să rezolvăm problema?

— Nu aici, răspunse Melba, dar știu unde pot găsi ceea ce ne trebuie.

— Hai, mișcă-te. Nu vrem să ne sufocăm aici.

— Bine. Până atunci, faceți ce puteți. Mă întorc imediat, minți ea.

Capitolul 24

Anna

Dintre studiile teologice, escatologia fusese dintotdeauna domeniul cel mai puțin atractiv pentru Anna. Când era întrebată despre Armagedon, le spunea enoriașilor că Dumnezeu însuși se arătase destul de circumspect în privința acestui subiect, deci nu era prea bine să-și facă griji. Credința că Dumnezeu va face ce este mai bun evitând să se răzbune împotriva celor răi ar trebui să fie cel mai puțin convingător motiv pentru a-l venera.

De fapt, Anna fusese întotdeauna într-un dezacord profund cu majoritatea interpretărilor futuriste și milenariste. Nu neapărat cu teologia în sine, deoarece ipotezele legate de semnificația reală a profețiilor referitoare la sfârșitul lumii erau la fel de bune ca ale altora. Dezacordul ei era legat în primul rând de nivelul bucuriei resimțite la gândul distrugerii celor răi, bucurie ce se strecura uneori în învățături. Asta era valabil mai ales pentru unele secte milenariste, a căror literatură abunda în descrieri apocaliptice. Imagini ale unor oameni speriați care fugeau de o soartă înspăimântătoare fără formă care pârjolea lumea în urma lor, în timp ce credincioșii infatuați – adepții adevăratei religii, bineînțeles – urmăreau dintr-un loc sigur carnajul dezlănțuit de Dumnezeu. Anna nu înțelegea cum putea cineva să vadă un asemenea episod altfel decât ca pe o tragedie.

Și-ar fi dorit să le poată arăta *Thomas Prince.*

Citea când s-a întâmplat totul. Își pusese terminalul portabil pe piept, sprijinit de o pernă, și-și ținea mâinile încrucișate la ceafă. O alarmă pe trei tonuri anunță o alertă de mai multe *g,* dar era prea târziu. Deja era strivită atât de tare în cușeta de accelerație, încât simțea plasticul soclului chiar și prin cei douăzeci de centimetri de gel de atenuare a impactului. Părea că nu se mai termină, dar probabil nu dură mai mult de câteva secunde. Terminalul îi alunecă de pe piept, devenind dintr-odată mai greu decât Nami, ultima dată când își luase fiica în brațe. Aparatul îi lăsă o dâră vineție de-a lungul pieptului și o lovi în bărbie destul de tare încât să-i crape pielea. Perna i se izbi în

abdomen de parcă era un sac cu nisip de zece kilograme, iar gura i se umplu de gustul acidului gastric.

Dar cel mai rău era cu durerea de umeri. Brațele îi fuseseră izbite în spate și strivite de cușetă, dislocându-se pe moment. După trecerea acelor secunde interminabile de decelerare, articulațiile reveniră la loc cu o durere chiar mai intensă decât atunci când fuseseră dislocate. Gelul cușetei, comprimat dincolo de specificațiile sale, nu-i preluase corpul așa cum ar fi trebuit. În schimb, își reveni brusc la forma anterioară, trimițând-o cu încetinitorul spre tavanul cabinei. Încercând să-și pună mâinile în față, durerea îi străpunse umerii, drept care își continuă mișcarea, lovind în cele din urmă tavanul cu fața. Bărbia lăsă o pată de sânge pe spuma acoperită cu material textil.

Anna era o persoană blândă. Nu se implicase niciodată într-o luptă. Nu avusese niciodată un accident grav. Cea mai îngrozitoare durere pe care o simțise vreodată fusese la naștere, însă endorfinele aproape i-o șterseseră din memorie. Dar atâtea șocuri simultane și atâtea răni în locuri diferite o năuciră, copleșind-o cu un soi de mânie fără țintă. Nu era corect ca o persoană să fie rănită atât de rău. Ar fi vrut să strige la cușeta de accelerație care o trădase lăsând să se întâmple așa ceva, să lovească tavanul pentru că o izbise în față, chiar dacă nu dăduse un pumn niciodată în viața ei și abia își putea mișca brațele.

Când reuși în cele din urmă să se miște fără s-o ia cu amețeală, ieși să ceară ajutor, însă descoperi că pe coridor situația era cu mult mai rea.

Doar la câțiva metri de ușa ei, un tânăr fusese zdrobit. Arăta de parcă un uriaș răuvoitor l-ar fi călcat în picioare, izbindu-l apoi cu călcâiul. Băiatul nu numai că era strivit, ci și sfâșiat și răsucit în așa hal încât abia mai putea fi luat drept om. Sângele stropise podeaua și pereții, iar picături roșii pluteau în jurul cadavrului ca niște ornamente macabre de Crăciun.

Anna strigă după ajutor. Drept răspuns, cineva strigă cu o voce gâlgâită, plină de durere. Cineva aflat mai departe pe coridor. Anna se împinse cu precauție în tocul ușii de la camera ei și se îndreptă în direcția de unde se auzea vocea. Două cabine mai încolo, un alt bărbat era pe jumătate în afara cușetei de accelerație și pe jumătate înăuntru. Probabil se ridica în momentul în care se produsese decelerarea, așa că de la bazin

în jos totul îi era contorsionat și rupt. Partea de sus a torsului se afla încă pe cușetă, iar el își agita încet brațele spre ea, chipul său fiind o mască a durerii.

— Ajută-mă, spuse el, după care tuși eliminând o sferă de sânge amestecat cu mucus care se îndepărtă în aer ca o minge în roșu și verde.

Anna se deplasă în sus suficient de mult pentru a împinge în panoul de comunicații încastrat fără a-și folosi umărul. Dar toate luminile erau cele despre care li se spusese că se aprind în cazul unei pene de curent. Nimic altceva nu părea să funcționeze.

— Ajută-mă, repetă bărbatul.

Vocea îi era mai slabă, un hârâit afectat și mai mult de lichidul din gură. Anna îl recunoscu pe Alonzo Guzman, celebrul poet sud-american, foarte apreciat la Națiunile Unite și un favorit al secretarului general, după cum îi spusese cineva.

— O să te ajut, spuse ea fără a încerca măcar să-și oprească lacrimile care o orbiră dintr-odată. Își șterse ochii cu ajutorul umărului și continuă: Lasă-mă să caut pe cineva. Sunt rănită la brațe, dar găsesc eu pe cineva.

Omul începu să plângă încet. Anna se întoarse pe coridor propulsându-se cu degetele de la picioare, traversând carnajul pentru a găsi pe cineva care să nu fie rănit.

Milenariștii nu înfățișau niciodată în ilustrațiile lor partea asta.

Le plăceau scenele cu dreapta răzbunare divină asupra omenirii păcătoase. Le plăcea să-i înfățișeze pe cei aleși la adăpost de orice pericol, urmărind cu încântare felul în care se aducea lumii dovada că avuseseră dreptate. Dar nu înfățișau nicicând consecințele. Nu arătau niciodată oameni plângând, zdrobiți și murind învăluiți de propriile lor fluide. Tineri transformați în grămezi de carne roșie. O tânără tăiată în două, deoarece trecea printr-o trapă chiar în momentul producerii catastrofei.

Acesta era Armagedonul. Așa arăta. Sânge, carne sfâșiată și strigăte de ajutor.

Anna ajunse la o intersecție de coridoare și simți cum forțele o părăsesc. Rănile o dureau prea tare pentru a mai putea continua deplasarea. Iar în toate cele patru direcții, podeaua și pereții coridoarelor erau maculate de urmele unor morți violente. Era prea mult. Timp de câteva minute, se lăsă purtată în spațiul gol, după care se apropie ușor de un perete și se lipi

de el. O mișcare. Nava se deplasa. Foarte lent, dar suficient cât s-o împingă în perete. Se îndepărtă de el și pluti din nou. Deci fără accelerație.

Anna își dădu seama că interesul pe care îl manifesta față de mișcările relative ale navei nu era de fapt decât un subterfugiu al minții, în încercarea de a-și abate atenția de la spectacolul din jur, și începu din nou să plângă. Gândul că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată acasă din această călătorie se abătu asupra ei. Pentru prima dată de când ajunsese în apropierea Inelului, văzu un viitor în care n-o mai ținea în brațe pe Nami. Nu-i mai mirosea părul. Nu o mai săruta pe Nono, nici nu se mai urca într-un pat călduț alături de ea, strângând-o la piept. Durerea provocată de gândul că nu va mai avea parte de tandrețe era mai rea decât oricare dintre suferințele fizice pe care le îndurase. Nu-și șterse lacrimile care-i încețoșau din nou privirea. Era mai bine așa. Nu-și dorea să vadă nimic din ce era aici.

Tresări când ceva o prinse din spate obligând-o să se întoarcă, așteptându-se să asiste la un nou spectacol de groază.

Era Tilly.

— Oh, slavă Domnului, spuse femeia îmbrățișând-o pe Anna suficient de tare încât să-i stârnească noi valuri de durere în umeri. Am fost în camera ta și am văzut sânge pe pereți. Nu erai acolo și chiar în fața ușii era cineva mort…

Incapabilă s-o strângă în brațe, Anna își lipi obrazul de fața lui Tilly, care o îndepărtă la o lungime de braț, dar fără să-i dea drumul.

— Ești bine? întrebă ea uitându-se la tăietura din bărbia Annei.

— Fața mi-e în regulă. Doar o mică tăietură. Însă m-am rănit la mâini. Abia le pot mișca. Trebuie să mergem după ajutor. Alonzo Guzman e în camera lui și e rănit, foarte grav. Știi ce s-a întâmplat?

— Încă n-am găsit pe nimeni care să știe, zise Tilly rotind-o pe Anna mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, cercetând-o cu un ochi critic. Mișcă-ți mâinile. Bine. Îndoaie coatele. Nu sunt dislocați, spuse ea după ce-i palpă umerii.

— Cred că au fost pentru o clipă, zise Anna după geamătul de durere pe care i-l smulse atingerea lui Tilly. Și mă doare tot corpul. Dar trebuie să ne grăbim.

Tilly dădu din cap și-și trase jos de pe umăr un rucsac roșu cu alb. Când îl deschise, Anna văzu că era plin cu zeci de pachete din plastic marcate cu un text cu caractere mici și negre. Tilly scoase câteva, le citi, după care le puse înapoi. După mai multe încercări, desfăcu ambalajul de trei mici fiole pentru injecție.

— Ce-i asta? întrebă Anna.

Drept răspuns, Tilly îi injectă pur și simplu conținutul celor trei fiole.

Dintr-odată, Anna fu cuprinsă de euforie. Umerii n-o mai dureau. Nu o mai durea *nimic.* Chiar și teama că nu-și va revedea familia părea o problemă îndepărtată și minoră.

— Dormeam când s-a întâmplat, spuse Tilly aruncând fiolele goale în trusa de prim ajutor. Dar când m-am trezit, mă simțeam de parcă fusesem călcată de un motostivuitor. Cred că toate coastele îmi erau dislocate. Abia puteam respira. Așa că am luat pachetul ăsta din dulapul cu medicamente pentru situații de urgență din camera mea.

— Nu m-am gândit să mă uit acolo, zise Anna, surprinsă că n-o făcuse.

Își amintea vag că fusese dezorientată din cauza durerii, dar acum se simțea *excelent.* Mai bine ca oricând. Și cu simțurile ascuțite la maximum. Conștientă pe deplin. Fusese o prostie din partea ei să nu se gândească la kitul de urgență. Aceasta fiind, la urma urmei, o urgență. Și-ar fi plesnit o palmă peste frunte pentru că fusese atât de proastă. Tilly o ținea din nou de brațe. De ce făcea asta? Aveau treabă. Trebuiau să-i găsească pe medici și să-i îndrume spre cabina poetului.

— Hei, puștoaico, zise Tilly, durează o secundă pentru ca primul flux de adrenalină să se calmeze puțin. Mi-a luat un minut întreg încercând să resuscitez o grămadă de terci roșu până să-mi dau seama cât de drogată eram.

— Ce-i asta? întrebă Anna mișcându-și capul dintr-o parte în alta, ceea ce o făcea să perceapă neclar trăsăturile chipului celeilalte.

Tilly ridică din umeri.

— Presupun că amfetamine și analgezice pentru uz militar. Ți-am dat și un antiinflamator. De ce nu?

— Ești doctoriță? întrebă Anna, uimită de inteligența ei.

— Nu, dar pot citi instrucțiunile de pe ambalaj.

— Bine, încuviință Anna dând din cap cu o mină serioasă. Bine.

— Să mergem să găsim pe cineva care știe ce se întâmplă, spuse Tilly trăgând-o după ea pe coridor.

— Iar după aceea va trebui să-i găsesc pe-ai mei.

— Se poate să-ți fi dat prea mult. Nono și Nami sunt acasă, la Moscova.

— Nu, vorbeam de *ai mei.* Congregația mea. Chris, celălalt tip și fata din Flotă. E furioasă, dar cred că pot vorbi cu ea. Trebuie să-i găsesc.

— Mda… S-ar putea să-ți fi mărit puțin doza. Dar îi vom găsi. Hai mai întâi să căutăm ajutor.

Anna se gândi la poet și simți că lacrimile amenințau să revină. Dacă era tristă, poate că exaltarea inițială declanșată de droguri se mai disipa. Pentru o clipă descoperi că-l regretă.

Tilly se opri în fața unui plan al punții afișat pe perete. Se afla chiar în apropierea unui panou inactiv de utilizare a rețelelor. Desigur, navele militare trebuiau să le aibă pe amândouă, gândi Anna. Erau proiectate, ținându-se cont că sistemele nu vor mai funcționa în caz de avarie. Și acest gând o întristă. O porțiune difuză a conștiinței sale recunoștea acel *montagne russe* emoțional în care se afla purtată de droguri, dar nu putea să facă nimic. Începu din nou să plângă.

— Postul serviciului de securitate, spuse Tilly atingând un loc pe hartă, după care o trase pe Anna după ea pe coridor.

După două cotituri ajunseră într-o mică încăpere plină de oameni, arme și computere care păreau să mai funcționeze. Un bărbat de vârstă mijlocie cu păr grizonant și o expresie sumbră le ignoră în mod evident. Celelalte patru persoane din încăpere erau mai tinere, dar la fel de puțin interesate de sosirea lor.

— Mai întâi deschideți 35C, le spuse bărbatul mai în vârstă celor doi tineri care pluteau în stânga lui, indicând în același timp ceva pe o hartă. Sunt vreo doisprezece civili acolo.

— Să trimitem o echipă medicală de urgență? întrebă un tânăr.

— Nu e disponibilă niciuna, iar bucătăria nu are cușete de accelerație. Toată lumea de acolo este redusă acum în starea de sos de tomate, însă locotenentul spune să aruncăm oricum o privire.

— Am înțeles, răspunse tânărul, după care el și partenerul se propulsară afară din încăpere pe lângă Anna și Tilly, abia aruncându-le o privire în trecere.

— Voi doi curățați coridorul, le spuse bărbatul mai în vârstă celor doi marinari rămași în încăpere. Cardurile de identitate dacă le puteți găsi, dacă nu, fotografii și prelevări. Trimiteți totul la comandamentul operațional pe roșu-doi-unu, ați înțeles?

— Da, răspunse unul dintre ei și ieșiră din cameră.

— Bărbatul de la 295 are nevoie de ajutor, îi spuse Anna ofițerului de securitate. E rănit grav. Este poet.

Individul tastă ceva pe terminalul de birou și spuse:

— Bine, e pe lista de așteptare. O echipă medicală de urgență va ajunge acolo cât de repede posibil. Instalăm o zonă temporară de urgență la popotă. Vă sugerez, doamnelor, să ajungeți acolo în cel mai scurt timp.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tilly apucând o bară de prindere din perete, de parcă voia să mai stea puțin.

Anna se apucă de cel mai apropiat obiect pe care-l găsi, un rastel de arme.

Ofițerul o măsură pe Tilly din cap până în picioare o dată și păru să ajungă la concluzia că cea mai simplă soluție era să-i dea ceea ce dorea.

— Să mă ia naiba dacă știu. Nava a decelerat brusc și a rămas nemișcată în ceva mai puțin de cinci secunde. Daunele și vătămările sunt din cauza acestui șoc traumatic. Nu știu ce ne-a înhățat, însă a apucat doar învelișul navei, fără a fi interesat de ceea ce se află în interior.

— Deci zona lentă s-a modificat? întrebă Tilly.

Anna cerceta armele din rastel. Își controla mai bine emoțiile, însă mintea îi era încă agitată. Rastelul era plin de pistoale de diferite tipuri. Unele masive, cu țevi groase și încărcătoare impozante. Altele mai mici, de felul celor ce puteau fi văzute în serialele polițiste. Iar într-un rastel special, tasere precum cel pe care îl avusese pe Europa. Mă rog, nu chiar la fel. Acestea erau modele militare. Gri, lucioase și inspirând eficiență, cu un bloc de alimentare mult mai mare decât al ei. În ciuda scopului lor neletal, reușeau să pară periculoase. Vechiul ei taser de acasă semăna cu un mic uscător de păr.

— Nu le atingeți! strigă ofițerul de securitate.

Anna nici măcar nu-și dădea seama că întindea mâna spre una dintre acele arme.

— Asta ar putea însemna al naibii de multe victime, spuse Tilly.

Anna avu sentimentul că reintră în conversație după ce pierduse o mare parte din ea.

— Sunt sute în *Prince,* spuse ofițerul. Și nu atinseserăm nici pe departe vechea limită de viteză. În schimb, câteva nave erau în situația asta. Acum nu mai avem semnale de la ele.

Anna își îndreptă atenția spre diferitele terminale care funcționau în birou. Rapoarte de pagube materiale, mesaje de securitate și ordine. Nu înțelegea mai nimic din comunicate, care foloseau o mulțime de acronime și numere pentru diverse lucruri. Jargon militar. Un mic monitor afișa fotografii de persoane. Îl recunoscu în una pe James Holden, apoi o altă versiune a lui cu o barbă neuniformă. Afișe cu persoane căutate? Însă nu recunoscu pe nimeni până când pe ecran apăru chipul fetei pe care Naomi, secundul lui Holden, o acuzase de atac.

— Poate a fost fata din spațiu, zise Anna înainte să-și dea seama ce avea să spună.

Încă se simțea sub influența drogurilor și își reprimă impulsul de a izbucni în râs.

Ofițerul de securitate și Tilly se uitau la ea.

Anna arătă spre ecran.

— Julie Mao, fata din Eros. Cea pe care o acuză *Rosinanta.* Poate că ea a făcut asta.

Atât ofițerul, cât și Tilly se întoarseră spre ecran. Câteva secunde mai târziu, imaginea lui Julie, fata din spațiu, dispăru, iar în locul ei apăru cineva pe care Anna nu-l recunoscu.

— Cineva îl va lua la bani mărunți pe James Holden într-o cameră de interogatoriu timp de câteva ore, după care vom ști mult mai bine pe cine să acuzăm.

Tilly izbucni în râs.

— Pe ea o acuză? întrebă mirată după ce-și mai veni în fire. Asta nu-i Julie Mao. Și este cu neputință ca Claire să se afle aici.

— Claire? întrebară Anna și ofițerul în același timp.

— Asta-i Claire. Clarissa Mao. Sora mai mică a lui Julie. Din ce-am auzit ultima dată, locuiește pe Luna cu mama ei. Cu siguranță nu-i Julie.

— Ești sigură? întrebă Anna. Deoarece ofițerul executiv din *Rosinanta* spunea…

— Pe vremuri, le săltam pe genunchi pe aceste două fete. Familia Mao era invitată în mod regulat acasă la noi, la Baja. Își aduceau puștoaicele în timpul verii să înoate și să mănânce *tacos* cu pește. Iar asta-i Claire, nu Julie.

— Oh, zise Anna, a cărei minte stimulată de droguri trecea în revistă întreaga poveste.

Fata furioasă pe care o văzuse în bucătărie, explozia de la bordul navei Națiunilor Unite, mesajul ridicol transmis din nava lui Holden, urmat de declarațiile de nevinovăție.

— Ea a fost. Ea a aruncat nava în aer.

— Care navă? întrebă ofițerul.

— Nava Națiunilor Unite care a explodat. Din cauza căreia nava centuriană a tras în Holden. Apoi am trecut toți prin Inel, iar ea este aici! E în nava asta chiar acum! Am văzut-o în bucătărie și am știut că ceva nu e în regulă cu ea. M-a speriat, dar ar fi trebuit să spun ceva și n-am făcut-o. La ce bun s-o fi făcut?

Tilly și omul de la securitate se uitau fix la ea. Își simțea gândurile agitându-se, iar buzele-i păreau să se miște independent de voința sa. O priveau de parcă o luase razna.

— E aici, spuse Anna, după care se forță să-și închidă gura.

— Claire? întrebă Tilly încruntându-și sprâncenele.

— Am văzut-o în bucătărie. M-a amenințat. Era la bordul navei.

Ofițerul de securitate se încruntă și tastă ceva la terminalul său, mormăi o înjurătură, după care mai tastă ceva.

— Să fiu al naibii! Sistemul de recunoaștere facială al navei spune că avem un profil corespunzător în hangarul B chiar în clipa asta.

— Trebuie s-o arestezi, strigă Anna.

— Hangarul B este indicat drept zonă de urgență, spuse ofițerul. Probabil se află acolo împreună cu ceilalți supraviețuitori, cu fracturi multiple. Dacă este ea. Astfel de reproduceri mizerabile provoacă numeroase identificări false.

— Aveți un software care ar fi putut s-o găsească în orice moment? întrebă Tilly neîncrezătoare. Și nu ați verificat?

— Doamnă, când nenorocitul ăsta de James Holden spune să sărim, nu întrebăm „cât de sus”, mormăi ofițerul drept răspuns.

— Acolo există un sas, interveni Anna arătând cu mâna pe ecran. Ar putea pleca. S-ar putea duce oriunde.

— *Unde* anume? întrebă ofițerul.

Drept răspuns, pe ecran apăru un indicator verde intermitent ce avertiza asupra inițierii unui ciclu de deschidere a sasului.

— Trebuie să mergem s-o săltăm, spuse Anna trăgând de brațul lui Tilly.

— Trebuie să vă duceți la popotă, interveni omul de la securitate. O să trimit oameni s-o ridice pentru interogatoriu de îndată ce vom rezolva cu răniții. Nu vă faceți griji. Deocamdată avem destule probleme de rezolvat. Asta poate să mai aștepte.

— Dar…

Un tânăr intră plutind în cameră. Jumătatea stângă a feței sale era acoperită de sânge.

— Este nevoie de echipe medicale de urgență la 6 Alfa, domnule. Avem zece civili.

— O să văd pe cine pot elibera, zise ofițerul. Știm ceva despre starea răniților?

— Fracturi deschise, dar nu sunt morți.

Anna o trase pe Tilly pe coridor.

— Nu putem aștepta. E periculoasă. A ucis deja oameni când a aruncat în aer cealaltă navă.

— Ești drogată, spuse Tilly eliberându-și brațul și traversând coridorul, lovindu-se de perete. Nu te comporți rațional. Ce-o să faci în cazul în care Claire Mao se află la bord și a devenit un soi de terorist? A aruncat în aer o navă. O să-i dai cu *Biblia* în cap?

Anna își scoase pe jumătate taserul din buzunar. Tilly inspiră șuierător printre dinți.

— Ai furat chestia asta? Ești nebună? întrebă ea șoptind ceva mai tare.

— Mă duc s-o găsesc, răspunse Anna.

Drogurile ce-i curgeau prin sânge își coordonau efectele. Avea senzația că, dacă ar putea-o opri pe această Claire, ar evita să-și piardă familia pe veci. Recunoscu deplina iraționalitate a ideii, dar se lăsă purtată de ea.

— Trebuie să discut cu ea.

— O să te omoare, spuse Tilly, gata să izbucnească în plâns. Ai spus serviciului de securitate. Ai făcut ce-ai putut. Renunță. Ești preot, nu polițist.

— Îmi trebuie un echipament AEV. Știi unde găsesc așa ceva? Sunt în apropiere de sasuri?

— Ești nebună. Nu vreau să fiu complice la chestia asta.

— Nu-i nicio problemă. O să mă întorc.

Capitolul 25

Holden

— Naomi, repetă Holden. Recepție. Te rog. Răspunde, te rog.

Tăcerea radioului se simțea ca o amenințare. Miller se opri profund mâhnit. Holden se întrebă câți mai văzuseră aceeași expresie pe chipul detectivului. Părea să spună „A avut un accident” sau „ADN-ul se potrivește cu cel al fiului dumneavoastră”. Holden își simți mâinile tremurând. Nu conta.

— *Rosinanta.* Naomi, răspunde!

— Asta nu înseamnă nimic, spuse Miller. Probabil că nu sunt probleme și a căzut doar sistemul de comunicații. Sau poate e ocupată să repare ceva.

— Sau poate e pe moarte, zise Holden. Trebuie să plec. Trebuie să mă întorc la ea.

Miller clătină din cap.

— La întoarcere, drumul e mai lung decât la venire. N-o să te mai poți deplasa la fel de repede. Până ajungi acolo, ea își va fi dat seama de ceea ce-ar fi trebuit să înțeleagă.

„Sau va fi moartă”, evită Miller să spună. Holden se întrebă ce înseamnă că protomolecula l-ar putea manipula pe Miller ca pe o marionetă și că, în același timp, detectivul ar putea fi totuși suficient de chibzuit încât să excludă posibilitatea ca toți cei din *Rosi* să fi pierit.

— Trebuie să încerc.

Miller oftă. Pentru o clipă, pupilele îi scânteiară, ca și cum acolo, în profunzimile ochilor săi, înotau peștișori batiali.

— Vrei s-o ajuți? Vrei să-i ajuți pe toți? Vino cu mine. Acum. Dacă te grăbești să te întorci, nu vom reuși să aflăm ce s-a întâmplat. Și s-ar putea să nu ai șansa să revii aici. În plus, poți fi sigur că prietenii tăi se regrupează și că sunt în continuare dispuși să pună mâna pe tine.

Holden simțea că în mintea sa își disputau întâietatea două versiuni ale lui însuși. Naomi ar putea fi rănită. Poate chiar moartă. Alex și Amos, de asemenea. Trebuia să fie acolo, lângă

ei. Însă o mică parte din el, mai liniștită, știa că Miller avea dreptate. Era prea târziu.

— Poți spune stației că există oameni la bordul acelor nave, zise Holden. Îi poți cere să-i ajute.

— Pot să-i spun unei pietre că ar trebui să fie secretar general. Asta nu înseamnă că-mi va da ascultare. Toate astea? continuă Miller întinzându-și mâinile spre pereții întunecați. O prostie. Utilitară. Fără creativitate sau vreo analiză complexă.

— Serios? făcu Holden, a cărui curiozitate părea să învingă panica, furia și frica. De ce nu?

— E preferabil ca unele lucruri să fie previzibile. Nimeni nu dorește ca stația să-și formeze propriile idei proaste. Ar trebui să ne grăbim.

— Unde mergem? întrebă Holden, care se opri să-și mai tragă sufletul.

Stătuse prea mult în condiții cu gravitație scăzută, fără a-și aloca timp pentru exerciții fizice. Avusese probleme cu inima. Un risc atunci când devii bogat și leneș.

— Trebuie să faci ceva pentru mine, răspunse Miller. Am nevoie de acces la… la naiba, nu știu. Să le zicem înregistrări.

După ce-și mai veni în fire, Holden se îndreptă și, dând din cap spre Miller, îi făcu semn că-și puteau relua drumul. În timp ce se deplasau pe coridorul ușor în pantă, spuse:

— Nu ești deja conectat?

— Sunt conștient. Stația este blocată și nu mi-au dat tocmai parola de *root.* Vreau s-o deschizi pentru mine.

— Nu sunt convins că aș putea face ceva ce tu nu poți, spuse Holden. Cu excepția faptului de a fi un oaspete fermecător la cină.

Miller se opri în fața unei alte fundături aparente, atinse peretele, și diafragma unui portal se deschise. Îi făcu semn lui Holden să treacă prin el, apoi îl urmă și închise ușa. Se aflau într-o altă cameră mare, vag octogonală, fiecare perete având cel puțin cincizeci de metri lungime. Mai multe mecanisme cu forme de insecte erau risipite ici și colo, dar nu se vedeau coloanele din sticlă. În schimb, în centrul încăperii se înălța o masivă construcție din metal albastru strălucitor. Era octogonală, o versiune mai redusă a dimensiunilor camerei, însă fiecare fațetă era lată de doar câțiva metri. Nu era mai strălucitoare decât restul încăperii, însă Holden simți că emana

ceva, o presiune aproape fizică ce îngreuna apropierea de ea. Echipamentul îl informă că atmosfera se modificase, fiind bogată în substanțe chimice organice complexe și azot.

— Uneori, simplul fapt de a avea un corp înseamnă să ai un anumit statut. Dacă nu ești de încredere, nu ajungi să te plimbi în lumea decăzută.

— Lumea decăzută?

Miller se cutremură și se sprijini cu o mână de perete. Era un gest de suferință profund uman. Mușchiul strălucitor de pe zid nu reacționă în niciun fel. Buzele detectivului se învinețeau.

— Lumea decăzută. Substratul. *Materia.*

— Ești în regulă? întrebă Holden.

Miller dădu din cap, dar părea că ar fi vrut să vomite.

— Sunt momente în care încep să înțeleg lucruri prea mari pentru creierul meu. Este mai bine aici, însă vor fi unele întrebări care nu mi se potrivesc. Simplul fapt că gândesc cu toată această mizerie conectată în ceafă este un sport *full contact,* iar dacă primesc prea mult, sunt destul de sigur că mă vor… ăăă… să zicem că mă vor reporni. Da, știu, conștiința este o iluzie și bla-bla-bla, dar aș prefera să nu mergem acolo dacă o putem evita. Nu știu cât de mult își va aminti următorul.

Holden se opri din mers, apoi se întoarse și-i dădu lui Miller un brânci serios. Amândoi făcură un pas înapoi împleticindu-se.

— Îmi pari destul de real.

Miller ridică degetul arătător.

— Par. Verb potrivit. Te-ai întrebat vreodată de ce dispar de îndată ce altcineva își face apariția?

— Sunt special?

— Mda, însă nu aș merge chiar atât de departe.

— Bine, atunci spune-mi de ce nu te vede altcineva.

— Nu cred că avem timp pentru asta, dar…

Miller făcu o pauză, își scoase pălăria, se scărpină în creștet, apoi continuă:

— Deci creierul tău are o sută de miliarde de celule și cam cinci sute de trilioane de sinapse.

— Chestia asta face parte din test?

— Nu fi tâmpit, zise Miller pe un ton familiar și-și puse pălăria pe cap. Și rahatul ăsta tot crește. Nu există două creiere identice. Știi de câtă putere de procesare este nevoie pentru a modela cu adevărat un singur creier uman? Toate computerele

construite vreodată de om nu sunt de ajuns, și asta până să ajungem la prostiile care se întâmplă în interiorul celulelor.

— Bine.

— Acum imaginează-ți că aceste sinapse ar fi butoanele unei tastaturi. Cinci sute de trilioane de butoane. Să spunem că un creier care se uită la ceva și gândește „Aceasta este o floare” apasă două miliarde de taste într-o anumită ordine. Doar că nu este chiar așa ușor. Nu e doar o floare, ci o grămadă de asocieri. Mirosuri, felul în care degetele tale îi simt tulpina, floarea pe care i-ai dat-o cândva mamei tale, floarea pe care i-ai oferit-o prietenei tale. O floare pe care ai călcat din neatenție, ceea ce te-a întristat. Iar tristețea antrenează un ansamblu de alte asocieri.

— Înțeleg, spuse Holden ridicându-și mâinile în semn de renunțare. E complicat.

— Acum imaginează-ți că trebuie să apeși tastele potrivite pentru a face pe cineva să se gândească la o persoană, să-i auzi vorbind, să-și amintească hainele pe care le purtau și felul în care miroseau și, uneori, cum își scoteau pălăria pentru a se scărpina în cap.

— Stai puțin, rosti Holden. Am în creier bucăți de protomoleculă?

— Nu tocmai. Ai observat probabil că nu sunt din partea locului.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Ei bine, răspunse Miller, acum îmi ceri să-i explic unei maimuțe cum funcționează un cuptor cu microunde.

— Asta-i o metaforă pe care n-am spus-o niciodată cu voce tare. Dacă încerci să nu mă scoți din sărite, să știi că ar trebui să mai exersezi.

— Bine, de acord. Cea mai complexă simulare din istoria sistemului tău solar se desfășoară chiar acum, astfel încât putem pretinde că mă aflu aici, în aceeași cameră cu tine. Reacția corectă este să te simți măgulit. În plus, să faci dracului ce trebuie să faci.

— Adică?

— Să atingi chestia aia imensă din mijlocul încăperii.

Holden se uită din nou la construcție și simți presiunea aproape subliminală pe care o degaja.

— De ce?

— Pentru că locul este blocat, spuse Miller de parcă se adresase unui copil tâmpit. Nu acceptă conexiuni la distanță decât la un nivel de autorizare pe care eu nu-l am.

— Iar eu îl am?

— Tu nu efectuezi o conexiune la distanță. Te afli aici. În substrat. În unele părți asta-i foarte important.

— Dar abia am intrat aici.

— Ai avut ceva ajutor. Am potolit o parte din securitate ca să te aduc până aici.

— Deci tu i-ai lăsat să intre și pe pușcași?

— Deblocat înseamnă deblocat. Hai odată.

Cu cât Holden se apropia mai mult de octogon, cu atât mai greu îi venea să înainteze. Nu era doar teamă, deși simțea cum groaza îl strângea de gât și-i aluneca pe șira spinării. Era dificil din punct de vedere fizic, de parcă înainta împotriva unui câmp magnetic.

Forma era ciobită pe margini, marcată cu linii subțiri ca firul de păr în modele care puteau fi ideograme sau filamente fungice. Întinse mâna, dar se opri brusc.

— Ce-o să se întâmple? întrebă el.

— Cât de multe știi despre mecanica cuantică?

— Dar tu cât știi?

— Multe, dă pe-afară, spuse Miller cu un rânjet strâmb. Fă-o, orice s-ar întâmpla.

— N-o să explodez sau ceva de genul ăsta, nu-i așa?

Miller făcu din mâini gestul centurian corespunzător ridicatului din umeri.

— Nu, nu cred. Nu sunt la curent cu toate sistemele de apărare. Dar nu *cred.*

— Deci *poate*?

— Mda.

— Bine, oftă Holden apropiindu-și mâna de suprafață, oprindu-se însă din nou. De fapt, nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Tragi de timp. Ce întrebare era?

— Înțeleg de ce nu te vede nimeni altcineva. Dar adevărata întrebare este: „De ce tocmai eu?” Adică, mă rog, mă freci la creier și-i greu, iar dacă ar exista alți oameni cu care ar trebui să interacționez, ar fi prea dur și chestii de genul ăsta. Dar de ce eu? De ce nu Naomi, secretarul general al Națiunilor Unite sau mai știu eu cine?

Miller dădu din cap, înțelegând întrebarea. Se încruntă și oftă.

— În felul său, lui Miller îi plăcea de tine. Te considera un tip bine.

— Asta-i tot?

— Ai nevoie de mai mult?

Holden își așeză palma deschisă pe cea mai apropiată suprafață. Nu explodă. Prin mănușile costumului AEV simți o scurtă furnicătură electrică și apoi nimic, pentru că plutea în spațiu. Încercă să țipe, dar nu reuși.

„Îmi pare rău”, auzi în minte o voce semănând cu cea a lui Miller. „N-am vrut să te târăsc aici. Încearcă să te relaxezi, bine?”

Holden încercă să dea din cap, dar nu reuși nici asta. Nu avea cap.

Senzațiile legate de propriul său corp se schimbaseră, se transferaseră, luaseră o amploare pe care nu și-ar fi imaginat-o. Simplul fapt al existenței îl paraliza. Simțea stelele în interiorul lui, întinderea imensă a spațiului pe care îl conținea. Cu un gând, își putea îndrepta atenția spre un soare înconjurat de planete necunoscute la fel de ușor precum s-ar fi interesat de un deget sau de ceafa sa. Luminile aveau gusturi diferite, miroseau diferit. Voia să-și închidă ochii pentru a opri potopul de senzații, dar nu putea. Nu avea nimic la fel de simplu precum ochii. Devenise incomensurabil, complex și ciudat. Mii, milioane, miliarde de voci se înălțau la unison, iar el era cântecul lor. Și în centru exista un loc unde se întâlneau toate firele ființei sale. Recunoscu stația nu după cum arăta, ci prin ritmul profund al bătăilor inimii lui. Puterea a un milion de aștri conținută, canalizată. Aici se aflau puntea de legătură dintre lumi, miracolul cunoașterii și puterea care-i deschidea porțile cerului. Babelul său.

Și se stinse o stea.

Nu era ceva deosebit, unic. Nu era frumos. Câteva voci dintre miile de trilioane tăcură, iar dacă mărețul cor al ființei sale se diminuase prin dispariția lor, nu era perceptibil. Totuși, fu străbătut de o undă. Culorile conștiinței lui se răsuciră și se întunecară. Preocupare, curiozitate, neliniște. Chiar și încântare. Pentru prima dată de milenii, se întâmplase ceva nou.

O altă stea clipi și se stinse. Alte câteva voci amuțiră. Acum, deopotrivă lent și instantaneu, totul se schimbă. Simți marea

luptă dezlănțuindu-se în el ca o febră, ca o boală. Se aflase de atâta vreme dincolo de orice putea semăna cu o amenințare, încât toate reflexele de supraviețuire îi slăbiseră, atrofiate. Holden resimți o frică despre care știa că-i aparține – cea a omului prins în capcană în interiorul unei mașini –, pentru că șinele lui mai amplu nu-și putea aminti să o fi resimțit. Imensul parlament se răsuci, gânduri și opinii, analiza și poezia se amestecau și se disociau. Era frumos ca reflectarea luminii soarelui într-o pată de ulei, dar și înspăimântător.

Trei aștri se stinseră, iar acum Holden simțea cum se micșorează. Era o senzație încă la limită, aproape imperceptibilă. O pată albă pe dosul mâinii, o rană ce refuza să se vindece. Flagelul era încă doar la nivelul unui simptom, însă unul pe care sinele său vast nu-l putea ignora.

Din stația aflată în centrul său, se întinse spre locurile pe care le vizitase, spre sistemele întunecate care pentru el erau pierdute și se proiectă prin porțile în flăcări. Stelele stinse, simplă materie de-acum, goală și moartă, se umflară. Le umplu sistemele într-o dezlănțuire de radiație și căldură, despuie fiecare atom de electronii lui și-i detonă. Sfârșitul lor final trezi ecouri, iar Holden avu un sentiment de doliu și de pace. Cancerul lovise, iar el fusese calcinat. Pierderea minții dinainte nu avea să fie niciodată compensată. Mortalitatea se întorsese din exil, însă de acum prin foc.

O sută de stele se stinseră.

Ceea ce cândva fusese o melodie deveni un strigăt. Holden își simți corpul răzvrătindu-se împotriva lui însuși, furios ca un roi de albine prinse în capcană și muribunde. De disperare, sutele de sori se consumară, stația revărsând distrugerea prin porți la fel de repede cum se așternea întunericul, însă umbra tot mai mare nu putea fi oprită. Prin toată carnea sa stelele mureau, iar vocile erau reduse la tăcere. Moartea domina vidul, mai repede decât lumina, necruțător.

Decizia îi veni asemenea unei semințe de cristal dând formă haosului din jurul său, solid și ferm. Disperare, doliu și mii de cuvinte de rămas-bun, unul altuia. Îi apăru cuvântul *carantină* și, așa cum se întâmplă în vise, purta povara insuportabilă a groazei. Dar în el, ca ultimul glas din cutia Pandorei, subzista promisiunea reuniunii. Într-o zi, când soluția avea să fie descoperită, tot ce fusese pierdut urma să fie recuperat.

Portalurile se vor redeschide. Mintea vastă avea să fie restaurată.

Momentul disoluției sosi, brusc și așteptat, iar Holden explodă.

Era în întuneric. Gol, minuscul și pierdut, așteptând ca promisiunea să fie împlinită, așteptând corul tăcut să-i șoptească din nou că Armagedonul fusese oprit, că nu era totul pierdut. Și tăcerea domnea.

„Hm”, îi spuse Miller în gând. „Asta a fost ciudat”.

Ca și cum era tras înapoi printr-un tunel luminos de o lungime infinită, Holden fu retrimis în corpul său. Preț de o clipă vertiginoasă se simți insignifiant, de parcă învelișul fragil al pielii și al cărnii sta să explodeze încercând să-l cuprindă.

Apoi se simți pur și simplu obosit și se așeză pe sol cu greutate.

— Bine, presupun că este un început, zice Miller frecându-și obrazul. Cred că este un început. Asta cam explică totul și nimic în același timp. O pacoste.

Holden se lăsă pe spate. Avea senzația că cineva îl trecuse printr-o tocătoare, după care îi lipise din nou, greșit, bucățile. Încercând să-și amintească cum se simțise pe când era de dimensiunea unei galaxii, îl apucă durerea de cap și se opri.

— Spune-mi tot ce explică treaba asta, zise când își aminti cum să vorbească, forțat să rostească cuvinte ce i se păreau senzuale și obscene.

— Au băgat sistemele în carantină. Au închis rețeaua pentru a opri tot ce îi afecta pe localnici.

— Deci în spatele fiecărei porți se află un sistem solar plin de chestia aia care a creat protomolecula?

Miller izbucni în râs. Ceva din râsul lui îi stârni lui Holden un fior pe șira spinării.

— Pare al dracului de improbabil.

— De ce?

— Această stație așteaptă de vreo două miliarde de ani semnalul de a redeschide rețeaua. Dacă ar fi găsit o soluție, nu ar mai fi așteptat. Orice ar fi fost, cred că i-a luat pe toți.

— Pe toți în afară de tine, spuse Holden.

— Nu, puștiule. Sunt unul dintre ei, așa cum *Rosinanta* face parte din tine. *Rosi* e inteligentă pentru o mașină. Știe multe despre tine. Dacă i-ar cere cineva, probabil ar putea să creeze o

simulare aproximativă a ta. Lucrurile acelea cu care ai simțit că te asemeni? În comparație cu ele, eu sunt un fel de terminal portabil.

— Iar asta explică neantul, spuse Holden. Vorbești de ceea ce i-a ucis.

— Ei bine, la drept vorbind, nu este chiar neant, spuse Miller încrucișându-și brațele. Știm că a înghițit ca pe popcorn o galaxie conținând conștiința stupului, deci e ceva. Și știm că a supraviețuit unei sterilizări care a cuprins vreo două sute de sisteme solare.

Holden păstra în minte imaginile foarte vii în care stația arunca foc prin inelele porților, cu stelele din cealaltă parte explodând ca niște baloane, cu porțile lăsate în voia focului și dispărând. Chiar și ecoul acestei amintiri aproape că-l orbi cu durerea aducerii aminte.

— Serios, au aruncat în aer acele *stele* pentru a-l opri?

Reprezentarea pe care Holden și-o făcea despre Miller bătu ușor coloana din centrul încăperii, deși știa acum că n-o atingea cu adevărat. Ceva apăsa butoanele adecvate de pe tastatura lui sinaptică pentru a-l face să creadă că era Miller.

— Mda. Au autoclavizat întreaga șandrama. Au trimis o mare cantitate de energie suplimentară și le-au pocnit ca pe niște baloane.

— Dar nu mai pot face treaba asta, nu-i așa? Dacă entitățile alea care au dirijat totul au dispărut, nu mai este nimeni care să apese declanșatorul. Nu ne va face și nouă la fel.

Zâmbetul macabru al lui Miller îi îngheță lui Holden sângele în vene.

— Îți tot spun. Stația asta e în regim de luptă, puștiule. Acționează cât se poate de serios.

— Există o modalitate prin care s-o putem aduce la sentimente mai bune?

— Sigur. Acum, că sunt aici, pot îndepărta blocarea, spuse Miller, însă tu va trebui să...

Miller dispăru.

— Să ce? strigă Holden. Va trebui să *ce*?

Din spate se auzi o voce amplificată electronic:

— James Holden, în baza împuternicirii acordate de Republica Congresională Marțiană, ești arestat. Așază-te în genunchi și

pune mâinile pe cap. Orice încercare de a opune rezistență va declanșa o reacție letală.

Holden făcu întocmai, dar își întoarse capul să se uite în urmă. Șapte pușcași ai unității de recunoaștere îmbrăcați în armură intraseră în încăpere. Nu se mai deranjau să-și îndrepte armele spre el, însă știa că erau în stare să-l prindă și să-l facă bucăți doar prin folosirea puterii costumelor lor.

— Hei, băieți, serios acum, chiar nu mi-ați fi putut acorda încă cinci minute?

Capitolul 26

Bull

Voci. Lumină. Un sentiment de rău profund în locuri pe care nu le putea identifica. Bull încercă să strângă din dinți și descoperi că maxilarele îi erau deja înțepenite atât de tare, încât îl dureau. Cineva strigă, dar nu știa de unde.

Lumina îi atrase atenția. Simple leduri albe, cu o apărătoare mată pentru difuzarea luminii. O sursă de lumină pentru cazuri de urgență, din cele care se aprind la o pană de curent. Îl dureau ochii când se uita la ea, dar se forță, folosind-o pentru a-și concentra privirea. Dacă reușea să înțeleagă ce se întâmplase, totul avea să se lămurească. Sunetul unei alarme continuă să-i distragă atenția, venind din afară. De pe coridor. Bull încercă să-și concentreze mintea în direcția aceea, să o proiecteze, în haosul imens, fără formă, și o aduse iar la lumină. Parcă încerca să se trezească, doar că era deja treaz.

Încet, își dădu seama că era alarma pe care o auzise la infirmerie. Se afla acolo, închingat de un pat. Senzația de tracțiune din braț se datora unei perfuzii intravenoase. În timpul unui moment de amețeală care aproape că-i produse greață, percepția sa asupra lumii se schimbă – nu stătea în picioare, ci întins. Diferențe fără sens în lipsa gravitației, însă creierul uman pare să încerce întotdeauna să impună un sens acolo unde nu există. Îl durea gâtul. Îl durea capul. Se simțea rău.

Erau și alți oameni în infirmerie. Bărbați și femei în fiecare pat, majoritatea cu ochii închiși. Se auzi încă o alarmă, iar femeii aflate vizavi de el îi scădea tensiunea arterială. Ceda. Era pe moarte. Strigă și un bărbat în uniformă de infirmier trecu plutind pe lângă el. Reglă ceva la panoul de control al patului ei, după care se propulsă și dispăru. Bull încercă să-l agațe, dar nu reuși.

Se afla la birou. Serge se dusese deja la culcare. Avea de rezolvat câteva incidente minore survenite peste zi, fricțiuni nelipsite în cadrul unui echipaj mare, nu prea disciplinat. Ca toată lumea, așteptase să vadă dacă Holden și marțienii aveau să se întoarcă de la stație. Sau dacă avea să apară altceva. Frica

îi alungase somnul. Începu să urmărească prezentarea trimisă din *Rosinanta,* în care James Holden părea surprinzător de tânăr și fermecător când spunea: „Este ceea ce numim zona lentă”. Își aminti că acceptaseră toți denumirea dată de Holden acelui loc și se întrebase dacă era din cauză că omul ajunsese primul acolo sau avea legătură cu carisma lui care străbătuse spațiul.

Și apoi se trezise aici. Deci cineva atacase. O torpilă ce le străpunsese apărarea sau vreun act de sabotaj. Poate că toată nava asta nenorocită era pe cale să se facă bucăți.

Patul era înzestrat cu o interfață de comunicare. O trase spre el, se conectă și-și folosi codul prioritar de securitate pentru a-și lărgi accesul la întreaga navă, nu doar la infirmerie. Solicită o conexiune cu Sam, iar câteva clipe mai târziu chipul ei apăru pe ecran. Părul îi plutea în jurul capului. Condițiile de imponderabilitate îl duceau mereu cu gândul la oameni înecați. Sclerotica ochiului stâng era de un roșu-deschis, din cauza sângelui proaspăt.

— Bull, spuse Sam cu un rânjet care părea o ușurare. Arăți ceva mai bine, însă n-aș fi crezut să fiu atât de bucuroasă să te aud.

— Am nevoie de un raport privind situația generală.

— Mda. Mai bine trec pe la tine. Ești la birou?

— La infirmerie.

— Ajung acolo într-o clipă.

— Sam, ce s-a întâmplat?

— Îți amintești de nenorocitul ăla care s-a repezit în Inel și a fost făcut terci când nava a intrat în zona lentă? Același lucru.

— Am mers prea repede? întrebă Bull.

— Nu noi. Ceva a schimbat regulile. Doi tehnicieni efectuează câteva teste rapide pentru a vedea care este noua viteză-limită, dar suntem capturați și plutim în inelul acela imens de nave. Împreună cu *toți* ceilalți.

— Întreaga flotilă?

— Toată familia, spuse Sam cu disperare. Nimeni nu mai este acum autonom, cu excepția navetelor care se aflau în hangare când s-a produs evenimentul, și nimeni nu mai este dispus să le trimită la viteze prea mari. *Behemoth* era probabil cea mai lentă când s-a întâmplat. Alte nave au pățit-o mai rău.

„Cât de rău?” gândi Bull, dar ceva îl împiedică să întrebe cu voce tare. Mintea lui insista asupra cuvintelor. Avea un profund sentiment al nedreptății.

— Primul avantaj, spuse el.

— Vin acum, zise Sam, după care legătura se întrerupse.

Simțea nevoia să-și bage capul într-o pernă, să simtă mâna reconfortantă a gravitației împingându-l spre sol. Ar fi vrut ca razele de soare din New Mexico să străbată o fereastră din sticlă, aer liber și cer albastru. Nimic din toate astea nu se afla acolo. Și nici nu va fi vreodată.

„O să te odihnești când o să mori”, gândi el și activă din nou terminalul de comunicații. Ashford și Pa nu acceptau conexiuni, însă amândoi preluau mesaje. Se pregătea să se conecteze la biroul serviciului de securitate când veni o doctoriță care începu să-i vorbească. Se numea Mihn Sterling, mâna dreaptă a lui Bennie Cortland-Mapu. O asculta atent doar pe jumătate. O treime din echipaj fusese la odihnă, închingați în siguranță de cușetele de accelerație. Ceilalți – adică două treimi, din care făcea și el parte – fuseseră proiectați în pereți sau izbiți de punți, iar terminalele portabile pe care le consultau în clipa aceea se transformaseră în proiectile. Spunea ceva despre regenerarea unei rețele, gravitație zero și lichidul cefalorahidian. Bull se întrebă unde era Pa. Dacă murise, iar Ashford scăpase cu viață, era o problemă.

Nu existau decât două soluții pentru recuperarea în urma dezastrului. Fie făceau cauză comună și supraviețuiau, fie continuau să se lase purtați de frică și de diferențele lor tribale, iar atunci numărul morților avea să crească.

Trebuia să găsească o cale de coordonare cu Pământul și cu Marte. Toți aveau să fie îngrijorați de lipsa produselor medicale. Dacă voia ca proiectul lui să funcționeze, era necesar să-i unească pe oameni. Trebuia să vadă dacă Monica Stuart și echipa ei – sau măcar acei membri din echipa ei care nu aveau să fie acuzați de sabotaj și executați – erau încă în viață. Dacă reușea să-și transmită propriile mesaje, ceva similar cu ceea ce făcuse cu Holden…

Doctorița era îngrijorată de ceva. Nu observă când Sam intră în încăpere – se trezi doar cu ea plutind acolo. Piciorul ei stâng era prins într-o atelă improvizată din bandă de nailon și spumă

de ambalare. Bull întinse o mână spre doctoriță făcându-i semn să tacă, după care își îndreptă atenția spre Sam.

— Ai raportul? întrebă el.

— Da. O să ți-l dau după ce vei asculta ce vrea să-ți spună.

— Poftim?

Sam arătă înspre doctorița Sterling.

— Trebuie s-o asculți, Bull. Trebuie să auzi ce are de spus. E important.

— Nu am nici timp, nici răbdare să…

— Bull! îi tăie vorba Sam. Simți ceva – adică *orice* – mai jos de piept?

Era copleșit de sentimentul că ceva nu mergea cum trebuie, iar odată cu el, de o teamă viscerală, profundă. Îl cuprinse din nou amețeala și închise ochii. Toți termenii folosiți de doctoriță – strivirea măduvei spinării, stază venoasă difuză, paraplegie – îi ajungeau în sfârșit la creier. Spre rușinea lui, izbucni în lacrimi, astfel încât vedea ca prin ceață chipurile celor două femei.

— Dacă fibrele nu cresc la loc așa cum trebuie, spuse doctorița, leziunile vor fi permanente. Corpurile noastre nu au fost făcute să se vindece în condiții de gravitație zero. Suntem construiți pentru a permite drenarea fluidelor. Aveți un cheag de sânge, iar lichidul cefalorahidian exercită presiune asupra rănii. Trebuie să drenăm chestia asta și să înlăturăm bucățile de os. Am putea începe regenerarea acum, însă există vreo zece oameni care au nevoie de nootrope doar pentru a rămâne în viață.

— Înțeleg, îngăimă Bull în ciuda nodului ce i se pusese în gât.

Spera ca doctorița să fi terminat ce avea de spus, însă Sterling vorbi în continuare.

— Dacă reușim să stabilizăm leziunile, să reducem presiunea și să vă asigurăm condiții de cel puțin o treime de *g,* sunt șanse bune ca funcțiile să vă revină la un anumit nivel.

— Bine, spuse Bull.

Fondul sonor al alarmelor medicale, vocile și bâzâitul reciclatoarelor de aer de urgență înlocuiau liniștea obișnuită.

— Ce mă sfătuiți?

— Comă indusă, spuse doctorița fără ezitare. Vă putem încetini funcțiile vitale. Vă stabilizăm până vă vom putea evacua.

Bull închise ochii, strivind lacrimile între pleoape. Trebuia doar să accepte, iar problema cădea pe capul altcuiva. Totul ar fi dispărut și s-ar fi trezit undeva sub perfuzii. Sau nu s-ar mai fi trezit. Momentul se prelungi. Își aminti cum mergea printre defuncții receptori solari. Când îi escaladase. Când ținuse pe genunchi o grindă ceramică, în timp ce unul dintre membrii echipei sale o tăia. Când alerga. Își aminti de o femeie cu care se vedea în stația Tycho și de senzația atingerii corpului său de al ei. Putea regăsi totul. Sau doar o parte. Nimic nu era pierdut.

— Vă mulțumesc pentru sfat, spuse el. Sam, îmi trebuie nenorocitul ăla de raport.

— Bull, nu. Știi ce se întâmplă când una dintre rețelele mele se reactivează invers? O ard și reiau instalarea de la zero. Aici e vorba de biologie. Nu putem pur și simplu să-ți scoatem cablajul și să te repornim. Și nu-ți poți rezolva problemele făcând pe durul.

— Asta crezi tu că fac? întrebă Bull cu o voce aproape normală.

— Vorbesc serios. Nu-mi pasă ce i-ai promis lui Fred Johnson sau cât de macho crezi că ești. O să te comporți ca un băiat mare, o să-ți iei medicamentul grețos și o să te faci bine. Ai înțeles?

Acum îi venea ei să plângă. Unii membri ai echipei sale cu siguranță erau morți. Oameni pe care îi știa de multă vreme. Poate dintotdeauna. Persoane cu care lucrase zi de zi. Cu o luciditate ce părea aproape spirituală, Bull văzu profunzimea durerii lui Sam și o simți rezonând în el. Toată lumea avea să se afle acum în același punct. Toți cei care trăiseră în acele nave văzuseră oameni dragi mutilați sau morți. Iar când oamenii sunt îndurerați, fac lucruri pe care nu le-ar gândi în condiții normale.

— Uite care-i situația, Sam, spuse Bull cu blândețe. Uite ce facem aici. Unele lucruri nu vor reveni la normal.

Sam își șterse ochii cu mâneca de la cămașă, iar Bull se întoarse spre doctoriță.

— Înțeleg și respect sfatul dumneavoastră, dar nu-l pot urma chiar acum. De îndată ce nava și echipajul vor fi în afara oricărui pericol, vom mai vorbi despre asta; până atunci însă, este mai important să rămân la datorie. Îmi puteți menține funcțiile cognitive?

— Da, pentru o vreme, spuse doctorița. Însă mai târziu veți suporta consecințele.

— Vă mulțumesc, spuse Bull cu o voce blândă și caldă. Iar acum dă-mi raportul privind pagubele, inginer-șef Rosenberg.

•

Nu era bine.

Cel mai bun lucru pe care Bull îl putea spune după ce citise raportul lui Sam și se consultase cu medicii și cu ceea ce mai rămăsese din forțele sale de securitate era că *Behemoth* ieșise din furtună mai bine decât celelalte nave. Proiectarea și construirea ca navă-generație impunea ca structurile și sistemele de control al mediului să fie construite ținând cont de uzura pe termen lung. Când se produsese schimbarea, nava se deplasa cu mai puțin de zece la sută din viteza maximă permisă anterior de zona lentă.

Decelerarea masivă lovise toate navele în același timp, încetinindu-le, în mai puțin de cinci secunde, de la viteza lor anterioară până la o deplasare aproape imperceptibilă spre inelul captiv al stației. Dacă fenomenul s-ar fi produs instantaneu, nimeni nu ar fi supraviețuit. Însă, chiar și așa, mulți oameni ajunseseră la limita supraviețuirii. Cei care dormiseră ori fuseseră așezați la posturi, instalați în cușetele de accelerație, avuseseră o șansă, însă toți cei care se aflaseră în mișcare în momentul fatal muriseră. Numărul morților ajunsese la două sute, iar răniții erau de două ori mai mulți. Trei dintre navele marțiene care se deplasaseră cu o viteză mult mai mare decât *Behemoth* nu răspundeau la apeluri, iar celelalte raportau pierderi grele. Marile nave pământești scăpaseră puțin mai bine.

Și pentru ca situația să fie și mai dificilă, semnalele radio și laser trimise la exteriorul Inelului, spre ceea ce mai rămăsese din flotilă, erau destul de distorsionate încât comunicarea să fie aproape imposibilă. Desigur asta nu avea nicio importanță. Zona lentă – la naiba, Bull adoptase și el expresia aceea – părea să facă totul pentru a le aminti cât de mari erau distanțele în cadrul ei. La vitezele care le erau acum permise, ajungerea la Inel avea să dureze la fel de mult timp cât le luase să ajungă din Centură. Câteva luni, și asta folosind navetele. Toate navele grele erau capturate.

Oricât de mulți rămăseseră, erau pe cont propriu.

Atracția exercitată de stație îi amplasa pe o orbită aproximativă în jurul structurii albastre, strălucitoare, și nicio încercare de propulsare nu le influența, într-un fel sau altul, traiectoria. Nu puteau accelera și nu puteau opri. Nicio navă nu beneficia de activarea unui propulsor, ceea ce agrava și mai mult problemele medicale, deoarece condițiile de imponderabilitate înrăutățeau starea pacienților. Deja slăbită și peticită după lansarea dezastruoasă a torpilei, rețeaua electrică a lui *Behemoth* suferise defecțiuni la nivelul întregii nave. Echipa lui Sam alerga de la un capăt la altul al ei, reactivând mecanismele de siguranță, cârpind ici și colo sistemele distruse. Uneia dintre navele Pământului fusese cât pe ce să-i fie afectată incinta miezului reactorului, ceea ce ar fi declanșat automat oprirea sistemelor și trecerea pe acumulatoarele de rezervă, iar alta se confrunta cu o defecțiune a sistemelor de mediu, ceea ce afecta reciclatoarele de aer. Navele marțiene poate scăpaseră mai ieftin sau poate erau distruse, nu se știa, deoarece comandantul marțian nu comunica informații.

Dacă ar fi fost o luptă, ar fi fost o înfrângere umilitoare. Nici măcar nu fusese un atac.

— Atunci cum numiți asta? întrebă Pa de pe ecranul terminalului său portabil.

Ea și Ashford scăpaseră amândoi cu viață. Ashford lua peste picior eforturile de recuperare, încercând – gândi Bull – să minimalizeze criza până la a-i nega existența, ceea ce-i permitea lui Pa să asigure coordonarea cu celelalte nave. Oricum era mai potrivită pentru așa ceva. Măcar exista o șansă ca ea să-l asculte.

— Dacă aș fi făcut asta, aș fi numit-o control progresiv, spuse Bull. Idiotul care s-a lansat prin Inel a reușit să declanșeze o reacție cumplită și a rămas blocat aici, unde există reguli care limitează viteza de deplasare. Apoi Holden și acei pușcași marini au intrat în stație și s-a întâmplat ceva. Oricine ar fi, cel care dirijează stația rotește cheița, iar lucrurile se blochează mai greu. Nu cunosc mecanismul prin care o face, însă totul are o logică. Ne acordă maximum de libertate posibilă, dar cu cât o dăm mai mult în bară, cu atât mai tare ne strânge de gât.

— Bine, spuse Pa trecându-și obosită o mână prin păr. Înțeleg. Deci câtă vreme nu se simte amenințată, poate că situația nu se va agrava.

— Dar dacă cineva se enervează, vreun *pendejo* marțian care tocmai și-a pierdut toți prietenii sau ceva de genul ăsta? întrebă Bull. În cazul în care decide să armeze o armă nucleară, intră în stație și o declanșează, poate că situația s-ar înrăutăți foarte mult.

— Am înțeles.

— Trebuie să facem în așa fel încât să acționăm împreună, spuse Bull. Pământul, Marte, noi. Toată lumea. Pentru că eu unul aș intensifica conflictul, trecând de la un simplu control la un control coercitiv, apoi la împușcarea cuiva. Și nu am vrea ca lucrul acela să urmeze...

— Am spus că am înțeles, domnule Baca! strigă Pa. Asta înseamnă că v-am înțeles punctul de vedere. Este inutil să repetați. Pentru că singurul lucru de care nu am nevoie în clipa asta este încă un bărbat arogant care să-mi spună cât de mari sunt mizele și că aș face bine să n-o dau în bară. Am înțeles. Vă mulțumesc.

Bull clipi, deschise gura, însă o închise imediat la loc. Pe ecran, Pa se ciupi de rădăcina nasului. Îl percepu pe Ashford în frustrarea ei.

— Îmi pare rău, comandant secund. Aveți dreptate. Am fost nepoliticos.

— Nu-i nicio problemă, domnule Baca, spuse femeia accentuând fiecare silabă. Dacă aveți recomandări concrete, specifice, ușa mea vă este întotdeauna deschisă.

— Vă mulțumesc, spuse Bull. Ce face căpitanul?

— Căpitanul Ashford face tot posibilul pentru a menține nava în bună stare și reactivă. Crede că prezența lui în mijlocul echipajului va îmbunătăți moralul.

„Și ce rezolvă asta?”, ar fi vrut să întrebe Bull, dar nu o făcu. Ar fi fost inutil. Pa îl putea vedea reprimându-și astfel de reacții.

— Credeți sau nu, suntem toți în aceeași echipă, spuse ea.

— O să țin minte.

Pa se întunecă la față. Se aplecă spre ecran, un gest de intimitate absolut artificial în lumea plutitoare a imponderabilității printr-o conexiune video, și totuși imposibil de ratat în întregime.

— Am auzit de starea dumneavoastră. Îmi pare rău.

— E în regulă.

— Și dacă v-aș ordona să acceptați coma indusă?

Bull izbucni în râs. Nici asta nu-i pica bine. Să fie trunchiat.

— O să mă ocup de asta când voi fi pregătit, spuse el, dându-și seama abia după aceea că fraza putea fi interpretată în două moduri diferite. De îndată ce ieșim din belea, mă las pe mâna doctorilor.

— Bine, zise Pa și înjură cu jumătate de glas când îi țiui terminalul. Trebuie să plec. Vă voi contacta mai târziu.

— Am înțeles, spuse Bull și lăsă conexiunea să se întrerupă.

Cel mai înțelept ar fi fost să doarmă. Era treaz de paisprezece ore, timp în care verificase câți dintre membrii personalului de securitate mai erau în viață, refăcuse lista de sarcini și făcuse ce-i stătuse în putință de la infirmerie, pentru a restabili funcționarea navei. Paisprezece ore nu reprezentau chiar atât de mult pentru o situație de criză, doar că era infirm.

Infirm.

Pradă unei senzații de greață, își plimbă vârfurile degetelor de-a lungul gâtului, spre piept și spre linia invizibilă unde pielea înceta să-i mai pară a fi a lui, transformându-se în altceva. Carne. Mintea lui trecu repede peste acest gând. Mai fusese rănit și se recuperase. În patru-cinci rânduri fusese cât pe ce să-și piardă viața. Totdeauna se întâmpla ceva și-și revenea din nou. Întotdeauna avusese noroc. La fel va fi și de data asta. Într-un fel sau altul, se va redresa. Și va avea încă o pățanie de povestit și pe nimeni care s-o asculte.

Știa că se mințea, dar ce mai putea face? În afară de a sta deoparte. Și poate că ar trebui să stea deoparte. S-o lase pe Pa să ia frâiele în mâini. Iar pe Ashford să facă ce putea mai bine. Nimeni nu avea să-i reproșeze ceva dacă accepta coma indusă. Nici măcar Fred. La naiba, probabil că Fred l-ar fi sfătuit s-o facă. I-ar fi ordonat chiar.

Bull închise ochii. Poate avea să-l prindă somnul. Sau poate nu. Ori va aluneca într-o stare de semiluciditate. Un doctor plângea pe coridor, un sunet lent, distinct, care exprima mai degrabă suferința unui bolnav decât tristețea. Cineva avea un acces de tuse umedă. Pneumonia era acum cel mai mare pericol. Imponderabilitatea influența senzorii ce declanșează tipul de tuse care curăță de fapt plămânii până nu e prea târziu. Urmau accidentele vasculare cerebrale și emboliile, având în vedere că sângele, la drenarea căruia gravitația ar fi trebuit să contribuie foarte mult, se aduna și se coagula. În toate celelalte

nave era la fel. Răni vindecabile devenite mortale din cauza lipsei gravitației. Dacă ar putea măcar să pună motoarele pe propulsie, să obțină o oarecare gravitație…

„Suntem toți în aceeași echipă”, spusese Pa când era adormit pe jumătate și, dintr-odată, Bull se trezi complet. Își luă terminalul portabil, însă Ashford și Pa refuzară amândoi conexiunea. Pentru ei era miezul nopții. Se gândi să trimită o avertizare folosindu-și codul prioritar de securitate, dar renunță. O va face mai târziu. Pentru început, încercă să dea de Sam.

— Bull? întrebă ea.

Tenul căpătase parcă o nuanță cenușie, iar în colțurile gurii apăruseră riduri noi. Ochiul injectat părea un semn de rău augur.

— Bună, Sam. Uite ce… Trebuie să chemăm la bordul lui *Behemoth* toate echipajele din celelalte nave, astfel încât să nu facă nimeni vreo prostie.

— Nu va fi ușor.

— Bineînțeles, spuse Bull. Trebuie să le dăm un motiv ca să vină aici. Ceva de care au nevoie și nu găsesc în altă parte.

— Genial, făcu Sam scuturând din cap. Dragule, poate că nu sunt acum la cel mai înalt nivel intelectual, dar vrei să mă întrebi ceva?

— Toți au suferit pierderi. Toți au nevoie de gravitație. Te întreb cât timp îți ia să pui motorul în mișcare.

Capitolul 27

Melba

Întunericul era frumos și suprarealist. Navele flotilei, atrase toate de puterea misterioasă a stației, se apropiaseră între ele mai mult decât fuseseră vreodată sub control uman. Singurele lumini proveneau de la câteva ansamble exterioare de întreținere și de la strania strălucire a stației. Parcă te plimbai printr-un cimitir în lumina Lunii. Inelul de nave și de resturi sclipea într-un arc ascendent în fața și în spatele ei, orice direcție ar fi ales părând s-o ducă mai sus.

Costumul pentru activități extravehiculare avea o rezervă limitată de agent propulsor, așa că voia să-l păstreze pentru retragere. Înainta rapid prin vid, iar cizmele magnetice scoaseră un pocnet lipindu-se de coca lui *Prince,* până ajunse la margine și se lansă în spațiul dintre nave, în direcția unui vehicul marțian de aprovizionare. Ținuta semimecanică și sasul de urgență atașate în spatele ei cântăreau aproape cincizeci de kilograme, însă având traiectorii identice, erau la fel de ușoare ca ea. Era o iluzie, știa asta, dar în drumul de dincolo de timp de la *Thomas Prince* la *Rosinanta* cea atât de detestată toate poverile îi păreau ușoare.

Costumul AEV avea un afișaj HUD simplu care trasa conturul *Rosinantei* cu o linie verde subțire. Nu era cea mai apropiată navă. I-ar fi luat ore până să ajungă la ea, dar nu-i păsa. Aparatul era prins în aceeași capcană precum celelalte. Nu putea pleca nicăieri.

Fredona în timp ce-și imagina sosirea. O repeta. Se lăsă purtată de gândul ajungerii acolo: Jim Holden, la întoarcerea din stație. Îl văzu furios pe ea în timp ce-i distrugea nava. Îl văzu plângând și cerându-i iertare, îi văzu disperarea din ochi în fața refuzului ei. Erau visuri frumoase în care se învăluia în siguranță, pentru a uita sângele și groaza lăsate în urmă. Nu numai catastrofa de la bordul lui *Prince,* ci totul – Ren, tatăl ei, Julie, totul. Vaga lumină albăstrie a falsei luni îi dădea senzația de

acasă, iar violența iminentă era ca o promisiune pe punctul de a deveni realitate.

Dacă ar fi existat o altă parte din ea, o bucățică de Clarissa care nu fusese încă zdrobită și care simțea situația diferit, era suficient de mică pentru a o putea ignora.

Bineînțeles că se putea la fel de bine ca toți să fie morți când avea să ajungă acolo. Catastrofa lovise probabil la fel de tare ca în *Thomas Prince* sau în celelalte nave. Echipajul lui Holden putea fi deja nimic mai mult decât cadavre pe cale să se răcească, așteptând doar sosirea ei pentru a le aprinde rugul funerar. Și această ipoteză avea farmecul ei, gândi Melba. Alerga pe coca navelor, sărind de pe una pe alta ca un impuls nervos ce traversa o sinapsă. Ca o idee sinistră concepută de un creier imens sub lumina lunii.

Aerul din interiorul costumului mirosea a plastic vechi amestecat cu propria transpirație. Impactul cizmelor magnetice trăgând-o spre nave și eliberând-o din nou se transmitea picioarelor sale după un anumit ritm – tragere și eliberare, tragere și eliberare. Și în fața ei, la fel de lent ca acul unui ceas analogic, conturul verde fantomatic al *Rosinantei* creștea, apropiindu-se tot mai mult.

Știa pe de rost specificațiile navei. Le studiase săptămâni la rând. Corveta marțiană, alocată inițial lui *Donnager,* nava marcată de un destin nemilos. Punctele de acces erau sasul echipajului, chiar în spatele punții de operațiuni, ușile calei de la pupă și un sabord de întreținere de sub reactor. Dacă reactorul era în funcțiune, sabordul nu era accesibil. De când nava ajunsese pe mâna lui Holden, aproape sigur fuseseră schimbate caracteristicile de securitate ale sasului de la proră. Ar fi fost o prostie să nu le fi schimbat, iar Melba refuza să creadă că tatăl ei fusese doborât de un tâmpit. Rapoartele de serviciu pe care reușise să le obțină dădeau de înțeles, referitor la cală, că mai fusese distrusă o dată. Porțiunile reparate erau întotdeauna mai fragile decât structura inițială. Alegerea era ușoară.

Prin poziția navei, accesul în cală se situa pe partea îndepărtată, iar corpul *Rosinantei* îi ferea de lumină imperfecțiunile. Melba intră în umbră, tremurând de parcă era mai frig în întuneric. Fixă echipamentul semimecanic pe învelișul navei și-l asamblă pentru a-l folosi la lumina lanternelor de lucru cu care era înzestrat costumul AEV. Exoscheletul era

galben citron, iar indicațiile imprimate în trei alfabete te duceau cu gândul la piatra din Rosetta. Simțea o afecțiune inexplicabilă pentru aparat în timp ce și-l atașă în spate, fixându-și mâinile în brațele mecanice. Nu fusese conceput pentru acte de violență, dar era potrivit pentru așa ceva – un punct comun între el și utilizatoarea lui.

Aprinse suflaiul, iar vizorul costumului AEV se întunecă. Agățată de navă, Melba își începu lenta operațiune de invazie. Scântei și mici asteroizi din oțel topit zburau în întunericul din jur. Acolo unde ușile calei fuseseră îndoite, lucrările de reparații erau aproape invizibile. Dacă nu știa unde să se uite, nu ar fi localizat punctele slabe. Se întrebă dacă știau că vine. Și-i imagină aplecați pe ecranele de securitate, cu ochii măriți de frică văzând ceea ce își croia drum prin învelișul *Rosinantei.* Se surprinse fredonând încet frânturi de cântece de succes și vechi melodii de vacanță. Cuvintele și melodiile se potriveau cu vibrațiile arzătorului.

Străpunse coca *Rosinantei,* o gaură tivită cu oțel incandescent suficient de mare cât să intre un deget. Nu simți vreun jet de aer care să scape în vidul spațiului. Deci cala nu era presurizată. Asta însemna că atmosfera nu se rarefia în interior, iar alarmele navei nu aveau să se declanșeze. O problemă rezolvată fără să facă aproape nimic. Asta părea să fie soarta. Stinse arzătorul și desfăcu sasul de urgență, pe care îl fixă de trapă. Dezlipi stratul exterior, apoi îl închise, îl desfăcu și pe cel interior și intră în mica încăpere pe care o crease. Nu știa cât trebuia să distrugă până să pătrundă în zonele interioare ale navei. Nu voia ca răzbunarea să fie zădărnicită de pierderea accidentală a atmosferei. Holden trebuia să știe cine-i făcuse asta, nu să-și dea ultima suflare gândind că nava lui avea pur și simplu o fisură.

Ușor, strecură brațul mecanic în gaură, îl fixă și desfăcu ușa calei, benzi lungi de oțel înflorind ca o floare de iris. Când deschizătura fu destul de largă, se prinse de marginile găurii cu brațele ei mecanice și se trase în cală. Lăzi cu provizii erau aliniate pe lângă pereți și pe podea, fixate cu electromagneți. Unul dintre aceștia fusese distrus. În aer plutea un nor de pachete de proteine granulate. Ledul de pe panoul din apropierea ușii interioare a sasului era verde; cala nu fusese blocată. De ce ar fi fost? Apăsă butonul care comanda

deschiderea și iniție ciclul. De îndată ce lumina verde se aprinse, își scoase mâinile din brațele mecanice și-și dădu jos casca. Nicio alarmă. Nicio voce care să strige sau să amenințe. Reușise să ajungă la bord fără să alarmeze pe nimeni. Rânjetul ei era dureros.

Își puse din nou exoscheletul, deschise panoul interior al sasului și se opri. Nu se auzea nicio alarmă. Melba înaintă ușor, în liniște, în teritoriul inamic.

Punțile ce alcătuiau structura *Rosinantei* adăposteau reactorul, apoi sectorul tehnic, atelierul de reparații, apoi bucătăria, cabinele echipajului și infirmeria, platforma de depozitare cu sasul destinat echipajului, iar la urmă, mult în față, puntea de comandă și postul pilotului. În mișcare, corveta semăna cu un bloc îngust. În repaus nu oferea direcții de orientare.

Acum trebuia să aleagă. Cala era destul de aproape pentru a avea acces la sectorul tehnic și la reactor. Putea să se strecoare acolo și să pornească reactorul în suprasarcină. Sau ar putea să urce și să încerce să ia echipajul prin surprindere, după care să declanșeze procesul de autodistrugere al navei de pe puntea de comandă.

Inspiră adânc. Echipajul obișnuit al *Rosinantei* număra patru persoane cu tot cu Holden, însă nu știa dacă documentariștii se aflau încă la bord. Cel puțin doi dintre membrii echipajului aveau pregătire militară și experiență în luptă. Poate că ar fi în stare să-i doboare într-o bătaie dacă ar deține un oarecare avantaj asupra lor sau dacă i-ar înfrunta pe rând, unul câte unul.

Riscul era însă prea mare. Reactorul era cel mai apropiat, cel mai ușor accesibil, astfel încât putea ieși prin cală. Înaintă pe coridoarele pe care le știa numai din simulări, spre reactor și moartea navei.

Când deschise trapa spre sectorul tehnic, o femeie plutea deasupra unui panou de control deschis, cu un pistol de lipit într-o mână și o bobină de sârmă în cealaltă. Avea silueta longilină și capul ușor supradimensionat ale unei persoane care crescuse în condiții de gravitație scăzută, pielea cafenie și părul negru prins la spate. Naomi Nagata. Iubita lui Holden.

Melba fu cuprinsă brusc de nevoia de a-și smulge exoscheletul și de a-și roti limba peste cerul gurii, pentru a simți afluxul de substanțe chimice. După care să prindă cu mâinile

goale gâtul fin al centurienei și să-i simtă oasele trosnind, visul răzbunării, ce durase un an, devenind astfel realitate. Însă la bord mai erau doi membri ai echipajului și nu știa unde se aflau. Dintr-odată o cuprinse teroarea resimțită în cazinoul mizerabil din Baltimore. Când se târa neajutorată pe podea din cauza colapsului produs de efectul drogurilor, în timp ce indivizii ăia forțau ușa pentru a o ataca. Nu putea risca să se prăbușească până nu știa poziția celorlalți.

Naomi își înălță capul auzind ușa deschizându-se, iar în ochii întunecați ai femeii se citi mai întâi plăcerea, de parcă întreruperea ar fi fost o surpriză îmbucurătoare, apoi șocul, urmat de o furie rece.

Pentru o clipă, nimeni nu făcu nicio mișcare.

Cu un țipăt, centuriana se aruncă spre Melba, rotind în față bobina de sârmă. Melba încercă să se ferească, dar nu reuși din cauză că exoscheletul îi încetinea reacțiile. Bobina o lovi în obrazul stâng, cu un sunet amintind de o cărămidă ce cade pe pământ, iar pentru o clipă îi țiuiră urechile. Ridică brațul mecanic pentru a bloca atacul și o lovi puternic pe centuriană în coaste, ceea ce le imprimă amândurora o mișcare de rotație. Melba încercă să se agațe de o bară de prindere, însă o rată, după care încercă din nou cu următoarea. Mâna mecanică reuși să o apuce, dar strivi metalul și aproape că-l scoase din perete. Centuriana se repezea acum spre ea cu furie. Melba încercă să-și ridice brațul mecanic liber pentru a o respinge, însă Naomi era deja prea aproape. Prinse într-un pumn partea din față a costumului Melbei și se folosi de punctul acela de sprijin pentru a o izbi puternic, din rotație, cu genunchiul în coaste, punctând fiecare lovitură cu un cuvânt:

— Nu… te… atingi… de… nava… *mea.*

Melba simți că-i cedează o coastă. Duse limba spre cerul gurii, dar renunță să reverse în corp sângele amestecat cu foc. La sfârșitul luptei trebuia să fie conștientă și pe deplin stăpână pe capacitățile sale. Scrâșni din dinți și îndoi brațul mecanic liber, după care îi dădu drumul brusc, lovind cu pumnul strâns. Centuriana scoase un țipăt de durere. Gheara brațului mecanic o apucase de umăr. Melba presă din nou și auzi sunetul înfundat și umed al unui os care se rupe.

O proiectă pe centuriană de-a lungul încăperii cât de mult îi permitea echipamentul. În locul unde femeia izbi peretele

îndepărtat se întinse o pată sângerie. Melba așteptă, urmărind-o pe centuriană cum se rotește prin aer, fără direcție și molatic, asemenea unei păpuși din cârpe ce se lasă pe fundul unei piscine. O sferă de sânge din ce în ce mai mare era lipită de umărul și de gâtul femeii.

— Fac ce vreau, spuse Melba, iar vocea părea să fie a altcuiva.

Se apropie cu grijă de panoul de control, fixat pe punte cu o bucată de bandă adezivă, în interiorul căruia era o harababură de fire și de plăci. *Rosinanta* se alesese cu ceva pagube în urma catastrofei, dar nu atât de grave, încât s-o împiedice pe Melba să-și atingă scopurile. Își scoase exoscheletul, își pocni articulațiile degetelor, urmări indexul principalelor fișe de control și le branșă din nou la panou. Verificarea memoriei locale dură doar câteva secunde și sări peste verificarea întregului sistem. Înainte să plece de pe Pământ n-ar fi știut să facă așa ceva, însă Melba Koh se străduise timp de câteva luni să învețe cum funcționează navele militare. Era tocmai genul de lucruri pe care Soledad, Stanni și Bob le-ar fi verificat într-o misiune de întreținere. Iar Ren i-ar fi arătat cum se procedează.

Degetele i se încovoiară poticnindu-se o clipă deasupra tastaturii, dar reuși să-și revină.

Specificațiile de control ale reactorului apărură pe ecran. În mod deliberat, îndepărtarea învelișului magnetic ce asigura ca fuziunea miezului să nu se propage prin navă era dificilă. În schimb, modificarea limitelor reacției înseși până avea să depășească în cele din urmă capacitatea de izolare a învelișului se putea face mai ușor. Și i-ar lăsa puțin timp să-i spună lui Holden ce făcuse, după care să părăsească nava și să se întoarcă în *Thomas Prince.* În haosul general, se putea chiar ca nimeni să nu-și dea seama că cineva supraviețuise după distrugerea *Rosinantei.*

O pâlpâire în câmpul vizual periferic al Melbei fu singurul avertisment perceput, dar era suficient. Făcu o răsucire și reuși să se ferească, iar cheia masivă a centurienei șuieră prin aer în locul unde cu o clipă mai devreme fusese tâmpla ei. Melba se împinse în picioare, încercând înnebunită să-și pună din nou dispozitivul mecanic. Își încordă corpul în așteptarea următorului atac, dar nu primi nicio lovitură. Își puse exoscheletul și-și îndesă mâinile în brațele mecanice, apucă o bară de prindere

din perete și se întoarse chiar în clipa în care centuriana își ridica privirea de pe panoul de control. Sângele urca de-a lungul gâtului femeii, lipit de ea datorită tensiunii superficiale, iar chipul ei arbora un zâmbet triumfător. Indicatoarele panoului de control erau roșii, iar pe ecran se derulau linii de cod cu o viteză prea mare pentru a putea fi citite. Luminile din încăpere se stinseră, iar ledurile de urgență începură să pâlpâie. Melba simți că i se pune un nod în gât.

Centuriana golise miezul. Reacția pe care Melba intenționa să o împingă la suprasarcină se risipi într-un nor de gaz în spatele navei. Zâmbetul centurienei era sălbatic și triumfător.

— Asta nu schimbă nimic, spuse Melba cu dificultate. Aveți torpile. O să supraîncarc una dintre ele.

— Nu cât trăiesc eu, zise centuriana și atacă din nou.

Însă avântul ei fu dezechilibrat. Stângaci. Cheia izbi o articulație a exoscheletului, dar fără a distruge ceva. Centuriana se îndepărtă rapid chiar în clipa în care Melba repezi un braț spre ea. Naomi nu-și mai folosea deloc brațul rănit și picături de sânge rămâneau în urma ei ori de câte ori își schimba direcția.

Melba se întrebă de ce femeia nu striga după ajutor. În nave mici, de felul acesta, deschiderea unui canal de comunicații era de multe ori la fel de simplă ca un strigăt. Fie computerul se defectase, fie ceilalți muriseră sau erau grav răniți, fie pur și simplu nu se gândise la asta. Dar nu conta. Asta nu-i schimba cu nimic planurile. Se deplasă spre dreapta alunecând prin aer, trecând de la o bară de prindere la alta, fără a-i da celeilalte ocazia să o surprindă fără punct de sprijin și să o rotească în aer spre centrul încăperii. Suspendată pe un perete, centuriana își arunca în jur privirea întunecată, căutând o poziție avantajoasă. În ochii ei nu se zărea nicio urmă de frică sau de sensibilitate. Melba nu se îndoia câtuși de puțin că, dacă i s-ar oferi ocazia, Naomi ar ucide-o.

Ajunse la trapă, fixă gheara mecanică pe o bară de prindere, după care își eliberă o mână pentru a ajunge la comenzile ușii. Era o provocare, iar strategia funcționă. Centuriana sări, dar nu direct spre Melba, ci spre puntea de deasupra ei, se întoarse, dădu un impuls și coborî cu călcâiele îndreptate spre capul Melbei.

Aceasta își introduse din nou mâna în echipamentul mecanic și o ridică pe cealaltă, interceptând-o pe centuriană în plină

cădere. Bara de prindere a Melbei se desprinse din perete și cele două femei începură să plutească în mijlocul încăperii. Brațul rănit al centurienei era prins în gheara mecanică a exoscheletului, iar ea lovea sălbatic cu călcâiele. O lovitură își nimeri însă ținta și câmpul vizual al Melbei se îngustă pentru o clipă. O trase pe centuriană prin aer, scuturând-o așa cum ar face un terrier cu un șobolan, apoi reuși să-și miște brațul liber și s-o prindă de gât.

Panicată, centuriana își repezi mâna spre gheara mecanică. Ochii i se făcură mari și strălucitori. Ar fi fost suficientă o contracție a degetelor mecanice ale Melbei pentru a-i zdrobi gâtul – amândouă știau asta. Fu străbătută de un sentiment de triumf și de o bucurie copleșitoare. Poate că Holden nu se afla la bord, însă o capturase pe iubita lui. Avea să-i răpească pe cineva drag, exact așa cum el i-l luase pe tatăl ei. Asta nici nu mai era luptă, ci dreptate.

Centuriana se înroșea la față, iar respirația îi devenea sacadată și șuierătoare. Melba rânji, savurând momentul.

— E din vina lui, spuse ea. A căutat-o cu lumânarea.

Centuriana se apucă de gheara mecanică, încercând s-o desfacă. Sângele care-i țâșni provenea probabil de la prima rană, dacă nu cumva gheara mecanică deja îi străpunsese pielea. Melba mai strânse degetele, însă foarte ușor. Servomotoarele dispozitivului bâzâiră în timp ce degetele se mai apropiară cu un milimetru. Centuriana încercă să spună ceva, să scoată un sunet inteligibil prin traheea strivită, iar Melba știa că n-o putea lăsa să vorbească. N-o putea lăsa să implore sau să plângă și să ceară milă. Dacă o făcea, nu era sigură că putea să-și ducă planul până la capăt: trebuia să-l ducă la îndeplinire. „Compasiunea este pentru cei slabi”, îi șopti în ureche vocea tatălui ei.

— Ești Naomi Nagata, spuse Melba. Numele meu este Clarissa Melpomene Mao. Tu și oamenii tăi mi-ați atacat familia. Tot ce s-a întâmplat aici, tot ce se va întâmpla este din *vina voastră.*

Sclipirea de viață se stingea în ochii centurienei. Respirația îi deveni șuierată și neregulată. Nu mai trebuia decât o ultimă strânsoare. Doar să strângă pumnul și să frângă gâtul femeii.

Cu ultimele puteri, Naomi își ridică mâna liberă cu un gest obscen, de sfidare.

Corpul Melbei vibră, ca și cum intrase în jetul unui furtun de incendiu. Capul îi fu aruncat în spate, iar coloana i se arcui în sens invers. Mâinile se contractară și degetele de la picioare se răsuciră, părând să se rupă. Se auzi urlând. Exoscheletul își depărtă brațele în lateral și înțepeni, lăsând-o răstignită în forma metalică. Vibrația se opri, dar Melba nu se mai putea mișca. Mușchii refuzau cu încăpățânare să răspundă voinței sale.

Naomi se opri să se odihnească pe peretele opus, plină de sânge și respirând anevoie.

— Cine ești? șuieră centuriana.

„Sunt răzbunarea”, gândi Melba. „Sunt întruparea morții tale”. Însă vocea care răspunse veni din spatele ei.

— Anna. Numele meu este Anna. Ești bine?

Capitolul 28

Anna

Femeia – Naomi Nagata – răspunse tușind și eliminând un glob roșu de sânge.

— Tâmpită mai sunt, firește că nu ești bine, spuse Anna.

Apoi pluti spre ea, oprindu-se doar pentru a o împinge în cealaltă parte a compartimentului pe Melba, care încă era cuprinsă de convulsii. Fata și echipamentul ei mecanic străbătură încăperea, se izbiră de un perete, oprindu-se apoi la câțiva metri distanță.

— Dulapul de prim ajutor, murmură Naomi și arătă spre un panou roșu de pe perete.

Anna îl deschise și găsi lanterne, scule și o trusă de prim ajutor asemănătoare celei pe care Tilly o avea cu ea la bordul lui *Prince.* În timp ce scoase pansamente și un spray coagulant pentru rana urâtă de la umărul lui Naomi, centuriana scoase câteva seringi și începu să-și injecteze, pe rând, conținutul lor, cu mișcări eficiente, metodic. Anna avea impresia că ceva se rupea în umerii ei de fiecare dată când înfășură pansamentul în jurul părții superioare a trupului lui Naomi și aproape că ar fi vrut să ceară o altă doză pentru ea.

•

Cu ani în urmă, Anna participase la un seminar despre tratarea persoanelor dependente de droguri. Instructorul, un asistent medical de psihiatrie pe nume Andrew Smoot, sublimase în repetate rânduri că drogurile nu numai că induc plăcere și suferință, ci modifică percepția, înlătură inhibițiile și agravează deseori cele mai rele obiceiuri sau tendințe ale cuiva – ceea ce el numea „demers patologic”. De multe ori, un introvertit s-ar retrage și mai mult în sine, o persoană agresivă ar deveni și mai violentă. Cineva impulsiv ar putea deveni chiar mai mult decât atât.

Anna înțelesese principiul, cel puțin teoretic. După aproape trei ore petrecute în spațiu, amfetaminele pe care i le dăduse Tilly începură să-și reducă efectul, iar luciditatea a cărei lipsă nu

o conștientizase începu să-i revină. Simțea că are o percepție intuitivă mai profundă și mai personală a ceea ce ar putea fi propriul ei demers patologic.

Anna trăise doar câțiva ani printre centurieni și locuitorii planetelor exterioare. Dar fusese suficient pentru a ști că filosofia lor se reducea la „ce nu știi te ucide”. Nimeni crescut pe Pământ nu era în stare să înțeleagă cu adevărat acest lucru, indiferent de timpul petrecut în spațiu. Niciun centurian nu și-ar fi pus un costum spațial și un echipament AEV și nu s-ar fi repezit să iasă dintr-un sas fără să știe exact ce-l aștepta în partea cealaltă. Nici măcar nu i-ar fi trecut prin cap așa ceva.

Mai rău, ieșise prin sas fără să-și ia răgaz pentru a-i trimite un mesaj lui Nono. „Tu nu ceri permisiunea, ci îți ceri iertare”, îi răsună în minte. Dacă avea să moară făcând asta, Nono i-ar fi pus cuvintele astea ca epitaf. Nu va avea nicicând o ultimă șansă de a spune că-i pare rău.

Afișajul în culori vii, care părea mereu să plutească la marginea câmpului ei vizual, indiferent de direcția în care își îndrepta privirea, o avertizase că rezerva de aer ajunsese la optzeci și trei la sută. Faptul că nu știa cât timp poate fi utilizată o unitate de alimentare cu aer făcea ca, pusă în context, informația să fie incompletă.

Pe măsură ce încercase să-și încetinească ritmul respirator și să nu intre în panică, indicatorul coborî la optzeci și doi la sută. Cât timp rămăsese la optzeci și trei la sută înainte să scadă? Nu-și amintea. O vagă senzație de greață o făcu să se gândească la cât de rău ar fi să vomite în costumul spațial, ceea ce nu făcu decât să-i agraveze starea în care se afla.

Fata – Melba, Claire acum – era mult în față și se îndepărta, deplasându-se cu o ușurință grațioasă datorată unei practici îndelungate. Pentru ea, părea că deplasarea într-un costum spațial cu cizme magnetice este ceva firesc. Anna încercă să accelereze, dar nu reuși decât să-și lovească cizma cu celălalt picior și să rotească magnetul în sus suficient de mult încât să-l fixeze pe coca navei. Elanul pasului ei smuci clema magnetică puternică. După ce pierdu câteva secunde încercând să găsească o soluție, descoperi sistemul de reglare și-l fixă la un nivel acceptabil pentru o ființă umană. După aceea renunță să se mai grăbească și adoptă un ritm sigur și constant. Încet și invariabil, însă nu avea să câștige cursa. Fata dispăru din

câmpul ei vizual, dar își spuse că nu conta. Bănuia încotro se îndrepta Clarissa Mao. Sau Melba Koh. Sau cine-o fi femeia asta.

Văzuse deja la știri imagini cu *Rosinanta.* Era probabil cea mai faimoasă navă. Rolul central pe care îl avusese James Holden în incidentele din Eros și de pe Ganymede, precum și duelurile spațiale și acțiunile sale împotriva pirateriei făcuseră ca ani la rând corveta să atragă din când în când atenția mass-mediei. Câtă vreme nu erau două corvete marțiene asemănătoare oprite una lângă alta, Anna era convinsă că va reuși s-o identifice.

Și reuși, cincisprezece minute mai târziu.

Rosinanta avea o formă de prismă triunghiulară metalică neagră și butucănoasă; ca o daltă groasă așezată pe o parte. Suprafața plată a învelișului era întreruptă ici-colo de protuberanțe convexe. Anna nu știa prea multe despre nave ca să-și dea seama ce reprezintă. Dar fiind o navă de luptă, nu puteau fi decât senzori sau arme, probabil, însă cu siguranță nu căi de acces. Partea din spate a navei era îndreptată spre ea și singura deschizătură evidentă se afla în centrul conului masiv al propulsorului. Se deplasă până la marginea navei, apoi dintr-o parte în alta, încercând să obțină o mai bună imagine a restului corvetei înainte de a sări pe ea. Ironia situației, de a căuta un loc unde să sară la acest ultim nivel al jocului, o făcu să râdă și simți puțină tensiune, iar senzația de greață dispăru.

Chiar în dreapta conului propulsorului observă un fel de balon din plastic atașat de cocă, translucid ca un blister. O clipă mai târziu trecea prin deschiderea practicată din ușile calei și dispăru înăuntru. În timp ce contempla labirintul de lăzi imobilizate de corpul navei cu electromagneți foarte asemănători cu cei de pe cizmele ei, își dădu seama că nu-și făcuse un plan pentru ce avea să urmeze. Oare încăperea avea o cale de acces spre restul navei? Ușile din spatele ei nu aveau sas, ceea ce însemna probabil că spațiul era de obicei ținut în vid. Nu știa unde s-ar fi putut afla cineva în raport cu incinta respectivă și, chiar mai îngrijorător, nu știa dacă fata pe care o urmărea se afla încă acolo, ascunsă după una dintre lăzi.

Prudentă, Anna trecu de la o ladă la alta până în celălalt capăt al compartimentului lung și îngust. Bucăți de plastic și mâncare uscată congelată pluteau în jurul ei ca un nor de insecte ciudate. Lăzile rupte erau probabil urmarea unei lupte sau a unei modificări bruște a vitezei – nu avea cum să știe. Căută în

săculețul legat de echipamentul AEV și scoase taserul. Nu folosise niciodată o astfel de armă în microgravitație sau în vid. Spera că niciuna dintre cele două condiții nu avea să-i afecteze eficiența. Un alt pariu pe care un centurian nu l-ar fi acceptat nicicând.

Spre marea ei ușurare, în celălalt capăt al încăperii găsi un sas, pe care îl deschise atingând panoul de control. Ciclul dură câteva minute, timp în care Anna se debarasă de echipamentul AEV din spate și-și verifică taserul pentru a se asigura că știe cum să-i dezactiveze siguranța. Modelul militar era intuitiv, dar cu mai puține indicații clare în comparație cu modelele civile cu care era obișnuită. Indicatorul panoului se făcu verde și ușile interioare se deschiseră.

Nu se zărea nimeni. Doar o punte ce semăna cu un atelier de reparații cu dulapuri de scule, bancuri de lucru și o scară fixată pe un perete. Partea superioară a scării era flancată de două trape, una care dădea spre partea din față a navei, iar cealaltă spre partea din spate. Anna se gândea că avea mai multe șanse să se întâlnească cu membrii echipajului dacă se deplasa spre prova, când o bubuitură puternică se auzi din spate și luminile se stinseră.

Leduri galbene încastrate în pereți se aprinseră o clipă mai târziu, iar o voce neutră spuse: „Miez descărcat, doar alimentare de urgență”, repetând mesajul de mai multe ori. Casca îi atenua sunetul, dar în mod clar mai era aer în navă. Își scoase casca și o atârnă de ham.

Anna era destul de sigură că evacuarea miezului se realiza doar în situații de urgență care afectau sala motoarelor, așa că alese trapa respectivă. Odată dispărut vuietul permanent de la bordul navei, auzi zgomote slabe dincolo de trapă. Îi luă ceva timp până să-și dea seama cum funcționează, dar reuși în cele din urmă și trapa se deschise atât de brusc, încât Anna fu cât pe ce să scoată un strigăt de surpriză.

Înăuntru, Melba se pregătea să ucidă pe cineva.

O centuriană cu părul lung și negru, îmbrăcată într-o salopetă soioasă, era prinsă de gât de brațele mecanice ale exoscheletului purtat de Melba. Femeia – Anna își dădea seama acum că era secundul lui James Holden, Naomi Nagata – părea să fi fost bătută rău de Melba. Brațul și umărul îi erau pline de sânge, iar fața – un amestec de zgârieturi și de contuzii.

Anna se propulsă în încăperea boltită. Pereții camerei reactorului se curbau spre interior ca într-un locaș de cult, catedralele epocii fuziunii nucleare. Simți o nevoie aproape copleșitoare de a se grăbi, dar știa că taserul îi permitea o singură descărcare și nu avea încredere că ar putea să tragă din mișcare.

Chipul lui Naomi devenea vinețiu. Respira tot mai greu, șuierător. Reuși totuși, cumva, să ridice o mână și să-i arate Melbei degetul mijlociu. Picioarele Annei loviră podeaua, iar cizmele îi rămaseră blocate. Se afla la mai puțin de trei metri în spatele Melbei când apăsă butonul de descărcare, țintind zona din spatele femeii care nu era acoperită de exoschelet, sperând ca taserul să funcționeze prin costumul spațial.

Rată ținta, însă rezultatele păreau să fie oricum impresionante.

În loc să nimerească țesătura costumului, cele două microsăgeți ale taserului loviră în plin exoscheletul. Firele metalice se înroșiră imediat, căzând apoi bucăți ca o sfoară ce arde. Taserul se înfierbântă atât de tare, încât Anna îl simți prin mănușă, așa că-i dădu drumul chiar înainte să se transforme într-o masă de plastic cenușiu și lipicios. Exoscheletul se arcui și pocni, iar brațele se desfăcură în lateral. Camera se umplu de un miros de cabluri electrice arzând. Părul Melbei se ridică drept în sus, iar degetele și picioarele îi erau cuprinse de spasme chiar și după ce Anna lăsase taserul din mână. Pe unul dintre brațele mecanice, un mic ecran afișa intermitent un cod roșu de eroare.

— Cine ești? întrebă Naomi Nagata, plutind într-un fel care îi dădea de înțeles Annei că se va prăbuși la podea la primul semn de gravitație.

— Anna. Numele meu este Anna. Ești bine?

•

După a treia injecție, Naomi inspiră profund și zise:

— Cine este Anna?

— Anna sunt eu, răspunse ea chicotind. Vrei să spui cine sunt eu? Unul dintre pasagerii din *Thomas Prince.*

— Națiunile Unite? Nu pari să fii din Flotă.

— Nu, sunt doar un pasager. Fac parte din grupul de consultanți trimis de secretarul general.

— Aaa, evenimentul dedicat influenței opiniei publice, spuse Naomi, după care șuieră de durere când Anna strânse bandajul și activă mecanismul care-l împiedica să se desfacă.

— Toată lumea spune asta, zise Anna în timp ce verifica bandajul.

Îi părea rău că nu acordase mai multă atenție cursului de prim ajutor organizat de biserică. Eliberarea căilor respiratorii, oprirea sângerării, stabilizarea rănii – cam la atât se limitau cunoștințele ei în acest domeniu.

— Pentru că ăsta-i adevărul, spuse Naomi întinzându-și mâna validă pentru a apuca o treaptă a scării din apropiere. Nu-i decât o mizerie politică…

Fu întreruptă de o voce sintetică: „Reinițializare terminată”.

Anna se întoarse. Melba se uita la amândouă, cu părul încă ridicat, dar mâinile nu i se mai agitau necontrolat. Își mișcă brațele pentru a vedea dacă funcționează, iar echipamentul mecanic gemu, ezită, apoi se puse în mișcare împreună cu ea.

— Fir-ar al naibii! strigă Naomi.

Părea enervată, dar nu surprinsă.

Anna întinse mâna după taser înainte de a-și aminti că se topise. Melba își dezveli dinții.

— Pe aici, spuse Naomi când trapa de deasupra lor se deschise.

Anna se repezi prin ea, cu Naomi urmând-o îndeaproape folosindu-se de singurul braț valid pentru a se deplasa. Melba împinse cu un picior în incinta reactorului și se năpusti după ele.

Naomi își trase piciorul chiar înainte să fie prinsă de o gheară mecanică, după care lovi cu vârful piciorului mecanismul de blocare și trapa se închise cu zgomot peste încheietura metalică. Trapa gemu încercând să se închidă, zdrobind gheara într-un jet de scântei. Anna așteptă strigătul de durere care nu venea, apoi își dădu seama că mănușile pe care Melba le folosea pentru controlul exoscheletului se aflau în antebrațele acestuia, la câțiva centimetri de porțiunea distrusă. Nu era rănită și-și sacrificase una dintre ghearele mecanice pentru a ține trapa deschisă. Cealaltă gheară apăru în deschizătură, apucând metalul și îndoindu-l.

— Du-te, spuse Naomi cu o voce gâtuită de durere, arătând cu mâna sănătoasă spre trapa următoare, aflată în vârful scării.

După ce trecură amândouă prin ea, Anna se uită o clipă în jur, cercetând noua punte pe care se aflau. Părea să fie zona rezervată echipajului. Compartimente mici cu uși ce nu păreau prea solide. Nu era locul potrivit în care să se ascundă. Naomi străbătu spațiul gol și umbrele întunecate aruncate de luminile de urgență, iar Anna, străbătută de o senzație de coșmar, se grăbi s-o prindă din urmă.

După ce trecură prin trapă la următorul nivel, Naomi se opri câteva secunde și tastă o comandă pe un mic ecran de control. Luminile de urgență deveniră roșii, iar pe panoul de lângă trapă apăru mesajul „Blocare de securitate”.

— Nu este blocată acolo jos, spuse Anna. Poate ieși prin cală. E o gaură în ușă.

— E a doua oară când pățim treaba asta, răspunse Naomi ridicându-se pe scară. Oricum, poartă un exoschelet de salvare și se află în atelierul de reparații. Jumătate din materialele depozitate acolo pot fi folosite la găurit nave. Nu ea e blocată. Noi suntem.

Anna rămase interzisă. Reușiseră să scape. Blocaseră o ușă în spatele lor. Asta trebuia să pună capăt confruntării. Monstrul nu are voie să deschidă uși. Era o gândire confuză, puerilă, iar Anna începu să fie tot mai puțin sigură că drogurile injectate în corpul ei își încetaseră efectul.

— Ce facem?

— La infirmerie, spuse Naomi arătând spre un coridor scurt. Pe aici.

Era logic. Tenul întunecat al centurienei cu înfățișare delicată vira spre o nuanță de gri, ceea ce o făcu pe Anna să se gândească la o pierdere masivă de sânge, iar bandajul de pe umărul ei era deja îmbibat și arunca mici sfere purpurii. O luă de mână pe Naomi și o trase de-a lungul coridorului, până la ușa infirmeriei. Era închisă, iar pe panoul din apropiere clipea același mesaj privind blocarea de securitate pe care-l văzuse la trapele punții. Naomi tastă câteva comenzi, iar Anna așteptă ca ușa să se deschidă. În schimb, o altă ușă, ce părea mai grea, culisă în fața celei dintâi, iar panoul pe care lucra Naomi se stinse.

— Uși presurizate, spuse Naomi. Mai greu de străpuns.

— Dar noi suntem în partea asta.

— Mda.

— Mai există vreo cale de acces?

— Nu. Să mergem.

— Așteaptă. Trebuie să mergem acolo. Ești foarte grav rănită.

Naomi se întoarse spre ea și se încruntă, de parcă o văzuse pentru prima oară. Anna se simți cercetată amănunțit cu privirea.

— Am doi răniți acolo. Echipajul meu. Sunt neajutorați, spuse Naomi. Acum sunt în siguranță, atât cât se poate. Așa că noi două vom merge la următoarea punte, vom lua o armă și vom face în așa fel încât să ne urmărească. Iar când va apărea, o vom ucide.

— Eu nu…

— O ucidem. Poți să faci asta?

— S-o ucid? Nu. Nu pot.

Naomi o fixă cu privirea un moment îndelungat, apoi făcu cu mâna validă gestul echivalent cu o ridicare din umeri.

— Bine, atunci vino cu mine.

Se deplasară prin următoarea trapă, spre puntea de deasupra. O mare parte din spațiu era ocupată de un sas și de câteva dulapuri. Unele erau suficient de mari pentru a depozita costume spațiale și echipamente AEV. Altele erau mai mici. Naomi deschise un dulap mai mic și scoase un pistol mare.

— Nici eu n-am împușcat vreodată pe cineva, spuse ea trăgând închizătorul și încărcând un cartuș.

În ochii Annei, proiectilul semăna cu o rachetă în miniatură.

— Însă cei doi de la infirmerie fac parte din familia mea, iar aceasta-i casa mea, continuă Naomi.

— Înțeleg, spuse Anna.

— Bine, pentru că nu vreau ca tu să…, începu Naomi, apoi își dădu ochii peste cap și corpul îi deveni moale. Arma îi căzu din mâna relaxată.

— Nu, nu, nu, strigă Anna cuprinsă brusc de panică.

Pluti până la Naomi și o prinse de încheietura mâinii. Mai avea puls, dar era slab. Scotoci prin trusa de prim ajutor, căutând ceva care s-o ajute. Pe o fiolă scria că ar fi indicată celor aflați în stare de șoc, așa că i-o injectă, dar tânăra nu-și reveni.

Un miros diferit începu să impregneze aerul din încăpere. Fierbinte și cu același iz de plastic topit pe care-l emanase taserul ei distrus. Pe trapa punții apăru o pată roșiatică ce viră spre galben, apoi spre alb. Fata în exoschelet încerca să ajungă la ele.

Trapa de deasupra lor, care ducea spre prora navei, era închisă, iar pe panoul de control clipea mesajul de blocare. Naomi nu-i spusese codul de neutralizare. Sasul se afla la nivelul lor, însă și el era blocat.

Încet-încet, trapa punții începea să cedeze. Anna o auzea pe Melba icnind și blestemând în timp ce forța trapa. Iar codul de blocare al lui Naomi nu reușise s-o țină departe pe nebună, ci doar le blocase pe ele la acest nivel.

Anna trase corpul lipsit de vlagă al lui Naomi spre unul dintre dulapurile mari de depozitare a costumelor spațiale și o băgă înăuntru, după care intră și ea. Nu era nicio încuietoare. Între femeia inconștientă și costum, abia dacă era loc și pentru ea, în așa fel încât să poată închide ușa. Își puse picioarele în colțul inferior al ușii și-și reglă electromagneții la putere maximă. Simți cizmele blocându-se pe metal, fixându-i picioarele în poziție și apropiind-o de ușa dulapului.

Pe lateral, în exterior, se auzi un scrâșnet metalic. Ceva umed atinse ușor spatele Annei. Mâna lui Naomi, flască și acoperită de sânge. Anna încercă să nu se miște, să nu respire prea tare. Rugăciunea pe care o rosti în gând nu era decât un amestec confuz de frică și de speranță.

În stânga sa, o ușă de dulap se deschise cu zgomot. Apoi alta, mai aproape. Apoi alta. Anna se întrebă unde căzuse arma lui Naomi. Era pe undeva prin dulap, dar nu ar fi trebuit să-și deblocheze electromagneții de la cizme și s-o caute pipăind prin întuneric. Spera că n-o lăsaseră afară, la îndemâna nebunei. Un alt dulap se deschise.

La câțiva centimetri de fața Annei, ușa se deformă, dar nu se deschise. Găurile de aerisire și crăpăturile din ușa dulapului fură luminate de albul strălucitor al unui suflai de tăiat, după care se întunecară. Se auzi o voce mecanică: „Baterie de rezervă descărcată”. Din partea cealaltă, înjurătura Melbei exprima o frustrare extremă. Mormăielile și zgomotele înfundate ce urmară îi redară Annei speranța: Melba își dădea jos exoscheletul.

— Deschide! spuse Melba cu voce scăzută, șuierătoare.

— Nu.

— Deschide!

— Îți simt furia, spuse Anna, îngrozită de cuvinte chiar în timp ce le rostea. Cred că ar trebui să vorbim despre asta dacă…

Strigătul Melbei nu semăna cu nimic din ce mai auzise Anna, gutural și sălbatic. Dacă diavolul ar fi avut glas, așa s-ar fi auzit.

Ceva lovi ușa metalică și Anna tresări. Loviturile se repetară. Metalul începu să se îndoaie spre interior, iar picături de sânge se agățară de fantele de aerisire. „Cu pumnii”, gândi Anna. „Face asta cu pumnii”.

Urletul devenise sălbatic acum, obscen când era articulat, inuman ca vuietul unui uragan. Metalul gros al ușii se mai îndoi puțin, iar balamalele începeau să tremure și să se îndoaie la fiecare nou asalt. Anna închise ochii.

Balamaua de sus cedă, sfărâmându-se.

Și dintr-odată, fără vreun avertisment, se făcu liniște. Anna aștepta, convinsă că era o stratagemă. Nu se auzi niciun sunet, doar un gâlgâit animalic. Simți în aer putoarea acră a unei vărsături proaspete. După o vreme, care i se păru că durase ore întregi, Anna dezactivă electromagneții și deschise ușa deformată.

Melba plutea încovrigată, cu mâinile apăsate pe abdomen și corpul tremurând.

Capitolul 29

Bull

De fapt, distanța se măsura întotdeauna în timp. Nu era genul de subiect la care Bull se gândea de obicei, dar imobilizarea fizică forțată îi afecta conștiința într-un mod neobișnuit. Chiar și în mijlocul presiunii constante exercitate de evenimente, apeluri și coordonare, mustrări din partea doctorului, Bull simțea că-și pierde mințile. Și îi veneau mereu idei ciudate, cum ar fi modul în care distanța se măsura în timp.

Cu secole în urmă, traversarea oceanului Atlantic putea dura câteva luni. În apropiere de New Mexico, în orașul Wheeless, se povestea că unor călători din vechime li se stricase căruța, așa că se hotărâseră că era mai ușor să se instaleze acolo decât să meargă mai departe. Au apărut noi tehnologii, fiecare întemeindu-se pe cele anterioare, iar lunile au devenit săptămâni, apoi ore. Iar în exteriorul puțului gravitațional, unde mașinile erau eliberate de tirania rezistenței aerului și a gravitației, efectul era și mai profund. Când traiectoriile erau corecte, o călătorie de la Luna la Marte nu dura mai mult de douăsprezece zile, iar de la Saturn la Ceres, câteva luni. Și pentru că se aflau acolo cu creierul lor de primate ce evoluaseră pe câmpiile din Africa preistorică, toată lumea avea un simț al distanței: de la Saturn la Ceres, câteva luni; de la Luna la Marte, câteva zile. Distanța însemna timp, așa că nu se lăsau copleșiți de ea.

Zona lentă schimbase toate astea. Era suficient să te uiți pe un ecran ca să-ți dai seama că navele de pe Pământ și cele de pe Marte erau grupate ca o mână de boabe de mazăre uscată aruncate în același castron. Acum pluteau, apropiindu-se și îndepărtându-se, ocupându-și locurile în inelul captiv din jurul acelei stații stranii. În comparație cu volumul sferei delimitate de inele, păreau înghesuite unele în altele. Dar distanța dintre ele și Inel era timp, iar timpul însemna moarte.

De la cea mai îndepărtată navă până la *Behemoth* erau două zile de mers cu naveta, presupunând că viteza maximă nu avea

să scadă din nou. La cea mai apropiată ar fi putut ajunge dintr-un salt. Universul uman se contractase și se contracta tot mai mult. Cu fiecare conexiune, cu fiecare voce puternică și înspăimântată pe care o auzea în orele lungi și înnebunitoare, Bull era tot mai convins că planul său putea avea succes. Imensitatea, stranietatea și pericolul excesiv ale Universului îi traumatizaseră pe toți cei care scăpaseră cu viață. Exista o dorință arzătoare de a se întoarce acasă, de a se aduna laolaltă, de a se întoarce la sat. Instinctul era opusul războiului, iar câtă vreme vedea că este cultivat, câtă vreme reacția la tragediile imobilizării era să-și sară în ajutor unii altora și să aibă grijă de cei aflați în dificultate, durerea și frica ar putea să nu ducă la amplificarea violenței.

Ecranul se făcu verde, apoi albastru, după care Monica Stuart adresă camerei un zâmbet profesional. Părea obosită, gravă, dar umană. Un chip cunoscut, pe care oamenii îl puteau recunoaște și care îi liniștea.

— Doamnelor și domnilor. Bine ați venit la prima emisiune a Radio Zona Lentă Liberă, pentru voi din studiourile noastre temporare de la bordul navei de luptă APE *Behemoth.* Sunt cetățean al Pământului și civil, dar sper că programul ne va fi util tuturor în această perioadă dificilă. Nu doar că vă aducem orice fel de știri și informații neclasificate, ci îi vom organiza și intervieva pe comandanții navelor, vom sta de vorbă cu personalități civile din *Thomas Prince* și vom transmite în direct spectacole muzicale. Este o onoare să-l întâmpinăm pe primul nostru invitat, părintele reverend Hector Cortez.

Se deschise o fereastră grafică și preotul apăru pe ecran. Omul îi păru lui Bull destul de neglijent. Dinții prea albi păreau falși, iar părul alb-strălucitor părea gras.

— Părinte Cortez, ați participat la operațiunile de ajutorare desfășurate la bordul navei *Thomas Prince*? întrebă Monica Stuart.

Pentru o clipă, bărbatul nu păru să fi auzit întrebarea. În schimb, schiță un zâmbet.

— Într-adevăr, răspunse bătrânul, am participat și a fost… Monica, sunt umilit. Sunt… umilit.

Bull opri transmisiunea. Era ceva. Mai bine decât nimic.

Fregata marțiană *Cavalier,* aflată acum sub comanda unui sublocotenent pe nume Scupski, își oprea reactoarele și

transfera în *Behemoth* restul echipajului și proviziile. *Thomas Prince* fusese de acord să-și mute răniții, personalul medical și civilii rămași – poeți, preoți și politicieni. Inclusiv pe Hector Cortez, cel cu privirea stinsă. Era un început, dar se putea face mai mult. Dacă vor continua să vină, dacă *Behemoth* avea să devină simbolul calmului, stabilității și al certitudinii de care avea nevoie, trebuia mai mult. Canalul de știri ar putea da glas și chip acestei mișcări tot mai ample de consolidare. Trebuia să discute ceva mai mult cu Monica Stuart despre asta. Poate că ar trebui organizată o ceremonie de doliu pentru jelirea morților. Și un consiliu format din reprezentanți ai tuturor părților implicate capabil să întocmească un plan de evacuare și să înceapă să-i treacă pe oameni din nou în cealaltă parte a Inelului, pentru a ajunge acasă.

Problema era că atunci când căzuseră în capcană pierduseră toate navele ce aveau posibilitatea de a se deplasa pe distanțe mari. Iar Inelul se retrăsese, pentru că trebuiau să se deplaseze atât de lent și pentru că distanța se măsura în timp.

Țârâitul terminalului portabil îl făcu pe Bull să tresară și să revină la starea de veghe. În afara camerei în care se afla, o femeie strigă ceva și-i răspunse o voce masculină tensionată. Bull recunoscu echipa de urgență care se grăbea să-i salveze viața vreunui nenorocit căzut în agonie. Îi compătimea pe cei din echipa medicală. El făcea același lucru ca ei, dar la un alt nivel. Își mișcă brațele, scoase terminalul și acceptă conexiunea. Pe ecran apăru Serge.

— *Bist*? întrebă el.

— Mă descurc foarte bine, spuse Bull sec. Ce mai e nou?

— Marte. L-au prins. Îl aduc pe *cabrón* viu.

Instinctiv, însă inutil, Bull încercă să se ridice. Nu reuși, iar ridicatul în picioare nu mai era decât o abstracție politicoasă.

— Holden? întrebă el.

— Păi, cine altcineva? Se află într-un schif care se îndreaptă cu viteză redusă spre NRCM *Hammurabi.* Ar trebui să ajungă în câteva ore.

— Nu. Trebuie să-l aducă aici.

Serge părea sceptic.

— *Asi dulcie sa,* însă nu-i văd să accepte asta.

Undeva mult mai jos de pieptul lui Bull, bandajele de compresie șuierară și se lărgiră pentru a masa sângele și limfa

în corpul său, acum, că mișcarea făcea ca fluidele să nu se mai acumuleze ici-colo. El nu simțea nimic. N-ar fi simțit nici dacă ar fi luat foc. Ceva profund și atavic se transformase în frică și dezgust pe măsură ce creierul mic redescoperea pentru a mia oară leziunile sale. Bull își apăsă cu podul palmei rădăcina nasului.

— Bine, spuse el. O să văd ce pot face. Ce spune Sam despre proiect?

— A demontat tunurile electromagnetice și lucrează la tuburile lansatoare suplimentare, însă căpitanul a aflat și face urât.

— Ei bine, trebuia să se întâmple odată și odată. Cred că o să mă ocup și de asta. Altceva?

— Dacă nu cumva *tu láve mis yannis,* cred că ai destule de făcut. Mai ia o pauză, facem cu schimbul*, sa sa*? Nu trebuie să faci totul singur.

— Trebuie să fac ceva, spuse Bull în timp ce bandajele de compresie se relaxară cu un suspin. Ținem legătura.

Voci joase, tensionate, ajunseră până la el însoțite de duhoarea cărnii cauterizate. Bull își lăsă privirea să se concentreze asupra tavanului alb-albăstrui de deasupra patului în care era imobilizat.

Holden se întorcea. Nu-l omorâseră. Dacă exista un lucru care ar putea distruge cooperarea fragilă pe care o construia, acesta ar fi lupta pentru privilegiul de a-i ține ouăle lui James Holden deasupra unui arzător Bunsen.

Bull își scărpină umărul mai mult pentru senzație decât pentru că-l mânca și reflectă asupra consecințelor. Potrivit protocolului în vigoare, ei trebuiau să-l interogheze, să-l țină în arest și să inițieze negocierea extrădării cu cei care investigau cazul *Seung Un* din partea Pământului. Bull era de părere că aveau să-l bată crunt și să-l arunce în spațiu. Fie și în custodie, individul era responsabil pentru prea multe morți ca să-și imagineze că va fi în siguranță acolo.

Era timpul să încerce din nou să-i apeleze pe cei aflați la bordul *Rosinantei.* Poate că de data asta va răspunde cineva. Nu mai dăduseră niciun semn de viață după catastrofă. Probabil le fusese distrus sistemul de comunicații, pesemne păstrau tăcerea ca un fel de tactică politică ori agonizau sau muriseră.

Solicită iarăși o conexiune și așteptă fără prea multe speranțe să primească un răspuns.

Mai târziu, după ce vor fi ieșit din Inel, oamenii se vor putea lupta cât voiau în privința jurisdicției. Însă deocamdată Bull avea nevoie ca ei să lucreze împreună. Poate dacă ar…

Împotriva tuturor așteptărilor, se stabili conexiunea cu *Rosinanta.* O femeie pe care Bull n-o recunoscu apăru pe ecran. Ten palid și un păr rebel roșcat ce-i aureola chipul. Pata de pe obraz putea fi unsoare sau sânge.

— Da, zise femeia. Salut. Cine ești? Ne poți ajuta?

— Numele meu este Carlos Baca, spuse Bull reprimându-și șocul și confuzia înainte să-i transpară în voce. Sunt șeful securității din *Behemoth.* Da, vă pot ajuta.

— Oh, slavă Domnului!

— Spune-mi cine ești și care e situația acolo.

— Numele meu este Anna Volovodov, iar aici se află o femeie ce a încercat să ucidă echipajul din *Rosinanta* care era în… hm… custodie? Am folosit toate sedativele din pachetul de prim ajutor pentru că n-am acces la infirmerie. Am legat-o cu bandă adezivă de un scaun. Cred că ea este persoana care a aruncat în aer *Seung Un.*

Bull își încrucișă degetele mâinilor.

— Ce-ar fi să-mi explici în detaliu treaba asta?

•

Căpitanul Jakande era o femeie mai în vârstă, cu părul argintiu și o atitudine militară inflexibilă, pe care Bull o respecta, chiar dacă nu-i plăcea.

— Încă nu am ordin să-l eliberez pe prizonier, spuse căpitanul Jakande. Și nu cred că este posibil să-l primesc. Deci, într-un viitor apropiat, nu.

— Am trimis deja o navetă care să-i aducă echipajul și pe femeia pe care a acuzat-o că este adevăratul sabotor, spuse Bull. Vreo douăzeci și cinci dintre oamenii voștri vor să vină de îndată ce ne vom fi pus în mișcare.

Jakande dădu din cap, confirmându-i spusele, dar fără a fi mișcată în vreun fel. Bull își încrucișă degetele și strânse până i se albiră articulațiile, însă o făcu în afara câmpului vizual al camerelor.

— Va fi mai bine pentru toți dacă ne unim eforturile, reluă el. Mă refer la punerea în comun a resurselor și la planificarea

evacuării. Dacă nu aveți navete, pot aranja cu transportul dumneavoastră și al echipajului dumneavoastră. E mult spațiu aici.

— Sunt de acord că ar fi mai bine să existe o comandă unică, spuse Jakande. Dacă intenționați să ne predați *Behemoth,* sunt dispusă să accept controlul și responsabilitatea.

— Nu la asta m-am referit, spuse Bull.

— M-aș fi mirat.

— Domnule Baca, lătră Ashford din prag.

Bull ridică o mână într-un gest prin care îi solicita un răgaz.

— E un aspect pe care va trebui să-l reanalizăm, spuse el. Am mare respect pentru dumneavoastră și poziția dumneavoastră și sunt convins că putem găsi o modalitate de a ieși cu bine din capcană.

Expresia ei spunea clar că nu vede nimic rău.

— Ținem legătura, spuse Bull și întrerupse conexiunea.

S-a terminat cu partea plăcută din ziua lui. Ashford se propulsă în încăpere, oprindu-se la peretele cel mai apropiat de la picioarele patului său. Părea furios, dar era un alt tip de furie. Bull era obișnuit să-l vadă prudent, chiar ezitant, însă omul din fața lui era altfel, trăda o furie reținută cu greu. „Necazurile îi smintesc pe oameni”, gândi Bull. Și poate că, la un loc, durerea, vinovăția și stânjeneala fac și mai rău.

Poate chiar îi doboară pe oameni.

Pa ajunse plutind în spatele lui, cu privirile în pământ, epuizată. Doctorița o urmă, apoi Serge și Macondo, care se uitau în toate direcțiile, dar nu spre el. Grupul umplu până la refuz mica încăpere.

— Domnule Baca, spuse Ashford mușcând din fiecare silabă. Înțeleg că ai dat ordin de dezarmare a navei. E adevărat?

— De dezarmare a navei? se miră Bull uitându-se la doctorița Sterling, a cărei privire era fixă și indescifrabilă. I-am spus lui Sam să demonteze tunurile electromagnetice ca să ne putem mișca din loc.

— Și ai făcut-o fără permisiunea mea.

— Permisiune pentru ce?

Afluxul de sânge îi întunecă fața lui Ashford, iar furia îi înăspri vocea.

— Tunurile electromagnetice reprezintă o componentă esențială a capacităților defensive ale acestei nave.

— Nu și în cazul în care nu funcționează. I-am ordonat să demonteze și sistemul de reciclare a apei în gravitația de propulsie și să-l reconstruiască la nouăzeci de grade, astfel încât să folosească rotația. Vreți să vă trec în revistă toate lucrurile pe care i-am spus să le adapteze pentru că nu mai funcționează sau ne limităm doar la tunuri?

— Am înțeles, de asemenea, că ai autorizat personalul non-APE să aibă acces la canalele de comunicații ale navei. Pământeni. Marțieni. Toți oamenii pentru care am venit aici cu intenția de a-i împiedica să facă vreo imprudență.

— De asta am venit aici?

Nu era o negare, iar pentru Ashford părea să fie destul de aproape de o confesiune. În plus, nu era ca și cum Bull încercase să ascundă acele directive.

— Și personalul militar inamic? Îi aduci și pe ei la bordul navei mele?

Pa încuviințase tot ce înșirase Ashford. Dar stătea în spatele lui, fără să scoată o vorbă, cu o expresie de nepătruns. Bull nu era la curent cu ce se întâmpla între căpitan și secundul său, însă dacă cei doi se angajaseră într-o luptă internă pentru putere, știa deja tabăra pe care ar fi vrut s-o susțină. Așa că strânse din dinți și nu menționă implicarea lui Pa.

— Da, îi aduc la bord pe toți cei pe care reușesc să-i conving. Ajutor umanitar și consolidarea controlului. Chestii elementare, de manual. Și pe un copil l-ar duce mintea să facă treaba asta.

Pa făcu o mică grimasă.

— Domnule Baca, v-ați depășit prerogativele. Ați ignorat lanțul de comandă. Toate ordinele pe care le-ați dat, toate permisiunile acordate sunt, așadar, anulate. Vă eliberez din funcție și dispun plasarea dumneavoastră în comă indusă până când veți putea fi evacuat.

— Pe dracu’! izbucni Bull.

Nu intenționase să aibă această reacție, dar cuvintele îi ieșiră ca din reflex. Păreau să plutească în aer între ei, iar Bull își dădu seama că așa gândea.

— Nu discut treaba asta, spuse Ashford cu răceală.

— Ba bine că nu. Motivul pentru care vi s-a încredințat dumneavoastră misiunea, și nu mie, este că Fred Johnson se temea că echipajul nu se va simți bine cu un pământean la comanda unei nave centuriene. Ați primit postul pentru că ați

pupat toate cururile politice de care era nevoie. Și știți ceva? Halal să vă fie! Sper să aveți parte de-o carieră fulminantă, care să decoleze ca o rachetă nenorocită. Pa se află aici din același motiv. Are capul potrivit, deși cel puțin al ei nu pare să fie gol.

— Asta-i o insultă rasistă, spuse Ashford încercând să intervină, și nu voi permite…

— Mă aflu aici pentru că aveau nevoie de cineva care să-și facă treaba și pentru că știau că eram înșelați. Și știți ce? Suntem înșelați în continuare. Dar voi face tot ce-mi stă în putință ca să ieșim de aici și voi evita ca Fred să se simtă jenat de ceea ce am făcut. Iar tu n-o să mă împiedici să fac chestia asta, nenorocitule.

— Destul, domnule Baca, o să…

— Știți că e adevărat, spuse Bull mutându-și atenția asupra lui Pa, care avea în continuare o expresie impenetrabilă. Dacă ea se va ocupa de asta, va strica totul. Ați văzut. Știți.

— Încetați să vă mai adresați secundului, domnule Baca.

— … ce fel de decizii ia. Îi va trimite înapoi la navele lor, chiar dacă asta înseamnă că vor muri oameni, pentru că…

— Sunteți eliberat din funcție. Nu mai…

— … nu i-a invitat el să vină. Va…

— … scoateți un cuvânt. Nu vă permit…

— … face ca totul să devină mai periculos, iar dacă altcineva…

— … să vorbiți cu membrii personalului meu. Am spus…

— … se înfurie din cauza asta, toți vom putea…

— *… liniște*! strigă Ashford.

Și se repezi în față, cu gura schimonosită de furie. Lovi cu putere patul, se izbi în Bull și, apucându-l de umăr, îl scutură violent.

— Ți-am spus să taci!

Sub șocul atacului lui Ashford, legăturile se deschiseră. Durerea îi străpunse gâtul lui Bull, ca și cum cineva i-ar fi înfipt o șurubelniță în spate. Încercă să-l împingă pe căpitan, dar nu avea niciun punct de sprijin. Articulațiile degetelor i se loviră de ceva tare – masa, peretele sau altceva. N-ar fi putut spune. În jurul lui, oamenii strigau. Se simți complet dezechilibrat, corpul său plutind neputincios și inutil în aerul gol, la capătul tuburilor și al cateterelor.

Când își veni în fire, era suspendat la patruzeci de grade deasupra mesei, cu capul în jos. Pa și Macondo îl apucau de brațe pe Ashford, iar mâinile căpitanului erau chircite ca niște gheare. Serge era înghesuit la perete, gata să se propulseze, dar fără să știe sigur în ce direcție.

Doctorița Sterling apăru lângă el, îl prinse de picioare și-l trase spre pat repede și cu dibăcie.

— S-ar putea, vă rog, să nu agresați un pacient cu șira spinării zdrobită? strigă ea. Pentru că asta îmi creează probleme.

Un alt acces de durere puternică, fierbinte, ascuțită îi străpunse gâtul și partea superioară a spatelui lui Bull în timp ce femeia îl imobiliza. Un tub plutea liber, cu sânge și bucățele de carne lipite de capătul său. Nu știa din ce parte a corpului ieșise. Pa se uită la el, dar își păstră calmul.

— Ne-am înșelat deja de două ori. Am trecut prin Inel și i-am lăsat pe soldați să meargă în stație. Nu vom face a treia greșeală. Putem să-i adunăm pe toți și să-i scoatem de-aici.

— Este o declarație periculoasă, domnule, spuse Ashford.

— Nu pot fi căpitan, zise Bull. Chiar dacă n-aș fi fost imobilizat în patul ăsta, sunt pământean. La comandă trebuie să fie un centurian. Fred avea dreptate în privința asta.

Ashford își eliberă brațele din strângerea lui Pa și a lui Macondo, își aranjă mânecile și se opri lângă perete.

— Doctore, plasează-l pe domnul Baca în comă indusă. Este un ordin direct.

— Serge, ripostă Bull, arestează-l pe căpitanul Ashford. Chiar acum.

Nu se mișcă nimeni. Serge se scărpină la ceafă, iar sunetele unghiilor sale frecate de păr păreau să se audă mai tare decât orice zgomot din încăpere. Privirea lui Pa era fixată în gol, la jumătatea distanței, cu o expresie posacă și furioasă. Ashford miji ochii, uitându-se spre ea. Când femeia vorbi, avea o voce amorțită și tristă.

— Serge, ai auzit ce-a spus șeful.

Ashford se pregăti să se arunce spre Pa, însă Serge îl blocă punând o mână pe umărul căpitanului.

— Asta-i revoltă, spuse Ashford. Veți da socoteală.

— Acum trebuie să veniți cu noi, zise Serge.

Macondo îl apucă pe Ashford de cealaltă mână ca pentru a-l escorta și cei trei ieșiră din încăpere. Pa stătea lângă perete

ținându-se de o chingă, în timp ce doctorița, țâțâind și mormăind ca pentru sine, înlocuia cateterele și verifica monitoarele și tuburile atașate de pielea lui Bull, care nu simți aproape nimic.

Când termină, doctorița părăsi încăperea și închise ușa. Timp de aproape un minut, niciunul dintre ei nu scoase o vorbă.

— Presupun că părerea ta despre revoltă s-a schimbat, întrerupse Bull tăcerea.

— Aparent, spuse Pa și oftă. Nu gândește corect. Și bea prea mult.

— El a luat decizia care ne-a adus pe toți aici. Își poate pune semnătura pe toate cadavrele din toate navele acelea.

— Nu cred că vede lucrurile așa. Se străduiește probabil *foarte mult* să nu le vadă așa. Și își pierde luciditatea. Nu cred… Nu cred că se simte bine.

— Ar fi fost mai simplu dacă ar fi avut un accident.

Pa schiță un zâmbet.

— Nu m-am schimbat *chiar* atât de mult, domnule Baca.

— Nu mi-am dat seama, dar trebuia s-o spun, zise el.

— Să ne concentrăm asupra unei modalități de a le asigura tuturor securitatea și apoi să-i ducem acasă. A fost o carieră frumoasă – atât cât a durat. Îmi pare rău că se termină astfel.

— Poate că așa este. Ai venit însă aici pentru a câștiga medalii sau pentru a face ceea ce trebuie?

Lui Pa îi dispăru zâmbetul.

— Sperasem și una, și cealaltă.

— Nu strică puțin optimism, câtă vreme nu devine politică. O să-i aduc pe toți în *Behemoth.*

— Fără arme, în afară de ale noastre. Continuăm să-i primim pe toți cei care vin, dar nu și dacă ar însemna să avem la bord o forță armată.

— S-a făcut deja.

Pa închise ochii. Era ușor de uitat cu cât era mai tânără decât el. Nu era prima ei misiune, dar putea fi a doua. Bull încerca să-și imagineze cum s-ar fi simțit dacă, abia ieșit din adolescență, și-ar fi arestat comandantul. Probabil al naibii de speriat.

— Ai făcut ceea ce trebuia, zise el.

— Ar fi trebuit să spui asta. Ți-am susținut stratagema.

— Am făcut ceea ce trebuia, spuse Bull dând din cap. Îți mulțumesc pentru sprijin, căpitane. Și te asigur că voi face la fel atâta timp cât vei ocupa această funcție.

— Nu suntem prieteni.

— Câtă vreme ne facem treaba, nici nu trebuie.

Capitolul 30

Holden

Pușcașii marini nu se purtau blând, dar erau profesioniști. Holden mai văzuse un auto-blindaj marțian folosit de un pușcaș din unitățile de recunoaștere. În timp ce se întorceau prin cavernele și tunelurile stației, Holden, legat cu chingi groase de spumă și aruncat în spatele unui soldat ca o piesă de echipament, era conștient de pericolul în care se afla. Bărbații și femeile în costume spațiale tocmai văzuseră cum unul dintre ei fusese ucis și devorat de un extraterestru. Se aflau în adâncimea unui teritoriu amenințător și necunoscut ce depășea orice imaginație și existau șanse mari să dea vina pe el pentru această situație. Faptul că nu era deja mort se datora disciplinei, antrenamentului și unui profesionalism pe care le-ar fi apreciat chiar dacă viața nu i-ar fi depins de asta.

Nu avea acces la frecvențele pe care vorbeau, drept care, pentru el, drumul pe furiș de la terminal (sau ce-o fi fost) până la suprafață se desfășură într-o liniște stranie. Spera mereu să-l zărească pe Miller. În schimb, trecură printre mecanismele cu forme de insecte, acum nemișcate ca niște statui, și peste gazonul complex. I se păru că discerne un fel de model în valurile și ondulările ce acopereau zidurile și podeaua, complicate și frumoase ca niște picături de ploaie ce cad pe suprafața unui lac sau ca o muzică. Ceea ce nu-l liniști câtuși de puțin.

Încercă să ia legătura cu *Rosinanta,* cu Naomi, însă pușcașul de care era atașat fie îi dezactivase sistemul de comunicații al costumului atunci când îl imobilizaseră, fie ceva îi bruia semnalul. Oricum, nu recepționă nimic. Nici de la *Rosi,* nici de la pușcași, de nicăieri. Doar deplasarea aceea cu pași mari și supli și o groază aproape insuportabilă.

Costumul îl avertiză asupra nivelului scăzut de aer.

Nu reușea să-și dea seama unde se aflau sau cât de mult merseseră. Suprafața stației putea fi după tunelul următor sau la fel de bine s-ar putea să nu fi ajuns la jumătatea drumului. Ori

se putea ca stația să se schimbe în jurul lor, iar drumul urmat la venire să nu existe. Costumul îl avertiză că mai are douăzeci de minute de aer.

— Hei! strigă el încercând să dea cu picioarele în armura persoanei care îl căra. Hei! O să am nevoie de aer!

Pușcașul nu răspunse. Indiferent cât de tare încerca Holden să-l lovească, forța lui nu era pe măsura capacităților unui auto-blindaj. Nu putea decât să spere că nu avea să moară din cauza neglijenței. Însă prefera această îngrijorare decât să se gândească la Naomi, Alex și Amos.

Indicatorul de aer afișă trei minute, iar Holden strigase atât de mult, încât răgușise când pușcașul care-l purta plie ușor genunchii și sări, lăsând stația în urma lor. Suprafața luminescentă a diafragmei se închise automat în spatele lor. Schiful era suspendat în vid la nu mai mult de cinci sute de metri distanță, iar luminile sale exterioare făceau din el cel mai strălucitor obiect de pe cerul straniu, lipsit de stele. Trecură rapid prin sas. Costumul lui Holden începu să-și trâmbițeze urgența, nivelul de dioxid de carbon atingea o valoare critică, iar lui îi venea tot mai greu să respire.

Pușcașul îl lovi ușor de o bară de prindere montată în perete și-l legă de ea.

— Am rămas fără aer! țipă Holden. Te rog!

Pușcașul se întinse și rupse închizătorul ce asigura etanșeitatea costumului lui Holden. Afluxul de aer mirosea a plastic vechi și a urină prost reciclată, însă Holden îl inspiră de parcă era parfum de trandafiri. Pușcașul își scoase casca. Avea un cap surprinzător de mic pentru silueta masivă pe care i-o dădea blindajul de luptă.

— Sergent Verbinski! se auzi sec vocea unei femei.

— Da, doamnă, spuse pușcașul care îl cărase.

— Sunt probleme cu prizonierul?

— A rămas fără aer acum câteva minute.

Femeia mormăi și subiectul se încheie aici.

Când se produse, efectul accelerației fu aproape imperceptibil. O mică senzație de greutate îl apăsă pe Holden în costum, dar dispăru de îndată ce se produse. Pușcașii șușoteau între ei, ignorându-l. Era tocmai confirmarea de care avea nevoie. Ceea ce spusese Miller era adevărat. Viteza maximă din

zona lentă se modificase din nou. Iar din expresiile de pe chipurile lor își dădu seama că pierderile fuseseră îngrozitoare.

— Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu nava mea. Ar putea cineva să ia legătura cu *Rosinanta,* vă rog?

Nu-i răspunse nimeni. Își forță norocul.

— Echipajul meu ar putea fi rănit. Dacă am putea doar…

— Să-i închidă cineva gura prizonierului, se auzi vocea aceleiași femei.

Încă nu putea s-o vadă. Cel mai apropiat pușcaș, un bărbat cu fălci masive și cu pielea atât de neagră, încât avea reflexe albăstrii, se întoarse spre el. Holden se propti, pregătindu-se pentru o amenințare sau un act de violență.

— Nu poți să faci nimic, spuse omul. Te rog, liniștește-te.

Celula de la bordul lui *Hammurabi* era puțin mai mare de un metru și jumătate pe trei. Cușeta de accelerație era albastru-închis, iar albul pereților și al podelei strălucea în lumina crudă a ledului de deasupra capului. Salopeta în care fusese îmbrăcat părea dintr-o hârtie groasă și trosnea când se mișca. Când gardienii veniră să-l verifice, nu se mai deranjară să-i lege brațele și picioarele.

Căpitanul plutea în apropierea unui birou, părul argintiu tuns scurt făcând-o să semene cu un împărat roman din Antichitate. Holden era legat de o cușetă de accelerație înclinată puțin în față, ceea ce-l obliga să-și ridice privirea.

— Sunt căpitanul Jakande, spuse femeia. Ești prizonier militar. Înțelegi ce înseamnă asta?

— Am fost în Flotă, răspunse Holden. Înțeleg.

— Bine. Asta ne va scăpa de o jumătate de oră de prostii juridice.

— Vă voi spune bucuros tot ce știu. Nu trebuie să vă purtați brutal.

Căpitanul zâmbi glacial.

— În cazul altcuiva aș fi zis că-i o figură de stil. Care este relația ta cu structura din centrul zonei lente? Ce făceați acolo?

Încercase atâtea luni să nu vorbească despre Miller, căutând să nu spună nimănui nimic. Cu excepția lui Naomi, dar chiar și atunci se simțise vinovat c-o împovăra cu acel mister. Pe de o parte, ocazia de a se elibera de taină îl atrăgea asemenea gravitației. Pe de altă parte…

Inspiră profund.

— Vi se va părea cam ciudat, spuse Holden.

— Nicio problemă.

— La scurt timp după ce structura creată de protomoleculă s-a desprins de Venus și s-a deplasat în spațiu pentru a începe asamblarea Inelului – vă amintiți? –, am fost… contactat de detectivul Josephus Miller. Cel care a prăbușit Eros pe Venus, sau cel puțin ceva ce arăta și vorbea ca el. De atunci, a apărut la fiecare câteva săptămâni și am ajuns la concluzia că protomolecula se folosea de el – mă rog, de el și de Julie Mao, prima persoană care a fost infectată – ca să mă facă să traversez Inelul. Am crezut că ei… că entitatea aceea voia să vin aici.

Expresia căpitanului rămase neschimbată. Holden simți în gât un nod ciudat. Nu ar fi vrut să poarte această conversație aici. Voia să discute cu Naomi în dormitorul lor din *Rosinanta.* Sau la un bar din Ceres. Nu conta unde. Doar cu cine.

Oare murise? O fi ucis-o stația?

— Continuă, spuse căpitanul.

— Se pare că m-am înșelat, reluă.

Începu să vorbească despre drumul în vid, cu viziunea protomoleculei în care Miller îl aștepta la stație. Despre atacul pușcașilor și despre consecințele explicate de Miller. Viziunile vastului imperiu și ale tenebrelor care-l înconjurau, moartea sorilor. Pe măsură ce continua, se relaxa, iar cuvintele îi veneau mai ușor și mai repede. Nici lui nu i se părea că ar fi întreg la minte. Viziuni pe care nimeni altcineva nu le putea percepe. Taine imense dezvăluite doar lui.

Doar că totul fusese o greșeală.

Crezuse că era o persoană importantă, specială, un ales, și că ceea ce i se întâmplase lui și echipajului său fusese dictat de o putere titanică și misterioasă. Dar înțelesese greșit totul. „Uși și colțuri”, spusese Miller. Și pentru că nu pătrunsese exact sensul cuvintelor rostite de mort, trecuseră toți prin Inel. Și se duseseră la stație. Consolarea și dezgustul său tot mai mare față de propria persoană îi impregnau fiecare frază. Se comportase ca un nebun dansând pe marginea stâncii pentru că fusese convins că nu avea cum să cadă. Nu el.

— Iar acum mă aflu aici, vorbind cu dumneavoastră, spuse Holden sec. Nu știu ce se va întâmpla în continuare.

— Bine, zise Jakande imperturbabilă.

— Veți dori să efectuați examene medicale aprofundate pentru a vedea dacă nu am probleme cerebrale.

— Probabil. În acest moment, personalul meu medical este foarte ocupat. Vei rămâne deocamdată în detenție administrativă.

— Înțeleg. Dar trebuie să iau legătura cu echipajul meu. Îmi puteți supraveghea conexiunea. Nu-mi pasă. Vreau doar să știu că sunt în regulă.

Un colț al gurii căpitanului se ridică, părând să se întrebe de ce credea că sunt în regulă.

— Voi încerca să obțin vești pentru tine. Toată lumea se agită în clipa asta, iar situația se poate înrăutăți rapid.

— Atunci e de rău?

— Este.

•

Timpul trecea greu în celulă. Un gardian îi aducea tuburi de rații: proteine, ulei, apă și pastă de legume. Uneori primea și o doză aproape homeopatică de curry. O astfel de hrană trebuia doar să-l țină în viață. În rest, nu conta. Holden mânca pentru că voia să trăiască, să-și găsească echipajul și nava. Trebuia să iasă de acolo.

Fusese martorul prăbușirii unui imens imperiu extraterestru. Văzuse sori explodând. Văzuse un bărbat copleșit și măcelărit de mecanisme de coșmar într-o stație spațială care nu fusese construită de mâini omenești. Nu se putea gândi decât la Naomi, Amos și Alex. La ce aveau de gând să facă pentru a-și păstra nava. La cum aveau să se descurce pentru a ajunge acasă – adică oriunde, doar aici nu. O dată în plus, și-ar fi dorit să transporte spre Titania cutii suspecte cu marfă necunoscută. Plutea prin celula de dimensiunile unui sicriu și încerca să n-o ia razna din pricina combinației toxice de inacțiune cu o frică aproape halucinogenă.

Chiar dacă echipajul era bine, se afla sub paza forțelor marțiene. Nu el distrusese *Seung Un* și toată lumea avea să știe asta. Nu el difuzase mesajul contrafăcut. Toate acuzațiile care i se aduceau puteau fi demontate, însă rămânea faptul că Marte avea să-i ia nava. Încercă să se concentreze asupra deznădejdii, pentru că, oricât de complicat ar fi, dacă ar păstra nava și ar pierde echipajul, pentru el ar fi mult mai rău.

— Nu știi să-ți alegi prietenii, spuse Miller.

— Unde naiba ai fost? izbucni Holden.

Mortul ridică din umeri. În spațiul înghesuit, Holden putea simți halena bărbatului. Un licurici albăstrui străluci în jurul capului lui Miller ca un halo prea jos și dispăru.

— Vremuri grele, spuse el ca și cum comentariul își avea propriul context. Oricum, vorbeam despre ceva.

— Despre stație. Despre blocare.

— Ai dreptate, zise Miller dând din cap, apoi își scoase pălăria ridicolă și-și scărpină tâmpla. Problema e că, atâta timp cât există o cantitate mare de energie care plutește în jur, stația nu se va simți în largul ei. Voi, băieți, ce aveți? Douăzeci de nave mari?

— Probabil.

— Și toate au reacții de fuziune. Toate au imense rețele energetice interne. Pentru ele nu constituie o problemă, dar stația s-a speriat de câteva ori. Este nervoasă. Va trebui să-i faci un mic masaj, să-i arăți că nu reprezinți o amenințare. Fă asta și sunt aproape sigur c-o să te pot ajuta să te miști din nou. Sau te va face bucăți, reducându-te la atomii tăi componenți.

— Ce va face?

Miller zâmbi cu superioritate.

— Îmi pare rău, zise el. Am glumit. Pur și simplu opriți reactoarele și sistemele energetice interne. În felul ăsta veți ajunge sub prag și pot porni de acolo. Dacă stabilești că asta vrei să faci.

— Cum adică *dacă*?

Holden își schimbă poziția. Umerii i se frecau de tavan. Nu se putea întinde aici. Nu era loc pentru doi oameni.

Nu era loc pentru doi oameni.

Pentru o fracțiune de secundă, creierul său încercă să asocieze două imagini – Miller plutind alături de el și celula prea mică –, dar nu reuși. Carnea de pe spate îl pișcă de parcă niște insecte i se băgaseră pe sub piele. Nu avea cum să fie adevărate ambele situații, iar mintea i-o luă razna când își dădu seama că de fapt erau. Miller tuși.

— Nu face asta, spuse el. E destul de greu oricum. Prin *dacă* vreau să spun că imobilizarea este blocată. Nu reușesc să înțeleg care parte din capcană nu se declanșează. Dacă deblochez, iar voi porniți la drum spre casă, începeți să trageți

unul în altul sau cine știe ce mai vreți să faceți, înseamnă că deschid și porțile. Toate porțile.

— Inclusiv pe cele cu stelele arse?

— Nu. Alea au dispărut. De cealaltă parte a porților rămase nu mai există decât sisteme solare adevărate.

— Și asta constituie o problemă?

— Depinde de ceea ce vine prin ele. Asta înseamnă o mulțime de uși care trebuie forțate simultan.

Singurul zgomot care se auzea era șuieratul reciclatoarelor de aer. Miller dădu din cap ca și cum Holden spusese ceva.

— Cealaltă opțiune este să găsim o modalitate de a vă furișa spre casă cu coada între picioare și să încercați să vă prefaceți că nu s-a întâmplat nimic.

— Crezi că ar trebui să facem asta?

— Cred că a existat cândva un imperiu cuprinzând mii de stele. Bacteria din Eros? Este unul dintre instrumentele lor – o cheie. Și ceva a fost suficient de mare pentru a-i distruge. Indiferent ce-o fi, ar putea aștepta în spatele uneia dintre acele porți, așteptând să facă cineva o prostie. Atunci poate că ar fi mai bine să vă instalați aici. Să faceți bebeluși condamnați din start. Să trăiți și să muriți în întuneric. Dar cel puțin chestia aia va rămâne afară.

Holden își puse o mână pe cușeta de accelerație pentru a-și stabiliza poziția. Inima îi bătea cu putere, iar palmele îi transpiraseră. Avu senzația că-i vine să vomite și se întrebă dacă ar avea timp să acționeze toaleta. În amintirile sale mureau stele.

— Crezi că ar trebui să facem asta? întrebă el. Să ne liniștim și să plecăm dracului de aici?

— Nu, vreau să le deschid. Am învățat tot ce se putea de aici, mai ales în privința blocajului. Vreau să înțeleg ce s-a întâmplat, iar asta înseamnă că trebuie să merg la locul faptei.

— Tu ești mașina care descoperă lucruri.

— Da. Analizează sursa, bine? Ai putea simți nevoia să vorbești despre asta cu cineva care n-a murit. Voi aveți mai mult de pierdut decât mine.

Holden se gândi o clipă, zâmbi, apoi izbucni în râs.

— Nu sunt sigur că are vreo importanță. Nu mă aflu în situația de a impune decizii, spuse el.

— Asta-i adevărat. Nu mi-o lua în nume de rău, dar nu știi să-ți alegi prietenii.

Capitolul 31

Melba

Era închisă într-o celulă când porniră la drum. În existența sa anterioară, celula putea fi un fel de salon pentru animale mari într-o clinică veterinară. Poate cai. Sau vaci. Douăsprezece boxe, câte șase pe fiecare parte, cu bare și pereți din oțel șlefuit. Bare adevărate, ca în toate înregistrările video vechi, cu excepția unei mici uși batante în partea de sus, pentru introducerea fânului. Totul în jur era alb aseptizat. Totul era încuiat. Hainele îi dispăruseră și fuseseră înlocuite cu o simplă salopetă roșu-deschis. Terminalul portabil îi fusese confiscat. Nu-i simțea lipsa. Plutea în mijlocul încăperii, neputând atinge pereții cu degetele de la mâini și de la picioare. Încercase de vreo zece ori, ajungând la perete și propulsându-se din ce în ce mai ușor, pentru a găsi impulsul potrivit așa încât rezistența aerului s-o oprească într-un loc unde să nu atingă nimic și să n-o atingă nimic. Unde putea să plutească și să fie prinsă de plutire.

Bărbatul din cealaltă celulă se izbea de pereți. Râdea, striga, dar cea mai mare parte din timp stătea îmbufnat. Îl ignoră. Era ușor de ignorat. Aerul din jurul ei era agitat de o briză ușoară, ca în orice navă. Auzise cândva o poveste despre o navă la bordul căreia circulația aerului se oprise în mijlocul unei ture de noapte. Întregul echipaj murise din cauza zonei golite de aer care bolborosea în jurul lor, sufocându-se în propriul aer reciclat. Nu credea că povestea era adevărată, pentru că oamenii s-ar fi trezit. Și-ar fi pierdut răsuflarea, s-ar fi agitat și ar fi sărit din cușete, așa că ar fi trăit. Cei care voiau să trăiască reacționau în felul ăsta. Pe de altă parte, cei care voiau să moară pluteau pur și simplu.

Alarmele se declanșară în toată nava, mugetul lor propagându-se pe toate punțile, ca sunetul unei trâmbițe uriașe. Trei avertismente sonore. Apoi, fără zgomot, barele se îndepărtară de ea, căzură, iar peretele din spate îi atinse umărul de parcă voia să-i atragă atenția, dar ezitase. Centimetru cu centimetru, pielea ei ajunse să se sprijine de perete. Timp de

aproape o jumătate de minut, peretele o atinse, iar energia lui și inerția ei se împreunară ca niște mâini pentru rugăciune. Accelerația rotorului îi rămânea imperceptibilă. Simți doar o mișcare de rotație care o deplasă în față și apoi, din această cauză, în jos. Corpul îi alunecă puțin câte puțin, coborând de-a lungul peretelui spre podea, și începu să ia în greutate; articulațiile de la genunchi și coloana vertebrală se adaptară pentru a prelua greutatea. Își aminti că citise undeva despre o femeie care stătuse o perioadă îndelungată în condiții de imponderabilitate și câștigase aproape cinci centimetri în înălțime doar datorită discurilor sale vertebrale, al căror lichid nu fusese niciodată expulzat. Între acest fenomen și atrofia musculară, momentul revenirii la greutate – prin rotație, propulsie sau gravitație – era și cel mai propice pentru răni. Discurile vertebrale ar fi trebuit să fie împinse, să absoarbă lichidele și să le elimine. Fără asta, deveneau asemenea unor baloane cu apă care uneori pocneau.

Un genunchi atinse ușor podeaua, apoi Melba se împinse în ea. Probabil trecuse cam o oră de când se declanșaseră alarmele. Exista din nou un sus și un jos – se lăsă în jos. Se încovrigă iar, lipsită de vlagă ca o foaie de hârtie umedă. În podea era un canal de scurgere, o ceramică albă nepătată de sânge sau de urină de animal. Luminile de deasupra ei pâlpâiră. Celălalt prizonier striga cerând ceva anume. Poate mâncare sau apă. Ori un gardian care să-l escorteze la toaletă.

Melba nu chemă pe nimeni s-o ajute. Își simțea corpul devenind tot mai greu, fiind tras în jos. Și pentru că se deplasa în jos, era împinsă spre exterior. Nu era o gravitație reală, deci nu era o greutate reală. Era masa ei care încerca să se ridice în întuneric și era împiedicată. Cineva veni pentru celălalt prizonier. Observă cizmele groase din plastic trecând prin câmpul ei vizual. Apoi se auziră voci. Cuvinte precum *loialitate* și *revoltă.* Expresii precum *când va veni timpul* și *Restabilirea ordinii.* Cuvintele trecură pe lângă ea, lăsându-le să zboare. O durea puțin capul, acolo unde tâmpla apăsa podeaua. Voia să doarmă, dar îi era frică să viseze.

Alți pași, aceleași cizme deplasându-se în direcție opusă. Trec de ea. Se aud mai multe voci. Cizmele se întorc. Zăngănitul metalic al ușii boxei. Corpul Melbei nu se mișcă, dar atenția este concentrată. Un alt gardian. O femeie lată în umeri și înarmată.

Se uită la Melba, ridică din umeri și pune un terminal portabil în câmpul ei vizual.

Omul de pe ecran nu arăta a polițist. Avea tenul brun-deschis, ca un aluat de prăjituri, și o formă ciudată a feței – bărbie largă, ochi negri, riduri pe frunte și la colțurile gurii – pe care Melba nu și-o putu explica până când bărbatul nu începu să vorbească și-i văzu trăsăturile modificându-se. Își dădu atunci seama că era întins și se uita la camera amplasată deasupra lui.

— Numele meu este Carlos Baca. Sunt responsabil de securitatea navei *Behemoth.* Deci închisoarea în care te afli este a mea.

„În regulă”, gândi Melba.

— Potrivit analizelor ADN existente în fișierele Națiunilor Unite, ești Melba Koh. Foarte mulți oameni, pe care nu am niciun motiv să nu-i cred, spun că numele tău este Clarissa Mao. Secundul din *Rosinanta* a declarat că ai încercat s-o omori, iar preoteasa rusoaică îi confirmă povestea. Mai mult, un inginer de sunet a recunoscut că l-ai plătit să amplaseze în *Rosinanta* sisteme electronice de deconectare.

Se opri o clipă.

— Îți spun ceva toate astea?

Cutia terminalului portabil era din ceramică verde. Poate din metal emailat. Nu era plastic. O zgârietură subțire ca un fir de păr pe ecran adăuga un semn în plus pe obrazul bărbatului, asemenea cicatricei dobândite în urma unui duel de un pirat ieșit dintr-o carte pentru copii.

— Bine, atunci ce zici de asta? continuă el. Doctorul spune că ți-ai făcut implanturi glandulare. Genul de lucruri la care apelează teroriștii când vor să facă ceva spectaculos și greu de detectat. Să știi că nu-i interesează câtuși de puțin dacă în câțiva ani chestia asta le face terci sistemul nervos. Nu-i genul de operație pe care și-ar putea-o permite un tehnician de întreținere. Sau poate are un motiv foarte serios să și-o dorească.

Era o senzație ciudată, greutatea capului Melbei apăsând podeaua, privind în același timp chipul bărbatului, prin cameră, ca și cum ar fi fost la verticală. În parte, presupunea că era din cauză că stătuse atât de mult timp în condiții de imponderabilitate. Creierul ei trebuia încă să se obișnuiască cu gravitația indusă de rotație cu ajutorul unor elemente vizuale,

iar acum exista acest moment de anormalitate vizuală. Din punct de vedere intelectual știa ce era, dar partea analitică a creierului era încă obsedată de fenomen.

Bărbatul de pe ecran – spusese cum îl cheamă, dar nu-și amintea – strânse din buze, după care tuși. Era un sunet umed, ca și cum se lupta cu o pneumonie.

— Nu cred că înțelegi în ce belea te afli, continuă el. Sunt oameni care te acuză că ai aruncat în aer o navă militară a Pământului, iar dosarul pe care îl instrumentează este al naibii de convingător. Pe bune, Națiunile Unite nu au câtuși de puțin simțul umorului în astfel de cazuri, înțelegi? Vei fi adusă în fața unui tribunal militar, câțiva avocați vor pleda timp de cincisprezece, poate douăzeci de minute, după care ți se va lua capul. Te pot ajuta să eviți treaba asta, dar trebuie să vorbești cu mine. Știi ce cred eu? Că nu ești profesionistă. Ai dat dovadă de amatorism. Ai comis greșeli puerile, iar lucrurile ți-au cam scăpat de sub control. Pentru început, să-mi spui dacă am sau nu dreptate. Iar dacă vei continua să joci cu mine rahatul ăsta de rol catatonic, ești moartă. Înțelegi ce vreau să spun?

Bărbatul avea o voce plăcută, ceea ce profesorul ei de canto ar fi numit o voce plină. Profundă și aspră, dar cu nuanțe subțiri. Era genul de voce pe care s-ar fi așteptat s-o audă la un bărbat greu încercat de viață. Și vocea ei fusese întotdeauna puțin mai melodioasă, ca a tatălui ei. Petyr, săracul, nu reușise niciodată să urmeze o melodie. Ceilalți – Michael, Anthea, Julie, mama – avuseseră toți voci foarte curate. Ca de flaut. Cu flautul, problema este că nu poate scoate decât sunete curate. Chiar și tristețea părea afectată și excesiv de plăcută când îi dădea glas un flaut. Instrumentele cu ancie aveau o vibrație mai profundă, o impuritate ce conferea sunetului autenticitate. Ea și tatăl ei erau astfel de instrumente.

— Corin? spuse omul de pe ecran. Înțelege ce vreau să spun?

Femeia cu arma luă terminalul portabil, se uită la Melba, apoi spre ecran.

— Nu cred, șefu'.

— Doctorița spunea că nu are leziuni cerebrale.

— Așa e, încuviință femeia. Dar asta nu înseamnă că are dreptate.

Se auzi un oftat.

— Bine, spuse bărbatul, să abordăm altfel problema. Am o idee, dar mai întâi ar trebui să te întorci aici.

— *Sa sa,* zise femeia și ieși din celulă.

Barele se închiseră din nou. Erau suficient de dese încât să nu poată trece o copită de cal. Melba își imagină un cal încercând să lovească și prinzându-și piciorul, intrând în panică. Ar fi fost rău. E mai bine să eviți problema. Mai înțelept. E mai ușor să stai afară decât să ieși. Cineva îi spusese cândva treaba asta, dar nu mai știa cine.

— Hei! Hei! rosti celălalt prizonier.

Nu striga, pur și simplu vorbea destul de tare încât să se facă auzit.

— E adevărat? Ai implanturi glandulare? Poți sparge ușa? Eu sunt căpitanul navei. Dacă mă scoți de aici, te pot ajuta.

Julie fusese cea mai bună cântăreață, doar că nu-și exploatase talentul. Nu-i plăcuse să cânte în public. Tatăl ei fusese artistul. Întotdeauna era primul când se dădea tonul. Întotdeauna regiza ședințele foto când se făceau fotografiile de familie. Era un om care știa ce voia și cum să obțină. Doar că acum se afla în închisoare. Nici măcar un nume, doar un număr. Melba se întrebă dacă aveau același gen de celulă. Ar fi drăguț. Doar că a lui avea, desigur, condiții de 1 *g.* Gravitația indusă de rotație nu ajungea nici măcar până la jumătate de *g.* Poate o treime, poate chiar mai puțin. Ca pe Marte sau în Ceres. Este curios că, din toate locurile unde trăiesc oamenii, Pământul are cea mai mare gravitație. Ca și cum, dacă puteai scăpa de acasă, puteai scăpa de orice.

— Ești acolo? Ești trează? Am văzut când te-au adus înăuntru. Ajută-mă și te voi ajuta la rândul meu. Îți pot obține amnistia și asigura protecția. Nu te pot extrăda din Ceres.

Nu era adevărat, iar Melba o știa. Iritarea aproape că o împingea să vorbească. O împingea să se miște. Dar nu tocmai. Podeaua era constituită dintr-o singură placă de polimer profilat, cu o înclinare spre canalul de scurgere. Cum stătea cu capul lipit de podea, canalul nu era mult mai mult decât o linie neagră pe un câmp alb. O cioară pe un lac înghețat.

— Am fost arestat în urma unei conspirații, spuse bărbatul. Ne putem ajuta reciproc.

Nu era tocmai sigură că putea fi ajutată. Sau dacă da, în ce scop. Își amintea că voise ceva cândva. Holden. Da, asta era. Îl

voia mort, chiar mai rău decât mort. Fanteziile ei pe această temă erau atât de puternice, încât păreau niște amintiri. Dar nu, a făcut-o cu *adevărat.* Toată lumea îl urâse pe omul ăsta. Încercaseră să-l omoare. Însă ceva nu mersese cum trebuie, iar ei credeau că Julie era vinovată.

Fusese atât de aproape să reușească. Dacă ar fi putut distruge *Rosinanta,* n-ar fi găsit-o niciodată. Dacă ar fi murit la bord, nu s-ar fi știut niciodată cu siguranță, iar Holden ar fi rămas în istorie ca un nenorocit ipocrit și încrezut. Însă tatăl ei ar fi știut. Oricât de departe s-ar fi aflat, ar fi auzit ce s-a întâmplat și și-ar fi dat seama că ea făcuse totul. Fiica lui. Cea de care putea, în sfârșit, să fie mândru.

Își dădu seama că celălalt prizonier amuțise. Mai bine. Era un tip enervant. O dureau genunchii, iar o tâmplă îi zvâcnea de când se sprijinise de podea. Le spuneau escare rănilor produse prin presiune. Se întrebă în cât timp începea pielea să se macereze. Probabil o perioadă destul de lungă, iar ea era practic sănătoasă. Se întrebă cât timp trecuse de când se mișcase. O lungă perioadă. În mod curios, își dădu seama că era foarte mândră de asta.

Zgomotul de pași se auzi din nou. Erau mai mulți indivizi de data asta. Cizmele din plastic produceau un tropăit plăcut. Pași mari, ca un țăcănit ce semăna cu zgomotul produs de ghearele unui câine pe pardoseală. Simți o mică scânteiere de curiozitate, ca o lumânare într-o catedrală. Cizmele se opriră în dreptul ei, iar odată cu ele, o pereche de pantofiori albaștri. Gleznele unei femei mai în vârstă. Ușa zăngăni și se deschise. Pantofii ezitară în prag, apoi intrară. Odată puși în mișcare, pașii erau încrezători. Fermi.

Femeia cu pantofi se așeză cu spatele la perete. Tilly Fagan coborî ochii spre ea. Avea părul vopsit, iar rujul, incredibil de roșu, îi făcea buzele să pară mai pline.

— Claire, dragă, eu sunt.

Cuvintele erau moi și incomode.

Tensiunea îi urcă de-a lungul spatelui, ajungându-i în obraji. Tensiune și resentimente din cauza tensiunii. Mătușa Tilly nu avea niciun drept să se afle aici. N-ar fi trebuit să se afle aici.

Tilly întinse o mână și o mângâie pe cap de parcă era o pisică. Prima atingere umană pe care și-o putea aminti de când își

venise în fire. Primul gest blând pe care și-l putea aduce aminte. Când Tilly vorbi din nou, spuse cu glas scăzut și plin de regret:

— L-au găsit pe prietenul tău.

„N-am niciun prieten”, gândi Melba, după care, simți un gol adânc în capul pieptului. Ren. Îl găsiseră pe Ren. Își eliberă brațul de sub corp și-și apăsă buzele cu dosul palmei. Lacrimile îi erau calde, supărătoare și abundente ca un potop. Îl găsiseră pe Ren. Îi deschiseseră cutia de scule și-i găsiseră oasele, iar acum Soledad va afla. La fel și Bob, și Stanni. Aveau să știe ce făcuse. Primul hohot de plâns izbucni ca un acces de tuse, urmat de alte câteva, iar mătușa o luă în brațe. Țipa și plângea lipită de coapsele lui Tilly Fagan, în timp ce femeia o mângâia pe păr și încerca s-o liniștească.

— *Îmi pare rău,* strigă Melba, iar cuvintele îi sfâșiară gâtul; parcă aveau cârlige pe ele. *Îmi pare rău. Îmi pare rău.*

— Știu, draga mea, știu.

Acum își ținea brațele în jurul taliei lui Tilly, îngropându-și fața în ea, ținându-se strâns, ca și cum corpul femeii o putea ajuta să nu se scufunde. Să nu se înece. Gardiana spuse ceva, iar ea simți cum Tilly își scutură capul într-o mișcare de refuz, mișcare transmisă prin trupurile lor.

— Eu am făcut-o. Eu l-am ucis. Credeam că trebuia s-o fac. I-am zis să se uite la ecran, ca să se aplece în față, ca să-și îndoaie gâtul, și așa a făcut. Iar eu… iar eu… iar eu… Oh, Dumnezeule, îmi vine să vomit.

— Oamenii vulgari vomită, spuse Tilly. Doamnele *nu se simt bine.*

Asta o făcu să râdă. În ciuda tuturor lucrurilor, Clarissa izbucni în râs, apoi puse capul din nou în pământ și plânse. Pieptul o durea atât de tare, încât era convinsă că ceva se rupea cu adevărat în corpul ei. Un anevrism, o embolie pulmonară. Durerea nu putea fi resimțită efectiv de parcă ți se rupea inima, nu-i așa? Era doar o expresie.

Dură o eternitate. Apoi încă puțin, după care totul încetini. Corpul îi deveni moale ca o cârpă. Bluza lui Tilly era plină de lacrimi, muci și salivă, însă femeia nu-și schimbase poziția. Mâna ei continua să treacă prin părul Clarissei. Unghiile îi urmau conturul urechii.

— Tu ai pus bomba în *Seung Un*. Și ai aranjat ca Jim Holden să fie acuzat pentru asta.

Nu era o întrebare sau o acuzație. Nu voia o mărturisire din partea Clarissei, ci o confirmare. Ea dădu din cap, lipită de genunchii lui Tilly. Când vorbi, vocea îi hârâi și-și simți gâtlejul umflat și aspru.

— I-a făcut rău tatii. Trebuia să mă răzbun.

Tilly oftă.

— Tatăl tău e un mizerabil de primă clasă, zise ea.

Și fiindcă venea din partea ei, pe Clarissa n-o deranjă.

— Trebuie să-i raportez șefului ce s-a întâmplat, interveni gardiana cerându-și parcă scuze. Așteaptă raportul meu.

— Nu te opresc, zise Tilly.

— Trebuie să veniți cu mine. Nu vă pot lăsa aici cu ea. Nu sunteți în siguranță.

O străfulgerare de panică se aprinse în mintea Clarissei. Nu putea sta singură. Nu acum. Nu puteau s-o lase încuiată și singură.

— Nu fi ridicolă, spuse Tilly. Du-te și fă ce trebuie să faci. Eu rămân aici cu Claire.

— Ăăă… fata asta a ucis mulți oameni, doamnă.

Tăcerea dură doar o clipă, dar, fără să-și miște capul, Clarissa știu ce expresie avea Tilly. Gardiana își drese glasul.

— Va trebui să încui ușa, doamnă.

— Fă ce trebuie să faci, ofițer.

Barele se mișcară, închizându-se cu un pocnet. Pașii se îndepărtară. Clarissa îl plângea pe Ren. Poate că celorlalți avea să le vină rândul mai târziu. Soldații morți din *Seung Un*. Iubita lui Holden, pe care o bătuse și o brutalizase. Toți bărbații și femeile care muriseră pentru că-l urmaseră pe Holden prin Inel. Poate că avea lacrimi pentru ei, dar acum nu se gândea decât la Ren și credea că durerea aceasta avea s-o însoțească toată viața.

— Merit să mor, zise Melba. Am devenit o persoană foarte rea.

Deși nu o contrazise, Tilly o legăna în continuare.

— Știu pe cineva cu care mi-ar plăcea să stai de vorbă, spuse ea.

Capitolul 32

Anna

Forțele de securitate ajunseseră primele, trei soldați cu o navetă, cu arme și lanțuri pentru Melba. Sau Clarissa. Sau cine era ea. Apoi, mult mai târziu, sosi o echipă medicală pentru evacuare, care preluă echipajul din *Rosinanta.*

Anna se întorsese aproape cu o zi mai târziu, dar nu pentru că se gândiseră ulterior la ea, ci pentru că nu reprezentase o prioritate. Ținând cont de modul în care se desfășuraseră evenimentele, se gândise că nefiind o prioritate era probabil un semn că lucrurile mergeau bine pentru ea.

Când ajunse la bordul lui *Behemoth,* Anna se așteptase să întâlnească pe cineva din echipa de securitate. Sau, dacă se simțeau destul de bine, poate cu Naomi și ceilalți doi membri ai echipajului *Rosinantei.*

Hector Cortez era în hangarul navetei. Văzând-o, îi zâmbi și ridică mâna fluturând-o în semn de bun venit. Atitudinea lui îi aminti Annei de bunicul ei, în perioada în care sănătatea lui începea să se deterioreze: atent și puțin stângaci. Cortez parcă îmbătrânise cu zece ani în câteva zile, gândi Anna, dar apoi își dădu seama că fusese probabil rănit în timpul catastrofei.

— Anna, ce bine-mi pare că te văd!

Imensa secțiune cilindrică a lui *Behemoth* se rotea acum, creând o gravitație artificială ce inducea o ușoară amețeală. Picioarele Annei încercau s-o convingă că se afla pe teren solid, în vreme ce urechea internă îi spunea că e pe cale să cadă în lateral și insista să-și încline corpul în cealaltă direcție. Deși senzația n-o făcea să se clatine, totul i se părea puțin suprarealist. Sărutul pe care Hector Cortez, celebritate și confident al puterii, i-l depuse pe obraz nu făcu ca situația să fie mai puțin ireală.

— Și eu mă bucur să te revăd, spuse Anna. Nu știam că ești aici.

— Am venit toți. La bordul lui *Thomas Prince* a rămas un echipaj redus, iar noi, supraviețuitorii, am venit aici. Am pierdut

atât de mulți… Am asistat la slujbele care s-au ținut ieri pentru victime. Părintele Michel. Rabinul Black. Paolo Sedon.

Anna simți un fior de groază.

— Alonzo Guzman?

Cortez clătină din cap.

— Se află între viață și moarte. L-au pus în comă indusă, dar nu se așteaptă să supraviețuiască.

Anna își aminti de ochii rugători ai bărbatului. Dacă ar fi găsit măcar ajutor pentru el mai devreme…

— Îmi pare rău că nu am putut asista la slujbă.

— Știu, zise Cortez. De aceea voiam să ne întâlnim. Pot să te însoțesc?

— Firește. Dar nu știu unde să merg.

— Atunci o să explic în mare cum stă treaba, spuse bătrânul întorcându-se ușor și arătând spre hangarul navetei. Vino cu mine până la minunatul sistem de ascensoare.

Anna chicoti și-l lăsă să-i deschidă drumul. Bărbatul mergea cu grijă, cu pași nici prea mici, dar nici prea mari. Părea o persoană diferită de aceea care incitase cele trei facțiuni ale omenirii să se unească pentru a trece prin Inel, în necunoscut. Era o impresie dictată nu doar de ținuta corpului său.

— Am socotit că este important ca aceia dintre noi care au semnat petiția să ia cuvântul la slujbă, spuse el. Voiam să dăm glas părerii noastre de rău.

— Părerea noastră de rău?

Cortez dădu din cap.

— A ta. A mea. A tuturor celor care au contribuit cu sfaturi la venirea noastră în aceste tenebre. A fost manifestarea unui orgoliu nemăsurat, iar cei nevinovați au suferit din cauza asta. Au murit pentru că ne-au ascultat sfatul rău. Dumnezeu m-a smerit.

Vocea lui avea încă acea plinătate dobândită în urma unei practici de-o viață, dar sub grandoarea timbrului putea fi percepută o notă nouă, un ton plângător, aproape copilăresc. Pe Anna o cuprinse brusc compasiunea pentru suferința lui, însă și o iritare destul de puțin caritabilă.

— Nu cred că văd lucrurile în felul ăsta, spuse ea. Nu am venit aici pentru gloria noastră. Am făcut-o pentru a-i împiedica pe oameni să se lupte. Să ne reamintim nouă înșine și celorlalți că ne aflăm toți în această situație. Nu pot să cred că este un

impuls rău. Și nu văd ca o pedeapsă ceea ce ni s-a întâmplat. Căci timpul și întâmplarea…

— … întâmpină pe toți, spuse Hector. Da.

În spatele lor, motorul de controlare a stabilității unei navete hurui o clipă, apoi amuți. Doi centurieni în salopete gri se îndreptară spre aparat având în mâini cutiile de scule. Cortez se încruntă.

— Dar chiar și legat de ceea ce a crescut din acea sământă? Tot nu crezi că am fost pedepsiți? Decizia luată nu era rezultatul aroganței?

— Istoria este făcută de cei care se pun pe picioare după ultimul dezastru, spuse Anna. Ceea ce s-a întâmplat a fost îngrozitor. Este îngrozitor. Dar tot nu pot să văd în asta pedeapsa lui Dumnezeu.

— Eu da, zise Cortez. Cred că am căzut pe un tărâm al răului. Mai mult decât atât, doctore Volovodov, mă tem că am fost corupți de el.

— Nu văd…

— Diavolul se află aici, spuse Cortez clătinând din cap când văzu încruntarea de protest a Annei. Nu vorbesc de vreun demon din desene animate. Doar nu sunt idiot. Însă diavolul a trăit întotdeauna în cei care ajung prea departe, când uită să se întrebe dacă *ar trebui* să facă ceva doar pentru că *pot* face acel lucru. Noi am… eu am căzut în capcana lui. Și, mai rău, i-am deschis calea. Pentru ceea ce am făcut, istoria nu-și va aminti de noi cu bunăvoință.

•

Anna cunoștea destul de mulți membri ai Bisericii Sfinților din Zilele din urmă. Aceștia împărtășeau viziunea metodiștilor cu privire la câteva lucruri minore, cum ar fi interdicția de a bea alcool, ceea ce le dădea un sentiment de solidaritate cu ocazia convențiilor interconfesionale. Nu erau de acord cu unele aspecte importante, cum ar fi natura lui Dumnezeu și planul său în privința Universului, ceea ce nu părea să conteze atât de mult pe cât ar fi crezut Anna. Ei căutau fericirea, se preocupau de bunăstarea familiei și erau modești.

Stând în măruntaiele lui *Behemoth,* Anna nu și-ar fi imaginat niciodată că vor fi în stare să construiască ceva atât de imens precum nava-generație. Era atât de mare, atât de extravagantă… Ca un strigăt de revoltă în vidul cosmic.

„Universul este prea mare pentru ca nava noastră să-l traverseze într-un timp rezonabil? Foarte bine, vom îndesa în ea toate fragmentele de univers de care avem nevoie și vom călători apoi în ritmul nostru”. Pereții interiori ai cilindrului rotativ se curbau înălțându-se în depărtare, efectul Coriolis făcându-i să treacă drept masă, nervuri metalice și plăci pentru substrat, așteptând doar solul, plantele și animalele de fermă. Prin centrul cilindrului, la o jumătate de kilometru deasupra capului Annei, un fir subțire de lumină galben strălucitor cobora spre ei. Soarele, întins pe o linie în cer. Întregul concept era o provocare arogantă, sfidătoare și grandioasă.

Annei îi plăcea.

În timp ce trecea printr-o vastă câmpie de oțel goală, care ar fi trebuit să fie acoperită de un strat superficial de pământ arabil și de culturi, se gândea că această îndrăzneală era exact ceea ce omenirea pierduse cândva în ultimele două secole. Când exploratorii maritimi din vechime urcau la bordul vaselor lor din lemn care scârțâiau din toate încheieturile și încercau să găsească modalități de a traversa oceanele Pământului, călătoria lor fusese mai puțin periculoasă decât cea planificată de mormoni? Capătul periplului era mai puțin misterios? În ambele cazuri, hotărârea de a descoperi ce se afla de partea cealaltă a lungii călătorii fusese puternică. Impulsul de a vedea țărmuri pe care nimeni altcineva nu le mai văzuse vreodată fusese decisiv. Arată-i unei ființe umane o ușă închisă și, indiferent câte uși deschise va găsi, va fi obsedată de ceea ce ar putea fi în spatele ei.

Câtorva persoane le plăcea să înfățișeze acest impuls ca o slăbiciune. Un defect al speciei. Umanitatea ca virus. Creatura care nu încetează nicicând să-și umple spațiul vital disponibil. Hector părea să înceapă să adopte această opinie, pornind de la ultima lor conversație. Însă Anna respingea ideea. Dacă omenirea s-ar fi considerat satisfăcută, ar fi trăit și acum în copaci, curățându-și blana de ploșnițe. Anna pășise pe solul unui satelit al lui Jupiter. Contemplase printr-o cupolă transparentă marea pată roșie, destul de aproape pentru a vedea turbioanele unei furtuni mai mari decât ținutul ei natal. Gustase apă provenită din topirea gheții, care era la fel de veche ca sistemul solar. Astfel, nemulțumirea și îndrăzneala omenirii o aduseseră acolo.

La vederea lumii minuscule ce se rotea în jurul ei, știa că într-o zi această trăsătură de caracter le-ar putea oferi și stelele.

Tabăra de refugiați era o rețea de corturi și de structuri prefabricate instalate temporar pe fața interioară a cilindrului, iar linia lungă și subțire de lumină la fel de strălucitoare ca soarele cădea asupra ei ca într-o după amiază de primăvară pe Pământ. Îi trebui aproape o jumătate de oră pentru a găsi cortul lui Chris Williams. În urma unei conexiuni cu *Thomas Prince* află că tânărul ofițer al Flotei supraviețuise catastrofei, însă cu prețul unor răni grave. Anna voia să-i dea de urmă și poate, prin intermediul lui, de membrii congregației pe care o formase în timpul călătoriei.

După câteva întrebări adresate unor refugiați foarte amabili, reuși să dea de cortul ofițerului. Nu exista o ușă în care să bată sau o sonerie, așa că zgârie pânza cortului și spuse:

— Chris? Ești acolo?

— Dumneavoastră sunteți, pastore? Intrați.

Contactul din *Thomas Prince* nu-i spusese nimic despre leziunile lui Chris, așa că Anna se pregăti pentru ce era mai rău. Tânărul locotenent era întins pe un pat de campanie, rezemat de câteva perne puse una peste alta. Avea pe coapse un mic terminal pe care îl puse deoparte când o văzu intrând. Nu mai avea brațul stâng de la cot și piciorul stâng de la genunchi.

— Oh, Chris, îmi…

— Dacă aveți de gând să spuneți „îmi pare rău”, sar până acolo și vă bat la fund.

Anna începu să râdă chiar dacă ochii i se umplură de lacrimi.

— Îmi pare rău, dar acum îmi pare rău că îmi pare rău, spuse ea așezându-se pe marginea patului și prinzându-l de mâna dreaptă. Cum te simți, Chris?

— În afară de câteva excepții evidente, răspunse el fluturând brațul stâng mai scurt, am trecut prin dezastru mai bine decât majoritatea. N-am avut nici măcar o vânătaie.

— Nu știu cum funcționează serviciile medicale ale Flotei…

Chris o întrerupse făcându-i semn cu mâna.

— Terapie de regenerare totală. Dacă reușim să plecăm de aici și ne întoarcem la civilizație, după câteva luni ceva mai dureroase, timp în care voi simți nevoia să mă scarpin tot timpul, voi primi niște frumoase membre de schimb roz.

— Atunci e bine, spuse Anna.

Mai că-i propusese să-i plătească tratamentul, fără să știe cum ar fi putut-o face. Simți un moment de ușurare și de rușine.

— Ai mai auzit de cineva din grupul nostru? Încă n-am avut timp să-i găsesc.

— Mda, zise Chris chicotind, am auzit. Ați desfășurat raiduri de comando câtă vreme am zăcut. Dacă aș fi știut în copilărie că vă antrenează să neutralizați teroriști super-echipați, aș fi acordat mai multă atenție bisericii.

— Am fugit de ea până când a făcut o criză, după care am legat-o de un scaun cu bandă adezivă. N-a fost foarte eroic.

— Eu primesc o medalie pentru că am căzut într-o trapă presurizată și mi-am sacrificat un braț și un picior pentru că am evitat ca șapte membri ai echipajului să fie prinși într-o zonă compromisă a navei. Am fost inconștient în momentul acela, dar nu pare să conteze. Eroismul este o etichetă pe care cei mai mulți o primesc pentru tâmpenii pe care nu le-ar fi făcut nicicând dacă s-ar fi gândit bine înainte de a acționa.

Anna izbucni în râs.

— În ultima vreme m-am gândit foarte mult exact la treaba asta.

Chris se lăsă pe mormanul de perne și, dând din cap, o invită să continue.

— La etichete, adică. Oamenii spun despre extratereștri că sunt răi pentru că ne agresează. Dar fără a cunoaște contextul, cum să înțelegem reacția lor?

— Mda. Dacă-mi pierd două membre pentru că m-am îmbătat și am căzut sub o combină de recoltat, sunt idiot. Dacă-mi pierd aceleași membre pentru că s-a nimerit să mă aflu lângă ușa potrivită când nava a fost avariată, sunt erou.

— Poate e la fel de simplu. Nu știu. Am senzația că în curând se va întâmpla ceva cu adevărat important, iar noi decidem ce va fi înainte să se întâmple.

Cu un gest automat, Chris își scărpină ciotul piciorului stâng și făcu o grimasă.

— Adică?

— Am trecut prin Inel pentru a-l opri pe James Holden să ia primul legătura cu extratereștrii. Dar este același om care a ajutat la prăbușirea lui Eros pe Venus în loc să-l lase să distrugă Pământul. De ce am considerat că n-ar face treabă bună dacă ar fi primul om care se întâlnește cu extratereștrii? Iar acum ceva

ne-a venit de hac, ne-a neutralizat armele, dar nu ne-a omorât. Asta ar putea însemna ceva. Evident, orice entitate cu o așa putere ar putea să ne ucidă la fel de ușor cum ne-a neutralizat. Dar nu a făcut-o. În loc să încercăm să ne dăm seama ce semnificație are asta, suntem loviți, drept urmare îl considerăm încarnarea răului. Am senzația că suntem ca niște copii care au fost pedepsiți și de aceea cred că părinții sunt răi.

— Ne-au oprit navele pentru... ce? Să ne liniștească? întrebă Chris.

— Cine știe? rosti Anna ridicând din umeri. Dar știu că nu ne punem aceste întrebări. Oamenii fac lucruri rele când le este frică, iar acum suntem toți înspăimântați.

— Tara a murit, spuse Chris.

Anna încercă să-și amintească cine era Tara. Văzându-i nedumerirea, Chris adăugă:

— Păr blond scurt... Era pușcaș...

— Oh, nu, zise Anna, simțind din nou cum îi dau lacrimile.

Fata furioasă murise. Un viitor întreg în care avea să lucreze cu Tara pentru a descoperi sursa furiei sale dispăruse. Conversații pe care deja le pregătise în minte, succesiuni de întrebări, anticiparea satisfacției pe care ar fi avut-o când pușcașul și-ar fi deschis sufletul, toate dispăruseră, de parcă cineva apăsase un întrerupător. Era greu să nu înțelegi punctul de vedere al lui Cortez. La urma urmei, extratereștrii omorâseră pe cineva din congregația ei.

Dar poate nu intenționat – și intenția contează. Altfel Universul nu avea pentru ea niciun sens.

Reuși să-și încheie vizita fără să pară prea tulburată. Cel puțin așa spera. Apoi se duse să-și găsească propriul cort și să încerce să se odihnească. Nu avea niciun motiv să creadă că o va lua somnul. Când își găsi locul ce-i fusese atribuit, apăru Tilly Fagan. Anna ridică mâna în semn de salut, dar înainte să spună vreun cuvânt, cealaltă o cuprinse în brațe, strângând-o atât de tare, încât își auzi coastele trosnind. Tilly era surprinzător de puternică pentru o femeie atât de slabă.

— Am fost furioasă pe mine pentru că te-am lăsat să pleci, spuse Tilly strângând-o și mai tare și lăsându-și toată greutatea pe ea.

Era grea. Se aflau în cilindrul rotativ și le trebuia ceva timp până să se obișnuiască.

Când Tilly mai slăbi în cele din urmă strânsoarea, Anna zise:
— Cred că eram… modificată.
— A fost și din vina mea, spuse Tilly, după care o mai strânse puțin în brațe.
Anna își dădu seama că tot ce putea face era să aștepte să treacă această efuziune și o bătu încetișor pe spate, așteptând să se potolească.
După câteva clipe, Tilly o eliberă și făcu un pas înapoi, cu ochii înlăcrimați, dar cu un zâmbet pe față.
— Mă bucur tare mult că n-ai murit. Toți ceilalți din *Prince* sunt cu turma.
Anna hotărî să nu întrebe ce înțelegea prin asta prietena ei.
— *Behemoth* a devenit locul la modă, continuă Tilly. Dacă nu vom reuși să găsim o modalitate de a scăpa din capcană, în nava asta vom supraviețui cel mai mult. Ceea ce o face să fie locul cel mai șic din întreaga zonă lentă.
— Ei bine, e… un aspect important.
Tilly izbucni în râs. Scoase o țigară și o aprinse în timp ce mergeau. Văzând privirea șocată a Annei, spuse:
— Aici e permis. Mulți centurieni fumează. Sunt obsedați de filtrele de aer și apoi inspiră particule nocive pentru a se relaxa. Este o cultură fabuloasă.
Anna zâmbi și flutură mâna pentru a îndepărta fumul din fața ei.
— Așa deci, făcu Tilly prefăcându-se că nu observă. Am cerut să mă îmbarc în prima navetă. Ai reușit să-l recuperezi pe Holden?
— Nu l-am găsit, spuse Anna. Doar echipajul său. Însă cred că le-am salvat viața.
O clipă crezu că Tilly este indiferentă, dar nu era așa. Părea mai degrabă durere. Anna îi puse mâna pe braț.
— Am pe cineva cu care aș vrea să vorbești, spuse Tilly. Și probabil că n-o să-ți placă, dar o vei face pentru mine. N-o să-ți mai cer nimic niciodată, iar în schimb o să poți să-mi ceri orice vrei, până mor.
— Voi face tot ce pot.
— O s-o ajuți pe Claire.
Anna simți că nu mai are aer. Un moment, auzi din nou înspăimântătoarele strigăte guturale și simți loviturile prin ușa dulapului care se deforma. Îl auzi pe Chris spunându-i că Tara

murise. Îl văzu pe Cortez și auzi disperarea din vocea lui. Inspiră adânc.

— Da, spuse ea. Firește că o s-o ajut.

Capitolul 33

Bull

— Trebuie să vă ridicați, spuse doctorița Sterling.

Mișcarea de rotație îi modifică forma feței, trăgându-i în jos obrajii și părul.

— Credeam că nu trebuie să mă mișc, zise Bull, după care tuși.

— Asta era când mă îngrijora măduva spinării. Acum mă îngrijorează plămânii dumneavoastră. Aveți suficiente probleme cu eliminarea secrețiilor. Încă puțin și aș putea spune că e vorba de o pneumonie ușoară.

— Voi fi bine.

— Gravitația indusă de rotație nu vă va ajuta prea mult dacă stați întins pe spate, spuse doctorița bătându-l ușor pe umăr pentru a-și sublinia vorbele. Trebuie să vă ridicați mai sus.

— Nu pot să mă ridic, scrâșni Bull. Nu am mușchi abdominali. Nu pot să fac *nimic.*

— Aveți un pat reglabil, spuse doctorița deloc impresionată. Reglați-l. Ridicați-vă cât de mult puteți.

— Chestia asta nu-mi va bușí și mai rău coloana vertebrală?

— O putem susține. Oricum, puteți trăi fără picioare sănătoase, dar nu cu plămâni nefuncționali.

Secțiile medicale se schimbaseră. Mișcarea de rotație a cilindrului necesitase îndepărtarea în cea mai mare parte a materialului care transformase nava-generație, pe cât posibil, într-o armă de luptă. Posturile medicale și dușurile de urgență fuseseră toate rotite cu nouăzeci de grade cu ocazia reparațiilor, gata să fie folosite în condiții de accelerație sau deloc. Ceea ce altă dată fuseseră podele deveniseră pereți, iar acum erau din nou podele. Totul era nesigur. O bâlbâială din metal și ceramică. De parcă era ceva care, odată rupt, crescuse strâmb.

— O să fac ce pot, spuse Bull strângând din dinți pentru a-și înăbuși un alt acces de tuse. Dacă tot trebuie să mă ridic, pot măcar să dispun de ceva cu care să mă deplasez puțin? M-am cam săturat să stau mereu în aceeași încăpere.

— Nu vă recomand.
— Aveți de gând să mă opriți?
— Nu.
Tăcură o clipă. Între ei, frustrarea și animozitatea pluteau în aer. Niciunul nu dormise destul. Amândoi trăgeau prea tare de ei încercând să-i țină pe oameni în viață. Și nu aveau de gând să se mulțumească reciproc.
— O să fac ce pot, doctore, repetă Bull. Cum mai merg treburile?
— Mor oameni. Ceva mai puțini, totuși. În momentul ăsta, aproape toate cazurile critice sunt stabilizate sau moarte. Deocamdată, aproape toată lumea se află cam în aceeași situație. Îngrijirea rănilor și supravegherea celor care au răni interne nedetectate într-o primă fază și pe care încercăm să-i stabilizăm înainte să li se agraveze situația. Odihnă, drenarea fluidelor, exerciții ușoare și rugăciune.
— Bine, spuse el în timp ce terminalul portabil țiui.
O altă solicitare de conectare. De la *Hammurabi,* fregata marțiană pe care fusese reținut căpitanul Jim Holden.
— Dar cu dumneavoastră care mai e situația? întrebă femeia.
Avea buzele strânse. Știa răspunsul. Bull folosi comenzile patului și reuși să stea aproape așezat. Simțea diferența în respirație, dar îi era și mai greu să tușească.
— Vă spun într-o clipă, zise el și acceptă conexiunea.
Pe ecran apăru căpitanul Jakande.
— Căpitane, spuse Bull în semn de salut.
— Domnule Baca, am primit ultimul dumneavoastră mesaj.
— Presupun că nu mă căutați pentru a aranja transferul prizonierului și al celor rămași din echipajul dumneavoastră, așa este?
Lui Jakande nu i se păru amuzant.
— Voiam să vă mulțumesc pentru zona pusă la dispoziția personalului nostru medical. Totuși, nu vom transfera personal suplimentar în nava dumneavoastră și nici nu vă vom încredința paza prizonierului.
— Nu dispuneți de un efectiv suficient care să asigure buna funcționare a navei dumneavoastră. Nu aveți în echipaj nici măcar un număr minim de membri. Printre răniți și medici și medici răniți, în clipa asta am două treimi din oamenii dumneavoastră.

— Vă mulțumesc pentru asta.

— Ceea ce vreau să spun este că aveți o treime sau poate mai puțin din echipajul dumneavoastră activ. Puteți asigura două, poate trei carturi la rând. Pământenii continuă să solicite transferarea lui Holden în custodia lor, pentru a răspunde acuzațiilor legate de *Seung Un.*

Nu spuse nimic despre mărturisirea Clarissei Mao. Era o carte pe care o putea juca mai târziu. Ridică o mână.

— Toți am avut pe cineva drag care a murit din cauze ce ne-au depășit capacitatea de înțelegere. Suntem îndurerați și speriați. Dacă nu ne unim, cineva va face un lucru din cauza căruia vom regreta.

— Codul militar marțian cere…

— Am deschis o anchetă. O să vă împărtășesc toate informațiile pe care le obținem. Unele sunt al naibii de interesante.

Ceva se mișcă în pieptul lui și-l cuprinse un acces de tuse atât de violent, încât nu mai putea să vorbească sau să audă. I se umplu gura de flegmă și, sprijinindu-se în brațe, se aplecă să scuipe. Poate că era totuși bună poziția asta.

— Codul militar marțian interzice predarea prizonierilor, cu excepția schimburilor autorizate de guvern. Nu putem lua legătura cu Republica Congresională Marțiană, deci nu se poate autoriza nimic.

— Puteți totuși să mi-l predați.

De data asta, căpitanul izbucni în râs. Fațada conveniențelor militare se fisură.

— Mi-aș dori s-o fac. Aș putea dormi un cart întreg. Însă cutia de conserve în care vă aflați nu ne poate învinge, chiar dacă am avea capacitatea de a lupta.

— Ceea ce nu este cazul, așa că nu putem decât să ne trimitem mesaje furioase de la doi pași distanță. Vă mulțumesc pentru apel. O să aduc la cunoștința căpitanului refuzul dumneavoastră. Însă dați-mi voie, vă rog, să vă adresez o întrebare. Ce veți face când Pământul va trimite vreo douăzeci de pușcași cu suflaiuri de tăiat și cuțite de bucătărie?

— Ne vom lupta cu suflaiuri și cuțite. Aici *Hammurabi.* Terminat.

Bull contemplă o vreme ecranul stins, apoi îl lăsă deoparte. Ar fi trebuit să-i spună lui Pa, dar nu se grăbea. Avea destule de

făcut pentru a coordona toate activitățile de care nu se putuse îngriji din cauza imobilizării.

Indiferent de statutul lui Holden în raport cu Pământul și cu Marte, indiferent cât de mulți oameni își asumau vina pentru lucrurile de care era acuzat el, nu conta. Nu era decât un pretext. Holden era singura persoană neprotejată de tratate militare care putea fi interogată cu privire la ceea ce se afla în stația extraterestră. Pământul îl voia. APE îl voia. Marte îl avea și nu-l dădea doar pentru plăcerea de a avea ceva ce-și doreau alții.

Iar mai devreme sau mai târziu, un marțian prea stresat și nedormit, convins că Holden era responsabil pentru că i-a atras pe toți în Inel, avea să răzbune moartea unei iubite sau a unui prieten. Bull își scărpină gâtul și simți în vârful degetelor barba nerasă. Trupul său, gol, se întindea în fața lui în treimea de gravitație ambiantă.

— Domnule Bull?

Ridică ochii. Infirmierul părea și mai extenuat decât doctorița.

— Aveți doi vizitatori. Vă simțiți în stare să-i primiți?

— Depinde. Cine sunt?

— O față bisericească.

Dură o clipă până să-și dea seama că nu era un nume, ci o descriere a postului.

— Rusoaica din *Rosinanta*?

— Nu, politicianul. Cortez.

— Și ce vrea?

— Din câte-mi dau seama, să vă mântuiască sufletul. Vorbește despre protejarea omenirii de diavol. Cred că vrea să-l ajutați cu chestia asta.

— Spune-i să vorbească cu Serge, la postul serviciului de securitate. Și cine mai are treabă cu mine?

Expresia infirmierului se schimbă. Pentru o clipă, Bull nu putu spune ce era ciudat la el, dar apoi își dădu seama că era prima dată când îl vedea zâmbind.

— Cineva are un cadou pentru dumneavoastră, răspunse infirmierul, apoi i se adresă cuiva aflat pe coridor: Puteți intra.

Bull tuși din nou, acumulând mai multă flegmă. Sam apăru în ușă, rânjind. În spatele ei, doi tehnicieni cărau o ladă albastră din plastic, atât de mare, încât ar fi putut încăpea și Sam înăuntru.

— Rosenberg? Ai pierdut vremea în loc să-mi repari nava?

— Îți mai trebuie o revoltă până să ajungă să fie nava ta, spuse Sam. Însă când echipajul a auzit ce s-a întâmplat între tine și Ashford, unii dintre noi s-au gândit să-ți facă un cadou.

Bull vru să-și schimbe poziția, dar se răzgândi. Obișnuit ca mușchii trunchiului să-l mențină drept, fiecare dezechilibrare îl surprindea. Era unul dintre lucrurile pe care le ofereau condițiile de imponderabilitate și pe care îl regreta. Sam nu observă sau se prefăcu că nu observă. Se deplasă în lateral și, asemenea unui magician care se pregătește să dezvăluie o iluzie, deschise lada. Doctorița Sterling apăru în cadrul ușii, zâmbind cu subînțeles. Bull avu sentimentul neplăcut că urmează să participe la o petrecere-surpriză organizată în cinstea lui.

— Îmi dați o stare de nervozitate, spuse el.

— Te-ai mai deșteptat, zise Sterling. Ești gata?

— Nu cred.

Dispozitivul din interiorul lăzii părea complicat și masiv. Bull râse, neștiind ce să spună.

— Este un mecanism de ridicare standard, interveni Sam, dar am scos o mare parte din ranforturile centrale pentru a face loc unei orteze toraco-lombo-sacrale pe care mi-au dat-o medicii. Am înlocuit sistemul de acționare a piciorului cu un simplu joystick. N-o să poți dansa și o să ai nevoie în continuare de ajutor, dar măcar nu ești țintuit la pat. Și chiar dacă nu este la fel de confortabil ca un scaun rulant ultimul răcnet, te va duce oriunde vei vrea să mergi în navă, indiferent dacă există sau nu adaptări pentru accesul persoanelor cu handicap.

Bull crezu că avea să-l apuce din nou tusea, până simți lacrimile umezindu-i ochii.

— Ah, la naiba, Sam.

— Nu-i nimic, copil mare ce ești. Hai să te instalăm și să ajustăm plăcile de sprijin.

Sam îl prinse de un umăr, iar infirmierul de celălalt. Senzația de a fi cărat era ciudată. Bull nu-și mai amintea când fusese cărat ultima dată de cineva. Proteza din interiorul mecanismului era ca un fel de corset, iar Sam fixase curele de-a lungul montanților pentru a împiedica legănarea picioarelor. Era o inversare a conceptului obișnuit – în loc să-și folosească picioarele pentru a pune în mișcare mecanismul, folosea mecanismul pentru a-și mișca picioarele. Pentru prima dată

după catastrofă, Bull străbătu coridorul nu foarte lung și intră în secția generală. Sam păstră ritmul, supraveghind mecanismul ca o rață ce-și conduce puii spre primul lor contact cu apa. Senzația de rău nu-l părăsi, dar se mai domoli.

Cei mai grav răniți din rândul celor trei forțe se aflau aici: bărbați și femei, centurieni, pământeni și marțieni. Un individ chel, cu pielea îngălbenită, se chinuia să respire; o femeie atât de tânără, încât lui Bull cu greu îi venea a crede că nu era un copil ședea întinsă aproape goală într-un pat, cu pielea arsă în cea mai mare parte și privirea pierdută; un bărbat masiv, cu barba ca a unui proroc din Vechiul Testament și păros ca un cimpanzeu, gemea și se agita sub efectul calmantelor. În cămășile medicale din plastic de unică folosință nu exista niciun semn care să indice tabăra din care făcea parte fiecare. Erau oameni și se aflau în nava lui, așa că erau semenii lui.

La capătul coridorului, Corin stătea în fața unei uși, cu pistolul la șold. Salutul ei oscila între seriozitate și zeflemea.

— *Macht* șmecher, șefu', spuse ea. Îți stă bine.

— Îți mulțumesc.

— Ai venit să vezi prizonierii?

— Sigur.

Nu intenționase să meargă undeva anume, însă dacă tot avea ocazia, de ce nu? Secția încuiată era mai mică, dar în afară de cel care asigura paza, nu exista niciun semn că pacienții de acolo ar fi fost diferiți. „Prizonieri” era mult spus, având în vedere că nimeni nu era închis din punct de vedere juridic. Se aflau acolo răniți, civili influenți de pe Pământ sau marțieni sus-puși. Toate cele douăsprezece paturi erau ocupate.

— Cum merge? întrebă Sam.

— Cam lasă puțin pe dreapta, răspunse Bull.

— Mda, m-am gândit că poate…

O întrerupse o voce care se auzi dinspre cel mai îndepărtat pat, slabă și confuză, dar inconfundabilă:

— Sam?

Se uită în spate și făcu doi pași ezitanți spre femeia care vorbise.

— Naomi? La naiba, dragă, ce-ai pățit?

— M-am bătut, zise secundul din *Rosinanta* în ciuda buzelor învinețite și tumefiate. I-am rupt curul.

— O știi pe Nagata? întrebă Bull.

— Din vremuri de tristă amintire, spuse Sam luând-o de mână. Am fost colege de cameră timp de șase zile când s-a certat cu Jim Holden.

— Unde... unde este *echipajul* meu? întrebă Naomi.

— E aici, zise Bull manevrând mecanismul pentru a ajunge mai aproape de ea. Cu excepția lui Holden.

— Sunt în regulă?

— M-am simțit și mai bine, interveni un bărbat cu început de chelie, ușor bondoc și cu pielea de culoarea pâinii prăjite.

Avea vorba tărăgănată din Valles Marineris de pe Marte sau din vestul Texasului, de pe Pământ. Era greu de spus.

— Alex, strigă Naomi. Unde e Amos?

— În patul de lângă, spuse Alex. A dormit foarte mult. Ce s-a întâmplat? Am fost arestați?

— A fost un accident, zise Bull. Mulți oameni au fost răniți.

— Dar nu suntem arestați?

— Nu.

— Atunci e bine.

În patul ei, Naomi Nagata se relaxase vizibil știind că echipajul ei era în viață și împreună cu ea. Bull înregistră informația, în caz că i-ar fi utilă mai târziu.

— Femeia care te-a atacat a fost arestată, spuse el.

— Ea este. Bomba, zise Naomi.

— Facem investigații, adăugă el încercând să păstreze un ton liniștitor, însă un alt acces de tuse îi strică efectul.

Naomi se încruntă, amintindu-și ceva. Bull ar fi vrut s-o poată lua de cealaltă mână. Să stabilească o legătură. Mecanismul era un excelent mijloc de deplasare, dar limitat în alte privințe.

— Jim? întrebă ea.

— Căpitanul Holden se află sub paza flotei marțiene, răspunse Bull. Încerc să obțin transferarea lui în custodia noastră, însă deocamdată negociem.

Naomi zâmbi de parcă-i dăduse o veste bună, clătină din cap și închise ochii.

— Dar Miller?

— Cine? întrebă Bull, însă tânăra deja adormise.

Sam se întoarse spre patul lui Alex, iar Bull înaintă pentru a-l privi pe mecanicul din *Rosinanta,* care dormea în continuare. Amos Burton. Formau un grup destul de trist și un echipaj mult

prea mic pentru a manevra în siguranță o navă ca a lor. Poate că Jakande ar putea obține de la ei niște indicii.

Câtă vreme nu-l recupera pe Holden, aveau să fie dezavantajați. Omul ăsta era un simbol, un profesionist, iar pentru instaurarea calmului în momente în care așa ceva pare imposibil, astfel de simboluri constituie cel mai bun atu. Căpitanul Jakande nu se va supune, pentru că, dacă ar face-o, la întoarcere ar ajunge în fața Curții marțiale. Dacă s-ar întoarce. Lui Bull nu-i plăcea treaba asta, dar putea înțelege. Dacă s-ar fi aflat oriunde în afara zonei lente, și-ar fi încrucișat toți săbiile și și-ar fi arătat colții. În schimb, acum nu puteau decât să discute…

Bull își simți gura uscată. Sam se uita în continuare la patul lui Naomi Nagata, iar chipul ei trăda furie și disperare.

— Sam, spuse Bull. Ai o clipă?

Femeia ridică privirea și dădu din cap. Bull manevră micul joystick și mecanismul se roti cu pași mărunți, după care îl dirijă spre ieșire și înapoi în camera lui. Când ajunseră acolo, pe chipul lui Sam se citea curiozitatea. Bull închise ușa, apoi tuși. Se simțea puțin confuz, iar inima îi bătea nebunește. Frica, emoțiile, faptul că se afla în poziție verticală pentru prima dată de când trecuseră prin Inel, nu știa.

— Care-i problema, șefu'?

— Laserul pentru comunicații, spuse Bull. Să zicem că aș vrea să-l transform într-o armă. Care este puterea maximă pe care o putem folosi?

Încruntătura lui Sam semnifica mai mult decât reacția unui inginer care efectua calcule mentale. Gravitația indusă de rotație o făcea să pară mai în vârstă. Sau poate că era doar efectul pe care moartea și frica îl aveau asupra oamenilor.

— Pentru o fracțiune de secundă, pot să-l fac aproape la fel de fierbinte ca miezul unei stele, însă ar arde toată partea aceea de navă, lăsând doar un miros urât.

— Care ar fi puterea maximă pentru a obține, să zicem, trei lovituri? Dar fără să ne topim nava.

— Puterea ar fi deja destul de mare ca să decupeze coca unei nave dacă ai timp de pierdut. Probabil că aș putea reduce puțin timpul ăsta.

— Cercetează, te rog, problema.

Sam clătină din cap.

— Ce este?

— Bila aceea mare și strălucitoare de acolo poate opri inerția atunci când se simte amenințată. Nu mă simt comod să transform lumina într-o armă. Să fim serioși! Ce s-ar întâmpla dacă se hotărăște să oprească toți fotonii sau ceva de genul ăsta?

— Dacă o avem, asta nu înseamnă că va trebui s-o folosim.

Sam scutură iarăși din cap.

— Nu pot face asta pentru tine, Bull.

— Dar pentru căpitan? Ai face-o pentru un centurian?

Obrajii lui Sam se îmbujorară. De jenă sau de furie.

— Ești răutăcios.

— Scuză-mă, dar te-ai supune unui ordin venit direct din partea căpitanului Pa?

— Sigur. Dar nu pentru că este centuriană. E căpitan și am încredere în judecata ei.

— Mai mult decât în a mea.

Sam ridică mâinile, gest similar cu ridicarea centuriană din umeri.

— Ultima dată când am făcut ceea ce mi-ai spus, am ajuns în arest la domiciliu.

Bull fu nevoit să-i dea dreptate. Bâjbâi încercând să-și elibereze un braț din mecanism, scoase terminalul portabil și-i trimise lui Pa o solicitare de conexiune prioritară. Răspunse imediat. Și ea părea mai îmbătrânită, hărțuită, dar și mai sigură pe ea. Îi priau situațiile de criză.

— Domnule Baca, zise ofițerul. Cum stăm?

— Căpitanul Jakande refuză să-și aducă echipajul aici, deși își dă seama că ar fi mai bine. Și nu va renunța la Holden.

— Ei bine, măcar am încercat.

— Însă ar putea să capituleze în fața dumneavoastră, spuse Bull. Și cred că va fi mult mai ușor să faceți pe șeriful dacă reușim să obținem singura armă din zona lentă.

Pa își înclină capul într-o parte.

— Continuați, spuse ea.

Capitolul 34

Clarissa

Gărzile veniră cu puțină hrană proteinizată și câteva sticle cu apă, îi însoțiră, sub amenințarea armelor, pe prizonieri la toaleta de la proră, după care îi aduseră înapoi. În cea mai mare parte din timp, Clarissa stătea întinsă pe podea sau făcea exerciții fizice, fredona cântece vechi ori își scărpina brațele, pe care unghiile lăsau dâre albe. Plictiseala ar fi fost insuportabilă dacă ar fi simțit-o, dar părea să nu mai aibă nicio legătură cu timpul care trecea.

Plânsese când își amintise de uciderea lui Ren și când se gândise la tatăl ei. Singurele lucruri pe care nu le anticipa erau următoarea vizită a lui Tilly sau a misterioasei sale prietene și moartea.

Femeia veni prima, iar Clarissa o recunoscu imediat. Cu părul ei roșcat tras în jos de mișcarea de rotație, chipul îi părea mai blând, însă privirea era de neuitat. Femeia din bucătăria din *Thomas Prince.* Iar mai târziu de la bordul *Rosinantei.* Anna. Ea îi spusese lui Naomi că o cheamă Anna.

Doar încă o persoană pe care Clarissa încercase cândva s-o omoare.

— Am permisiunea să-i vorbesc, zise Anna.

Gardianul – un bărbat cu fața lată, cu un braț vărgat de o cicatrice pe care o purta ca pe o decorație – își încrucișă brațele.

— E aici, *si no*? Vorbiți-i.

— Câtuși de puțin. Este o discuție particulară.

— N-o puteți purta în altă parte, zise gardianul. Știți câte persoane a ucis această *coya*? Are implanturi. E periculos.

— Știe, spuse Clarissa, iar Anna îi zâmbi scurt, de parcă făcuse o glumă.

Clarissa își simți pântecele cuprins de o senzație de rău. Era ceva amenințător la o femeie care era în stare să trateze o agresiune asupra propriei persoane ca pe o intimitate împărtășită. Se întrebă dacă voia totuși să discute cu ea.

— Este un risc pe care mi-l asum, zise Anna. Ne puteți găsi un loc. O… cameră pentru interogatorii. Aveți așa ceva, nu?

Gardianul părea de neclintit.

— Putem rămâne aici până dogorește soarele. Ușa rămâne încuiată.

— E în regulă, spuse Clarissa.

— Nu, nu este, protestă Anna. Sunt duhovnicul ei, iar ceea ce avem de discutat sunt probleme intime. Vă rog să deschideți ușa și să ne duceți într-un loc unde să putem vorbi.

— Jojo, interveni Ashford din celălalt capăt al sălii. Le poți duce în camera frigorifică. Nu e folosită și se încuie din exterior.

— Și mă aleg cu un predicator mort, *ano sa*?

— Cred că nu, zise Anna.

— Atunci credeți în zânele vidului, mormăi gardianul.

Însă descuie ușa din bare a celulei și o deschise. Clarissa ezită. În spatele gardianului și al feței bisericești, dezgustat, căpitanul Ashford o urmărea printre barele celulei sale. Era nebărbierit și arăta de parcă plânsese. Pentru o clipă, Clarissa apucă barele din oțel ale ușii. Dorința de a le trage pentru a le închide, de a se izola, era aproape copleșitoare.

— E în regulă, i se adresă Anna.

Clarissa dădu drumul barelor și ieși. Gardianul își scoase arma și apăsă țeava de ceafa ei. Gestul păru s-o afecteze pe Anna, însă expresia lui Ashford nu se schimbă câtuși de puțin.

— Chiar este necesar? întrebă Anna.

— Da, din cauza implanturilor, spuse gardianul și o împinse pe Clarissa, care înaintă.

Era cald în camera frigorifică, o încăpere mai mare decât bucătăria din *Cerisier.* Benzi metalice se întindeau pe podea, tavan și cei doi pereți prevăzuți cu caneluri la distanțe de câțiva centimetri. Era normal ca boxele veterinare transformate în închisoare să se afle lângă abator. Ledurile încrustate în pereți emanau o lumină albă strălucitoare, neatenuată și direcționată, ce arunca umbre dure.

— Revin în cincisprezece minute, spuse gardianul și o împinse pe Clarissa în încăpere. Cum observ ceva dubios, vă împușc.

— Vă mulțumesc pentru că ne-ați acordat intimitate, zise Anna intrând în camera frigorifică.

Ușa se închise. Zăvorul fu tras cu un zgomot atât de puternic, de parcă se închiseseră porțile iadului. Luminile pâlpâiau, iar

primul gând ce-i veni în minte Clarissei, total nemulțumită de acest tratament, era că nu ar fi trebuit să lege magnetul de blocare la același circuit cu panoul de comandă. Era ca o relicvă dintr-o altă viață.

Anna se liniști, zâmbi și întinse mâna.

— Ne-am mai întâlnit, dar nu ne-am prezentat cum se cuvine. Numele meu este Anna.

Anii întregi în care respectase conveniențele o făcură pe Clarissa să accepte mâna întinsă. Degetele femeii erau foarte calde.

— Duhovnicul meu? întrebă Clarissa mirată.

— Îmi pare rău. N-am vrut să forțez nota. Mă înfuriasem și încercam să mizez pe autoritate.

— Cunosc oameni care fac mai rău când se înfurie.

Clarissa eliberă mâna femeii.

— Sunt o prietenă a lui Tilly. M-a ajutat după catastrofa de la bordul navei. Eram rănită și destul de confuză, iar ea m-a ajutat, spuse Anna.

— Se pricepe la asta.

— O cunoștea și pe sora ta. Pe tatăl tău. Îți știa toată familia, continuă Anna, după care își strânse buzele cu nerăbdare. Îmi pare rău că nu ne-au dat scaune. Mă simt de parcă așteptăm într-o stație de autobuz.

Inspiră adânc, expiră aerul pe nas, apoi se așeză pe jos în mijlocul încăperii, cu picioarele încrucișate. Bătu cu palma podeaua metalică de lângă ea. După o scurtă ezitare, Clarissa se așeză alături. Era copleșită de amintirea unei situații similare, pe când avea cinci ani și se așezase pe un covor la grădiniță.

— E mai bine, spuse Anna. Știi, Tilly mi-a vorbit mult despre tine. E îngrijorată.

Clarissa își înclină capul într-o parte. Locul îi părea a fi potrivit pentru confidențe. Simțea nevoia de a vorbi, însă nici măcar nu-și putea imagina ce avea să spună. După o clipă, Anna continuă, încercând din nou să-i învingă reticența, dar fără să pară că face asta.

— Și eu sunt îngrijorată pentru tine.

— De ce?

Ochii Annei se întunecară. Pentru o clipă, avu parcă o conversație lăuntrică. Însă doar pentru o clipă. Se aplecă în față, cu mâinile împreunate.

— Nu te-am mai ajutat până acum. Te-am văzut chiar înainte de declanșarea exploziei de la bordul navei *Seung Un*. Chiar înainte să detonezi bomba.

— Era deja prea târziu. Ren era deja mort. Nu m-ai fi putut împiedica.

— Ai dreptate. Nu este singurul motiv pentru care mă aflu aici. Și eu… am pierdut pe cineva. Când toate navele s-au oprit, am pierdut pe cineva.

— Cineva la care țineai. Cineva pe care-l iubeai.

— Cineva pe care nu-l cunoșteam prea bine, însă a cărui pierdere m-a durut. În plus, mi-era frică de tine. Îmi este și acum. Dar Tilly mi-a povestit multe despre tine, ceea ce m-a ajutat să depășesc o parte din teamă.

— Nu toată?

— Nu, nu toată.

Adânc, în măruntaiele navei, ceva bubui, iar întreaga structură din jurul lor vibră pentru o clipă ca un clopot gigantic bătând în depărtare.

— Te-aș putea ucide, spuse Clarissa. Înainte să apuce să deschidă ușa.

— Știu. Am văzut.

Clarissa întinse mâna și puse palma deschisă pe glisieră. Finisajul era neted, iar metalul rece.

— Vrei o mărturisire? întrebă ea.

— Dacă dorești să faci una…

— Mă declar vinovată. Am sabotat *Rosinanta* și *Seung Un*. L-am omorât pe Ren. Am ucis câțiva oameni pe Pământ. Am mințit în privința identității mele. Am spus totul. Așadar, sunt vinovată.

— În regulă.

— Am terminat?

Anna își scărpină nasul și oftă.

— Am venit până la Inel chiar dacă soția mea s-a supărat. Chiar dacă asta înseamnă să nu-mi mai văd copilul luni întregi. Mi-am spus că vreau să vin să-l văd. Să-i ajut pe oameni să-l înțeleagă și, orice ar fi, să nu le fie frică. Tu ai venit aici pentru… a-ți salva tatăl. Pentru a-l mântui.

— Asta spune Tilly?

— Ea nu e la fel de politicoasă în privința asta.

Clarissa tuși, râzând în același timp. Simțea că orice ar fi spus ar fi fost o banalitate. Mai rău, se simțea naivă și tâmpită. „Jim Holden mi-a distrus familia și am vrut ca tatăl meu să fie mândru de mine. M-am înșelat”.

— Am făcut ce-am făcut, întrerupse Clarissa tăcerea. Le poți spune asta celor de la securitate. Le poți spune că am mărturisit totul.

— Dacă vrei, o să le spun.

— Aș vrea. Vreau.

— De ce-ai încercat s-o ucizi pe Naomi?

— Voiam să-i ucid pe toți, răspunse Clarissa și fiecare cuvânt era greu de rostit, ca și cum ar fi fost mare pentru gâtul ei. Erau o parte din el și voiam să nu mai existe nimic din el. Să nu mai existe deloc. Voiam ca toată lumea să știe că e un om rău.

— Mai vrei să faci asta?

— Nu-mi pasă. Le-o poți spune.

— Și Naomi? Mă duc s-o văd. Ai vrea să-i transmiți ceva în mod deosebit?

Clarissa își aminti de chipul femeii, tumefiată și sângerând. Își încovoie mâna, simțind pe degete mănușa mecanismului. I-ar fi venit foarte ușor să-i rupă gâtul. Se întrebă de ce n-o făcuse. Undeva în mintea ei se dădea o luptă între plăcerea savurării momentului și ezitare, iar memoria le susținea pe amândouă. Sau pe niciuna.

— Spune-i că sper să se facă bine cât de curând.

— Chiar speri?

— Vrei să spui că sunt doar politicoasă? Spune-i ce vrei. Nu-mi pasă.

— Bine. Pot să te întreb ceva?

— Te pot împiedica?

— Da.

Tăcerea nu dură mai mult de trei respirații lungi.

— Poți să-mi pui o întrebare.

— Vrei să fii mântuită?

— Nu cred în Dumnezeu.

— Atunci vrei să fii mântuită de altceva decât de Dumnezeu? Dacă ar exista iertare pentru tine, ai putea s-o accepți?

Clarissa își mușcă buzele și încruntă sprâncenele. Pentru prima dată de când își pierduse conștiința încercând să-și

croiască drum prin dulapul din *Rosinanta,* își aminti senzația de furie. Amploarea ei.

— De ce să fiu iertată? Ce-am făcut am făcut. Asta-i tot.

— Dar dacă…

— Ce fel de justiție ar fi asta? „Oh, l-ai ucis pe Ren, dar acum îți pare rău, deci e în regulă". E o tâmpenie. Iar dacă așa merg lucrurile și cu Dumnezeul tău, atunci nici el nu-i mai breaz.

Ușa camerei frigorifice se deschise. Clarissa își ridică privirea, nemulțumită de întrerupere, dar își dădu seama că gardienii o auziseră strigând. Veneau s-o salveze pe predicatoare. Își încleștă pumnii și se uită la ei. Aveau s-o ducă înapoi în celulă. Simțea cât de puțin își dorea asta.

— E în regulă, spuse Anna în timp ce gardianul intră în încăpere cu arma îndreptată spre Clarissa. Nu-i nicio problemă.

— Da, sigur, zise gardianul privind concentrat. Timpul a trecut. Întâlnirea s-a terminat.

Anna se uită la Clarissa cu o expresie ce părea să trădeze un fel de frustrare. Nu față de ea, ci din cauza situației. Pentru că nu obținuse tot ce-ar fi vrut. Motiv pentru care Clarissa resimți o oarecare simpatie față de ea.

— Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă, spuse Anna. Dacă n-ai nimic împotrivă.

— Știi unde locuiesc, zise Clarissa ridicând din umeri. Nu ies prea des.

Capitolul 35

Anna

Bull nu era în biroul său când sosi. O tânără musculoasă, cu o armă impresionantă la șold, ridică din umeri când Anna întrebă dacă putea să-l aștepte, după care o ignoră și continuă să-și vadă de treabă. Un ecran mural transmitea emisiunile Radio Zona Lentă Liberă. În fața Monicăi Stuart, un tânăr pământean vorbea cu gravitate. Avea tenul roz, ce nu părea a fi culoarea sa naturală. „Parcă ar fi jupuit”, gândi Anna.

— Nu mi-am schimbat angajamentul în favoarea autonomiei zonelor braziliene de interes comun. Dimpotrivă, simt că este și mai puternic.

— În ce sens? întrebă Monica interesată.

Jupuitul lovi aerul cu vârfurile degetelor. Anna era sigură că-l mai văzuse la bordul lui *Thomas Prince,* dar nu reușea câtuși de puțin să-și aducă aminte numele lui. Avea vaga senzație că ar fi pictor. Oricum, un fel de artist.

— Toți ne-am schimbat, continuă bărbatul. Cel puțin de când suntem aici. Trecând prin încercările de care cu toții avem parte, *am fost* transformați. Când ne vom întoarce, niciunul dintre noi nu va fi același. Tragedia, pierderea unor apropiați și senzația de miracol schimbă ceea ce definește ființa umană. Înțelegeți ce vreau să spun?

În mod ciudat, Anna gândi că ea înțelegea foarte bine.

Faptul că era slujitor al cultului o ajuta să pătrundă în viața oamenilor. Consiliase membri ai congregației care se logodeau, le prezidase căsătoriile, le botezase copiii și, într-un caz care îi frânsese inima, slujise la înmormântarea unui copil un an mai târziu. Membrii congregației o invitau la majoritatea evenimentelor importante din viețile lor. Se obișnuise și, mai ales, aprecia legăturile profunde. Întocmirea parcursului unei vieți însemna stabilirea unui fel de hartă a felului în care fiecare eveniment schimba o persoană, pentru ca în final să ajungă să fie diferită. Trecerea prin Inel și tragediile care au urmat aveau să-i schimbe pe toți.

Exodul restului flotei la bordul navei *Behemoth* era în plină desfășurare. Taberele de corturi se întindeau pe suprafața interioară curbată a cilindrului pentru locuințe asemenea florilor sălbatice pe un câmp plat din ceramică de culoarea oțelului. Anna văzu centurieni slăbănogi ajutând pământeni răniți să coboare din cărucioarele de urgență, să se conecteze la perfuzii sau la alte echipamente medicale, așezându-le pernele și tamponându-le frunțile. Grupuri mixte alcătuite din locuitori ai planetelor interioare și exterioare descărcau lăzi fără să scoată o vorbă. Anna nu putu să nu se simtă înduioșată de spectacol, chiar și în fața recentului dezastru. Poate că fusese nevoie de o tragedie care să-i unească pe toți. Însă atât timp cât exista posibilitatea rezolvării problemelor fără a fi nevoie de vărsare de sânge și de țipete, mai erau speranțe.

— Acțiunea dumneavoastră a fost criticată pentru că ar încuraja violența, se auzi din nou vocea Monicăi.

Jupuitul dădu din cap.

— O vreme am respins aceste critici. Însă am ajuns la concluzia că nu ar fi chiar lipsite de fundament. Cred că atunci când vom ajunge acasă vor fi necesare unele reajustări.

— Din cauza Inelului?

— Și a zonei lente. Și a ceea ce s-a întâmplat aici.

— Credeți că vei încuraja și alți artiști implicați politic să vină aici?

— Absolut.

Chris, tânărul ei ofițer, solicitase organizarea la bordul lui *Behemoth* a unor slujbe mixte. La început crezuse că se referea la reuniuni interconfesionale, dar s-a dovedit că era vorba de un grup de credincioși care să includă pământeni, marțieni și centurieni. Amestecați, pentru că Dumnezeu nu-i clasifica pe oameni în funcție de gravitația în care crescuseră. Anna își dădu atunci seama că nu exista un grup „mixt” de credincioși. Indiferent de înfățișarea lor fizică sau de felul în care preferau să-l numească pe El, când un grup de oameni îl numeau împreună Dumnezeu, erau unul. Chiar dacă nu exista Dumnezeu, un singur Dumnezeu sau mai mulți zei, nu conta. Credința, nădejdea și dragostea, dar cea mai mare dintre ele este dragostea, scrisese Pavel. Credința și nădejdea erau foarte importante pentru Anna. Însă acum înțelegea punctul de vedere al lui Pavel într-un cu totul alt mod. Dragostea nu avea nevoie

de altceva. Nu avea nevoie de o credință comună sau de o identitate comună.

Anna se gândi la copilul ei și se simți dintr-odată copleșită de dor și de singurătate. Aproape că o simțea pe Nami în brațele sale, aproape că simțea parfumul îmbătător al căpșorului ei de nou-născut. Nono ugandeza și Anna rusoaica se amestecaseră pentru a o avea pe Nami. Nu era un amestec, nimic brutal. Era mai mult decât suma componentelor și a originilor sale. O ființă nouă, un individ unic.

Atunci fără grup mixt. Doar un grup. O entitate nouă, perfectă și unică. Nu-și putea imagina că Dumnezeu ar fi capabil să vadă lucrurile altfel. Anna era destul de sigură că avea și subiectul primei sale predici.

Pe terminalul ei portabil, redactase jumătate din textul schițat al predicii intitulate „În ochii lui Dumnezeu nu există grupuri mixte” când Bull intră pe ușă, cu picioarele lui mecanice gemând și bufnind la fiecare pas. Anna considera că asta îi dădea lui Bull mai multă prestanță. El se deplasa într-un ritm impus de posibilitățile mecanice, dar care putea fi ușor luat drept formalitate și demnitate. Bâzâitul electric al mecanismului și bufnitura pașilor săi grei erau un fel de herald ce-i anunța sosirea.

Anna își imagină iritarea lui dacă i-ar fi spus asta și chicoti în sinea ei.

Bull era în plină discuție cu un subordonat și nici măcar nu-i observă prezența.

— Nu-mi pasă cum se simt, Serge. Acordul menționa interzicerea prezenței la bord a personalului militar înarmat. Chiar dacă nu erau înțesate cu arme, acele costume constituie în sine niște arme. Confiscați-le echipamentul sau aruncați-i din navă.

— *Si, jefe,* răspunse celălalt. Și cum îl iau*, sa sa*? Cu un deschizător de conserve?

— Poartă-te frumos cu nenorociții. Dacă nu reușim să-i convingem acum, când suntem prieteni, ce ne facem când vor hotărî să strice relația? Dacă cei patru pușcași din unitatea de recunoaștere în armuri se hotărăsc să cucerească nava, o vor face. Așa că trebuie să le confiscăm armurile. Nici măcar nu vreau ca ținutele alea să rămână în cilindru. Încuie-le în depozitul de armament de pe puntea de comandă.

Serge părea profund nemulțumit de sarcina primită.

— Poate am nevoie de ajutor.

— Ia câți oameni vrei, dar dacă n-ai nevoie de ei, asta nu va face decât să-i enerveze pe pușcași; iar dacă ai nevoie, nu-ți vor fi de prea mare folos.

Serge rămase o clipă cu gura deschisă, apoi o închise și dispăru. Bull o observă în sfârșit pe Anna și zise:

— Ce pot face pentru Cuvioșia Voastră?

— Anna, te rog. Am venit să vorbesc despre Clarissa Mao.

— Dacă nu ești avocatul sau reprezentantul ei sindical…

— Sunt preotul ei. Ce se va întâmpla cu ea?

Bull oftă.

— A mărturisit că a aruncat în aer o navă. După asemenea faptă, n-o așteaptă nimic bun.

— Se spune c-ai aruncat un om în spațiu pentru trafic de droguri. Am aflat că ești un tip dur, rece.

— Așa se spune?

Anna nu-și dădea seama dacă surpriza din glasul bărbatului era autentică sau ironică.

— Te rog, n-o omorî, spuse ea apropiindu-se ceva mai mult și privindu-l în ochi. Și nici nu lăsa pe altcineva s-o omoare.

— De ce nu?

După ton, nu părea o provocare sau o amenințare. Părea mai curând că nu știa răspunsul și se întreba. Anna își reprimă groaza.

— N-o pot ajuta dacă e moartă.

— Fără supărare, dar asta nu-i problema mea.

— Credeam că reprezinți legea și ordinea.

— Mă interesează mai ales ordinea.

— Are dreptul la proces, iar dacă află toți ceea ce știi despre ea, nu va avea parte de unul. Lumea se va revolta și o va ucide. Cel puțin ajută-mă să-i asigur un proces.

Bărbatul oftă.

— Vrei proces, sau doar o modalitate de a câștiga timp?

— Vreau să câștig timp.

Bull dădu din cap, părând să cântărească ceva în minte, apoi îi făcu semn să intre în birou. După ce Anna se așeză lângă vechiul său birou, Bull străbătu cu pași greoi spațiul mic și se duse să pună de cafea. Părea o extravaganță, având în vedere noile măsuri de raționalizare a apei, însă Anna își aminti că Bull

era a doua cea mai puternică persoană din zona lentă. Privilegiile rangului.

Nu voia cafea, însă acceptă ceașca oferită pentru a-i permite lui Bull un moment de generozitate. Generozitatea de acum ar putea duce la mai multe mai târziu, când avea să-i ceară ceva ce-și dorea cu adevărat.

— Când Holden va începe să dezvăluie cine a sabotat de fapt *Seung Un* – și cum este Jim Holden, așa va face –, oamenii Națiunilor Unite o vor cere pe Clarissa. Iar dacă îmi dau destul timp cât să-i pot aduce pe toți aici, laolaltă și în siguranță până vom putea ieși din această capcană, o să le-o dau. Dar nu în afara navei, ci aici.

— Și ce vor face? întrebă Anna și luă o gură de cafea pentru a face impresie, însă își fripse limba și îi displăcu gustul amar.

— Probabil vor încropi un tribunal militar, vor organiza un proces rapid și o vor arunca într-un reciclator. Aș spune că o vor arunca în spațiu, dar asta ar însemna o risipă, având în vedere dificultățile prin care trecem. Proviziile trimise de acasă vor face până la noi, prin zona lentă, la fel de mult timp cât va dura și călătoria până la Inel.

Avea o voce neutră, fără urmă de emoție. Discuta despre logistică, nu despre viața unei tinere. Anna își reprimă un fior și spuse:

— Domnule Baca, crezi în Dumnezeu?

Spre cinstea lui, încercă să nu-și dea ochii peste cap. Aproape că reuși.

— Cred în tot ceea ce ne poate scoate din belea.

— Nu fi arogant, spuse Anna și se simți răsplătită când Bull se îndreptă puțin în mergătorul lui.

Știa din experiență că cei mai mulți bărbați cu un caracter puternic moșteneau pe linie maternă această trăsătură. Știa ce să facă pentru a obține reacția necesară.

— Uite…, încercă Bull să preia inițiativa.

Însă Anna nu-l lăsă să termine.

— Să uităm pentru o clipă de Dumnezeu. Crezi în iertare? În posibilitatea mântuirii? În valoarea fiecărei vieți omenești, indiferent cât de mizerabilă și de coruptă ar fi ea?

— La naiba, nu. Cred că este foarte posibil să întreci măsura atât de mult, încât să nu mai ai cale de întoarcere.

— Pare că vorbești din experiență. Tu până unde ai ajuns?

— Destul de departe ca să știu că există o limită în toate.

— Și te simți bine să fii cel care stabilește limita respectivă?

Bull trase de cadrul mergătorului, mutându-și greutatea în chingile care-l țineau. Se uita gânditor la scaunul de la birou pe care nu-l mai putea folosi. Annei îi părea rău pentru el, văzându-l frânt în cel mai rău moment posibil. Încercând să păstreze ordinea în micul său univers și epuizându-și fără ezitare și ultimele rezerve de forță. Ochii încercănați și pielea gălbuie părură dintr-odată asemenea unui indicator avertizând că bateria era descărcată. Pentru o clipă, își reproșă contribuția la împovărarea lui.

— Nu vreau s-o omor pe fata asta, spuse Bull luând încă o înghițitură din cafeaua aia îngrozitoare. De fapt, într-un fel sau altul, nici nu-mi pasă de ea câtă vreme este închisă și nu reprezintă un pericol pentru nava mea. Cu Holden ar trebui să vorbești. Căci lui îi va cere mulțimea socoteală.

— Dar marțienii…

— S-au predat acum douăzeci de ore.

Anna clipi.

— Așteptau asta de zile întregi, spuse Bull. Trebuia doar să găsim o modalitate de a-i lăsa să-și salveze fața.

— Să-și salveze fața?

— Au ei o poveste pe care o pot spune și în care nu-și arată slăbiciunea. Doar atât le trebuie. Dar dacă n-am fi găsit o soluție, ar fi rămas la posturi până ar fi murit toți. Nimic nu a ucis mai mulți oameni decât teama de a nu părea fătălău.

— Deci Holden vine aici?

— Deja se află într-o navetă escortată de patru pușcași ai unității de recunoaștere, care pentru mine constituie o altă durere de cap. Dar uite ce-ți propun: ce-ar fi să nu vorbesc despre fată până n-am un motiv serios s-o fac?

— Bine, atunci o să discut cu el când ajunge.

— Mult succes.

Capitolul 36

Holden

Când marțienii veniră să-l caute – doi bărbați și două femei, toți în uniformă și înarmați –, mintea lui Holden, amețită de izolare, se împrăștie simultan în zece direcții. Căpitanul îi găsise loc în clinica medicală și voia să-l interogheze din nou despre ce se întâmplase în stație și să-l arunce printr-un sas, apoi aflase că Naomi murise, pe urmă că nu murise. Simțea cum neuronii îi iau foc. Era tot ce putea face ca să nu se propulseze de pe peretele celulei în coridorul îngust.

— Prizonierul este rugat să-și declare identitatea, spuse unul dintre bărbați.

— James Holden. Mă rog, doar nu aveți prea mulți prizonieri, nu? Pentru că, de când mă aflu aici, am încercat să găsesc pe cineva cu care să vorbesc și sunt sigur că, în afară de mine, în locul ăsta nu-s decât acarieni.

Își mușcă buzele ca să tacă. Fusese prea mult timp singur și speriat, așa că nu-și dăduse seama cât de mult îl afectase. Deși nu fusese bolnav psihic în momentul sosirii la bordul navei *Hammurabi,* dacă nu se schimba ceva, avea să se îmbolnăvească în curând.

— Înregistrările arată că prizonierul s-a identificat ca James Holden, spuse bărbatul. Haideți.

Coridorul din fața celulelor era atât de îngust, încât doi gardieni în față și doi în spate formau efectiv un zid. Gravitația scăzută de pe Marte le făcea trupurile mai asemănătoare cu ale centurienilor decât cu al lui. Cei patru se deplasau ușor aduși de spate, aplecați deasupra lui. Holden nu se simțise niciodată atât de ușurat străbătând un coridor strâmt, înghesuit. Însă anxietatea îi domina chiar și această ușurare. De fapt, gardienii nu-l presau prea mult – mergeau cu pas hotărât, dându-i de înțeles că ar face bine să păstreze ritmul. Trapa se afla la doar cinci metri distanță, dar după cât stătuse în celulă i se părea foarte mult.

— Aveți noutăți despre *Rosi*?

Nimeni nu scoase un cuvânt.
— Ce… ăăă… ce se întâmplă?
— Ești evacuat, spuse bărbatul.
— Evacuat?
— Face parte din acordul de capitulare.
— Acord de capitulare? Vă predați? De ce vă predați?
— Am pierdut pe plan politic, spuse una dintre femeile din spatele lui.

Dacă schiful în care-l îmbarcau nu era același cu care-l aduseseră din stație, semăna destul de bine cu acela, căci nu vedea nicio diferență. De data asta erau doar patru soldați, toți în blindaj de luptă. Restul spațiilor erau ocupate de bărbați și de femei echipați în uniformele obișnuite ale Flotei. Holden crezu la început că erau răniți, dar văzu că niciunul nu părea să aibă altceva decât câteva leziuni minore. Epuizarea de pe chipurile și din gesturile lor dădea această impresie. Accelerarea nici măcar nu fusese anunțată. Abia simți propulsia în cușeta de accelerație. În jurul său, marțienii dormeau sau își măcinau amarul. Holden se scărpină acolo unde chingile din plastic dur și flexibil îi strângeau încheieturile și gleznele, însă nimeni nu-i spuse să se oprească. Poate că era un semn bun.

Încercă să calculeze. Dacă noua limită de viteză se apropia de cea a unei grenade lansate, într-o oră aveau să facă… Însă, fiind atât de obosit, nu reuși să ajungă la niciun rezultat. Dacă ar fi avut terminalul, ar fi durat câteva secunde. Totuși, nu putea să-l ceară. Și oricum nu conta.

•

Dormi, se trezi și adormi din nou. Alarma de proximitate îl deșteptă dintr-un vis în care făcea pâine cu tatăl lui César și cu Fred Johnson și încerca să găsească sarea. Îi luă o clipă până să-și amintească unde se afla.

Schiful era suficient de mic încât să audă când echipajul celeilalte nave lovi sasul. De pe locul în care se afla, Holden nu putea vedea deschiderea sasului. Prima schimbare pe care o percepu fu prezența în aer a unui miros ușor diferit. Un iz bogat și ciudat de umed. Apoi patru persoane intrară în câmpul său vizual. Erau centurieni. O femeie cu fața lată, un bărbat îndesat cu barba albă lungă și doi bărbați rași în cap și atât de asemănători, încât puteau fi gemeni. Aceștia din urmă aveau

tatuat pe brațe cercul secționat al APE. Toți patru aveau arme la șold.

„*Behemoth*”, gândi Holden. „S-au predat celor din *Behemoth*”. Era ciudat.

Un pușcaș, încă în armură de luptă, pluti spre ei. Centurienii nu manifestau niciun semn de frică, ceea ce-l impresionă pe Holden.

— Sunt sergentul Alexander Verbinski, spuse marțianul. Mi s-a ordonat să vă predau schiful împreună cu echipajul și tot ce se află la bord, potrivit acordului de capitulare.

Femeia și bărbatul cu barba albă se uitară unul la celălalt. Holden gândi că ar putea ghici întrebarea pe care și-o puneau cei doi: „Le spui tu că nu-și pot lua costumele la bord?” Femeia ridică din umeri.

— *Bien alles,* zise ea. Bine ați venit la bord. Duceți-i înăuntru la bustul gol și vom aranja lucrurile*, sa sa*?

— Da, doamnă, răspunse Verbinski.

— Corin, spuse unul dintre gemeni. Femeia se întoarse și-l văzu arătând spre Holden cu un gest al bărbiei. *Pa con esá parlan, si*?

Corin dădu scurt din cap.

— Acum îl scoatem pe Holden, confirmă ea.

— E rândul tău, zise pușcașul.

După tonul lui, Holden se gândi că l-ar fi împușcat cu dragă inimă. Dar poate că nu era decât paranoia lui.

Prin sas și printr-un tub lung de mylar, centurienii îl escortară la puntea tehnică de la bordul lui *Behemoth.* Îl așteptau vreo zece oameni cu terminale portabile, pregătiți pentru lenta și laborioasa muncă administrativă ce însoțea tratativele cu un inamic învins. Holden fu scutit de această corvoadă și nu consideră că ar fi o onoare.

Femeia care plutea în apropierea ușilor masive ce marcau punctul de trecere dintre secția tehnică și cilindru părea prea tânără pentru însemnele de căpitan. Părul ei, prins la spate într-un coc, îi amintea de o profesoară pe care o avusese odinioară, pe când se afla încă pe Pământ.

— Căpitane Pa, spuse femeia din cadrul securității – Corin, așa îi spusese unul dintre gemeni –, voiați să vorbiți cu omul ăsta?

— Căpitane Holden, salută căpitanul Pa cu un gest al capului. Bine ați venit la bordul navei *Behemoth.* Vă acord libertate de mișcare, însă vreau să înțelegeți că există anumite condiții.

Holden clipi. Se așteptase cel puțin la o altă celulă. Libertatea de mișcare la bord însemna aproape libertate efectivă. Chiar dacă nu putea merge în prea multe locuri.

— Ah, foarte bine, zise el.

— Trebuie să fiți disponibil pentru informări ori de câte ori sunteți solicitat. Fără excepție. Nu discutați cu nimeni despre ce s-a întâmplat sau nu s-a întâmplat în stație – doar cu mine sau cu șeful securității.

— Știu cum s-o închid, spuse Holden.

Expresia femeii se schimbă.

— Știți *ce*?

— Știu cum să fac în așa fel încât protomolecula să ne scoată din capcană, spuse el.

Și începu să povestească din nou tot ce-i spusese căpitanului Jakande – cum îl văzuse pe Miller, planul de a potoli stația la un nivel de alertă inferior, astfel încât mortul s-o poată închide –, încercând să pară calm, rațional și sănătos la cap în timp ce vorbea. Se feri totuși să amintească de invazia masivă de distrugere a civilizațiilor care-i nimicise pe creatorii protomoleculei. Chiar și așa, relatarea lui era destul de incredibilă.

Pa ascultă cu mare atenție, fără a trăda nicio reacție. N-ar fi vrut să joace poker cu ea. Își aminti foarte clar și dureros de Naomi, care-i spusese că-l va învăța să joace poker, ceea ce-i puse un nod în gât.

Omul de la securitate cu barbă albă se apropie plutind, urmat de doi marțieni ce păreau extrem de nervoși.

— Căpitane, spuse centurianul reprimându-și cu greu furia din glas.

— O clipă, domnule Gutmansdottir, i se adresă Pa, apoi se întoarse spre Holden.

Ar fi trebuit să fie copleșită, însă nu lăsa să se vadă decât o ușoară crispare a maxilarului, dacă era chiar și atât.

— O să… mă gândesc la asta, dar în ceea ce privește viitorul imediat…

— Echipajul meu?

— Este la infirmeria rezervată civililor, spuse Pa, iar bărbatul cu barbă albă își drese glasul într-un fel ce dădea de înțeles că nu era nevoie. Sunt afișate indicatoare. Vă rog să mă scuzați.

— Căpitane, se face contrabandă printre noii prizonieri, spuse Gutmansdottir insistând pe ultimul cuvânt. M-am gândit că veți vrea să abordați problema înainte să ajungă la urechile lui Bull.

Pa inspiră adânc și se propulsă în urma omului de la securitate. Câteva secunde mai târziu, Holden își dădu seama că i se dăduse liber. Nu mai apărea pe lista de priorități a căpitanului, așa că putea să-și vadă de treabă. Se deplasă dincolo de punctul de trecere și ajunse la platformele unde se rotea axa acestui univers mic. Era o rampă lungă de acces pentru cărucioarele electrice pe care o coborî fără grabă, rotația făcându-l să treacă lent de la efectele forței Coriolis la senzația de greutate. Simțea în genunchi că plutise timp îndelungat și spera că infirmeria nu era prea departe.

Dacă ai lui s-ar fi aflat în celălalt capăt al sistemului, ar fi luat un costum AEV, precum și cea mai mare rezervă de aer pe care ar fi putut-o căra, și ar fi plecat să-i caute. Ideea că respira același aer ca Naomi, Alex și Amos era ca un drog.

Însă căpitanul Pa nu spusese de fapt asta, ci doar că echipajul lui se afla la bord. „Ce mai rămăsese din echipaj” se putea foarte bine subînțelege. Încercă să grăbească pasul, însă obosi după doar câteva minute și trebui să se oprească pentru a-și trage sufletul.

Corpul imens al cilindrului se întindea în fața lui, o lume înfășurată într-un tub. Fâșia lungă a soarelui artificial strălucea alb deasupra lui, acum, că exista un „deasupra” clar definit, și se întindea pe doi kilometri spre o rampă ce se răsucea la celălalt capăt, oglinda celei pe care se afla. Nori subțiri se deplasau în toruri în jurul luminii orbitoare. Aerul se lipea de el, căldura apăsându-i pielea, dar își putea imagina metalul gol al suprafeței cilindrului acoperit cu verdeață, aerul încărcat cu parfumul dulce al florilor de măr, ciclul de evaporare și de condensare răcorind totul. Sau dacă nu, asigurând măcar o lungă, permanentă după-amiază de vară.

Era un vis. Visul altcuiva, condamnat acum la eșec, dar prețios. Frumos, chiar și în ruine.

— Căpitane Holden? Putem sta puțin de vorbă?

Era o femeie scundă, cu părul roșu-aprins legat cu panglici și purtând un costum maro. Genul de femeie de vârstă mijlocie foarte plăcută care-l făcea mereu să se gândească la mamele sale.

— Numele meu este Annușka Volovodov, zise ea zâmbind. Dar dacă vreți, îmi puteți spune Anna.

— Poți să-mi spui Jim, îi zise întinzându-i mâna.

Aproape că-și revenise. Anna îi strânse mâna fără ezitare. Reputația lui de cel mai periculos om din sistemul solar probabil c-o afectase.

— Din Europa de Est?

— Rusoaică, răspunse Anna dând din cap. Născută la Kimrî. Dar moscovită pentru cea mai mare parte a vieții mele de adult. Nord-american?

— Montana. Agricultură colectivă.

— Am auzit că e frumos în Montana.

— Densitatea populației este bună. Sunt mai multe vaci decât oameni.

Anna dădu din cap și, stingheră, începu să culeagă scame de pe costum. Holden înțelese că voia să-i spună ceva, însă nu știa cum să abordeze subiectul.

— Și la Kimrî era cam la fel. Este atracție turistică, știi, lacurile…, începu Anna.

— Anna, o întrerupse blând Holden. Vrei să-mi spui ceva?

— Da. Te rog să nu povestești nimănui despre Clarissa și despre ce-a făcut ea.

— Bine. Dar cine este Clarissa și ce-a făcut?

Femeia își înclină capul într-o parte.

— Nu ți-au spus?

— Nu cred că m-au simpatizat prea mult. Este ceva ce-ar fi trebuit să știu?

— Ei bine, e destul de ciudat. Imediat după catastrofă, o fată care-și spunea Melba ți-a atacat nava. Este o poveste lungă, dar am urmărit-o și am încercat să dau o mână de ajutor. Secundul tău… Naomi… a fost rănită în timpul atacului. Rănită grav.

Universul parcă se micșoră pentru Holden. Naomi era rănită în timp ce el umbla creanga cu Miller în stație. Mâinile îi tremurau.

— Unde-i acum? întrebă neștiind sigur dacă se referea la Naomi sau la femeia care o rănise.

— Naomi e aici. Au adus-o în *Behemoth.* E la infirmerie, unde se află sub tratament. Mi-au dat asigurări că se va pune pe picioare. Și restul echipajului tău este aici. Ceilalți au fost răniți când s-a schimbat limita de viteză.

— Sunt în viață?

— Da.

Amestecul de ușurare și tristețe, de mânie și culpabilitate îl ameți. Anna îi puse o mână pe braț pentru a-l reține.

— Cine este Melba și de ce mi-a atacat echipajul?

— Nu e numele ei adevărat. Prietena mea o cunoaște, îi știe familia. Se pare că a făcut un fel de obsesie pentru tine. Numele ei este Clarissa Mao.

Mao.

Misterioasa și puternica Julie. Julie reconstituită de protomoleculă, asemenea fantomaticului Miller. Julie care îl angajase pe Cohen, sunetistul, să-i pirateze sistemele navei, Julie pe care el o sculptase mai târziu și care nu semăna întru totul. Julie care manipulase fiecare detaliu din viața sa din ultimul an doar pentru a-i determina să treacă prin poartă și să ajungă la stație.

Nu era Julie.

— Nu se simte bine, spuse Anna, însă cred că poate fi ajutată. Dacă ar mai fi timp. Dar dacă o omoară…

— Unde e Naomi? Știi unde se află?

— Da, răspunse Anna. Îmi pare rău. Se poate să fi fost absorbită de problema mea. Vrei să te duc acolo?

— Te rog.

Cincisprezece minute mai târziu, Holden intra într-o cămăruță din secția medicală ocupată doar de mica lui familie. Naomi era întinsă pe un pat mobil prins într-o orteză. Fața îi era plină de vânătăi pe jumătate vindecate. Lui Holden îi dădură lacrimile și, pentru o clipă, nu se simți în stare să spună nimic și îl copleși o furie ucigașă. Nu fusese un accident. Cineva îi făcuse asta.

Când îl văzu, Naomi îi zâmbi blând și amuzată.

— Hei, făcu ea.

Holden se repezi spre ea, prinzând-o de mâna liberă, prea emoționat ca să poată vorbi. Și Naomi avea ochii înlăcrimați, însă nu se vedea în ei nici urmă de mânie. Rămase uimit cât de recunoscător era pentru asta.

— Anna, zise Naomi, care părea cu adevărat bucuroasă s-o vadă, ceea ce era un bun început. Jim, ai cunoscut-o pe Anna? M-a salvat de psihopata cu exoscheletul de demolare.

— Și pe noi cred că ne-a salvat, spuse Amos. Așa că-ți mulțumesc, Roșcovano. Îți sunt dator.

Lui Holden îi trebui o clipă până să-și dea seama că Roșcovana era Anna. Și ea păru surprinsă de numele ăsta.

— Mă bucur că am putut să fiu de ajutor. Mi-e teamă că eram foarte drogată din cauza medicamentelor pe care le luasem împotriva durerilor. Lucrurile ar fi putut să se termine altfel.

— Luați marcatorul, zise Alex. Imediat ce vă dați seama la ce este bun Amos, puteți aranja un troc.

— Tâmpitule, se răsti Amos aruncând cu o pernă spre el.

— Mulțumesc, spuse Holden. Dacă i-ai salvat, îți datorez totul.

— Mă bucur că am putut să fiu de ajutor, repetă ea, după care i se adresă lui Naomi: Arăți mai bine decât ultima dată când te-am văzut.

— Mă simt din ce în ce mai bine, răspunse Naomi, apoi își verifică brațul rănit, făcând o grimasă. Vom vedea cât de mobil este după ce se vor fi sudat oasele.

Anna dădu din cap și-i aruncă un zâmbet, care dispăru aproape imediat.

— Jim, scuză-mă, dar tot trebuie să stau de vorbă cu tine, spuse ea. Poate între patru ochi?

— Nu. N-am crezut c-o să-i revăd vreodată pe oamenii ăștia. Rămân aici. Dacă vrei să-mi vorbești, fă-o acum.

Privirea femeii se mută de la un membru al echipajului la altul, cu o expresie care putea fi speranță sau resemnare politicoasă.

— Am nevoie de ceva, spuse Anna în cele din urmă.

— Orice dorești, răspunse Amos instantaneu, ridicându-se puțin în capul oaselor.

Holden știa că Anna n-ar înțelege sensul literal al cuvintelor lui Amos. Cu puțin noroc, un predicator nu avea nevoie să ucidă pe cineva.

— Dacă avem ce-ți trebuie, adăugă Alex, al tău este.

Amos dădu aprobator din cap, iar Anna se întoarse spre Holden.

— Am vorbit cu șeful securității și este de acord să nu spunem nimic despre mărturia Clarissei. Despre tot ce-a făcut. Te-aș ruga să nu spui nici tu nimic.

Holden se încruntă, dar nu răspunse.

— De ce? întrebă Naomi.

— Ei bine, spuse Anna, este James Holden. Este renumit pentru revelațiile sale...

— Nu de ce ne rogi pe noi, o întrerupse Naomi. De ce nu vrei ca lumea să știe?

Anna făcu semn că a înțeles.

— Dacă se află, având în vedere situația noastră actuală, probabil c-o vor executa.

— Bine, interveni Holden.

— Primește ceea ce merită, adăugă Amos.

Anna își întinse în față palmele împreunate și dădu din cap. Nu voia să spună că ar fi de acord, ci doar că-i auzise și-i înțelegea.

— Aș vrea s-o iertați, spuse ea. Măcar ca o favoare. Spuneați că-mi puteți oferi orice vreau. Asta vreau.

În tăcerea care se așternu, Amos respiră profund, iar Alex se încruntă.

— De ce? întrebă iarăși Naomi cu vocea ei calmă.

Anna strânse din buze.

— Nu este întruparea răului. Probabil Clarissa a făcut din dragoste ceea ce a făcut. O dragoste bolnavă, dar dragoste. Iar dacă moare, nu va mai fi nicio speranță pentru ea. Iar eu vreau să sper.

Holden văzu ce efect avură acele cuvinte asupra lui Naomi, apariția bruscă în ochii ei a unei suferințe pe care n-o înțelegea. Își retrase buzele, descoperindu-și dinții. Murmură o obscenitate – atât de încet, încât în afară de el n-o auzi nimeni. O strânse de mână, simțindu-i oasele degetelor lipite de-ale lui.

— Bine, spuse Naomi. Vom păstra tăcerea.

Furia răbufni în pieptul lui Holden și dintr-odată îi veni ușor să vorbească.

— Eu nu, zise el. Vorbim despre un membru nebun al clanului Mao care a încercat de două ori să ucidă pe toată lumea din sistemul solar, care ne-a urmărit tot drumul până la Inel și a încercat să ne omoare. Să te omoare. A aruncat în aer o navă spațială plină de oameni nevinovați doar pentru a încerca să-mi

strice imaginea. Cine știe câți oameni a mai ucis? Dacă Națiunile Unite vor s-o arunce în spațiu, o să apăs eu însumi butonul.

Se așternu un lung moment de tăcere. Holden o văzu pe Anna schimbându-se la față în timp ce el îi năruia orice speranță. Alex începu să chicotească și toată lumea se întoarse spre el.

— Mda, spuse Alex cu vocea lui tărăgănată. Dacă Naomi a încasat o bătaie soră cu moartea, și totuși e în stare s-o lase în pace pe Clarissa asta, nu-i mare lucru. Însă *iubita* căpitanului a fost rănită. El este *adevărata* victimă.

Se făcu din nou liniște în cameră – nimeni nu mai respira. Sângele îi îmbujoră fața lui Holden, revărsându-se apoi spre urechi. Simțea ură, durere și indignare, iar impulsul de a-l lovi pe Alex pentru insultă era aproape prea mare pentru a putea rezista.

Apoi înțelese cuvintele pilotului, văzu privirea lui Naomi ațintită asupra lui și totul se risipi. Ar fi vrut să întrebe de ce, dar nu mai conta. Naomi luase o decizie. Nu era răzbunarea lui.

Epuizat, Holden voia să se ghemuiască pe podea, chiar acolo, înconjurat de oamenii lui, și să doarmă zile întregi. Încercă să zâmbească.

— Uau, rosti în cele din urmă. Mare tâmpit mai sunt uneori.

— Nu, interveni Amos. Și eu sunt de aceeași părere. Aș ucide-o cu mâna mea pe Clarissa pentru toate rahaturile pe care le-a făcut. Însă Roșcovana ne-a cerut s-o lăsăm în pace, iar cum Naomi n-are nimic împotrivă, cred că așa ar trebui să facem și noi.

— Să nu mă înțelegi greșit, i se adresă Holden Annei pe un ton rece. N-am s-o iert niciodată pe femeia asta pentru ce-a făcut. Nu. Însă n-o dau pe mâna Națiunilor Unite doar ca să-ți fac o favoare, iar dacă Naomi poate să treacă peste asta, atunci cred că sunt nevoit să fac și eu la fel.

— Vă mulțumesc, zise Anna.

— Dacă lucrurile se schimbă, să ne dai de știre, Roșcovano, spuse Amos. Căci aș fi foarte bucuros s-o ucid pe nenorocita aia.

Capitolul 37

Clarissa

La început nu-și dădu seama în ce consta schimbarea. Se manifesta prin lucruri mărunte. Pardoseala pe care reușise să doarmă dusă îi păru dintr-odată inconfortabilă. Se trezi întrebându-se tot mai des ce făcea tatăl ei în celulă, la când miliarde de kilometri distanță și, din câte știa, într-un alt univers. Lovi barele cu mâinile doar pentru a auzi diferențele subtile dintre sunetele pe care le scoteau. Și simți ură.

Ura nu era o noutate. Trăise cu acest sentiment destul de mult timp pentru ca amintirile din vremurile de dinainte să poarte aceleași nuanțe de furie și de indignare. Doar că înainte îl urâse pe Jim Holden, iar acum o ura pe Clarissa Mao. Această ură de sine avea un fel de puritate pe care o găsea atrăgătoare. Cathartică. Jim Holden se eliberase de setea ei de răzbunare, refuzând să se lase consumat de ea. Clarissa putea trăi în flăcări știind că merita să ardă. De parcă joci un joc la nivel ușor.

Lovi barele. Nu ofereau suficiente variații sonore pentru a putea cânta o melodie – ceea ce ar fi făcut, dacă era posibil, doar pentru a-și mai alunga gândurile. Se întrebă dacă implanturile ei glandulare ar fi suficiente ca să îndoaie barele sau să scoată ușa din balamale. Nu că ar fi contat. În cel mai bun caz, dacă ar fi evadat, ar fi fost împușcată de un gardian APE. În cel mai rău caz, ar fi fost liberă.

Căpitanul încetase să-i mai vorbească, măcar atât. Clarissa observa fluxul de vizitatori care veneau la el. Își formase o idee destul de clară despre gardienii care îi erau fideli. Mai erau și doi marțieni în uniformă militară și câțiva ofițeri ai Națiunilor Unite. Veneau la căpitanul Ashford și discutau pe tonul scăzut al celor care se iau foarte în serios. Recunoștea acest mod de comunicare de când trăgea cu urechea la convorbirile tatălui ei. Își aminti că odată fusese foarte impresionată. Acum însă îi venea să râdă.

Străbătea în lung și-n lat lumea ei minusculă, făcea flotări, sărituri și tot felul de exerciții inutile pe care le permitea

gravitația scăzută. Și aștepta pedeapsa sau sfârșitul lumii. Când adormea, Ren era prezent, așa că încerca să doarmă cât mai puțin.

Și încet-încet, cu un sentiment de groază tot mai accentuat, înțelese că această schimbare însemna că redevenea ea însăși. Se trezea. După eșecul de la bordul *Rosinantei,* cunoscuse un fel de pace. O desprindere de tot. Însă chiar înainte de acest episod se aflase ca într-un fel de vis. N-ar fi putut spune dacă începuse din ziua în care îl omorâse pe Ren sau când își asumase identitatea Melbei Koh. Sau chiar mai devreme. Când aflase că tatăl ei fusese arestat. Oricare ar fi fost momentul în care se pierduse, acum își revenea și se simțea ca și cum întreaga conștiință i-ar fi fost asaltată de mii de ace. Era mai rău decât durerea și o făcea să se rotească în cerc.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât deveneau mai clare manipulările mentale pe care preoteasa cu părul roșcat le folosise asupra sa. Preoteasa și, în felul ei, Tilly Fagan. Anna venise probabil cu gândul de a-i promite iertarea în schimbul mărturisirii. În acest caz, femeia era de două ori proastă: mai întâi, deoarece crezuse că Clarissa nu va recunoaște ceea ce făcuse, iar în al doilea rând, deoarece credea despre ea că și-ar dori iertarea. Sau că ar accepta-o.

„Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă”, spusese ea, iar în clipa aceea părea foarte sinceră. Foarte reală. Dar nu se mai întorsese. O mică parte rațională a minții Clarissei știa că nu trecuse chiar atât de mult timp. Detenția îi modifica percepția temporală și-i accentua senzația de izolare. Asta era rostul celulelor. Și totuși, Anna nu se întorsese. Nici Holden. Sau Naomi, pe care totuși Clarissa n-o ucisese. O däduseră uitării. De ce nu ar fi făcut-o? Clarissa nu mai avea ce să le ofere. Exceptând, poate, un avertisment că avea să se schimbe din nou comandantul navei, de parcă conta. Cine urma să ocupe poziția de căpitan al acestei nave condamnate părea să fie o problemă grozav de meschină. Era totuna dacă se discuta cine este cea mai frumoasă fată din închisoare.

Totuși, era singurul spectacol de care avea parte, așa că-l urmărea.

Vocile din cealaltă celulă adoptaseră un ton diferit. O urgență. Chiar înainte ca omul bine îmbrăcat să se îndrepte spre Clarissa, știa că micuța lor dramă era pe cale să se desfășoare. Bărbatul

se opri în dreptul ușii și se uită înăuntru. Părul său alb, strălucitor și perfect aranjat îl făcea să pară bătrân. Era o umbră în privirea lui marcată de un paternalism profesionist. Când își puse mâinile pe bare, ai fi zis că el era cel întemnițat.

— Cred că nu mă mai ții minte, spuse el.

Vocea îi era deopotrivă tristă și dulce.

— Părinte Cortez, zise Clarissa. Îmi amintesc cine sunteți. Obișnuiați să jucați golf cu tatăl meu.

Preotul râse pe înfundate și-și apropie fruntea de grilaj.

— Într-adevăr, dar asta a fost cu mult timp în urmă. Nu cred că aveai mai mult de… cât? Șapte ani?

— De atunci v-am mai văzut pe la știri.

— Ah, făcu el privind în gol. Și asta îmi pare că a fost cu mult timp în urmă. Tocmai discutam cu căpitanul. Spune că a încercat să te convingă să ni te alături, dar nu a avut prea mult succes.

Intrară doi gardieni, care începură să se deplaseze de-a lungul boxelor. Clarissa îi recunoscu pe amândoi – erau aliați ai lui Ashford. Cortez nu le acordă nicio atenție.

— Nu, nu a avut, spuse ea. Minte foarte mult.

Cortez ridică sprâncenele.

— Minte?

— Spunea că mă poate amnistia. Că atunci când ne vom întoarce acasă, mă duce la Ceres și mă pune sub protecția APE. Doar că nu poate face asta.

Cortez inspiră adânc și lăsă aerul să iasă lent.

— Nu, nu poate. Pot să fiu sincer cu tine?

— Nu cred că mă aflu în situația de a vă putea opri, spuse Clarissa.

— Cred că noi doi avem multe în comun. Ai mâinile mânjite de sânge. Sângele unor oameni nevinovați.

Clarissa încercă să afișeze un aer disprețuitor, de nepăsare, dar nu reuși decât să se simtă expusă și puerilă. Cortez continuă de parcă nu observase. Poate că nici nu observase.

— Am… contribuit la trecerea noastră prin poartă. Forța combinată reprezentând toate cele trei diviziuni ale omenirii s-a reunit glorios.

Amărăciunea îi întuneca fiecare cuvânt, iar Cortez zâmbi trist, ceea ce o făcu pe Clarissa să creadă că poate suferea la fel ca ea.

— Pentru bărbații din domeniul meu de activitate, vanitatea e un risc profesional, pe care mi-e teamă că l-am combătut cu prea puțin succes.

— Eu l-am atras pe Holden în cealaltă parte a Inelului, spuse Clarissa, neștiind sigur dacă mărturisește o crimă sau îi oferă lui Cortez o portiță de ieșire.

— Da. Iar eu i-am condus pe ceilalți pe urmele lui. Și în felul ăsta au murit pentru că-i orbisem în privința pericolelor cu care se confruntau. Mi-am condus turma la abator. Credeam că-mi pun credința în providență, dar…

Preotul se opri privind în gol și lacrimile îi umplură ochii.

— Părinte?

— Când eram copil, continuă Cortez, verișoara mea a descoperit cadavrul unui bărbat. Corpul se afla în uedul de la marginea domeniului nostru. Și m-a provocat să mă duc să mă uit la el. Mi-era îngrozitor de frică, dar m-am dus și mi-am ținut capul sus, și m-am prefăcut că nu mă tem. Când au ajuns medicii, am aflat că omul murise din cauza unei febre hemoragice de odinioară. Și m-au pus sub tratament, cu antivirale profilactice, pentru tot restul verii. Așadar, probabil întotdeauna am acționat în felul ăsta. Credeam că-mi pun credința în providență, dar poate că nu făceam decât să-mi maschez propriile frici. Iar propriile-mi frici i-au dus la moarte pe foarte mulți oameni.

— Nu este vina dumneavoastră.

— Dar este problema mea. Și poate că erorile mele erau în slujba unui bine superior. Ai avut dreptate, draga mea. Nu va exista amnistiere nici pentru tine, nici pentru mine. Dar nu din motivul pe care ți-l imaginezi.

Clarissa se ridică în picioare. Privirea lui Cortez o apăsa ca o greutate fizică. Intimitatea confesiunii bătrânului, frica și durerea pe care le purta cu o asemenea demnitate îi treziră respectul, chiar dacă nu-l simpatizase nicicând în mod deosebit.

— Pericolele prilejuite de extratereștri sunt prea mari. A gândi că am putea să-i controlăm sau să-i tratăm ca egali ar însemna să dovedim un orgoliu nemăsurat, iar morțile la care deja am fost martori vor fi ca o picătură de apă într-un ocean. Ne-am dat singuri pe mâinile diavolului. Nu toată lumea înțelege lucrul ăsta, dar cred că tu ai putea.

Spre surprinderea ei, Clarissa simți cum groaza îi inundă gâtul. La celălalt capăt al aleii centrale se auzi un zăngănit metalic. Ușa boxei lui Ashford se deschise. Unul dintre gardieni spuse ceva, însă toată atenția lui Cortez era concentrată asupra fetei.

— Cred că înțeleg, zise ea încet.

— Mă ocup de eliberarea căpitanului Ashford, pentru că noi doi am ajuns la o comuniune de idei pe care n-am reușit s-o stabilesc cu actualul căpitan. Când au început să aducă la bord, laolaltă, echipajele diferitelor nave, au făcut-o în parte prin crearea unei arme.

— Armele nu funcționează aici.

— Lumina funcționează însă, iar ei au făcut o armă din ea. Au sporit puterea laserului pentru comunicații suficient de mult încât să poată străpunge coca navelor. Iar puterea lui poate fi mărită în continuare. Suficient de mult, credem noi, încât să distrugă Inelul și să închidă poarta.

— Noi vom fi de partea cealaltă a ei.

— Da. Dar dacă avem răbdare, vor veni și alții. Vor fi tentați. „Dacă putem controla porțile, ne vom acoperi de glorie”. Parcă-i și aud.

— Spuneați același lucru. *Erați* unul dintre ei.

— Am fost și am învățat o lecție teribilă. Iar tu ai fost purtată aici de ură, nu-i așa?

Ashford izbucni în râs. Un gardian spuse: „Bun venit înapoi, căpitane”. Clarissa lovi barele de metal cu vârful degetelor, iar acestea răsunară.

— Am greșit, spuse Cortez, dar acum avem ocazia să îndreptăm lucrurile. Putem împiedica omenirea să facă greșelile pe care le-am făcut noi. O putem proteja. Dar va fi nevoie de un sacrificiu.

— Noi. Noi toți.

— Da. Vom muri aici, în tenebre, izolați de toți cei pe care îi vom fi protejat. Iar cei care sunt cu noi aici ne vor disprețui, ne vor pedepsi, poate chiar ne vor condamna la moarte.

Făcu o mișcare pentru a-i atinge mâna fetei. Contactul, piele pe piele, fu electric.

— Nu te mint, Clarissa. Lucrurile pe care ți le cer nu vor fi răsplătite în această viață.

— Ce-mi cereți? Ce vreți să fac în legătură cu treaba asta?

— Oamenii vor vrea să ne oprească. Ar putea încerca să-l ucidă pe căpitan. Înțeleg că modificările aduse corpului tău au potențialul de a-ți amplifica abilitățile naturale la un nivel excepțional. Vino cu noi. Ai grijă să nu i se întâmple ceva căpitanului și să nu fie oprit în acțiunile sale. S-ar putea să nu ai nimic de făcut, doar să fii prezentă. Ai putea să reprezinți diferența dintre reușită și eșec.

— Oricum sunt condamnată.

— Da, dar într-un caz va fi o simplă moarte, pe când în celălalt va avea o semnificație importantă.

Căpitanul Ashford și cei doi gardieni înaintară spre ei. Zgomotul pașilor pe punte semăna cu sunetul blând al unui orologiu mecanic. Momentul se apropia de sfârșit. Resimți o ușoară nemulțumire. Nu voia să vină Ashford. Voia să rămână aici, să discute cu reverendul despre sacrificiu și moarte. Despre povara de a fi comis ceva atât de grav, încât echilibrul nu putea fi restabilit câtă vreme se afla în viață.

Chiar dacă gura îi era rigidă, ochii albaștri ai lui Cortez îi zâmbeau. Nu semăna câtuși de puțin cu tatăl ei. Avea fața prea buhăită, iar maxilarul prea lat. Era sincer în chestiuni în care tatăl ei râdea mereu de lume din spatele unei măști. Și totuși, în clipa asta îl vedea în el pe Jules-Pierre Mao.

— Oamenii pe care noi i-am ucis, spuse Clarissa. Dacă facem asta, toți vor fi murit pentru o cauză.

— Pentru cele mai nobile cauze, încuviință Cortez.

— Trebuie să mergem, interveni Ashford.

Cortez se îndepărtă de ușă, împreunându-și palmele. Ashford se întoarse spre Clarissa. Capul său prea mare și corpul subțire de centurian îl făceau să pară zămislit de un coșmar.

— Ultima șansă, zise el.

— Accept, spuse Clarissa.

Ashford își ridică sprâncenele și-și îndreptă privirea spre Cortez, apoi din nou spre ea. Ușor, un zâmbet îi întinse buzele.

— Ești sigură? întrebă el, însă satisfacția din vocea lui dovedea clar că nu-l interesau gândurile sau justificările tinerei.

— Voi avea grijă ca nimeni să nu vă împiedice în ceea ce faceți, adăugă ea.

Ashford se uită o clipă la Cortez, iar expresia lui arăta că era impresionat. O salută, iar ea făcu la fel, cu stângăcie.

Când ieși din celulă, se simți pentru o clipă dezorientată, o stare ce nu se datora unei schimbări de gravitație sau forței Coriolis. Era primul pas în libertate pe care îl făcuse de când plecase din *Rosinanta.* Ashford mergea în fața ei, în vreme ce gardienii discutau despre grupuri de acțiune și blocarea navei *Behemoth.* Sectorul tehnic și puntea de comandă nu se aflau în cilindrul rotativ, așa că trebuiau să preia controlul punctelor de trecere din nordul extrem și sudul extrem ale cilindrului și al liftului exterior care le unea. De asemenea, trebuiau avute în vedere menținerea calmului în cilindru câtă vreme aveau să-l izoleze cu totul, urmărirea inamicului, precum și depistarea celor loiali cauzei și a celor care mai trebuiau convinși. Clarissa nu acordă prea multă atenție subiectului. Era mult mai conștientă că preotul mergea pe lângă ea, având în același timp senzația că-și lăsase în urmă, în celulă, un fel de povară. Avea să moară, ceea ce dădea sens tuturor actelor reprobabile pe care le făcuse până atunci. Prin ceea ce aveau să facă, fiecare copil născut pe Pământ, pe Marte sau în stațiile Centurii avea să fie ferit de protomoleculă. Iar Soledad, Bob și Stanni, tatăl și mama ei, frații și surorile ei, toți aveau să știe că murise. Toți cei care îl cunoscuseră și îl iubiseră pe Ren aveau să poată dormi puțin mai liniștiți știind că ucigașa lui și-a primit pedeapsa. Chiar și ea avea să doarmă mai bine, în caz că ar fi luat-o somnul.

— Are implanturi de luptă, spunea Ashford îndreptându-și pumnul în spate, spre ea.

Un gardian se uită înapoi, aruncându-i o privire. Cel cu ochii spălăciți și cu cicatrice pe bărbie. Jojo.

— Sunteți sigur de partea noastră, căpitane?

— Dușmanul dușmanului meu, Jojo, rosti Ashford.

— Garantez pentru ea, zise Cortez.

„N-ar trebui”, gândi Clarissa, dar nu spuse cu glas tare.

— *Claro,* continuă Jojo cu un gest centurian echivalent cu o ridicare din umeri. Ea merge pe puntea de comandă cu *tu alles tu.*

— Va fi bine, spuse Ashford.

Holul se continua cu un coridor mai mare. Sistemul de iluminare cu leduri albe dădea pereților o nuanță palidă și antiseptică. Vreo zece persoane înarmate cu lansatoare de proiectile, bărbați și femei, erau instalate în cărucioare electrice sau stăteau în picioare pe lateral. Clarissa și-ar fi dorit ca aerul

să miroasă altfel, dar n-avea de ales. Totul mirosea a plastic și a căldură. Căpitanul Ashford și trei bărbați înarmați se înghesuiră într-un transportor electric aflat chiar în fața ei.

— Va dura ceva timp pentru ca nava să fie complet securizată, spuse Cortez. Trebuie să adunăm toți aliații pe care-i avem. Să înlăturăm rezistența. Odată ce vom aduna tot ce avem nevoie și vom părăsi cilindrul, nu ne vor mai putea opri, spuse el părând că încearcă să se convingă singur. Nu vă fie teamă. Totul s-a întâmplat cu un motiv. Dacă ne păstrăm credința, nu avem de ce să ne temem.

— Nu-mi este teamă, zise Clarissa.

Cortez se uită la ea, zâmbindu-i din priviri. Când fata își îndreptă ochii spre el, zâmbetul îi păli. Se uită în altă parte.

Capitolul 38

Bull

Bull încercă să nu tușească. Doctorița îi ascultă respirația, după care mută stetoscopul câțiva centimetri și repetă operațiunea. Bull nu putea spune dacă micul disc argintiu era rece. Nu-l simțea. Tuși puternic, așa că i se rupse o cantitate compactă de mucus și acceptă din partea doctoriței o batistă în care să scuipe. Femeia notă ceva pe terminalul ei portabil. Lumina ecranului îi scotea în evidență oboseala marcată pe chip.

— E bine, vă mai curățați un pic, spuse doctorița. Însă nivelul leucocitelor depășește în continuare limita.

— Și coloana vertebrală?

— Coloana vertebrală nu e deloc bine, iar starea ei se înrăutățește. Cu alte cuvinte, devine tot mai greu să vi se amelioreze condiția.

— E un sacrificiu.

— Când se va termina cu asta?

— Depinde ce înțelegeți prin „asta”, răspunse Bull.

— Voiați să-i aduceți pe toți împreună. Sunt împreună.

— Au mai rămas echipaje pe jumătate dintre nave.

— Sunt echipaje reduse la minimum. Știu câte persoane aveți la bordul navei, căci eu le tratez. Voiați să-i aduceți pe toți împreună. Sunt împreună. Nu-i suficient?

— Fiți drăguță, vă rog, și aveți grijă să nu înceapă să tragă unul în altul.

Doctorița ridică mâinile exasperată.

— Deci de îndată ce oamenii nu mai sunt oameni, mă lăsați să-mi fac treaba.

Bull izbucni în râs, ceea ce se dovedi o greșeală. Tusea fu mai profundă acum, iritându-i cutia toracică, dar nu violentă. Înainte să aibă un acces prelungit de tuse, ar fi avut nevoie de mușchi abdominali solizi. Doctorița îi mai dădu o batistă.

— Când totul va fi sub control, o să mă puteți adormi, bine?

— Se va întâmpla oare chestia asta?

Era un lucru pe care, indiferent dacă cineva îl recunoștea sau nu, toată lumea voia să-l știe. La drept vorbind, nu-i plăcea planul. În parte pentru că ideea venea de la Jim Holden, în parte pentru că venea de la protomoleculă și în parte pentru că și-ar fi dorit foarte mult să fie adevărat. Alternativa era să înceapă evacuarea tuturor celor care ar fi putut rezista unei călătorii cu navetele de care dispunea – doar că navetele nu erau concepute să facă față unor deplasări pe distanțe lungi. Varianta nu era viabilă.

Trebuiau să înceapă să producă hrană. Să genereze pământ agricol cu care să umple interiorul cilindrului. Să cultive plante sub falsul soare rectiliniu ce se întindea de-a lungul axei lui *Behemoth.* Și să țină căldura sub control. Trebuia să se asigure că aveau să reușească, indiferent ce însemna asta. Comele induse puteau dura destul de mult timp când navele, deplasându-se mai lent decât o minge de baseball în urma unei aruncări decente, străbăteau întinderi ale spațiului cosmic mai mari decât oceanele Pământului.

Toate motivele pentru care veniseră aici – Pământul, Marte, APE – păreau aproape imposibil de îndepărtate. Îngrijorarea lui față de locul APE în calculele politice ale sistemului solar era totuna cu încercarea de a-și aminti dacă-i dăduse banii unui tip care-i cumpărase o bere când avea douăzeci de ani. De la un punct, trecutul devine irelevant. Nimic din ceea ce se întâmplase în afara zonei lente nu mai avea importanță. Tot ce conta acum era să mențină o atmosferă civilizată până aveau să afle dacă planul nebunesc al lui Holden era mai mult decât o himeră.

Iar pentru asta trebuia să continue să respire.

— Am putea să-i dăm drumul. Căpitanul Pa studiază un plan care ne-ar putea pune din nou în mișcare. Poate, spuse el. Dar până atunci credeți că m-ați putea conecta?

Doctorița se încruntă, dar luă un inhalator din pachetul de lângă pat și i-l aruncă. Brațele încă îi funcționau. Scutură aparatul de două ori, apoi puse ceramicile profilate pe buze și respiră. Mirosul steroizilor îi amintea de ocean și ardeau puțin. Încercă să nu tușească.

— Asta nu va rezolva nimic, spuse femeia. Nu facem decât să mascăm simptomele.

— Îmi trebuie doar ca să mă mențin pe linia de plutire, zise Bull încercând să zâmbească.

În realitate, se simțea îngrozitor. Nu suferea – avea doar o senzație de oboseală. Și era bolnav. Și disperat.

Cu inhalatorul încărcat, își îndreptă mergătorul spre coridor. Sălile infirmeriei erau încă pline. Căldura tot mai mare conferea aspectul general bolnăvicios și închis al unei veri tropicale. Mirosul de trupuri, de boală, sânge, afecțiuni fizice și de antiseptice cu parfumuri florale artificiale făcea ca încăperile să pară mai mici decât erau în realitate. Cu timpul, reușise să manipuleze mecanismul cu mai multă grație. Folosea cele două joystick-uri pentru a se feri din calea infirmierelor și a terapeuților, încercând să deranjeze cât mai puțin posibil, în drumul său spre biroul serviciului de securitate.

Îi țiui terminalul portabil. Coti la un colț de coridor, se opri într-un loc retras ca să nu stea în drum, lăsă joystick-urile și luă terminalul. Corin solicita o conexiune. Acceptă tastând cu degetul mare.

— Corin. Ce noutăți ai?

— Șefu’? Coordonezi un exercițiu? întrebă femeia, iar tensiunea din voce îl alertă pe Bull.

— Ce se întâmplă?

— Jojo și Gutmansdottir tocmai au venit și au spus că preiau biroul serviciului de securitate. Când le-am spus că li-l predau după ce ies din schimb, m-au atacat.

Bull fu cuprins de o presimțire sumbră. Strânse terminalul ceva mai tare și păstră un ton scăzut al vocii.

— Ce au făcut?

Afișă interfața de securitate, însă marginea roșie îi indica un refuz. Îi fusese blocat accesul în sistemele de comandă. Se mișcaseră repede.

— Speram să fie vreun fel de test. După cum vorbeau, aveam impresia că sperau să dea de tine acolo. Mă duc să-l caut pe Serge. Încearcă să-și dea seama ce naiba se întâmplă. Dacă a fost un apel greșit…

— Nu, nu a fost. Ai făcut foarte bine c-ai plecat. Unde ar fi trebuit să fie?

— Nu înțeleg…

— Erau în schimb. Unde ar fi trebuit să fie?

Pentru o clipă, fața lată a lui Corin păru deosebit de confuză. Apoi o văzu că înțelege, cum ochii ei fură cuprinși de o concentrare calmă și înverșunată. Nu avea nevoie să răspundă. Jojo și Gutmansdottir fuseseră desemnați pentru paza prizonierilor. Adică a lui Ashford.

Pa ar fi trebuit să-l lase să-l ucidă pe nemernic.

— Bine. Găsește-l pe Serge și pe oricine în care ai încredere. Trebuie să punem capăt acestei mizerii.

— *Bien.*

Se îndreptau spre depozitul de arme. Dacă anihilau securitatea, armele și echipamentele erau deja pe mâna lor. Bull lăsă să-i scape un șir de obscenități în timp ce încerca să-și adune gândurile. Dacă ar fi știut câți oameni se aliaseră cu Ashford, și-ar fi dat seama pe cine se putea baza.

— Nu-l putem lăsa să ajungă la Monica și la studioul de emisie, spuse Bull. Dacă se află că ne luptăm în cilindru, ne vom trezi cu vreo zece misiuni de salvare încropite pentru a-și scoate oamenii de aici.

— Vrei să ne concentrăm eforturile acolo? întrebă Corin.

— Nu vă concentrați nicăieri. Nu înainte de a ști cu ce avem de-a face. Pur și simplu faceți rost de cât mai mulți oameni și arme și păstrăm legătura.

Avea nevoie de un plan. Îi trebuia unul acum, însă creierul nu-i funcționa așa cum ar fi trebuit. Era bolnav. La naiba, era pe moarte. I se părea profund nedrept că trebuia să improvizeze în asemenea condiții.

— Du-te la Serge, spuse el. Ne vom ocupa mai târziu de problemă. Trebuie să iau legătura cu niște oameni.

— *Bien,* șefu’, repetă Corin și întrerupse legătura.

Un infirmier care împingea o masă pe rotile făcu colțul, iar Bull trebui să-și lase terminalul deoparte pentru a se feri din calea lui. Îi era ciudă că nu putea să meargă și să-și țină terminalul în același timp. Solicită o conexiune prioritară cu Pa. O lungă perioadă fu convins că nu avea să răspundă, că Ashford deja o neutralizase. Ecranul clipi, iar ea apăru. Nu-și dădea seama în ce cameră se afla, dar se auzeau voci în fundal.

— Domnule Baca, spuse Pa.

— Ashford e liber. Nu știu câți oameni are sau ce intenționează să facă, însă doi dintre oamenii mei și-au scos armele și au preluat postul serviciului de securitate.

Pa clipi. La drept vorbind, chipul său nu trăda nici cea mai mică urmă de frică, ci doar o schimbare mentală.

— Vă mulțumesc, domnule Baca.

După mișcarea imaginii ei pe ecran, Bull înțelese că deja pleca din camera în care se aflase. Se îndrepta spre un loc unde să fie mai greu de găsit. Asta trebuia să facă și el.

— Voi încerca să vă contactez de îndată ce voi înțelege la ce să mă aștept, spuse Bull.

— V-aș fi recunoscătoare. Am prin apropiere câteva persoane de încredere. Mă duc să mă întâlnesc cu ele.

— Cred că va încerca să preia controlul studioului de emisie.

— Atunci vom încerca să întărim securitatea acolo.

— Poate că nu-s decât câțiva nemernici. Și Ashford ar putea încerca să stea ascuns.

— Sau poate că se pregătește să ne arunce pe amândoi într-un reciclator de pământ arabil, spuse Pa. Pe ce variantă pariați?

Bull zâmbi sincer.

— Aveți grijă de dumneavoastră, căpitane.

— Și dumneavoastră, domnule Baca.

— Ah, și-mi pare rău că v-am pus în această situație, mai adăugă el.

Acum fu rândul lui Pa să zâmbească. Părea obosită și îmbătrânită.

— Nu ați luat nicio decizie în locul meu, spuse ea. Dacă tot plătesc pentru păcatele mele, măcar lăsați-mi satisfacția că sunt ale mele.

Privirea ei părăsi camera terminalului, îndreptându-se spre ceva din afara ecranului. Își strânse buzele și legătura se întrerupse. Bull trebui să-și reprime impulsul de a solicita o altă conexiune doar ca să știe ce s-a întâmplat. Nu era timp. Trebuia să se grăbească. Încercă să ia legătura cu Ruiz prin infrastructură și cu Chan, dar nu primi niciun răspuns. Se întrebă câți susținători avea Ashford la nivelurile superioare ale echipajului. Își reproșă că nu-l ținuse sub observație pe Ashford. Dar fusese atât de ocupat…

Încercă să ia legătura cu Sam și aproape imediat ce trimise solicitarea, femeia îi răspunse.

— Avem o problemă, spuse Bull. Ashford încearcă să recucerească nava. A pus deja mâna pe serviciul de securitate.

— Și pe sectorul tehnic, zise Sam.

Bull își umezi buzele.
— Unde ești, Sam?
— În clipa asta? E ciudat că mă întrebi. La tehnic. Ashford a plecat acum cinci minute. Avea o mică listă cu chestii pe care ar fi vrut să le fac și era însoțit de mai bine de douăzeci de indivizi înarmați și cu figuri fioroase. Omul ăsta a luat-o razna, Bull. Pe bune. Și înainte era un imbecil, dar… Vrea să distrug Inelul. Știi chestia aia a ta cu laserul pentru comunicații? Vrea să-l suprasolicit.
— Cred că glumești.
— Câtuși de puțin.
— Încearcă să ne distrugă singura posibilitate de a ne întoarce *acasă*?
— Spune că salvează omenirea de amenințarea extraterestră, spuse Sam cu blândețe, însă avea o privire dură.
— Bine, zise Bull, deși nimic din toate astea nu era în regulă.
— Și are în continuare un dinte împotriva ta. Ești într-un loc sigur?
Bull se uită de-a lungul coridorului. Nu exista niciun loc ferit. Și chiar dacă ar fi fost, era singur, într-un mecanism de ridicare modificat.
— Nu, spuse el. Nu cred că sunt.
— Poate că ar trebui să te miști.
— N-am unde să merg.
Din celălalt capăt al conexiunii cineva strigă, iar Sam se uită în direcția aceea.
— Încerc să adun cât mai mulți tehnicieni, strigă și ea. Lucrurile au fost date puțin peste cap. Am avut o mică problemă din cauza modificării legilor fizicii. Poate că ai observat.
Prima voce țipă din nou. Bull nu înțelese cuvintele, dar recunoscu timbrul vocii. Garza. Individul care aducea întotdeauna balonașe de cafea celor de la biroul serviciului de securitate aflați în tură. Garza era unul de-ai lor. Bull regretă că nu-l cunoscuse mai bine. Mai ales după catastrofă, ar fi trebuit să-și supravegheze mai îndeaproape personalul. Ar fi trebuit să prevadă ce va urma.
Era vina lui. Toate acestea se petreceau din vina lui.
Sam își îndreptă iarăși atenția asupra ecranului.
— Bine, dragule, spuse ea. Ar trebui să te faci nevăzut. Du-te la al doilea nivel, secțiunea M. Acolo sunt mai multe locuri de

depozitare goale. Codurile de acces ale ușilor sunt cele implicite – un șir de zerouri.

— De ce ați lăsat codurile implicite?

— Pentru că nu conțin nimic, mare șef, iar modificarea codurilor de acces la toate locurile goale nu a făcut niciodată parte din lista mea de priorități. Chiar este momentul?

— Îmi pare rău, spuse Bull.

— Nu-ți face griji. Amândoi suntem cam stresați acum. Ferește-ți capul înainte să ți-l ia cineva. Iar Pa…

— Pa știe. Se îndreaptă și ea spre un loc sigur.

— Bine, atunci. O să încerc să te ajut.

— Nu. Nu știi în cine să ai încredere.

— Ba da, știu. Hai să nu ne certăm în fața copiilor.

O voce îl readuse pe coridor, la centrul medical. Nu gemetele răniților, nici calmul profesional al infirmierelor. Cineva era nervos și agresiv. Altcineva îi răspunse pe un ton scăzut, la care prima persoană spuse: „Crezi că mi-ar păsa?” Era o problemă și, cu toată situația în care se afla, primul impuls al lui Bull a fost să meargă acolo. Treaba lui era să se afle în mijlocul evenimentelor, să se asigure că nimeni nu este rănit, iar dacă trebuia să se întâmple, să se sacrifice el; mai întâi el, apoi ticăloșii.

— Trebuie să plec, spuse el și întrerupse legătura.

Nu-i trebui decât o secundă până să-și aranjeze terminalul portabil și să preia controlul mecanismului. Suficient pentru a-și combate reacția instinctivă. Se roti și se deplasă de-a lungul coridorului, în direcția opusă locului de unde se auzeau vocile. Erau oamenii lui Ashford. Ai lui Ashford și ai celor care îl susțineau. Dacă ar fi fost prins acum, nu ar mai fi putut ajuta pe nimeni. Probabil că l-ar ucide. Poate că nu ar ajunge viu nici măcar până la sas. Picioarele mecanismului se mișcau încet. Chiar și la viteză maximă, nu ar fi reușit mai mult decât un mers liniștit. Vocile din spatele lui își schimbară tonul. Ceva căzu la podea. O auzi pe doctoriță strigând și așteptă să audă focuri de armă. Dacă începeau să tragă, trebuia să se întoarcă. Mecanismul se îndreptă spre ușa mai îndepărtată, spre ieșire și în siguranță. Bull apăsă joystickul atât de puternic, încât îl durură degetele, ca și cum în felul ăsta mecanismul ar fi înțeles pericolul.

Vocile se intensificară, apropiindu-se tot mai mult. Bull devie traiectoria mecanismului pentru a se deplasa de-a lungul peretelui. Dacă cineva ar fi făcut colțul în spatele lui, ar fi avut la dispoziție o fracțiune de secundă până să fie văzut. Picioarele groase din metal alunecau în față, basculau greutatea corpului său, după care alunecau din nou.

Ușa se afla la doi metri distanță. Unu și jumătate. Un metru. Dădu drumul comenzilor și se întinse spre ușă – era prea devreme. Trebui să mai înainteze puțin cu mecanismul, după care încercă din nou. Începu să transpire și speră să fie doar din cauza fricii. Dacă ceva din corpul său ar fi cedat, nu și-ar fi dat seama. Probabil era doar efectul spaimei.

Ușa se deschise și Bull împinse din nou cu putere micul joystick. Mecanismul trecu pragul, iar ușa se închise în urma lui. Nu avea timp să aștepte sau să se mai gândească. Intră pe un alt coridor, spre ascensoarele interioare, în lunga călătorie spre al doilea nivel, secțiunea M.

Marile coridoare și pasaje din *Behemoth* nu-i păruseră nicicând atât de străine. Pe măsură ce cobora, gravitația indusă de rotație creștea aproape imperceptibil. Trupul său amorțit se lăsa puțin mai greu în ham. În curând trebuia să găsească pe cineva să-i schimbe punga urinară, doar dacă nu găsea o modalitate de a-și introduce brațele în interiorului mecanismului – însă cum coatele nu i se puteau îndoi decât într-un singur sens, era puțin probabil. Iar dacă șira spinării nu avea să i se regenereze, dacă nu reușeau să scoată *Behemoth* și pe toți ceilalți din capcana în care-i prinsese protomolecula, avea să trăiască așa până la sfârșitul vieții.

„Nu te mai gândi la asta. E prea departe. Nu te mai gândi la asta. Doar fă-ți treaba”, își spuse Bull.

Nu luă niciunul dintre principalele ascensoare interioare. Era foarte posibil ca oamenii lui Ashford să se aștepte la asta. În schimb, găsi unul dintre lungile pasaje de întreținere în spirală și reglă mecanismul pe deplasare automată. Dacă se apropia prea mult de un perete sau de celălalt, avea să aplice o ușoară corecție, ceea ce îl întârzia totuși cu câteva secunde. Scoase terminalul portabil. Tremura, iar pielea îi părea cenușie sub tenul brun.

Serge răspunse aproape imediat.

— *Ganne nacht,* șefu’, spuse centurianul tatuat. Mă întrebam când vei veni cu noutăți.

— Ashford, zise Bull.

— Mă ocup de cazul lui. Se pare că și-a atras cam o treime din băieții noștri și o gașcă de *coyos* tâmpiți din alte nave. Deocamdată controlează punctele de trecere din nordul cilindrului spre puntea de comandă și din sud spre sectorul tehnic, biroul serviciului de securitate și depozitul de arme, iar mici grupuri de nenorociți umblă prin cilindru în căutare de scandal.

— Cât sunt de înarmați?

— *Nicht so bien sa moi,* răspunse Serge rânjind. Firește că ne-au tăiat și comunicațiile, dar am găsit o altă posibilitate de acces.

— Ce-ai făcut?

— Întotdeauna sunt gata pentru *merde mal.* O să mă arestezi mai târziu. Acum vreau să organizez niște echipe, să curățăm cilindrul. Vom rezolva totul până să ne ducem la culcare.

— Trebuie să fii atent cu indivizii ăștia, Serge.

— Firește, șefu’. Știu ce avem de făcut. Cunoaștem nava mai bine decât oricine. Pune-te la adăpost, că avem noi grijă.

Bull înghiți stânjenit. Nu-i plăcea să-și delege autoritatea.

— Bine.

— Am încercat să dăm de căpitan, spuse Serge.

— Am avertizat-o. Probabil refuză orice conexiune până află în cine poate avea încredere, zise Bull, care nu mai adăugă: „Sau poate că au dibuit-o”.

— Vom verifica, spuse Serge, iar Bull înțelese din tonul vocii bărbatului că și el se gândise la același lucru. Când începem să dăm de urma lui Ashford?

— Nu avem permisiunea să-l omorâm.

— Dar dacă ne alunecă degetul pe trăgaci, crezi că ni s-ar ierta?

— Probabil.

Serge rânji.

— Trebuie să plec, șefu’. Iar când *es se cerrado* și te fac ofițer executiv, să nu mă uiți pentru postul tău, *no*?

— Câtuși de puțin, răspunse Bull. Când se va fi terminat mizeria asta, poți fi secund.

— O să-ți aduc aminte, șefu’, adăugă Serge și legătura se întrerupse.

Capitolul 39

Anna

Prima predică pe care o rostise Anna în fața unei congregații, când tocmai terminase seminarul și era plină de zel, avea șaptesprezece pagini scrise la un rând. Era o analiză lungă a primului capitol din Maleahi, care se concentra pe exortația profetului de a nu-i aduce lui Dumnezeu jertfe nedemne, și a felului în care acesta avea legătură cu venerația modernă. Textul fusese detaliat, bazat pe toate dovezile și argumentele pe care Anna, cu erudiția ei, le putuse aduna în șapte ani de studii. La sfârșitul expunerii, fusese aproape sigură că nimeni din auditoriu nu mai era treaz.

Din acea experiență învățase câteva lecții importante. Că exista un loc anume pentru expuneri de învățături biblice. Că exista un astfel de loc chiar și în congregație. Dar nu pentru asta veneau oamenii la biserică. Învățând ceva mai mult despre Dumnezeu, o ajuta să se simtă mai aproape și mai conectată cu El, iar apropierea era tot ceea ce conta. Prin urmare, predicile Annei se întindeau acum doar pe o pagină sau două, iar comentariile veneau mai mult din inimă. Își transmisese mesajul despre bisericile „mixte" în ochii Domnului fără a-și consulta notițele, și totul părea să meargă foarte bine. După ce încheie cu o scurtă rugăciune și începu împărtășania, centurieni, marțieni și pământeni se aliniară tăcuți pe un rând. Câteva strângeri de mâini sau bătăi amicale pe spate. Anna avu impresia că era, probabil, cel mai important mesaj pe care îl transmisese vreodată.

— Ei bine, nu a fost cel mai rău lucru pe care l-am auzit la viața mea, spuse Tilly la încheierea slujbei.

Avea acea stare nervoasă pe care o resimțea când voia o țigară, însă Anna o rugase să nu fumeze în cortul în care se ținea reuniunea, iar femeia acceptase.

— Deși, trebuie să recunosc, toleranța mea pentru genul ăsta de reuniuni pline de afecțiune este scăzută.

— Foarte măgulitor, șopti Anna.

Dar se opri să dea mâna cu o centuriană care îi mulțumea cu lacrimi în ochi pentru că organizase reuniunea. Tilly îi adresă femeii cel mai fals zâmbet, însă reuși să nu-și dea ochii peste cap.

— Simt nevoia să beau ceva, zise Tilly de îndată ce femeia plecă. Hai și tu. Îți iau o limonadă.

— Au închis barul din cauza raționalizărilor.

Tilly izbucni în râs.

— Am furnizorul meu. Tipul care se ocupă de raționalizare mi-a vândut o sticlă din cel mai bun rachiu de pe Ganymede la prețul derizoriu de o mie de dolari. Iar limonada mi-a dat-o gratis.

— O mie…

— Sunt două posibilități, spuse Tilly scoțând o țigară și punând-o în gură, dar fără s-o aprindă. Fie vom ieși de aici și ne vom întoarce în sistemul solar, unde sunt bogată, iar o mie de dolari nu contează, fie nu vom mai scăpa de aici și nimic nu va mai conta.

Anna dădu din cap pentru că nu știa ce să mai spună. Deși ajunsese să se bucure și să se bazeze pe prietenia lui Tilly, aceasta îi amintea uneori cât de diferite erau lumile lor. Dacă ea și Nono ar fi avut la dispoziție o mie de dolari, i-ar fi vărsat imediat în fondul pentru școlarizarea lui Nami. În toată viața ei, Tilly nu fusese nicicând nevoită să sacrifice un lux pentru a obține o necesitate. Dacă exista un amestec efectiv în congregație, acesta era. Centurienii și membrii personalului din navele planetelor interioare aveau în comun un singur lucru: niciunul dintre ei nu bea alcool de o mie de dolari în seara aceea, ceea ce Tilly avea să facă.

Poate că Dumnezeu nu era interesat de situația financiară, dar era singurul.

— Recunosc, mi-ar plăcea o limonadă, zise Anna făcându-și vânt cu terminalul portabil.

Imensul cilindru pentru locuit din *Behemoth* fusese conceput pentru a adăposti mult mai mulți oameni decât erau găzduiți acum, însă multe dintre sistemele de control al mediului fuseseră înlăturate când *Behemoth* fusese transformată într-o navă de luptă. Se părea că aveau să fie atinse limitele regulatorului atmosferic. Sau poate doar ale climatizării. În general, temperatura era acum cam mare pentru o femeie care

crescuse în Rusia și care, până nu demult, trăise pe unul dintre sateliții înghețați ai lui Jupiter.

După încă un tur al cortului pentru a-și lua rămas-bun de la ultimii membri ai congregației sale, Anna ieși în urma lui Tilly. Nu era cu mult mai răcoare nici în afara cortului, însă rotația cilindrului și sistemul de reciclare a aerului generau o briză ușoară. Tilly aruncă un ochi critic peste fața ei îmbujorată și părul muiat de transpirație și spuse:

— Nu-ți face griji. Toți cei care trebuiau să vină sunt aici. L-am auzit pe Cortez vorbind cu un ștab din APE cu vreo două zile în urmă. Nu se va încălzi mai mult de atât. Și de îndată ce vor fi găsit o modalitate de a reduce temperatura fără evacuarea atmosferei noastre în spațiu, o vor face.

Anna nu se putu abține să nu râdă. Când Tilly ridică o sprânceană a mirare, ea îi explică:

— Am traversat întregul sistem solar, trecând pe orbita lui Neptun, o lume atât de glacială și de îndepărtată de Soare despre care nici măcar nu știam că există până când Bouvard a observat prezența unui corp perturbator în apropierea lui Uranus.

Surprinderea lui Tilly crescu.

— Bine.

— Și când ajungem aici, cine știe cât de departe de Soare și cu miliarde de kilometri de spațiu gol în orice direcție, ne trezim într-un mediu supraîncălzit și limitat.

— Slavă Domnului că centurienii s-au gândit să aducă cu ei rabla asta, spuse Tilly aplecându-se ca să intre în cortul ei.

Se trânti pe un scaun pliant și începu să scotocească într-un răcitor din plastic de lângă el.

— Îți poți imagina ce-ar fi fost dacă cei din *Prince* ar fi încercat să-i adune pe toți la bord? Am fi fost doisprezece într-o cușetă. Centurienii sunt reprezentanții unei culturi minunate.

Anna se dezbrăcă de sutană și o puse pe marginea patului de campanie al lui Tilly. Pe dedesubt purta o bluză albă și o fustă până la genunchi, mai răcoroasă. Tilly scoase din răcitor un balonaș cu limonadă pe care i-l întinse, apoi își turnă un pahar dintr-un lichid limpede ca apa care mirosea a dezinfectant de spital. Când Anna luă balonașul, fu uimită să constate că era rece. Pe suprafața lui se formau deja picături mici de condens.

Își lipi de ceafă recipientul și-și simți șira spinării străbătută de o răcoare plăcută.

— Cum te-ai descurcat cu gheața?

— Gheață carbonică, spuse Tilly trăgând din țigară, după care luă prima înghițitură. Se pare că celor care se ocupă de atmosferă le vine ușor să facă așa ceva. În jur există o mare cantitate de dioxid de carbon.

Dacă Tilly cheltuia o mie de dolari pentru o sticlă din antisepticul pe care îl bea, Anna nu voia să știe cât o costa aprovizionarea constantă cu gheață. Băură o vreme în tăcere, limonada rece atenuându-i Annei starea de epuizare cauzată de căldură. Tilly veni cu ideea de a găsi ceva de mâncare, așa că ieșiră din cort în căutarea unui chioșc alimentar.

Oameni înarmați se plimbau prin tabăra de corturi aglomerată.

— Situația pare nasoală, zise Tilly.

Așa și era. Nu erau ofițeri de securitate plictisiți, ținându-și armele în tocuri. Erau centurieni, bărbați și femei, cu o înfățișare necruțătoare, înarmați cu puști de asalt și arme automate pe care le țineau strâns în mâini. Grupul ce se deplasa printre corturi număra cel puțin zece indivizi viguroși, care căutau ceva sau pe cineva.

Anna o trase de mânecă pe Tilly.

— Poate ar trebui să-i adunăm pe oameni în cortul-biserică până se liniștesc lucrurile.

— Annie, dacă gloanțele încep să șuiere pe aici, nici măcar Dumnezeu nu poate face din cortul ăla un loc sigur în care să se ascundă cineva. Vreau să știu ce se întâmplă.

Anna o urmă fără tragere de inimă pe un traseu paralel cu cel al indivizilor înarmați, care se deplasau cu un scop, oprindu-se când și când pentru a se uita prin corturi sau pentru a le pune oamenilor diverse întrebări. Anna începu să se simtă înspăimântată, fără să știe sigur din ce cauză.

— Oh, am ajuns, rosti Tilly.

Mâna dreaptă a lui Bull, Serge pe numele lui, gândi Anna, apăru de după unul dintre cele mai mari corturi, urmat de șase oameni de la securitate. Și erau înarmați, dar numai cu pistoale. Chiar și pentru ochiul neantrenat al Annei, diferența dintre șase persoane cu pistoale și doisprezece indivizi cu puști de asalt era foarte mare. Serge avea un zâmbet vag, de parcă n-ar fi

observat nimic. Anna o văzu în spatele lui pe tânăra musculoasă de la biroul serviciului de securitate, iar chipul său exprima și amenințare, și teamă. Destul de ciudat, Anna se simți mai bine văzând că cineva îi împărtășea sentimentele.

— Fără arme în cilindru*, sa sa*? spuse Serge adresându-se grupului de centurieni înarmați, deși, după puterea vocii sale, era clar că voia să fie auzit de toți. Aruncați-le.

— Și voi aveți arme, i se adresă disprețuitor o centuriană, având pregătită o pușcă de asalt.

— Suntem polițiști, ripostă Serge punând o mână pe tocul pistolului și rânjind la ea.

— Nu mai sunteți, răspunse femeia și, cu o mișcare rapidă, îl împușcă în cap.

În fruntea omului se ivi o gaură mică și un nor de ceață țâșni în spatele său. Serge se prăbuși încet la podea cu o expresie de vagă uimire pe chip.

Anna simți cum i se întoarce stomacul pe dos și trebui să se aplece și să respire foarte repede pentru a-și reprima senzația de vomă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise Tilly cu voce gâtuită.

Viteza cu care situația evoluase de la neliniștitoare la terifiantă o copleși pe Anna. „Tocmai am văzut un om căruia i-au zburat creierii”. Chiar și după ororile catastrofei din zona lentă, era cel mai îngrozitor lucru pe care îl văzuse vreodată. Omul de la securitate nu crezuse că femeia avea să tragă asupra lui, nu bănuise adevărata natură a amenințării, iar prețul pe care-l plătise pentru greșeala lui fusese viața.

La gândul ăsta, vomită pe pantofi și apoi pe genunchi, scuturată de sughițuri. Tilly îngenunche lângă ea, fără să observe că se lăsase într-o baltă de vomă, o îmbrățișă, apoi îi șopti:

— Trebuie să plecăm.

Anna dădu din cap drept răspuns, pentru că nu-și putea deschide gura de teama unui nou acces. La câteva zeci de metri depărtare, centurienii îi dezarmau pe membrii echipei de securitate și le legau mâinile la spate cu cătușe din plastic.

Cel puțin nu mai împușcau pe nimeni.

Tilly o ridică în picioare și se grăbiră spre cortul ei, uitând cu totul de mâncare.

— În nava asta se întâmplă ceva foarte rău, spuse Tilly.

Anna trebui să-și reprime un râs isteric. Având în vedere circumstanțele, situația era probabil foarte rea dacă până și Tilly ajunsese la concluzia că se înrăutățește. Desigur, erau prinși toți pe orbita unei stații spațiale extraterestre care modifica periodic legile fizicii și care-i omorâse pe mulți dintre ei, dar acum începură să se omoare și între ei.

Da, situația era *foarte gravă.*

•

Hector Cortez veni la cortul lui Tilly cam la o oră după împușcarea lui Serge. Anna și Tilly își petrecuseră timpul cât mai aproape de podeaua cortului, după ce aranjaseră în jurul lor puținul mobilier al lui Tilly, baricadându-se. Era ca un fel de magie rituală. De fapt, nimic din cameră nu ar fi putut opri un glonț, dar nu conta. O fortăreață din cuverturi pentru a-i ține pe monștri departe.

Din fericire, nu se mai auziră împușcături.

De câteva ori se aventurară să arunce câte o privire la exterior și de fiecare dată văzură grupuri de doi-trei centurieni înarmați patrulând prin spațiile civile. Anna le evitase privirile, iar ei o ignoraseră.

Când veni, Cortez își drese glasul în fața cortului, apoi ceru permisiunea să intre. Amândurora le era teamă să răspundă, însă el intră oricum. Câțiva oameni îl așteptau afară, însă Anna nu putea să vadă cine erau.

Reverendul își plimbă rapid privirea spre spațiul sumbru din interior, se opri o clipă asupra firavei baricade, după care își trase un scaun mai într-o parte și se așeză fără să facă vreun comentariu.

— S-a terminat cu împușcăturile. Vă puteți așeza în siguranță, spuse el făcând semn spre celelalte scaune.

Arăta mai bine de ceva vreme. Costumul îi fusese curățat și găsise o modalitate de a-și spăla părul alb și des. Dar asta nu era totul. Își recăpătase o parte din încrederea în sine. Părea din nou stăpân pe situație. Anna se ridică și luă un scaun. După o clipă, Tilly făcu și ea la fel.

— Îmi pare rău că v-ați speriat, zise Cortez cu un zâmbet ce nu părea să-i susțină vorbele.

— Ce se întâmplă, Hank? întrebă Tilly mijind ochii.

Scoase o țigară și începu să se joace cu ea fără s-o aprindă.

— Ce pui la cale?

— Nu *pun la cale* nimic, Matilda. Nu s-a întâmplat nimic decât că autoritatea legitimă din această navă a fost restaurată, iar căpitanul Ashford este din nou comandant.

— Bine, *Hector,* răspunse Tilly, dar care este rolul tău în toată treaba asta? Mie îmi pare că e vorba de politica internă a APE. Care-i rolul tău?

Cortez o ignoră, adresându-se în schimb Annei:

— Doctore Volovodov, putem vorbi între patru ochi?

— Tilly poate auzi orice…, începu Anna, însă Tilly îi făcu semn cu mâna și spuse:

— Cred c-o să ies să fumez o țigară.

După ce femeia părăsi cortul, Cortez își trase scaunul atât de aproape, încât genunchii săi aproape că-i atingeau pe ai Annei. Se aplecă în față, luându-i mâinile în ale sale. Anna nu avusese nicicând sentimentul că Hector ar fi interesat de ea din punct de vedere sexual, nici acum nu credea asta, însă considera cumva deplasată această apropiere. Invazivă.

— Anna, spuse el strângându-i mâinile, lucrurile se vor schimba dramatic în navă, dar și în privința chemării noastre aici. Am fost norocos să mă bucur de încrederea căpitanului Ashford, care mi-a solicitat sfatul, așa că am o oarecare contribuție la aceste schimbări.

Intimitatea forțată, combinată cu gustul amar pe care încă îl resimțea după ce asistase la uciderea unui om, îi trezi Annei o furie la care nu se așteptase. Își eliberă mâinile cu mai multă violență decât intenționase, după care nu-și putu reprima satisfacția văzând pe chipul său surpriza și jignirea resimțite.

— Drăguț din partea dumneavoastră, spuse ea păstrând cu grijă un ton neutru.

— Doctore Volovodov… *Anna,* mi-aș dori sprijinul tău.

Anna nu reuși să-și reprime la timp un gest de neîncredere, iar bărbatul continuă:

— Știi să-i convingi pe oameni. Eu mă descurc în fața unei videocamere, dar n-am la fel de mult succes când sunt față în față cu omul, pe când tu strălucești în astfel de situații. Acesta-i darul tău. Și suntem pe punctul de a ne confrunta cu provocări personale teribile. Lucruri care pentru oameni vor fi greu de înțeles. Mi-ar plăcea ca vocea ta să i se alăture vocii mele pentru a-i liniști.

— Despre ce vorbiți? întrebă Anna abia rostind cuvintele, căci simțea că i se pune un nod în gât.

Avea senzația că urma să i se dezvăluie un secret îngrozitor. Cortez emana acea certitudine invincibilă a adevăratului credincios.

— Ne pregătim să închidem poarta, spuse el. Avem o armă despre care credem că va funcționa.

— Nu, zise Anna mai mult a neîncredere decât ca negare a afirmațiilor sale.

— Ba da. Chiar acum tehnicienii lucrează la modificarea laserului pentru comunicații al acestei nave pentru a-l face suficient de puternic încât să distrugă Inelul.

— Nu asta voiam să spun, începu Anna, dar Cortez continuă să vorbească.

— Suntem pierduți, dar îi putem proteja pe cei pe care i-am lăsat în urmă. Putem pune capăt celei mai mari amenințări cu care s-a confruntat vreodată rasa umană. Pentru asta trebuie pur și simplu să renunțăm la orice speranță de întoarcere. Un preț mic pentru…

— Nu, repetă Anna, cu și mai multă forță. Nu, nu puteți decide în numele tuturor.

„În numele meu”, gândi ea. „Nu poți să mă rupi pur și simplu de soția și de fiica mea. Doar pentru că ți-e teamă”.

— În momente de mare pericol și de sacrificiu, cum este acesta, unii vor face un pas înainte pentru a lua deciziile dificile. Ashford a făcut-o, iar eu îl susțin. Acum este rândul nostru să ne asigurăm că oamenii înțeleg și cooperează. Ei trebuie să știe că sacrificiul lor va proteja miliardele de oameni pe care i-am lăsat în urmă.

— Nu știm cu certitudine, spuse Anna.

— Stația a înghițit deja sute de vieți, poate mii.

— Pentru că luăm în continuare decizii ignorând consecințele. Am urmărit nava lui Holden prin Inel, am trimis soldați în stație pentru a-l vâna, continuăm să acționăm fără a avea informații despre ea și apoi ne enervăm când ripostează.

— Nu a ripostat. Ne-a ucis. Pe mulți dintre noi.

— Suntem ca niște copii, zise Anna sărind în picioare. Ca niște copii care își frig mâinile pe o sobă încinsă, după care cred că soluția este distrugerea tuturor sobelor.

— Eros…, începu Cortez.

— A fost din vina *noastră*! Și Ganymede, și Phoebe, și tot restul! A fost din vina noastră. Continuăm să acționăm fără a sta pe gânduri, iar dumneavoastră credeți că soluția ar fi să o facem din nou. V-ați aliat cu oameni tâmpiți și violenți și încercați să vă convingeți că prostia și violența vor funcționa. Ceea ce vă face și pe dumneavoastră prost. N-o să vă ajut niciodată. Începând din clipa asta o să vă combat.

Cortez se ridică și-i chemă pe oamenii care așteptau afară. În cort intră un centurian în armură înarmat cu o pușcă.

— Aveți de gând să mă împușcați și pe mine? întrebă Anna, încercând să pună cât mai mult dispreț în cuvintele sale.

Cortez îi întoarse spatele și plecă împreună cu omul înarmat.

Anna se prăbuși pe scaun – dintr-odată, picioarele începuseră să-i tremure, nemaiputând-o susține. Se chirci și se balansă înainte și înapoi, inspirând profund, ca să se liniștească. Cumva, reuși să nu-și piardă cunoștința.

— Ți-a făcut vreun rău? întrebă Tilly din spatele ei.

Prietena sa îi puse o mână blândă pe ceafă, în timp ce ea tremura.

— Nu, răspunse Anna.

Ceea ce, teoretic vorbind, nu era o minciună.

— Of, Annie. O au pe Claire. Nu m-au lăsat să discut cu ea. Nu știu dacă este ostatică sau…

Înainte de a ști ce avea să facă, Anna sări în picioare și ieși din cort. Se îndreptau probabil spre liftul ce se deplasa de-a lungul cilindrului și lega pasajele de trecere cu puntea de comandă și sectorul tehnic. Voiau să ajungă la puntea de comandă. Pentru niște indivizi precum Cortez și Ashford, bărbați care-și doreau puterea, era destinația evidentă. Alergă spre lift cât putu de repede. Nu mai alergase de mult. Trăind într-o stație mică, cu galerii săpate în gheața de pe Europa, nici măcar nu-i trecuse prin minte așa ceva. După câteva clipe, abia își mai trăgea sufletul, dar își continuă efortul, ignorând starea de greață și junghiul din coaste.

Ajunse la lift în momentul în care Cortez și mica lui trupă de oameni înarmați se înghesuiau înăuntru. Clarissa se afla în spatele celorlalți, părând mică și fragilă, înconjurată de soldați în armură. Când ușile se închiseră, îi zâmbi Annei, făcându-i semn cu mâna, apoi dispăru.

Capitolul 40

Holden

— Hei, căpitane, strigă Amos din patul lui. E a treia patrulă înarmată care trece prin fața camerei în trei ore. Se întâmplă ceva.

— Știu, spuse Holden calm.

Era evident că situația din *Behemoth* se schimbase. Oameni înarmați și cu figuri încrâncenate se deplasau pe coridoare. Unii dintre ei luaseră o doctoriță deoparte, iar după ce avură cu ea o altercație scurtă, dar zgomotoasă, luară un pacient imobilizat la pat. Părea să fie o lovitură în desfășurare – dar, potrivit lui Naomi, șeful securității, Bull, se revoltase deja și-l destituise pe căpitanul centurian. Și nimic nu explica de ce, dintr-odată, mărise numărul de soldați aflați în patrulare și trecuse la arestări.

De parcă se pregătea un război civil sau era înăbușit în fașă.

— Ar trebui să facem ceva? întrebă Amos.

„Da”, gândi Holden. „Ar trebui să facem ceva. Ar trebui să ne întoarcem în *Rosinanta* și să ne ascundem până termină Miller ce are de terminat și eliberează navele din zona lentă”. După care ar trebui să dispară cât mai repede de aici, fără să se uite o clipă înapoi. Din păcate, membrii echipajului său erau în continuare bolnavi și nu dispunea de un mijloc de transport care să-l ducă în navă.

— Nu, spuse el în schimb. Nu atâta vreme cât nu înțelegem ce se întâmplă. Tocmai am ieșit din închisoare și nu mă grăbesc să mă întorc acolo.

Alex se așeză pe pat, după care gemu din cauza efortului. Calota craniană îi era acoperită cu bandaje pătate de sânge, iar partea stângă a feței părea tumefiată. În timpul modificării limitei de viteză se izbise cu fața de unul dintre ecranele panoramice ale cockpitului. Dacă nu ar fi fost asigurat în scaun cel puțin parțial, probabil ar fi murit.

— Poate ar trebui să căutăm un loc mai liniștit, ca să ne punem la adăpost, spuse el. Până acum nu par să se opună ideii de a aresta pacienți.

Holden încuviință cu o mișcare a pumnului. Începea să adopte gesturile centuriene ale lui Naomi, dar de fiecare dată când se surprindea apelând la ele se simțea stânjenit, ca un copil care se pretinde adult.

— Cât am stat în nava asta n-am văzut decât platforma de andocare și această încăpere. N-am nici cea mai mică idee unde ar fi un loc mai liniștit.

— Ei bine, interveni Naomi, asta înseamnă că știi mai multe decât noi. Niciunul dintre noi nu era conștient când ne-au adus aici.

Holden sări de pe marginea patului și se îndreptă spre ușă, pe care o închise cu grijă. Se uită în jur, căutând ceva cu care s-o blocheze, dar își dădu repede seama că n-avea nicio șansă. Spațiile de locuit din cilindrul lui *Behemoth* erau construite în așa fel încât să aibă o greutate cât mai mică, nu să fie rezistente. Ușa și pereții camerei de spital erau făcuți din straturi subțiri de epoxid și fibre de carbon. O lovitură de picior ar fi fost probabil de ajuns pentru a doborî întreaga structură. Baricadarea ușii n-ar fi făcut decât să semnaleze patrulelor că ceva nu este în regulă, după care nu le-ar fi luat mai mult de jumătate de secundă s-o spargă.

— Poate ne ajută predicatoarea, spuse Alex.

— Mda, făcu Amos dând din cap. Roșcovana pare a fi om bun.

— Nu vă atingeți de predicatoare, spuse Holden îndreptând spre Amos un deget acuzator.

— Nu voiam decât…

— Nu contează, căci dacă are măcar o jumătate de creier și presupun că are mult mai mult decât atât –, va fi ocupată să se pună la adăpost. Și ea nu-i de aici. Avem nevoie de cineva din interior.

— Sam, spuse Naomi exact în clipa în care Holden se gândea la același nume. Este inginerul-șef al navei. Nimeni n-o cunoaște mai bine decât ea.

— Îți datorează vreun serviciu? întrebă Holden.

Naomi îi aruncă o privire mânioasă și-i trase de la centură terminalul portabil.

— Nu. Eu îi sunt datoare vândută, spuse ea în timp ce-i trimitea lui Sam o solicitare de conexiune. Dar este prietena mea. Nu contează serviciile făcute.

Puse terminalul pe pat, cu difuzorul activat. Bipul triplu al solicitării rămase fără răspuns răsuna la fiecare secundă. Alex și Amos se uitau fix la aparat, cu ochii larg deschiși, de parcă era o bombă ce risca să explodeze în orice clipă. Într-un fel, așa și era, gândi Holden. Din câte își amintea, niciodată nu fuseseră atât de neajutorați. Holden se surprinse că-și dorea să apară Miller și să rezolve totul cu puțină magie extraterestră.

— Hei, Knuckles, se auzi o voce din terminal.

La un moment dat, Sam îi dăduse lui Naomi porecla „Knuckles”. Holden nu reușise niciodată să-și dea seama de ce, iar Naomi nu se oferise niciodată să-i explice.

— Sammy, răspunse Naomi cu o evidentă ușurare în glas. Avem nevoie, dar neapărată nevoie de ajutorul tău.

— Ciudat, spuse Sam, dar tocmai mă gândeam să trec pe la voi ca să vă cer *eu* ajutorul. Simplă coincidență? Sau ceva mai mult de atât?

— Te-am sunat ca să ne găsești o ascunzătoare, strigă Amos. Dacă voiai să ne cauți tot pentru asta, atunci ai pus-o.

— Nu, e o idee bună. Știu un loc unde v-ați putea adăposti o vreme; ne întâlnim acolo. Knuckles, într-o clipă o să primești planul. Nu trebuie decât să urmăriți harta. Voi ajunge acolo cât de repede pot. Aveți grijă de voi, copii.

— Și tu la fel, Sammy, zise Naomi, după care întrerupse legătura.

Mai umblă la terminal preț de câteva secunde, apoi spuse:

— Îl văd. Pare să fie un loc de depozitare nefolosit la vreo două sute de metri spre pupă și în sensul rotației.

— Atunci ești ghidul nostru, îi spuse Holden. Se poate deplasa toată lumea?

Amos și Alex dădură amândoi din cap, însă Naomi interveni:

— În clipa asta, craniul lui Alex este menținut într-o singură bucată cu ajutorul unui clei chirurgical special. Dacă amețește și cade, nu se mai ridică.

— Mă rog, obiectă Alex, aș putea…

— Naomi nu poate merge, interveni Amos. Așa că-i pui pe amândoi într-un pat rulant și-i împingi. Vă ghidez eu. Dă-mi harta.

Holden nu obiectă. O ridică pe Naomi din pat, încercând să n-o miște prea mult, și o așeză lângă Alex.

— De ce să împing eu, când aș putea să deschid drumul?

— Și-a rupt brațul stâng, spuse Naomi apropiindu-se cât mai mult de Alex, după care reglă chinga în așa fel încât să-i asigure pe amândoi. Iar când Amos începu să protesteze, adăugă: Și toate coastele de pe stânga.

— Bine atunci, zise Holden apucând bara de împingere de la capul patului și scoțând frânele roților. Dă-i drumul.

Amos îi conduse pe coridoarele spitalicești improvizate, zâmbindu-le tuturor celor pe care îi întâlnea în drum, mergând încet și cu pași mari, ceea ce îl făcea să pară că are o destinație precisă, dar că nu se grăbește să ajungă acolo. Chiar și cei din patrula înarmată cu care se întâlniră abia dacă-i aruncară o privire. Când se uitară curioși la Holden, care împingea un pat în care se aflau doi răniți, el spuse:

— Acum sunt doi într-un pat. Atât de mulți răniți avem.

Și-l lăsară să treacă dând pur și simplu din cap, cu un aer ursuz și plictisit.

Holden nu avusese de prea multe ori ocazia să cerceteze restul spitalului. După ce părăsise cheiurile, se îndreptase direct spre camera în care se afla echipajul său, iar de atunci nu mai plecase. Dar acum, în timp ce străbătea coridoare și intersecții în drumul spre ieșire, avea ocazia să vadă, în adevărata lor amploare, pagubele pe care le provocase schimbarea catastrofală a limitei de viteză.

În fiecare cameră, toate paturile era pline cu răniți, uneori chiar și băncile, și scaunele din sălile de așteptare. Cele mai multe leziuni erau contuzii sau oase rupte, însă existau și unele mai grave. Văzu mai multe membre amputate, chiar și câteva persoane plasate în extensie, din cauza unor leziuni serioase ale coloanei vertebrale. Dar mai mult decât de afecțiunile fizice, fu impresionat de expresia de năucire pe care șocul o imprimase pe chipul fiecăruia. Genul de expresie pe care Holden îl asocia cu victimele sau cu martorii unei crime violente produse de curând. În urmă cu câteva luni, *Rosinanta* urmărise și dezarmase o navă de pirați care se ocupau cu traficul de sclavi, iar prizonierii bătuți și înfometați care au fost eliberați arătau la fel. Nu doar afectați fizic, ci și lipsiți de orice speranță.

Un tip îmbrăcat într-o uniformă de medic îl urmări din priviri pe Holden împingând patul, însă epuizarea lui fu mai puternică decât curiozitatea. Dintr-o cameră mică din dreapta lui, Holden auzi țăcănitul electric al unui pistol de cauterizare, iar mirosul de carne arsă umplu aerul.

— Îngrozitor, îi șopti el lui Naomi.

Ea dădu din cap, dar nu spuse nimic.

— Niciunul dintre noi n-ar trebui să vină aici, spuse Alex.

„Uși și colțuri", îl avertizase Miller. Locurile în care ai putea fi ucis dacă nu ești atent. Unde se produc ambuscade. „Puteai să fii ceva mai explicit", gândi Holden, după care și-l imagină pe Miller ridicând din umeri în chip de scuze și dispărând într-un nor de insecte albăstrii.

Amos, la vreo cinci metri în fața lui, ajunse la o intersecție de patru coridoare și o luă la dreapta. Înainte ca Holden să apuce să străbată jumătate din distanța până la cotitură, doi gealați din APE intrară în intersecție din stânga.

Se opriră, privindu-i pe Naomi și pe Alex strânși unul într-altul în patul rulant. Unul dintre ei rânji și se întoarse pe jumătate spre tovarășul său. Holden aproape că putea ghici gluma pe care urma s-o facă în legătură cu doi oameni întinși într-un pat. Se pregăti să zâmbească și chiar să râdă. Dar înainte ca glumețul să deschidă gura, tovarășul său spuse:

— Dar ăsta-i James Holden!

După care totul se întâmplă cu repeziciune.

Cei doi din APE se repeziră să-și ia armele automate pe care le purtau în bandulieră. Holden împinse violent patul rulant, izbindu-l în coapsele lor, ceea ce îi făcu să se dea înapoi, și scrută coridorul în căutarea unei arme. Un individ reuși să-și scoată arma, însă Naomi se aruncă de pe pat și-l lovi cu călcâiul între picioare. Celălalt făcu un pas în spate și izbuti să-și apuce arma, îndreptându-i țeava spre ea. Holden începu să alerge, dar știa deja că era prea lent, că o va vedea pe Naomi primind lovitura în plin cu mult înainte să ajungă la individul înarmat.

Însă cei doi gealați se întoarseră unul spre celălalt și-și izbiră fețele una de alta. Se prăbușiră la podea, cu armele alunecând din degetele lor lipsite de vlagă. Amos apăru în spatele lor, făcând grimase și masându-și umărul stâng.

— Îmi pare rău, căpitane, spuse el. M-am depărtat cam mult.

Holden se sprijini de peretele coridorului; abia-l mai țineau picioarele, chiar și în condițiile unei gravitații scăzute.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze. Frumoasă acțiune de salvare.

Dădu din cap spre umărul pe care Amos continua să-l frece cu durere în priviri:

— Credeam că ți-e rupt…

— Nu mi-a căzut cu totul, pufni Amos. Mai face față unor idioți ca ăștia.

Se aplecă și-i ușură de arme și de muniție pe cei doi prăbușiți la podea. O infirmieră ajunse în spatele lui Holden cu o cutie din plastic în mâini și o întrebare pe chip.

— Nu-i nimic de văzut aici, spuse căpitanul. Într-un minut dispărem.

Femeia arătă spre o ușă din apropiere.

— Un dulap pentru depozitare. Pentru o vreme, nimeni nu-i va găsi acolo.

După care se întoarse și dispăru la fel cum venise.

— Ai o admiratoare, spuse Naomi din pat.

— Nu ne urăsc chiar toți din APE, răspunse Holden, care ocoli patul și se duse să-l ajute pe Amos să-i tragă în dulap pe cei doi aflați încă în stare de inconștiență. Timp de mai bine de un an am făcut treabă bună pentru ei. Oamenii știu asta.

Amos îi întinse lui Holden un pistol negru compact și două încărcătoare. Căpitanul își îndesă arma sub centura pantalonilor și-și trase cămașa pe deasupra, după care puse încărcătoarele în buzunar. Amos făcu la fel cu cealaltă armă, iar armele automate le puse pe pat, lângă Naomi, și le acoperi cu cearșaful.

— Trebuie să evităm luptele, îl avertiză Holden pe Amos de îndată ce se puseră din nou în mișcare.

— Mda, spuse Amos. Dar dacă nu se poate altfel, e bine să avem arme.

Ieșirea din spital era ceva mai departe, la capătul coridorului din dreapta – și, dintr-odată, se treziră la exterior. Sau cât de „exterior” putea fi considerat imensul cilindru pentru locuit al lui *Behemoth.* Din afară, structura spitalului părea de proastă calitate și asamblată în grabă. O baracă de dimensiunea unui câmp de fotbal făcută din rășini epoxidice și fibre de sticlă. La câteva sute de metri distanță, marginea unui oraș din corturi se întindea ca o acnee pe pielea netedă a cilindrului.

— Pe aici, zise Naomi arătând spre o structură din oțel ce părea mai solidă.

Holden împinse patul rulant, iar Amos se îndepărtă câțiva metri în față, zâmbind și dând din cap către toți cei care se uitau la ei. Ceva din privirea lui îi făcea să se îndepărteze fără a se mai uita înapoi.

Pe măsură ce se apropiau de structura metalică, o ușă se deschise în lateral și apăru Sam, care, nerăbdătoare, le făcu semn cu mâna. Câteva minute mai târziu și după câteva coridoare întortocheate, intrară într-o cămăruță goală, cu pereți metalici. Amos se întinse imediat pe jos, relaxându-și spatele și brațul stâng.

— Oh, se văită.

— Ești rănit? întrebă Sam în timp ce încuia ușa în spatele lor folosind o cartelă metalică pe care i-o aruncă lui Naomi.

— Toată lumea e rănită, spuse Holden. Dar ce naiba se întâmplă?

Sam pufni și-și trecu prin păr o mână unsuroasă. Dârele negre de pe câteva șuvițe îi dădură de înțeles lui Holden că făcuse deja de mai multe ori gestul ăla.

— Ashford a preluat din nou comanda navei. A format un fel de coaliție cu niște ștabi din Flota Națiunilor Unite, marțieni și câțiva civili importanți.

— Bine, spuse Holden, dându-și seama că, neînțelegând situația, cea mai mare parte din frază îi părea lipsită de sens; dar nici nu voia să piardă timpul cu explicații. Deci indivizii care bântuie coridoarele înarmați sunt de-ai lui Ashford?

— Mda... Îi neutralizează pe toți cei care l-au ajutat pe Bull sau pe Pa în timpul revoltei sau pe oricine crede el că ar putea constitui o amenințare.

— Având în vedere modul în care au încercat să scape de noi, se pare că suntem pe listă, spuse Naomi.

— Cu siguranță, încuviință Sam. Nu am reușit să dau de Pa, dar Bull m-a sunat, deci știu că el e bine.

— Sam, zise Holden bătând aerul cu mâna într-un gest de liniștire, nu uita că eu habar n-am cine sunt oamenii ăștia sau cât de importanți sunt și că n-avem timp să lămurim treaba asta. Spune-ne doar chestiile importante.

Sam încercă să obiecteze, însă ridică din umeri și explică pe scurt planul de folosire a laserului pentru comunicații.

— Dacă fac ceea ce-mi cer să fac, vom putea obține, pentru trei sferturi de secundă, emisia unui impuls la o temperatură mai mare decât cea a unei stele. Ceea ce va topi toată partea respectivă a navei.

— Iar el știe asta? întrebă Naomi parcă nevenindu-i să creadă.

— Nu-i pasă. Indiferent dacă funcționează sau nu în privința Inelului, trebuie să-l oprim. În momentul ăsta, în navă se află mii de oameni și toți vor muri dacă își va duce proiectul la bun sfârșit.

Holden se lăsă pe marginea patului rulant și oftă lung.

— Oh, noi reprezentăm cea mai mică problemă, spuse el. Dintr-odată, chestia asta este cu mult, dar cu mult mai serioasă.

Sam își întoarse capul spre el, încruntându-se întrebătoare.

— Am văzut cum reacționează această stație la amenințări, zise Holden. Mi-a arătat Miller când eram acolo. În principiu, toată treaba asta cu zona lentă este o formă de intimidare neletală. Dacă sfera aceea imensă și albastră decide că noi, maimuțele, reprezentăm o amenințare reală, ne va autoclaviza sistemul solar.

— Cine este Miller? întrebă Sam.

— Un individ mort, răspunse Amos.

— Se afla în stație?

— Aparent, adăugă Amos, care nu putu să ridice decât un umăr.

— Jim? făcu Naomi, punându-i mâna pe braț.

Era pentru prima dată când îl auzea vorbind despre experiențele avute în stație, iar el se simți vinovat că nu-i spusese mai devreme.

— I-a atacat ceva, stăpânii protomoleculei sau ce-or fi fost. În fiecare sistem solar... *infectat,* apărarea lor provoca transformarea stelei în supernovă. Stația asta are puterea de a distruge stele, Naomi.

— Dacă Ashford își va atinge scopul, chestia asta va nimici orice ființă umană. Până la ultima.

Se așternu o tăcere lungă. Amos renunțase să-și mai maseze brațul și să mormăie. De pe patul de spital, Naomi se uita la el cu ochii măriți, frica de pe chipul ei oglindind-o pe a lui.

— Bine atunci, spuse Sam în cele din urmă. E un motiv bun să-l împiedic, nu?

— Vrei să repeți? făcu Amos din locul unde era întins pe podea.

— Nu știam de treaba asta cu fantome și extratereștri, spuse Sam pe un ton din care se ghicea că nu era pe deplin convinsă de povestea lui Holden. Însă am sabotat lucrările de modificare a laserului. Tergiversez procesul în timp ce instalez elemente instabile care vor ceda de fiecare dată când vor încerca să tragă. Explicațiile ar trebui să fie suficient de simple, având în vedere că sistemul nu a fost conceput în acest scop, iar în starea în care se află acum, nava este oricum o vechitură zburătoare cârpită de mântuială.

— Cât timp ne poți asigura?

— O zi. Poate o zi și jumătate.

— Cred că te iubesc, spuse Alex însoțindu-și cuvintele cu un geamăt de durere indus de medicație.

— Toți te iubim, Sam, spuse Holden ca să-l acopere. E genial, dar nu suntem foarte mulți și este o navă mare, complicată. Întrebarea e cum preluăm controlul asupra ei.

— Bull, răspunse ea. De aceea te-am sunat. Bull se află într-o stare îngrozitoare și are nevoie de ajutor, dar nu mai cunosc pe nimeni din navă în care să am încredere.

Ultima parte îi era adresată lui Naomi.

— Vom face tot ce putem, răspunse Naomi ridicând o mână.

Sam traversă încăperea și i-o strânse.

— Tot ce vei avea nevoie, Sammy. Spune-ne unde se află Bull și-i trimit pe băieți să-l recupereze.

Gemând din cauza efortului, Amos se ridică de jos și se îndreptă spre patul rulant.

— Mda, orice ai nevoie, Sam. În clipa asta îți suntem datori vânduți, iar Ashford ăsta pare să fie un tâmpit.

Sam zâmbi ușurată și-i strânse degetele lui Naomi.

— Apreciez cu adevărat gestul vostru. Dar să fiți prudenți. Peste tot sunt partizani ai lui Ashford și deja au ucis câțiva oameni. Dacă vă mai intersectați cu ei, veți avea probleme.

Amos scoase de sub cearșaf o armă automată și, cu nonșalanță, o puse la umăr.

— N-au decât să spere.

Capitolul 41

Bull

Celulele de stocare erau prea mari pentru a servi drept închisoare. Erau antrepozite destinate depozitării elementelor necesare redresării de la zero în urma unor catastrofe ecologice. Seifuri cu semințe, rezerve de pământ arabil și o cantitate suficientă de hidrogen și de oxigen comprimat pentru a recrea oceanul superficial al unei nave-generație. Bull își dirijă mecanismul prin imensul spațiu deschis, vast și înalt ca o catedrală, dar fără nicio imagine a lui Dumnezeu. Era un templu închinat utilității și tehnicii, frumuseții funcției și grandorii experimentului care ar fi lansat omenirea spre stele îndepărtate.

Totul se prăbușea în jurul lui. Toate informațiile pe care reușise să le pună cap la cap, încovoiat deasupra terminalului său de parcă încerca să plonjeze înăuntru, arătau că Ashford preluase controlul asupra sectorului tehnic și a reactorului din sudul extrem al cilindrului și a postului de comandă din nord. Patrulele lui se deplasau prin cilindru fără teama unor sancțiuni. Pa era dată dispărută și probabil moartă. Însă avea în continuare numeroși oameni de partea ei, printre care se număra și Bull, spre surprinderea lui, dar dacă i s-ar fi găsit cadavrul prin vreun reciclator, această rezistență ar fi dispărut repede. El făcuse tot posibilul. Neavând puterea, apelase la subtilități, iar când constatase că metoda nu funcționa, preluase această putere. Se folosise de faptul că stația protomoleculei masacrase mii de oameni și aproape reușise să construiască un oraș. O mică civilizație în gura neantului. Dacă ar fi fost puțin mai nemilos, poate că ar fi reușit. Aceasta era imaginea care îl bântuia pe când înainta, zăngănind ușor, prin spațiul imens. Nu păcatele lui, nici măcar oamenii pe care îi ucisese, ci gândul că, dacă ar mai fi ucis măcar unu-doi, ar fi reușit.

Chiar și cu această umbră în inima lui, nu-și putea reprima emoția provocată de construcția imensă din oțel și din ceramică. Frumusețea industrială a ansamblului. Regreta că nu plecaseră

spre stele în loc să se arunce prin gura iadului. Regreta că nu reușise să ducă totul până la capăt.

Încercă să ia legătura cu Serge, dar nu reuși. Încercă să dea de Corin. Ar fi vrut să ajungă din nou la Sam, dar nu voia să riște ca Ashford să descopere că țineau legătura unul cu altul. Verifică emisiunile Radio Zona Lentă Liberă, însă Monica Stuart și echipa sa nu făcură niciun anunț. Își permise să spere că planul lui Ashford avea să cadă de la sine, cum se întâmplase cu toate planurile lui. Și totuși, erau puține șanse să se întâmple asta. Ashford voia doar să arunce totul în aer. Ceea ce întotdeauna era mai ușor decât să construiești ceva.

Se gândi să înregistreze un ultim mesaj adresat lui Fred Johnson, dar nu știa dacă voia să-și ceară scuze, să-l compătimească sau să-l facă să se simtă vinovat pentru că pusese la comandă un băiețel arțăgos ca Ashford. Așa că așteptă, sperând să se întâmple ceva neașteptat. Poate o schimbare în bine.

Auzi zgomot de pași dinspre coridorul de acces de la pupă. Erau mai multe persoane. Două. Poate trei. Dacă erau oamenii lui Ashford care îl căutau, nu trebuia să-și mai facă griji în legătură cu ce-ar putea să-i spună lui Fred. Scoase pistolul din toc și verifică încărcătorul. Sunetele metalice stârniră ecouri. Pașii ezitară.

— Bull? strigă o voce cunoscută. Ești acolo?

— Cine întreabă? spuse Bull, apoi expectoră.

— Jim Holden, răspunse vocea. Doar n-ai de gând să mă împuști, nu-i așa? Pentru că Sam ne-a dat impresia că suntem în aceeași tabără.

Holden apăru în zona de depozitare. Deci la el se gândea când i-a spus că știe în cine poate avea încredere. Și nu se înșelase. Holden era în afara oricărei ierarhii. Avea reputația unui om direct, ce nu umblă cu ocolișuri. Bărbatul din spatele lui cu o armă automată era Amos Burton. Pentru o clipă, Bull fu surprins să-l vadă pe pământeanul rănit pe picioarele sale, apoi își aminti de starea lui și zâmbi. Coborî arma, dar n-o lăsă deoparte.

— Și de ce-ar crede ea treaba asta? întrebă el.

— Avem aceiași dușmani, spuse Holden. Trebuie să-l oprim pe Ashford. Dacă face ceea ce și-a pus în gând, rămânem blocați

aici până la moarte. Și sunt aproape sigur că Inelul îi va ucide pe toți cei din partea cealaltă – pământeni, marțieni, centurieni.

Bull simți un ghem în adâncul pieptului său. Nu știa dacă era doar greutatea celor mai mari temeri ale lui devenite realitate sau se întâmpla ceva neplăcut cu plămânii săi. Puse pistolul în toc, apucă joystick-urile și se îndreptă spre cei doi bărbați. Mișcările mecanismului păreau mai zgomotoase acum, când mai erau și alții care să le audă.

— Bine, spuse Bull. Ce-ar fi să începeți cu începutul și să-mi spuneți ce naiba se întâmplă?

Bull mai cunoscuse țipi carismatici, cunoștea sentimentul pe care îl ai față de niște oameni care parcă trec prin viață învăluiți într-un nor de simpatie sau de putere. Fred Johnson avea așa ceva, iar Holden se bucura și el de același har. De fapt, sinceritatea care se citea pe chipul lui îi amintea lui Bull de candoarea lui Fred Johnson din anii tinereții. Se exprima într-un mod simplu și prozaic care făcea ca totul să pară plauzibil – stația nu avea să-i deblocheze până nu vor fi oprit toate reactoarele și o bună parte din sistemele electronice de la bordul navelor; creatorii protomoleculei fuseseră devorați de o forță misterioasă chiar mai puternică decât ei; stația avea să distrugă sistemul solar dacă va decide că oamenii și armele lor constituie o amenințare reală. Poate că ajungea la acest rezultat datorită convingerii sale profunde sau poate că era un talent înnăscut. Bull resimți un respect din ce în ce mai mare față de Jim Holden, la fel cum ar fi respectat un șarpe-cu-clopoței. Omul era periculos fiind pur și simplu el însuși.

Când Holden termină și începu să repete că trebuiau să-l oprească pe Ashford, că Sam făcea totul ca să mai câștige timp, că efectivele reduse rămase în celelalte nave trebuiau să-și închidă reactoarele și sistemele de rezervă, Bull își frecă bărbia.

— Dar dacă Ashford are dreptate? zise el.

— Nu înțeleg, spuse Holden.

— Toate chestiile astea le-ai primit de la extratereștri? Dar dacă ți-au transmis niște tâmpenii?

Holden se crispă, dar după o clipă dădu din cap.

— Se prea poate. N-am cum să fiu sigur. Sam spune că Ashford va sacrifica *Behemoth* atunci când va trage în Inel, iar dacă Miller nu a mințit, va sacrifica în același timp totul. Ești dispus să-ți asumi riscul?

— Să o luăm altfel, spuse Bull. Poate că-l oprim și salvăm sistemul solar. Poate că lăsăm Inelul deschis invaziei unor creaturi care ne vor mânca creierii pe pâine prăjită. Cap sau pajură, *ese.* Problema e că nu avem timp să studiem treaba asta. Nu avem cum să fim siguri. Oricum am da-o, e un risc.

— Așa este, zise Holden. Deci ce-ai de gând să faci?

Suspinul lui Bull îi declanșă un nou acces de tuse. Mucusul care-i ajunse în gură avea un gust de spray cu steroizi. Scuipă. La asta se reducea totul. Nu era tocmai o întrebare.

— Mă gândesc să preluăm controlul asupra sectorului tehnic, spuse Bull. Probabil va fi o încleștare urâtă, dar trebuie s-o facem. În condițiile în care cilindrul se află în rotație, singura cale între Tehnic și puntea de comandă este liftul exterior și prin punctul de trecere dinspre puntea de comandă, apoi prin cilindru până la punctul de trecere dinspre Tehnic, cu foarte mulți oameni și gravitația indusă de rotație care-i încetinește. Oricum, toate întăririle pe care le-ar putea trimite nu vor ajunge înainte de încheierea luptei.

— Sammy e deja în sectorul tehnic, interveni Amos. Poate reușește să pregătească terenul până ajungem acolo.

— Ar fi bine, spuse Bull.

— Și de îndată ce preluăm controlul? întrebă Holden.

— Băgați o cantitate mare de azot pe puntea de comandă, iar după ce adorm, îi scoateți afară. În cazul în care căpitanul Pa este încă în viață, restul e problema ei.

— Iar dacă a murit? zise Amos.

— Atunci e problema mea.

Zâmbetul lui Amos dovedea că percepuse cât se poate de corect subînțelesul cuvintelor lui Bull.

— Și reactorul? întrebă Holden. Ai de gând să-l închizi?

— Ăsta-i planul de rezervă, rânji Bull. Noi îl închidem. Și-i vom convinge și pe ceilalți să facă la fel.

— Pot să întreb de ce?

— S-ar putea ca chestia aia să anuleze blocarea și să nu distrugă soarele, chiar dacă Ashford reușește să tragă.

— Îmi convine, spuse Holden. Am echipajul meu. Suntem cam pocniți…

— Dar cu inima curată, completă Amos.

— Nu știu câți oameni mai am, zise Bull. Dacă reușesc să iau legătura cu vreo doi dintre ei, mă lămuresc.

— Și unde ne instalăm?

Bull se opri. Dacă aveau de gând să atace sectorul tehnic, o diversiune nu ar fi fost o idee rea. Ceva care să-i distragă atenția lui Ashford de la ceea ce conta cu adevărat. Dacă ar fi existat o modalitate de a-i veni de hac. De a-l lovi în amorul-propriu. Înainte de catastrofă, Ashford nu se dovedise a fi genul de om care să reflecteze prea mult, dar fusese precaut. Prin urmare, trebuia găsită o cale de a-l înfuria, astfel încât să uite de prudență. Dar pentru a-i reuși treaba asta și pentru a le trimite vorbă celorlalte nave că trebuie să închidă reactoarele ar fi avut nevoie de mai mult timp – doar dacă nu…

— Mda, rosti el cu acreală. Știu unde mergem. Drumul până acolo ar putea fi puțin periculos, căci oamenii lui Ashford sunt peste tot prin cilindru.

— Dar nu la fel de numeroși ca atunci când am început, zise Amos.

Bull nu întrebă ce voia să spună.

— Arată-ne drumul, spuse Holden. Venim în urma ta.

Bull apucă joystick-urile. Stânjeneala și rușinea îi strânseră abdomenul ca într-o gheară. O umbră de confuzie străbătu chipul lui Holden. Bull simți împunsătura unei reacții de dezgust față de propria lui ființă. Era pe punctul de a pune în pericol un grup de civili pentru a-i atrage atenția lui Ashford, și avea s-o facă din proprie voință, și-i era rușine de chestiile asupra cărora nu avea de fapt niciun control. Nu știa ce spunea asta despre el, dar se gândi că nu putea fi de bine.

•

Radio Zona Lentă Liberă se afla în fostele birouri ale administrației coloniale. Spațiile înguste de birouri fuseseră proiectate în funcție de pereții navei inițiale, pe când se numea *Nauvoo,* iar munca necesară pentru demontarea cabinelor individuale și afectarea spațiului unor alte utilizări nu meritase nicicând efortul. Bull acceptase ca Monica Stuart și echipa ei să se instaleze acolo pentru că era o favoare ce nu-l costa nimic. Ceva de care nu avea nevoie – vechile birouri – pentru ceva ce-i era indispensabil: un chip familiar și o voce liniștitoare care să ajute *Behemoth* să-și găsească locul în flota divizată.

Studioul de emisie era constituit doar dintr-o îmbinare de pereți din plastic verde profilat. Luminile erau fixate de mântuială, pe orice suprafață disponibilă. Bull recunoscu

majoritatea chipurilor, deși pe mulți dintre ei nu-i știa. Firește, pe Monica Stuart o cunoscuse. Echipa ei de producție se rezuma la o pământeană pe care o chema Okju și la un marțian cu ten măsliniu pe nume Clip. Holden îi chemase acolo pe membrii echipajului, dar aceștia încă nu ajunseseră.

Bull analiză spațiul din punct de vedere tactic. Nu ar fi fost dificil de blocat căile de acces. Pereții ce se înălțau pe jumătate ofereau oarece posibilități de adăpostire și erau suficient de solizi pentru a stopa cele mai multe tipuri de gloanțe. Într-o oră sau două, cu ceva oțel structural și vreo doi sudori, se putea amenaja un loc ușor de apărat. Spera să nu fie nevoie. Și spera să fie.

— Am închis de îndată ce au început luptele, spuse Monica. M-am gândit că ar fi mai bine să nu ne pripim.

— Bună alegere, zise Bull.

Terminalul portabil începu să-i țiuie. Ridică un deget și acceptă conexiunea. Apăru chipul lui Corin. Părea palidă. În stare de șoc. Cunoștea expresia.

— Cât e de rău?

— Am adunat vreo treizeci de oameni, șefu', răspunse Corin. Înarmați și blindați. Deținem controlul asupra intendenței și a majorității civililor. După ce a ocupat punctele de trecere, în cea mai mare parte, Ashford s-a repliat pe poziții.

— Pa?

— E în viață. Este destul de epuizată, dar trăiește.

— O putem considera o victorie.

— L-am pierdut pe Serge, zise Corin pe un ton impasibil și calm.

Deci asta era. Bull simți că-i vine din reflex să spună „Îmi pare rău”, dar își reprimă pornirea. Mai târziu. Își putea manifesta compasiunea mai târziu. Deocamdată nu avea loc decât pentru forță de caracter.

— Bine, spuse el. Adu pe cine poți la birourile administrației coloniale. Și arme. Adu aici toate armele pe care le avem.

— Avem un nou sediu?

— Sediul securității din exil.

Corin schiță un zâmbet. Nu era pic de veselie în el, poate puțin amuzament. Pentru moment era suficient. Salută, iar Bull îi întoarse gestul cât putu de bine înainte de a întrerupe conexiunea.

— Deci este o revoltă, spuse Monica.

— Teoretic, o contra-contra revoltă, zise Bull. Iată ce vreau să faceți. Vreau să spuneți ce se întâmplă aici. Să emiteți. Să se audă în *Behemoth,* în celelalte nave din flotă. La naiba, chiar și în stație, în cazul în care credeți că va asculta. Căpitanul Ashford a fost eliberat din funcție din cauza problemelor de sănătate psihică. Iar traumatismul l-a copleșit. El și câțiva dintre oamenii care încă-i sunt loiali s-au ascuns pe puntea de comandă, iar echipa de securitate din *Behemoth* se pregătește să-i scoată de-acolo.

— Și e ceva adevărat din toate astea?

— Poate jumătate.

În spatele Monicăi, pământeancă pe nume Okju dădu ochii peste cap.

— Nu sunt propagandistă, spuse Monica.

— Ashford are de gând să ne omoare pe toți, zise Bull. Poate și pe toți cei de acasă dacă pune în aplicare ceea ce și-a propus. Catastrofa, toate prin câte am trecut aici? Sunt nimic pe lângă ceea ce ne așteaptă. El încearcă să pornească o adevărată luptă.

Era ciudat, însă felul în care rostea cuvintele le făcea să pară mai reale decât atunci când le auzise din gura lui Holden. Încă nu era sigur dacă trebuia să creadă sau nu în lucrurile alea, dar în clipa asta trebuia. Ochii Monicăi se măriră puțin, iar obrajii i se îmbujorară.

— Când totul se va fi terminat, spuse ea, vreau toată povestea. În exclusivitate. Totul așa cum s-a întâmplat în realitate. De ce s-a ajuns unde s-a ajuns. Cu interviuri amănunțite din partea tuturor actorilor implicați.

— Deocamdată nu pot vorbi decât în numele meu, zise Bull. Dar mi se pare corect. De asemenea, trebuie să convingeți și celelalte nave din flotă să-și închidă reactoarele și rețelele energetice, să scoată bateriile din toată aparatura pe care o au.

— Din ce motiv?

— Încercăm să anulăm blocarea navelor. Ca să ne putem întoarce acasă. Iar dacă nu-l putem opri pe Ashford, înlăturarea blocării este singura șansă pe care o avem de-a împiedica stația să se răzbune pe oamenii din partea cealaltă a Inelului.

Și pentru că, dacă insultele, provocările și falsele amenințări și îndrumări eșuau, această acțiune ar fi fost suficientă. Dacă

Ashford își dădea seama de celălalt plan, dacă se vedea lipsit de gestul *său* eroic, de marele *lui* sacrificiu, avea să facă tot posibilul să închidă studioul, iar fiecare armă care venea aici însemna una mai puțin în sectorul tehnic sau pe puntea de comandă.

Monica părea nedumerită.

— Și cum i-aș putea convinge să facă asta?

— Am o idee, spuse Bull. Cunosc o preoteasă la ale cărei slujbe participă oameni din aproape toate navele. Mă gândesc s-o recrutăm.

„Chiar dacă în felul ăsta ajunge în bătaia puștii”, gândi el.

Capitolul 42

Clarissa

Sfârșitul veni. Nu se mai alerga de colo până colo și un fel de calm coborî asupra lui Ashford. Asupra lui Cortez. Asupra tuturor. Fu emis ordinul de securizare a punctelor de trecere. Nimeni nu mai intra sau ieșea din cilindru. Nu acum. Niciodată.

Era aproape ca o ușurare.

— M-am gândit la tatăl tău, spuse Cortez în timp ce liftul se ridica spre punctul de trecere, iar gravitația indusă de rotație în scădere și forța Coriolis tot mai mare perturbau ușor percepția.

Ca într-un vis sau la începutul unei boli neașteptate.

— Era un bărbat foarte inteligent, continuă reverendul. Genial, ar putea spune unii, și foarte retras în felul lui.

„A încercat să facă din protomoleculă o armă și s-o vândă celui care oferea mai mult”, gândi Clarissa. Gândul ar fi trebuit să fie dureros, dar nu era decât o constatare. Atomii de fier formau stelele; un releu de putere Daimo-Koch avea o putere inferioară modelelor standard; tatăl ei încercase să militarizeze protomolecula. Nu știa ce era. Nimeni nu știa. Asta nu-i împiedicase totuși să se joace cu ea. Să vadă ce puteau obține de pe urma ei. Dintr-odată își aminti un videoclip pe care-l văzuse, cu un soldat beat care îi dă pușca de asalt unui cimpanzeu. Ceea ce s-a întâmplat mai târziu era fie amuzant, fie tragic, în funcție de starea ei de spirit. Tatăl ei se comportase precum cimpanzeul. Doar că la o scară mai mare.

— Îmi pare rău că n-am avut ocazia să-l cunosc mai bine, spuse Cortez.

Ashford și șapte dintre oamenii lui se aflau cu ei în lift. Căpitanul stătea în față, cu mâinile împreunate la spate. Cei mai mulți dintre oamenii săi erau, de asemenea, centurieni. Siluete longiline, capete masive. Ren avusese și el aceeași înfățișare. De parcă toți făceau parte din aceeași familie. Soldații lui Ashford erau înzestrați cu pistoale și veste antiglonț. Nu însă și ea. Și totuși continuau să-i arunce priviri pe furiș. Încă se gândeau la ea ca fiind Melba. Era terorista și ucigașa cu

modificări fizice pentru luptă. Părea o tânără normală, însă aceasta nu făcea decât să adauge sentimentului faptul că era ciudată. De aceea Ashford și-o dorise atât de mult. Era o podoabă, un trofeu pentru a demonstra cât e de puternic și pentru a-și disimula precedentul eșec în conducerea navei.

Și-ar fi dorit ca unul dintre oamenii aceia să-i zâmbească. Cu cât se comportau mai mult ca și cum era Melba, cu atât mai mult simțea că revine acea variantă mai veche a ei, impregnându-i spiritul așa cum cerneala îmbibă foaia de hârtie.

— Fratele tău Petyr a venit o dată la sediul Națiunilor Unite, pe când mă aflam și eu acolo în vizită.

— Probabil era Michael, spuse Clarissa. Petyr urăște Națiunile Unite.

— Serios? zise Cortez cu un râs blajin. Înseamnă că m-am înșelat.

Liftul ajunse pe axa cilindrului și încetini puțin, astfel încât să se poată prinde toți de balustradă și să nu fie propulsați în tavan. În spatele lor, o serie de conducte mari și transformatoare alimentau soarele lung și liniar al cilindrului. Înainte de a ajunge la Inel, nu se gândise niciodată foarte serios la echilibrarea încărcării energetice și la sistemele de control al mediului. Asemenea lucruri erau pentru alții. Pentru oameni cu mai puțină educație. Acum, după tot ceea ce învățase, dimensiunea instalațiilor de la bordul lui *Behemoth* i se părea impresionantă. Îi părea rău că ceilalți nu puteau vedea această realizare. Soledad, Bob și Stanni. Și Ren.

Ușile se deschiseră, iar centurienii se lansară în zona de tranziție cu grația celor care și-au petrecut copilăria în condițiile unei gravitații nule sau scăzute. Ea și Cortez nu s-au împiedicat unul de altul, dar nici nu aveau să dobândească vreodată grația unui centurian în aceste condiții.

Punțile de comandă erau splendide. Iluminatul indirect și delicat îndepărta umbrele tuturor. Melba se propulsă pe urmele lui Ashford și ale centurienilor, înotând prin aer ca un delfin în mare.

Și centrul de comandă era frumos proiectat. O încăpere lungă, romboidală, cu panouri de control încastrate în birouri de ceramică. La o extremitate a rombului, o ușă dădea spre biroul căpitanului, iar la cealaltă, spre postul serviciului de securitate. Cușetele de accelerație pe suspensii cardanice păreau mai

curând excrescențe estetice ieșite din navă decât niște necesități funcționale. Asemenea unor orhidee. Pereții erau acoperiți cu picturi înfățișând îngeri și scene pastorale. Efectul era doar ușor afectat de cele șase panouri de acces care erau deschise pentru reparațiile neterminate de după oprirea brutală. Chiar și măruntaiele centrului de comandă aveau frumusețea lor. Clarissa se surprinse că ar fi vrut să arunce o privire prin unul dintre panouri doar ca să vadă dacă ar fi putut înțelege ceva din instalație.

Trei bărbați pluteau în fața panourilor de control, toți centurieni.

— Mă bucur să vă revăd, căpitane, spuse unul dintre ei.

Ashford pluti prin spațiul gol până la postul său. Trei soldați se îndepărtară pentru a ocupa poziții pe coridor, iar ceilalți se risipiră prin încăpere, pentru a controla toate căile de acces. Oricine ar fi încercat să ia cu asalt centrul de comandă ar fi trebuit să înainteze printr-o ploaie de gloanțe. Clarissa se plasă în apropierea ușii postului serviciului de securitate, pentru a se pune la adăpost, iar Cortez o urmă, cu o expresie concentrată, serioasă, dar puțin agitată.

Ashford tastă o serie de comenzi și panoul său de control se lumină. Urmări cu privirea informațiile afișate și ecranele. Luminat de jos, nu mai aducea chiar atât de mult cu omul hotărât să salveze întreaga omenire cu prețul sacrificiului său și al echipajului, semănând mai degrabă cu un simplu profesor universitar de științe care încearcă să-și facă simulările să funcționeze așa cum trebuie.

— Jojo? întrebă el.

Vocea gardianului din închisoare se auzi de pe puntea de control de parcă omul se afla lângă ei.

— Aici, căpitane. Am blocat punctul de trecere spre sectorul tehnic. Dacă cineva încearcă să intre aici, va nimeri în iad.

— Foarte bine. Îl avem pe inginerul-șef Rosenberg?

— Da, domnule. Se ocupă de modificările sistemului de comunicații.

— Nu a terminat?

— Nu, domnule.

— Mulțumesc, spuse Ashford, după care atinse ecranul cu vârfurile degetelor. Sam, cât mai durează efectuarea modificărilor?

— Două ore.

— De ce atât de mult?

— Va trebui să neutralizez toate dispozitivele de securitate ale sistemului de control. Ce facem, mai exact? Există numeroase mecanisme încorporate în sistem menite să împiedice acțiunea noastră.

Ashford se încruntă.

— Două ore, spuse el și întrerupse conexiunea.

Începea așteptarea. Două ore mai târziu, aceeași femeie explica dereglarea sistemului în urma catastrofei de țintire. Ceea ce însemna pur și simplu o întârziere a blocării pentru majoritatea aplicațiilor, dar cum aceasta era o singură aplicație, ea redresa sistemul. Încă trei ore. Apoi trebui să corecteze o eroare de buclă pe care nu reușea s-o descopere. Încă două ore.

Clarissa văzu că Ashford era tot mai indispus cu fiecare scuză, cu fiecare oră care trecea. Descoperi toaletele din spatele postului serviciului de securitate și se întrebă cum ar putea să facă rost de niște tuburi de mâncare. Dacă singurul bufet funcțional era în cilindru, putea fi o problemă. Cortez se închingase într-o cușetă de accelerație și dormea. Treptat, gardienii deveneau tot mai agitați. Clarissa își petrecu o oră umblând de la un panou de acces la altul, analizând panourile de comandă și releele de alimentare care asigurau funcționarea punții de comandă. Constată cu uimire că multe dintre ele erau identice cu cele cu care lucrase în navele pământești. Dacă tai un pământean și un centurian, amândoi sângerează la fel. Dacă deschizi un panou de acces din *Behemoth* sau din *Prince,* vei vedea că ambele nave au aceleași buffere de tensiune de calitate îndoielnică.

Se întrebă cum se obișnuia *Behemoth* cu ideea că este *Behemoth,* și nu *Nauvoo.* Se întrebă cum se simțea ea la gândul că este Clarissa Mao, și nu Melba Koh. Oare nava resimțea noblețea sacrificiului ei? Pierită pe veci în abis, dar salvându-i pe toți ceilalți prin jertfa ei. Simetria părea să aibă un sens, însă poate că numai din cauza combinației de teamă și de incertitudine care o măcina.

La șapte ore după ce preluase controlul asupra punții de comandă, Ashford tastă din nou ceva la consola de control, așteptă câteva secunde și o izbi atât de tare, încât fu împins în cușetă. Sunetul acestui act violent îl trezi din somn pe Cortez și

întrerupse conversația murmurată dintre gardieni. Însă Ashford nu-i luă în seamă și atinse din nou ecranul. Degetele lui produceau același sunet ca răpăitul grindinei pe stâncă.

Lumina ecranului pâlpâi.

— Domnule?

— Unde-i Sam Rosenberg? izbucni Ashford.

— Ultima oară când am văzut-o verifica alimentația de rezervă a reactorului, domnule. Să mă duc s-o caut?

— Cine o secondează?

— Anamarie Ruiz.

— Ia-le pe Sam și pe Anamarie și adu-le pe puntea de comandă, te rog. Sub pază dacă e nevoie.

— Da, domnule.

Ashford închise conexiunea și se îndepărtă de consolă. Suspensia cușetei lui de accelerație sâsâi.

— E vreo problemă, căpitane? întrebă Cortez cu o voce groasă și puțin răgușită.

— Nimic cu care să nu mă descurc, răspunse Ashford.

Mai trecu aproape o oră până când Clarissa auzi deschizându-se ușile liftului exterior, după care percepu voci noi pe coridor. Zgomotul confuz al unei conversații încerca să ascundă o tensiune profundă. Ashford își aranjă uniforma.

Două femei intrară plutind în încăpere. Prima era drăguță, cu chipul în formă de inimă și părul roșcat murdar de unsoare strâns la spate într-un coc. Îi amintea de Anna. A doua era zveltă, chiar și pentru o centuriană, cu pielea de culoarea pământului uscat și cu ochi căprui atât de întunecați, încât păreau negri. Trei bărbați cu pistoale veneau în urma lor.

— Șef Rosenberg, spuse Ashford.

— Domnule, răspunse roșcata.

Nu avea vocea Annei.

— Suntem la a patra amânare. Cu cât pierdem mai mult timp, cu atât crește riscul ca elementele recalcitrante din cilindru să creeze probleme.

— Fac tot ce pot, căpitane. Nu este genul de acțiune care să permită o a doua încercare. Trebuie să fim foarte atenți.

— Cu două ore în urmă spuneai că în două ore vom fi pregătiți de tragere. Suntem pregătiți acum?

— Nu, domnule. Am analizat specificațiile, iar sistemele de siguranță ale reactorului nu vor permite puterea de ieșire de

care avem nevoie. Pregătesc noi întrerupătoare care să nu cedeze. După care va trebui să înlocuim și o parte din cablaje.

— Cât timp va dura? întrebă Ashford pe un ton sec.

Clarissa crezu că percepe în vocea lui un semnal de pericol, însă inginera nu reacționă.

— Șase ore, șase ore și jumătate, spuse ea. Sistemele de imprimare nu merg mai repede.

Ashford dădu din cap și se întoarse spre cealaltă femeie, Ruiz.

— Ești de acord cu această evaluare?

— Cu tot respectul pentru șeful Rosenberg, nu, zise Ruiz. Nu văd de ce n-am putea folosi spumă conductoare.

— Cât timp va lua treaba asta?

— Două ore, adăugă Ruiz.

Ashford scoase pistolul și trase aproape înainte ca inginerul-șef să-și dea seama de intenția bărbatului. În acel spațiu închis, detonația în sine era o agresiune. Capul lui Sam fu aruncat în spate și un glob de un roșu strălucitor tremură în aer, iar din el ieșiră plutind picături mai mici. Sateliți violenți în jurul unei planete moarte.

— Ruiz, spuse Ashford, te rog ca în două ore să fie totul pregătit pentru tragere.

Pentru o clipă, femeia amuți. Apoi scutură din cap de parcă încerca să scape dintr-un vis.

— Domnule, îngăimă ea.

Ashford zâmbi. Savura efectul gestului său.

— Poți pleca. Tic-tac, tic-tac…

Ruiz și cei trei gardieni ieșiră din încăpere. Ashford își puse arma la loc.

— Vă rog, să curețe cineva mizeria asta.

— Dumnezeule, interveni Cortez pe un ton ce oscila între rugăciune și blasfemie. Oh, Doamne, ce-ai făcut?

Ashford își întinse gâtul. Doi gardieni se apropiară. Unul dintre ei avea un aspirator de serviciu. Când îl porni, micul motor gemu. Când aspiră sângele, sunetul scăzu cu o jumătate de ton, de la mi la re diez.

— Am omorât un sabotor, răspunse Ashford, și am deschis calea pentru a salva omenirea de amenințarea extraterestră.

— Ai ucis-o, zise Cortez. Fără proces, fără apărare.

— Părinte Cortez, sunt circumstanțe extreme.

— Dar…

Ashford se întoarse și-și plecă în față capul său disproporționat de centurian.

— Cu tot respectul, dar eu comand aici. Ei sunt oamenii mei. Iar dacă aveți impresia că sunt dispus să accept o altă răzvrătire, vă înșelați amarnic.

În vocea căpitanului se simțea o vibrație ca la un om beat aflat pe punctul de a sări la bătaie. Clarissa puse o mână pe umărul lui Cortez și clătină din cap.

Bărbatul se încruntă, își trecu o mână prin părul alb și adoptă o expresie studiată de compasiune.

— Înțeleg nevoia de disciplină, căpitane, zise Cortez. Și chiar o anumită doză de violență, dacă e nevoie, dar…

— Nu mă obligați să vă trimit din nou în cilindru, îl întrerupse Ashford.

Cortez nu mai spuse nimic și își plecă umil privirea. Chiar dacă știa că nu era adevărat, Clarissa simți pentru el afecțiune. El văzuse oameni morți. Văzuse oameni murind. Însă era cu totul altceva să vezi cum cineva este ucis. Iar uciderea cuiva era cu totul altceva, drept care, în unele privințe, îl depășise.

— Haideți, spuse Clarissa.

Cortez se uită la ea. Avea lacrimi în ochi, plutind mai mult sau mai puțin uniform pe sclerotică, neputând să cadă.

— Toaleta e în partea asta. Vă duc eu acolo.

— Îți mulțumesc.

Doi gardieni înfășurau cu bandă adezivă cadavrul inginerei. Glonțul o lovise chiar deasupra ochiului drept și o emisferă de sânge se lipise de rană, tremurând, dar fără să crească în dimensiune. Femeia nu mai sângera. „Ea era dușmanul”, gândi Clarissa, însă ideea avea ceva ezitant. Ca și cum proba o vestă. „Ea era dușmanul, așa că merita să moară chiar dacă avea părul roșcat ca al Annei”. Nu era la fel de consolator pe cât sperase.

Ajuns la toaletă, Cortez se spălă pe față și pe mâini cu șervete pe care apoi le îndesă în reciclator. Clarissa le urmări mental deplasându-se până la agitator și prin măruntaiele navei. Știa cum funcționează sistemul în *Cerisier* sau în *Prince.* Aici nu putea decât să speculeze.

„Încerci să-ți distragi atenția”, îi spuse o părticică din ea. Gândul îi veni în cuvinte, în mod firesc. Nu din afară, nu de la altcineva. O parte din ea vorbea cu restul ființei sale. „Încerci să-ți distragi atenția”.

„De la ce?” se întrebă.

— Mulțumesc, spuse Cortez.

Zâmbetul său îi părea acum mai familiar. Aducea mai mult cu bărbatul pe care îl vedea pe ecran.

— Știam că va exista o anumită rezistență față de ceea ce trebuie făcut aici. Însă nu eram pregătit pentru asta. Nu eram pregătit din punct de vedere spiritual. Am fost luat prin surprindere.

— E normal, zise Clarissa.

Cortez dădu din cap. Era aproape de-o seamă cu tatăl ei. Încercă să și-l imagineze pe Jules-Pierre Mao plutind prin spațiul mic, plângând moartea unui inginer. Nu reuși. Nu și-l putea imagina deloc aici, nu și-l putea reprezenta așa cum arăta. Tot ce-l impresionase la el era legat de puterea, de inteligența lui, de autoritatea lui copleșitoare. Detaliile fizice constituiau un element secundar. Cortez se analiză în oglindă și își corectă expresia.

„Va muri”, gândi Clarissa. „Se pregătește să se condamne pe sine și pe toți de la bordul navei la o moarte fără speranță, aici, în tenebre, deoarece crede că este un act nobil ce trebuie înfăptuit”. Oare asta făcea și Ashford? Acum îi părea rău că nu vorbise mai mult cu el când fuseseră închiși împreună. Pentru a-l înțelege și a-i cunoaște firea. Pentru a-și da seama de ce era dispus să moară pentru asta. Și mai mult de atât, de ce înclina să ucidă. Poate era vorba despre altruism și noblețe. Poate de frică sau durere. Câtă vreme făcea ceea ce trebuia să facă, nu contau motivele, însă descoperi că era curioasă. Ea măcar știa de ce se afla aici. Pentru a se mântui. Pentru a muri cu un rost și a-și răscumpăra greșelile.

„Încerci să-ți distragi atenția”.

— … nu crezi? întrebă Cortez.

Avea un zâmbet blând și trist, iar Clarissa nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea.

— Ba da, spuse ea și se retrase din cadrul ușii pentru a-i face loc.

Cortez înaintă ajutându-se de barele de prindere, încercând să-și mențină corpul orientat cu capul spre tavan și picioarele spre podea, chiar dacă târâșul de-a lungul pereților era probabil mai sigur și mai eficient. Era o atitudine pe care oamenii care trăiau în condiții de gravitație sporită o adoptau instinctiv.

Clarissa observă asta doar pentru că ea nu făcea la fel. Încăperea era doar o încăpere, fără sus sau jos, doar o podea sau un perete ori un tavan. Se aștepta să o cuprindă un val de amețeală, care însă nu veni.

— Știți că n-are importanță, zise ea.

Cortez îi zâmbi, luând un aer întrebător.

— Dacă suntem jertfe, nu contează când ne ducem, continuă Clarissa. Ea s-a dus puțin înaintea noastră. Noi ne vom duce puțin mai târziu. Nu contează nici măcar dacă ne ducem toți de bunăvoie la altar, nu-i așa? Contează doar să distrugem Inelul, astfel încât toată lumea din partea cealaltă să fie în siguranță.

— Da, așa este. Îți mulțumesc că mi-ai reamintit asta.

În camera învecinată se declanșă o alarmă, iar Clarissa se îndreptă în direcția aceea. Ashford își desfăcuse chingile și plutea deasupra panoului său de control, cu chipul schimonosit de furie.

— Ce se întâmplă, Jojo?

— Cred că avem o problemă, domnule…

Capitolul 43

Holden

Totul îl întrista pe Holden în fostele birouri ale administrației coloniale. Pereții verzi, monotoni, specifici unei instituții, grupul de cabine individuale din spațiul central de lucru, lipsa ferestrelor sau a ornamentelor arhitecturale. Mormonii intenționaseră să conducă prima colonie extrasolară a rasei umane dintr-un loc la fel de primitor ca un birou de contabilitate. I se părea dezamăgitor. „Salut, fii binevenit în călătoria ta de câteva secole pentru întemeierea unei așezări umane în jurul unei alte stele! Asta-i cabina ta”.

Spațiul fusese reconfigurat într-un mod care dădea cel puțin sentimentul că era locuit. Un radio înjghebat ocupa un dulap întreg, chiar lângă postul principal de emisie. Dimensiunea spunea mai multe despre construcția încropită în grabă decât puterea de emisie. Flota actuală se afla într-un spațiu suficient de mic pentru a lua dintr-o altă navă un sistem de prindere decent. Pe un perete, un ecran tactil servea drept tablă albă pentru studio pe care apăreau liste de interviuri potențiale și subiecte de actualitate împreună cu numele de contact și posibilul interes public. În mod curios, Holden se simți flatat să-și vadă numele însoțit de comentariul: „Subiect fierbinte, de căutat o modalitate de a-l avea”.

Acum, încăperea fremăta de activitate. Oamenii lui Bull veneau pe rând, în grupuri mici. Cei mai mulți dintre ei aduceau ranițe încărcate cu arme sau muniție. Câțiva aduceau scule în cutii din plastic pe roți, pe care le împingeau. Se pregăteau să transforme fostul spațiu de birouri într-o minifortăreață. Holden se sprijini de un birou nefolosit, încercând să nu stea în calea cuiva.

— Hei, zise Monica apărând lângă el ca din senin și făcând semn spre ecran. Când am auzit că te-ai întors de la stație, am sperat să-ți pot lua un interviu. Dar îmi imaginez că am ratat șansa.

— De ce?

— Cu prostia aia legată de sfârșitul lumii ai afectat oarecum programul emisiunii.

Holden încuviință dând din cap, apoi ridică din umeri.

— Am cunoscut deja celebritatea. Nu-i așa grozavă.

Monica se așeză pe biroul de lângă el și-i întinse un balonaș pentru lichide. Holden gustă și descoperi o cafea excelentă. Închise ochii pentru o clipă și lăsă să-i scape un suspin de plăcere.

— Bine, acum sunt doar puțin îndrăgostit de tine.

— Nu mă tachina. Crezi că va funcționa planul lui Bull?

— Oficial?

Cineva începu să sudeze o placă de metal pe un perete și cei doi își feriră ochii pentru a-i proteja de lumina orbitoare. Aerul mirosea a sulf și a oțel fierbinte.

— Întotdeauna, spuse Monica. Deci?

— Poate. Există un motiv pentru care navele militare se sabordează după ce cineva preia controlul asupra sectorului tehnic. Dacă nu deții sectorul ăla, nu deții nava.

Monica zâmbi ca și cum înțelesese cum stă treaba. Holden se întrebă cât pricepuse de fapt. Nu era reporter de război, ci doar o realizatoare de documentare care apăruse în locul nepotrivit la momentul potrivit. Își termină cafeaua cu o undă de regret și așteptă să vadă dacă mai avea vreo întrebare. Dacă era amabil, poate se mai alegea cu o porție de cafea.

— Sam poate face asta?

— Sam s-a ocupat timp de aproape trei ani de întreținerea lui *Rosi.* Se număra printre cei mai buni din Tycho. Iar dacă a pus mâna pe sala motoarelor și nu-i place de tine, ai încurcat-o.

— Mai vrei cafea?

— Dumnezeule mare, da, zise Holden întinzându-i balonașul ca un cerșetor de pe stradă.

Înainte ca Monica să apuce să-l ia, Bull se apropie de ei cu pas greoi, în mergătorul său mecanic. Începu să vorbească, însă fu cuprins de un acces de tuse umedă care dură câteva secunde. Lui Holden îi păru a fi un om într-o agonie lentă.

— Mă scuzați, făcu Bull și scuipă într-o cârpă împăturită. E dezgustător.

— Dacă mori, spuse Monica, pierd materialul promis în exclusivitate.

Bull dădu din cap și începu din nou să tușească.

— Dacă mori, interveni Holden, pot să-ți iau toate lucrurile?

Bull făcu un gest amplu, măturând cu mâna spațiul din jur.

— Băiete, într-o zi totul va fi al tău.

— Ce noutăți ai? întrebă Holden ducând balonașul la gură, însă fu dezamăgit, căci din nou era gol.

— Corin a găsit-o pe predicatoare adăpostită cu jumătate din congregația ei în cortul-biserică.

— Foarte bine, zise Holden. Lucrurile încep să se așeze.

— Mai bine decât crezi. Jumătate dintre oamenii prezenți acolo sunt militari marțieni sau ai Națiunilor Unite. Vin împreună cu ea. Spune că-i vor susține povestea când le va solicita celorlalte nave să oprească reactoarele. De asemenea, nu strică să avem în plus câteva zeci de elemente capabile să susțină apărarea atunci când Ashford va veni după noi.

În timp ce Bull vorbea, Holden îl văzu intrând pe Amos, care împingea patul în care erau întinși Alex și Naomi. O tensiune de care nici măcar nu era conștient i se disipă în umeri. Bull continua să vorbească despre utilizarea noilor trupe în planurile lor defensive, dar Holden nu-l asculta. Îl observa pe Amos, care muta patul rulant într-un colț ferit din fundul încăperii, îndreptându-se apoi spre ei.

— Nimic nou în exterior, spuse Amos când Bull își încheie discursul. Aceleași mici patrule de gealați de-ai lui Ashford umblă prin cilindru, însă nu par să știe că s-ar pregăti ceva.

— Vor ști de îndată ce vom începe să emitem, zise Monica.

— Ce-ți mai face umărul? întrebă Holden.

— Încă mă doare.

— Mă gândeam să preiei comanda apărării de îndată ce începe nebunia.

— Mda, fie, spuse Amos, înțelegând imediat că Holden voia să le asigure protecția lui Naomi și lui Alex. Presupun că asta înseamnă că tu o să te duci la…

Fu însă întrerupt de un bâzâit puternic venind din buzunarul lui Bull. Acesta scoase un terminal portabil învechit și se uită la el de parcă se așteptase să explodeze.

— E o alarmă? întrebă Holden.

— Alertă de urgență pe canalul meu privat de securitate, spuse Bull fără a prelua legătura. Doar personalul de conducere poate folosi canalul ăsta.

— Ashford încearcă să te localizeze? întrebă Holden, însă Bull nu-l luă în seamă și răspunse.

— Bull sunt. Ruiz, eu…, începu Bull, dar apoi se opri și ascultă.

Mormăi de câteva ori, deși Holden n-ar fi putut spune dacă erau încuviințări sau negări. După ce încheie convorbirea, aruncă terminalul pe biroul din spatele lui fără să se uite la el. Tenul său măsliniu, devenit în ultima vreme mai pământiu din cauza bolii, se făcuse aproape alb. Își ridică mâinile pentru a-și șterge ceea ce Holden își dădu seama, șocat, că erau lacrimi. N-ar fi crezut vreodată că omul acela era în stare să plângă.

— Ashford…, începu Bull, dar fu întrerupt de un acces prelungit de tuse aducând foarte mult cu hohotele de plâns.

Când se opri în cele din urmă, ochii și gura îi erau acoperite de mucus. Scoase din buzunar o cârpă și se șterse cum putu, după care continuă:

— Ashford a ucis-o pe Sam.

— Ce? întrebă Holden.

Creierul său refuza să creadă că așa ceva ar putea fi adevărat. Auzise clar cuvintele, dar nu se putea să fi fost rostite, deci trebuie să le fi auzit greșit.

— Ce? repetă el.

Bull inspiră adânc, își mai șterse o dată fața și spuse:

— A adus-o pe puntea de comandă ca s-o întrebe despre modificările aduse laserului, apoi a împușcat-o. A numit-o pe Anamarie Ruiz inginer-șef.

— De unde știi? întrebă Monica.

— Pentru că tocmai am vorbit cu Ruiz. Vrea s-o scoatem de acolo cât mai repede, zise Bull.

Îi dispăruse de pe chip aproape orice urmă de suferință. Inspiră din nou adânc, înfiorat.

— Știe că Ashford a înnebunit complet, dar ce poate să facă?

Holden clătină din cap, refuzând în continuare să creadă. Sam, micuța sclipitoare care îi repara nava, cea mai bună prietenă a lui Naomi, pentru care Alex și Amos făcuseră o sinceră pasiune. *Acea* Sam nu se poate să fi murit.

Amos se uita fix la el. Pumnii uriașului se încleștaseră atât de tare, încât articulațiile i se albiseră.

— Trebuie să apărăm locul ăsta, spuse Holden, sperând să preîntâmpine cuvintele lui Amos. Am nevoie să apărați acest studio, căci altfel totul se prăbușește.

— Atunci ucide-l, spuse Amos cu o voce îngrozitor de neutră și lipsită de emoție. Fără tot felul de prostii legate de proces. Fără mizeriile cu omul neprihănit printre sălbatici. Să-l ucizi dracului, căci dacă nu, să mă ierte Dumnezeu…

O bruscă senzație de greață aproape că-l făcu pe Holden să cadă în genunchi. Respiră adânc de câteva ori pentru a-și reveni. Asta era tot ce puteau oferi drept omagiu adus lui Sam. După tot ceea ce făcuse pentru ei. Tot ceea ce însemnase pentru ei. Nu aveau decât violență, argumente privind cea mai bună modalitate de răzbunare. Sam, care, din câte știa, nu rănise pe nimeni nicicând în viața ei. Și-ar fi dorit asta? Și-o imagină aici, spunându-le lui Amos și lui Bull să-și lase testosteronul deoparte și să se comporte ca niște adulți. Gândul aproape că-l făcu să vomite.

Monica îi puse o mână pe spate.

— Ți-e bine?

— Trebuie să-i spun lui Naomi…

Doar atât reuși să rostească, după care îi dădu mâna la o parte și se îndepărtă pășind pe o podea care se mișca sub picioarele lui ca puntea unei corăbii navigând pe ocean.

Naomi reacționă numai cu durere, nu cu furie. Plânse, dar nu ceru răzbunare. Repeta printre lacrimi numele lui Sam, fără să amintească de Ashford nici măcar o dată. Părea să fie reacția potrivită. Părea să fie dragoste.

Holden o ținea pe Naomi în timp ce plângea ușor, când Bull se apropie în spatele lui. Simți un acces de furie, dar și-o reprimă.

— Ce e?

— Uite, zise Bull frecându-și cu ambele mâini părul tuns scurt al capului. Știu că e un moment de rahat, dar trebuie să stabilim ce avem de făcut.

Holden ridică din umeri.

— Sam nu mai este. Avea un rol destul de important în planurile noastre…

— Înțeleg, spuse Naomi. Merg eu.

— Ce? întrebă Holden, având senzația că purtau o conversație codificată pe care el n-o înțelegea. Unde să mergi?

— Acum, că Sam a murit, Naomi este cel mai bun inginer pe care-l avem, zise Bull.

— Dar Ruiz? Credeam că ea este acum inginer-șef.

— Ea se ocupa de infrastructură. Și am văzut parcursul lui Nagata. Are pregătirea și experiența necesare. Și avem încredere în ea… Dacă cineva trebuie să-i ia locul lui Sam…

— Nu, interveni Holden fără a sta prea mult pe gânduri.

Naomi era rănită. Iar în condițiile astea nu putea lupta pentru a-și croi drum spre sala motoarelor. Iar Sam fusese ucisă…

— Merg eu, repetă Naomi. Brațul mi-e de tot rahatul, dar mă pot deplasa. Dacă mă ajută cineva odată ce ajungem acolo, preiau controlul asupra punții de comandă și închid reactorul.

— Nu, spuse din nou Holden.

— Mda, și eu, adăugă Alex.

Stătea pe marginea patului rulant, cu spatele la ei. Tremurase ca și cum plânsese, dar fără să scoată un sunet. Vocea îi părea aspră, ca niște frunze moarte foșnind în vânt. Uscată și goală.

— Cred că trebuie să merg și eu.

— Alex, nu trebuie să…, începu Naomi, însă el continuă să vorbească fără s-o ia în seamă.

— Nimeni nu a deconectat bateriile din *Rosi* când am plecat, așa că, dacă închidem totul, va trebui să facă cineva treaba asta.

Bull dădu din cap. Holden ar fi vrut să-l pocnească pentru că încuviința toate astea.

— Mă ocup eu, spuse Alex. Pot să rezist până la Tehnic, să iau de acolo un costum spațial și să folosesc sasul de la pupă pentru a ieși.

Amos se deplasă în spatele lui Bull, cu un chip impasibil, lipsit de emoție, dar cu pumnii strânși.

— Alex pleacă?

— Avem un nou plan, strigă Bull destul de tare ca să audă toată lumea.

Se opriră toți din ceea ce făceau și se apropiară să asculte. Probabil mai veniseră și alții, pentru că se strânseseră aproape cincizeci. În fundul camerei se afla un mic grup de oameni în uniforme militare. Anna, predicatoarea roșcată, era cu ei. Se ținea de mână cu o femeie subțire și agitată care ba trăgea dintr-o țigară, ba își lovea ușor dinții din față cu unghia degetului mic. Bull le văzu în același timp cu Holden și le făcu semn să se apropie.

— Anna, vino aici, zise el. Suntem prezenți mulți dintre noi, așa că uite cum vom face.

În cameră se făcu liniște. Anna se îndreptă spre Bull și așteptă. Se apropie și prietena ei costelivă, aruncând asupra mulțimii din jurul predicatoarei o privire suspicioasă de gardă de corp.

— Peste…, – începu Bull, dar se opri să consulte un panou mural din apropiere pe care se afla un ceas – … treizeci de minute voi conduce la punctul sudic de acces al cilindrului o echipă formată din membri ai personalului de securitate și din echipajul din *Rosinanta.* Vom prelua controlul asupra acestui punct de trecere, așa că vom putea avea acces în sectorul tehnic. Odată ce vom controla Tehnicul, Monica și echipa ei vor începe să emită pentru a explica restului flotei de ce navele trebuie să-și închidă reactoarele. Anna, aici interveniți tu și oamenii tăi.

Anna se întoarse și zâmbi către grupul ei, o adunătură de oameni în uniforme din diverse servicii și devotați mai multor planete. Cei mai mulți dintre ei erau răniți. Unii destul de rău.

— Termenul-limită pentru închiderea reactoarelor este ora 19:00, ora locală, adică peste vreo două ore și jumătate. Va trebui să rămână închise timp de două ore. Asta e fereastra noastră. Este necesar ca în acest interval *Behemoth* să fie oprită.

— Vom rezolva problema asta, zise Naomi.

— În momentul în care vom începe să emitem, Ashford va încerca probabil să ne localizeze. Amos și restul echipei mele, împreună cu oricine se oferă voluntar dintre voi, vor apăra această poziție cât mai mult timp posibil. Cu cât ticăloșii pe care veți reuși să-i imobilizați aici vor fi mai numeroși, cu atât mai puțini vor fi cei care vor încerca să recucerească sectorul tehnic. Însă trebuie să rezistați. Dacă nu vom reuși să-i menținem pe Anna și pe oamenii ei în emisie suficient de mult timp pentru a le transmite tuturor navelor planul de închidere, acțiunea noastră va eșua înainte de a începe.

— Vom rezista, spuse Amos cu tărie.

Nimeni nu-l contrazise.

— Odată ce vom prelua controlul asupra Tehnicului, vom trimite o echipă care să-i imobilizeze pe indivizii inconștienți, sperăm noi, de pe puntea de comandă și vom recuceri nava. Luminile se sting, extratereștrii ne dau drumul să plecăm și ne

cărăm dracului din acest colț mizerabil al spațiului, o dată pentru totdeauna. Cum vi se pare?

Bull își ridicase vocea la ultima întrebare, încercând să stârnească entuziasmul grupului, iar oamenii îi făcură pe plac. După care se întoarse fiecare la activitatea lui. Holden o prinse pe Naomi de umărul sănătos și se îndreptă spre Anna, care părea pierdută. În drum îl apucă pe Amos de braț.

— Anna, o deșteptă Holden din apatie, ți-l amintești pe Amos?

Femeia zâmbi și dădu din cap.

— Bună, Amos.

— Ce mai faci, Roșcovano?

— Va fi aici ca să te protejeze pe tine și pe ceilalți, continuă Holden. Dacă ai nevoie de ceva, dă-i de știre. Sunt convins că, atâta timp cât va fi în viață, nimic nu va pătrunde aici ca să te împiedice să-ți faci treaba.

— Ăsta-i adevărul, spuse Amos. Doamnă.

— Hei, băieți, strigă cineva din ușă. Uitați cine a venit după mine până acasă. Pot să-i păstrez?

Holden o bătu ușor pe Anna pe braț și-l privi pe Amos cu înțeles. „O aperi cu prețul vieții”. Amos îi răspunse dând din cap. Părea vag jignit.

Îi lăsă împreună și-l ajunse din urmă pe Bull, care se îndrepta spre ușă. Ofițerul de securitate, Corin, noul secund al lui Bull, se sprijinea de ușă și rânjea.

— Haideți, băieți, îi îndemnă ea.

Patru marțieni cu tunsori militare intrară în încăpere. Se înălțaseră pe vârfurile picioarelor, cercetând din priviri, fără grabă, fiecare colțișor al camerei. Holden recunoscu pe cineva care întotdeauna intra în felul ăsta într-o încăpere. Bobbie. Își dădu seama că-și dorea să fie și ea aici. Bărbatul care intră primul îi era foarte familiar.

— Sergent Verbinski, i se adresă Bull unuia dintre ei. O adevărată surpriză.

Holden nu-l recunoscu pe bărbat fără armură. Părea impozant.

— Domnule, spuse Verbinski. Am auzit că vă pregătiți de luptă pentru a ne scoate pe toți de aici.

— Da. Așa este.

— Pare o cauză nobilă. Aveți nevoie de patru pușcași care n-au nimic de făcut?

— Mda, rosti Bull cu un zâmbet tot mai larg. Chiar am nevoie.

Capitolul 44

Anna

Eșuaseră.

În studio, Anna îi observa pe bărbații și pe femeile care își fixau armurile, își încărcau armele, își atârnau grenade la centuri și nu simțea decât tristețe și disperare.

La universitate, un profesor de istorie îi spusese cândva: „Violența este ultimul lucru la care recurg oamenii după ce au epuizat toate ideile rezonabile. E seducătoare pentru că este simplă, directă, deoarece aproape întotdeauna este o opțiune accesibilă. Când nu găsești un răspuns valabil la argumentul adversarului tău, întotdeauna îi poți arde una peste ochi”.

Rămăseseră fără idei. Iar acum aveau să aleagă opțiunea simplă, directă și întotdeauna accesibilă de a-i împușca pe toți cei cu care nu erau de acord. Detesta asta.

Din celălalt capăt al încăperii, Monica îi surprinse privirea și ridică un termos mic de cafea în chip de invitație. Anna refuză cu un gest al mâinii și un zâmbet.

— Ești nebună? întrebă Tilly.

Stătea pe podea lângă ea, într-un colț din fundul încăperii, încercând să nu încurce pe nimeni.

— Femeia asta e singura din toată nava care are o cafea decentă.

Și-i făcu Monicăi un semn cu mâna, îndreptându-se spre ea.

— Ar fi trebuit să-mi găsesc mai mult timp să discut cu Cortez, spuse Anna. Căpitanul APE ar putea fi irecuperabil, dar la Cortez aveam suficient timp să ajung.

— Viața are limitele ei, dragă, iar Cortez e un nenorocit. Ne vom simți toți mai bine dacă va băga cineva un glonț în el înainte să se termine toată povestea asta.

Tilly acceptă o porție din cafeaua Monicăi și zâmbi recunoscătoare. Monica puse termosul pe podea și se așeză și ea jos, alături de ele.

— Hei, noi…, începu ea.

Însă Anna nu-i dădu atenție, continuând discuția cu Tilly.

— Doar nu vorbești serios, zise ea cu o supărare tot mai mare în glas. Cortez nu este o persoană rea. E speriat și nesigur pe el. A făcut unele alegeri greșite, dar în cel mai rău caz este indus în eroare, nu un ticălos.

— Nu merită compasiunea ta, o contrazise Tilly, după care luă ultima gură de cafea ca și cum avea ceva împotriva licorii.

— Cine suntem noi..., reîncercă Monica să participe la discuție.

— El merită. Merită asta, spuse Anna.

Faptul că-i vedea pe tineri pregătindu-se de luptă, pregătindu-se să ucidă și să fie uciși chiar în fața ei o făcea să fie mai supărată pe Tilly decât ar fi fost în mod normal. Dar își dădu seama că acum era foarte supărată.

— Tocmai asta este problema. Toți merită compasiunea noastră. Dacă Bull are dreptate în privința lui Ashford, iar el a înnebunit de frică, de umilință și în urma traumei de a-și fi văzut echipajul decimat, atunci merită compasiunea noastră. Postul pe care îl ocupă este îngrozitor. Cortez merită înțelegerea noastră pentru că face același lucru ca noi: încearcă să ia decizia potrivită într-o situație imposibilă.

— Oh, făcu Monica. Cortez. El este...

— Astea-s prostii, Annie. Exact așa știi care sunt băieții buni și care sunt cei răi: văzând cum reacționează în situații de criză.

— Nu este vorba de băieți buni și băieți răi, zise Anna. Da, am ales tabăra pentru că o parte dintre acțiunile lor viitoare vor avea consecințe serioase pentru noi și vom încerca să-i oprim. Dar tu îi demonizezi și îi consideri dușmani. Problema în situația asta este că, odată ce vor fi opriți și nu ne vor mai putea face niciun rău, vor rămâne în continuare demoni. Vor reprezenta în continuare dușmanul.

— Crede-mă, spuse Tilly, că, după ce voi fi scăpat de aici, după tot ceea ce a făcut, îmi voi asuma, pentru tot restul vieții, misiunea de a-l face pe Cortez praf și pulbere.

— De ce?

— Cum adică de ce?

— Păi, nu se va mai afla într-o navă care să încerce să distrugă Inelul. Nu-l va mai sprijini pe Ashford. Toate circumstanțele care au făcut din el dușmanul tău vor fi dispărut. Și atunci ce rost mai are să te agăți de ura asta?

Tilly se întoarse și scotoci prin buzunar după țigări. Își aprinse una pe care o fumă nervoasă, fără să se uite la Anna.

— Așadar, care este răspunsul? întrebă Monica după câteva momente tensionate de tăcere.

— Nu știu, spuse Anna.

Își apropie picioarele și-și apăsă bărbia pe genunchi. Își împinse spatele cât mai mult în colțul camerei, corpul ei căutând un loc sigur cu insistența unui copil mic. Însă pereții verzi nu-i ofereau niciun confort.

— Deci totul nu-i decât teorie, conchise Monica.

Tilly pufni în semn de încuviințare, fără să se uite la Anna.

— Câți dintre ei vor fi morți până la sfârșitul zilei? spuse Anna arătând spre oamenii din jur care se pregăteau.

— N-ai de unde să știi, zise Monica.

— Le datorăm căutarea altor răspunsuri. De data asta am eșuat. Am rămas fără idei, iar acum punem mâna pe arme. Dar poate că data viitoare, dacă ne vom gândi la ceea ce ne-a adus aici, vom găsi alt răspuns. Certitudinea nu-și are loc în violență.

Rămaseră tăcute o vreme. Furioasă, Tilly fuma țigară de la țigară. Monica tasta nervoasă pe ecranul terminalului ei portabil. Anna îi observa pe ceilalți pregătindu-se de război și încerca să atribuie câte un nume fiecărui chip. Chiar dacă aveau să câștige astăzi, erau toate șansele ca mâine să țină mai multe slujbe de înmormântare.

Bull se apropie de ei, umblătorul său mecanic gemând când se opri. Starea de sănătate i se înrăutățise în cele câteva ore pe care le petrecuse în studio. Tușea mai puțin, dar începuse să apeleze mai des la inhalator. Chiar și mașinăria părea bolnavă acum, căci scotea zgomote mai stridente, iar mișcările erau mai smucite. Ca și cum mergătorul și Bull ar fi fuzionat într-o singură ființă, mecanismul având să moară împreună cu el.

— Totul e bine? întrebă el.

— E bine, răspunse Anna.

Se gândi să-i spună că are nevoie de odihnă, însă renunță imediat la idee. În clipa aia chiar nu avea chef să mai piardă o confruntare.

— Deci ne apropiem de sfârșitul numărătorii inverse, continuă Bull, după care își reprimă un acces de tuse umedă. Aveți tot ce vă trebuie?

„Nu”, gândi Anna. „Am nevoie de un răspuns care să nu includă ceea ce vreți să faceți”.

— Da, spuse ea în schimb. Monica își ia notițe pentru emisiune. Am întocmit o listă cu toate navele de la care avem reprezentanți. Lipsesc câteva, dar sper că loialitatea planetară va fi de ajuns pentru a le obține cooperarea. Chris Williams, un tânăr ofițer aflat la bordul navei *Prince,* mi-a fost de mare ajutor.

— Iar tu? întrebă Bull îndreptând o mână groasă spre Monica.

— Echipa mea este gata de plecare. Mă îngrijorează puțin gândul că nu vom reuși să încheiem emisiunea înainte să ne oprească oamenii lui Ashford.

Bull izbucni în râs. Era un sunet umed și neplăcut.

— Stai puțin.

Îl strigă pe Jim Holden, care asambla piesele unei arme și vorbea cu un pușcaș marțian. Puse pe o masă arma parțial asamblată și se apropie.

— Ce s-a întâmplat?

— Oamenii ăștia au nevoie de asigurări că vor fi protejați suficient de mult încât să-și încheie emisiunea.

Cu un aer interzis, Holden clipi de două ori, o dată când se uită la Bull, iar apoi când le privi pe cele trei femei stând pe podea cu picioarele încrucișate. Anna trebui să-și reprime un chicotit. Holden era atât de comic cu seriozitatea lui, încât mai că i-ar fi venit să-l ia în brațe și să-l mângâie pe cap.

— Amos va avea grijă să nu fiți întrerupți, zise el în cele din urmă.

— Tocmai, încuviință Bull. Explică-le de ce asta ar trebui să le liniștească.

— Oh… Păi, când se enervează, Amos este individul cel mai rău și mai înspăimântător pe care l-am văzut vreodată. Ar fi în stare să străbată o mare de cadavre, opera lui, pentru a-și ajuta un prieten. Iar unul dintre cei mai buni prieteni ai săi tocmai a fost ucis de cei care vor încerca să cucerească studioul.

— Am auzit de asta, spuse Anna. Îmi pare rău.

— Iar ultimii oameni din galaxie pe care mi i-aș dori sunt cei care vor încerca să intre aici pentru a vă opri. Amos nu prea face față suferinței. De obicei, la el se transformă în furie sau violență. Presimt că e pe cale să se descarce pe loialiștii lui Ashford.

— Nu se va simți mai bine omorând oameni, zise Anna.

Însă regretă cele spuse imediat ce rosti cuvintele. Acești oameni aveau să-și riște viața pentru a o proteja pe ea. Nu aveau nevoie să le facă ea morală.

— De fapt, adăugă Holden schițând un zâmbet, cred că pe el l-ar ajuta, însă Amos e un caz special. Ai putea avea dreptate dacă ar fi vorba de altcineva.

Anna se uită înspre Amos, aflat în celălalt capăt al încăperii. Stătea liniștit lângă intrarea principală a studioului, ținând pe genunchi o pușcă imensă. Era uriaș, înalt și lat în umeri. Dar cu capul său rotund ras și cu fața lată, Annei nu-i păru a fi un ucigaș. Semăna mai curând cu un meșter prietenos, de felul celor care veneau să repare instalațiile stricate sau să schimbe filtrele reciclatoarelor de aer. Totuși, potrivit lui Holden, ar fi ucis fără remușcări ca să o protejeze.

Își imagină cum ar încerca să-i explice lui Nono situația actuală. „Sunt înconjurată de ucigași, știi, dar totul e în regulă, pentru că sunt ucigași buni. Ucigași băieți buni. Care nu împușcă ingineri-șefi nevinovați. Ei trag în oameni care comit genul ăsta de crime".

Monica îl întreba pe Holden ceva. Când el începu să-i răspundă, Anna se ridică și se îndepărtă murmurând o scuză adresată tuturor și nimănui în mod special. Se strecură prin aglomerația din studio, zâmbind și bătând amical oameni pe braț în timp ce trecea, încercând să-i încurajeze pe cei din jur. Era tot ce putea să le ofere.

Trase un scaun lângă Amos și se așeză.

— Roșcovano, spuse el cu o scurtă mișcare a capului în semn de salut.

— Îmi pare rău.

Și-i puse mâna pe braț. Bărbatul coborî privirea spre mâna ei, ca și cum nu-și putea da seama ce era.

— Bine, zise el fără a formula întrebarea evidentă.

Nu se prefăcea că nu înțelege. Anna își dădu seama imediat că-l simpatiza.

— Îți mulțumesc pentru tot.

Amos se mișcă în scaun în așa fel încât s-o privească în față.

— Nu trebuie să...

— În câteva ore am putea fi toți morți. Vreau să te asigur că știu ce faci, cunosc motivul și nu-mi pasă de asta. Îți mulțumesc pentru că ne ajuți.

— Ei, drăcie, Roșcovano, făcu Amos punându-și mâna pe mâinile ei. Probabil că ești o predicatoare al naibii de tare. Mă faci să mă simt cel mai bun și cel mai rău în același timp, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat de mult.

— E tot ce-am vrut să-ți spun, zise Anna, după care îl bătu ușor pe mână și se ridică.

Înainte să plece, Amos îi luă mâna și o prinse într-o strânsoare aproape dureroasă.

— Nimeni nu-ți va face astăzi vreun rău.

Nu era pic de semeție în cuvintele lui. Era o simplă declarație. Femeia îi zâmbi și-i îndepărtă mâna. Până în clipa aceea, ucigașii impenitenți și buni la suflet nu constituiau o categorie de oameni pe care să-și dorească s-o includă în universul ei. Nu era sigură cum avea să reușească, însă ar fi trebuit să încerce.

— Oameni buni, ascultați, tună Bull încercând să acopere hărmălaia din jur iar în cameră se făcu liniște. A venit vremea. Să separăm echipele de acțiune și să trecem la treabă.

O umbră se așternu peste chipul Annei. Amos era în spatele ei, cu imensa lui armă în mâini.

— Apărarea, strigă el. La mine.

Vreo douăzeci de persoane se desprinseră din mulțimea generală, îndreptându-se spre Amos. Anna se trezi înconjurată de centurieni bine înarmați și în blindaje, printre care și câțiva indivizi de pe planetele interioare. Nu era o femeie înaltă, așadar se simțea de parcă se afla pe fundul unui puț.

— Scuzați-mă, zise ea, dar n-o auzi nimeni.

O mână puternică o apucă de braț și o trase în afara grupului.

— Poate ai vrea să găsești un colț liniștit, Roșcovano, îi spuse Amos aruncându-i un zâmbet.

Anna se gândi să încerce să traverseze încăperea pentru a ajunge înapoi la Tilly și la Monica, dar aglomerația era prea mare. Amos crea în jurul său un fel de câmp personal care împiedica pe oricine să se apropie prea mult de el, așa că Anna se hotărî să rămână în acea zonă invizibilă pentru a nu fi călcată în picioare. Pe Amos nu părea să-l deranjeze.

— Echipa de asalt, strigă Holden. La mine.

Imediat fu înconjurat de vreo douăzeci și cinci de persoane, printre care Naomi și Alex, cei patru pușcași marțieni, câțiva dintre membrii serviciului de securitate și Bull însuși. Singurii din grup fără vătămări corporale evidente erau cei patru pușcași.

Alex și Naomi arătau foarte rău. Umărul lui Naomi era legat strâns într-un ham care îl imobiliza împreună cu brațul, iar ea se crispa de durere la fiecare pas pe care îl făcea. Fața lui Alex era atât de umflată, încât ochiul stâng îi era aproape complet închis. Bandajele care-i înfășurau capul erau pătate de sânge.

„Sunt cei care au ajutat la stoparea lui Protogen, care s-au luptat cu monștrii din jurul lui Ganymede”, își spuse Anna. „Sunt duri, vor reuși”. Argumentul părea slab chiar și în mintea ei.

— Ei bine, reluă Bull, căci mulțimea părea că așteaptă câteva cuvinte din partea lui. Asta-i treaba. Vânătoare bună tuturor.

Câțiva aplaudară sau îi strigară numele. Cei mai mulți se abținură. În celălalt capăt al încăperii, Monica discuta cu cameramanii ei. Anna știa că ar trebui să li se alăture, dar își dădu seama că nu asta-și dorea. Toți acești oameni aveau să-și riște viața pentru a-i câștiga timp. *Pentru ea.* Așadar, reușita sau eșecul planului depindea de ea. Dacă nu reușea să convingă o întreagă flotilă alcătuită din nave deținute de trei guverne diferite că închiderea reactoarelor timp de două ore era indispensabilă, totul ar fi fost în zadar. Își dădu seama că-și dorea să amâne cât mai mult acel moment. Să evite pe cât posibil să-și asume responsabilitatea.

— Mai bine du-te, Roșcovano, îi șopti Amos.

— Și dacă sunt prea speriați ca să întrerupă alimentarea navelor? întrebă ea. Ne aflăm într-o casă bântuită și sunt pe punctul de a le spune tuturor că singura modalitate de a scăpa este să stingă toate luminile. Nu mi s-ar părea deloc convingător dacă aș fi în locul lor.

Amos dădu din cap, cu o mină gravă. Anna așteptă câteva cuvinte de încurajare.

— Mda, spuse el în cele din urmă. Va fi tare nasol. Treaba mea este mult mai ușoară. Mult noroc.

Cumva, văzând că Amos nu intenționa câtuși de puțin să îndulcească situația, teama Annei se risipi și izbucni în râs. Înainte să apuce să se mai gândească la ceea ce făcea, îl prinse pe Amos de mijloc, strângându-l cu putere.

— Îți mulțumesc din nou, spuse ea, dându-i drumul după câteva secunde. Eram ca o pisică speriată. Ești un om bun, Amos.

— Nu, nu sunt. Mă bucur doar de o bună companie. Dă-i drumul, Roșcovano. Trebuie să mă pregătesc.

Echipa de asalt se îndrepta spre ușă, iar Anna se retrase la perete ca să le facă loc. Holden se opri lângă Amos și-i spuse:

— Să fii aici când mă întorc, uriașule.

Amos îi strânse mâna și-l bătu pe spate. Fața lui Holden exprima cea mai mare îngrijorare. Anna avu dintr-odată o viziune legată de viitorul ei – se făcea că într-o zi o trimitea pe Nami singură la școală și era înspăimântată că nu avea să fie acolo pentru a veghea asupra ei, și totuși trebuia să o lase să plece.

— Ai grijă de Naomi și de Alex, spuse Amos împingându-l pe Holden către ușă.

De unde se afla, Anna văzu accentuându-se îngrijorarea de pe fața lui Holden. Și el trebuia să-i lase să plece. Chiar dacă supraviețuiau asaltului asupra sectorului tehnic, Alex trebuia să părăsească nava pentru a zbura spre *Rosinanta,* iar Naomi avea să rămână în urmă pentru a menține închise sistemele de alimentare, în timp ce Holden își continua drumul spre puntea de comandă. Anna știa că membrii micului echipaj erau împreună de câțiva ani. Se întrebă dacă mai fuseseră nevoiți să se despartă și să lupte în felul ăsta.

Expresia de pe chipul lui Holden părea să spună că nu.

Anna îi urmări ieșind pe ușă în șir indian și încercă din nou să memoreze chipuri și nume, căutând să nu se întrebe de ce. Monica o apucă de braț și o trase spre studioul de film improvizat.

— E timpul să ne apucăm de treabă, spuse ea.

O plasă pe Anna în afara razei de acoperire a camerei și se așeză în fața peretelui verde pe care-l foloseau ca fundal.

— Bună ziua, își începu ea prezentarea, iar chipul și vocea i se preschimbară, adoptând stilul vesel al gazdei din transmisiunile profesionale. Sunt Monica Stuart și vă vorbesc din studiourile Radio Zona Lentă Liberă. Astăzi am câțiva invitați foarte interesanți, printre care doctorul Anna Volovodov și câțiva ofițeri ai Națiunilor Unite și din cadrul forțelor marțiene. Dar cel mai interesant este că astăzi vom realiza cea mai importantă emisiune din câte am făcut vreodată. Astăzi vă vom spune cum puteți merge acasă.

Capitolul 45

Bull

Pentru Bull, trecerea timpului era o senzație fizică, de parcă ar fi fost în cădere liberă prin el și nu se putea opri. Anamarie Ruiz mai avea o oră până să decidă dacă se va supune ordinelor lui Ashford sau va fi ucisă. Dacă nu ar fi trebuit să opteze, nu ar fi ales varianta greșită, iar fiecare minut în care nu se afla în sectorul tehnic îi apropia de un punct fără întoarcere.

Părăsiseră birourile administrației coloniale sub forma unui mic convoi. Șase cărucioare electrice cu douăzeci și cinci de oameni, printre care Jim Holden și trei sferturi din echipajul său, cei patru pușcași marțieni, doisprezece membri ai echipajului din *Behemoth* care îi rămăseseră loiali lui Pa și cinci soldați pământeni pe care Corin îi găsise în cilindru și-i luase cu ea. Reușiseră să pună mâna pe câteva echipamente antirevoltă înainte ca forțele lui Ashford să ocupe depozitul de arme. Aveau o colecție impresionantă de pistoale lansatoare de proiectile și arme automate încărcate cu proiectile din gel balistic; un amestec de mijloace tehnice de luptă menite să supună fără a produce răni permanente și armament destinat să asigure moartea dușmanului. Pușcașii marțieni aveau cele mai bune arme de care putuseră face rost, dar în general domnea improvizația.

Neputând să se așeze, Bull îndepărtase capota transportorului electric și-și fixase mecanismul în spate. Naviga prin aerul închis și fierbinte din cilindru ca un conducător aflat la prora unui vas de pirați blestemat. Corin era la volan, stând aplecată peste el ca și cum putea accelera vehiculul doar prin puterea voinței. Sergentul marțian Verbinski, care îl adusese pe Jim Holden la bordul lui *Behemoth,* se instalase lângă ea, părând concentrat și amuzat în același timp.

Străbătură coridoarele principale, îndreptându-se spre sud. Pneurile produceau un sunet puternic la contactul cu solul. Mult deasupra capetelor lor, banda lungă și subțire de un alb orbitor

lumina curba cilindrului. Punctul de trecere sudic se înălța înainte asemenea peretelui unei faleze din oțel ceramic.

Oamenii se fereau din calea lor, făcându-le loc. Bull îi observa în timp ce treceau. Furie, teamă și curiozitate. Aceștia erau oamenii lui. Nu fuseseră toți de la început, dar îi adusese la bordul lui *Behemoth.* Făcuse ca nava să fie indispensabilă, iar rolul APE în explorarea de dincolo de Inel să devină central. Pământeni, marțieni și centurieni. Cei care supraviețuiseră. Pe măsură ce fețele se întorceau spre el, urmărind trecerea convoiului așa cum niște flori de pe Pământ urmăresc drumul soarelui, se întrebă ce ar fi gândit Fred Johnson despre toate astea. Fără îndoială, era un dezastru de la început până la sfârșit. Spera ca, la încheierea socotelilor, să iasă mai mult bine decât rău.

— Suntem o forță destul de compromisă, spuse Verbinski întorcând capul și ridicându-și privirea ca să se uite la Bull. Câți oameni crezi că ne așteaptă?

— Nu știu, răspunse Bull. Probabil ceva mai mulți decât noi, dar sunt împărțiți între Tehnic și Comandă.

— Sunt la fel de loviți ca noi?

Bull se uită peste umăr. La drept vorbind, cel puțin jumătate dintre oamenii pe care îi ducea la luptă erau deja răniți. Unii purtau bandaje de compresie care le imobilizau brațele, alții, suturi care le țineau rănile închise. În condiții normale, jumătate dintre ei ar fi trebuit să se afle încă la infirmerie. La naiba, nici el nu avea chef să se ducă într-o zonă de luptă, dar nici nu putea să rămână în spate și să-și trimită oamenii într-un tocător în care nici el nu s-ar fi aventurat.

— Aproape, zise Bull.

— Dacă mai aveam blindajul de recunoaștere pe care mi l-ai confiscat, puteam rezolva problema de unul singur. Nu aveam nevoie nici măcar de echipa mea.

— Mda, știu asta.

— Te cam face să regreți că n-ai avut puțină încredere în mine, nu-i așa?

— Oarecum.

Existau două căi pentru a ajunge la punctul de trecere. Ascensorul era suficient de mare pentru a încăpea jumătate dintre ei într-o cabină suficient de mică încât, atunci când se deschideau ușile în partea de sus, o singură grenadă i-ar fi

nimicit aproape pe toți. Cealaltă variantă era o rampă largă, înclinată, ce pornea de la baza cilindrului și se ridica într-o spirală strânsă spre axă. Traseul se desfășura în sensul rotirii cilindrului, astfel încât, cu cât se deplasau mai repede spre punctul final, cu atât pneurile cărucioarelor apăsau mai mult podeaua. Asta n-ar avea importanță aici, jos, însă când vor ajunge în partea superioară, unde luptele s-ar desfășura mai ales în imponderabilitate, va conta fiecare element care ar putea să le asigure stabilitatea și controlul.

Primele focuri veniră dinspre axă, împrăștiind bucăți de ceramică în fața primului transportor. Bull încercă să-și lase capul cât mai mult pe spate, pentru a vedea dacă atacul venea chiar din punctul de trecere sau de la o baricadă din apropiere.

— Juarez! strigă Verbinski. Acoperă-ne.

— Da, domnule, se auzi o voce dintr-un cărucior din spate.

Bull își roti mecanismul suficient de mult încât să poată privi peste umăr. În al treilea vehicul din convoi, unul dintre pușcașii marțieni era întins pe spate, având îndreptată în sus țeava lungă a unei puști cu lunetă. Ai fi zis că moțăie, până când pușca trase o dată. Bull încercă să se uite din nou, dar nu putu din cauza mecanismului. Își scoase terminalul portabil și se folosi de ecranul lui ca de o oglindă. Mult deasupra lor, un cadavru plutea în zona de gravitație zero, cu un nor rozaliu de sânge în jurul taliei.

— Unul mai puțin, spuse Verbinski.

Focurile continuară pe măsură ce urcau rampa în plină viteză. Scrâșnetul generat de materialele semiadezive ale pneurilor la contactul cu solul își schimbă tonalitatea pe măsură ce tot mai puțină greutate apăsa asupra lor. Bull își simți corpul devenind mai ușor în chingile mecanismului. Marginea rampei devenise acum o faleză, baza cilindrului fiind deja la mai bine de trei sute de metri. Oamenii lui Ashford se aflau deasupra lor, dar nu atât de departe, încât Bull să nu poată vedea baricadele metalice pe care le sudaseră de pereți și de punte. Era dureros de conștient că reprezenta cea mai bună țintă. Simți o furnicătură de-a lungul cefei.

Două capete se iviră din spatele baricadelor. Țevile armelor fulgerară ca niște scântei. Pușca marțianului lătră în spatele lui. Un atacator căzu, iar celălalt se retrase.

— Bine, zise Bull. Până aici putem ajunge fără acoperire.

Corin viră și împinse botul transportorului în perete, după care se strecură afară, adăpostindu-se împreună cu Verbinski în spatele vehiculului, în vreme ce următorul transportor înaintă pentru a se amplasa în celălalt sens. Aici erau condiții de microgravitație. Poate o zecime de *g,* poate mai puțin. Bull trebui să activeze magneții picioarelor mecanismului pentru a evita să plutească. Când reuși să coboare din transportor, luptele se desfășurau deja în față, la mare distanță de el. Acționă deplasarea mecanismului și trecu de baricadele improvizate din cărucioare. Cel mai apropiat era la mai puțin de zece metri de prima dintre baricadele lui Ashford, iar Jim Holden, Corin și un pământean forțau deja apărarea inamicului, descoperindu-se în lateral, trăgând și adăpostindu-se apoi din nou. Mirosul acru de praf de pușcă umplea aerul.

— Unde e Naomi? strigă Bull.

În afară de Ruiz, nu știa exact dacă din personalul tehnic îi mai rămăsese cineva loial lui Pa, iar dacă singura specialistă le era ucisă înainte să ajungă ei în sectorul tehnic, avea să se enerveze îngrozitor. Ceva bubui în spatele baricadei și două corpuri se ridicară rotindu-se în aer. Lumina bătea din spatele lor și nu putea să spună dacă erau de-ai lui sau dintre oamenii lui Ashford. Când ajunse la ultimul transportor, se opri. Lupta se dădea acum cu mult în fața lui, aproape la punctul de trecere. Asta era bine. Însemna că aveau șanse să câștige.

Un bărbat slăbuț se afla încă la volanul transportorului. Părea să aibă ceva mai mult de douăzeci de ani, avea tenul măsliniu și părul tuns periuță. Gaura din piept deja încetase să mai sângereze, iar ochii îi erau goi. Bull fu cuprins pentru o clipă de regret, însă alungă această reacție. Băiatul știuse. Toți știuseră. Nu doar participând la luptă, dar când puseseră piciorul în *Behemoth* pentru a se avânta dincolo de cele mai îndepărtate așezăminte omenești, erau conștienți de posibilitatea de a nu se mai întoarce niciodată. Poate că știau că ceea ce urma să-i ucidă ar putea să nu fie Inelul, ci chiar oamenii care-i însoțeau. Oameni ca Ashford. Oameni ca el.

— Îmi pare rău, *ese,* spuse Bull și apăsă joystick-urile, deplasându-se înainte.

Trupele lui Ashford băteau în retragere. Nu mai era nicio îndoială. Verbinski și echipa lui revărsau asupra inamicului un torent nimicitor și profesionist de proiectile. Lunetistul, Juarez,

trăgea rar, dar de fiecare dată când o făcea lovea în plin. Combinația de rafale constante trase de arme automate și loviturile sporadice, însă letale ale lui Juarez continuau să-l împingă pe inamic spre punctul de trecere, ca și cum lupta ca regină pe o tablă de șah. Nici cele mai puternice arme ale lui Ashford nu reușeau să-i prindă descoperiți, iar Verbinski continua să-i preseze, împingându-i din ce în ce mai mult, până când oamenii lui Ashford cedară, rupând-o la fugă.

Punctul de trecere în sine era un mic coridor înzestrat la fiecare capăt cu uși de decompresie de urgență. Sub ochii lui Bull, marile trape circulare vopsite în roșu gemură și începură să se rotească. Nu ar fi fost suficient să-i oprească pe Bull și pe oamenii săi, însă avea să-i încetinească. Poate prea mult.

— Încarcă! strigă Bull, după care fu cuprins de un acces de tuse greu de oprit. Haideți, nenorociților! Intrați acolo înainte să ne închidă afară! croncăni el când își mai reveni.

Se propulsară prin aer, trăgând cu toate armele. Vacarmul era asurzitor, iar Bull nu putu decât să-și imagineze cum s-ar auzi din depărtare – ca un tunet îndepărtat într-o țară care nu cunoscuse niciodată ploaia. Își făcu mecanismul să înainteze, cizmele magnetice fixându-se și desprinzându-se apoi, în timp ce ușile continuau să se rotească, reducând tot mai mult deschizătura. Ajunse ultimul în coridor. La celălalt capăt, aerul era doar un nor de fum și de sânge. Ușa cea mai îndepărtată era aproape închisă, dar într-o parte, Naomi Nagata era pe jumătate intrată într-un panou de acces, iar în spatele ei se afla Holden, cu pușca de asalt în mână. În timp ce Bull se apropia, femeia scoase ceva din panou. Un jet de picături negre țâșni în spațiul gol al coridorului, iar mirosul înțepător al lichidului hidraulic tăie aerul. Ușa înțepeni.

În haosul din jur era greu de spus, dar Bull estimă că mai dispunea de cincisprezece – douăzeci de oameni. Nu era grozav, însă putea fi mai rău. Odată intrați în sectorul tehnic, situația avea să se schimbe, fiindcă existau locuri unde s-ar fi putut adăposti. Totuși, cei câțiva metri de dincolo de a doua ușă aveau să fie o zonă a morții, spațiul pe care toți oamenii lui trebuiau să-l străbată pentru a ajunge în orice alt loc. Dacă partizanii lui Ashford aveau cât de cât simț tactic, s-ar afla acolo, așteptându-i.

Era un impas, iar Bull trebuia să rezolve problema. Verbinski se strecură înainte, la fel de ușor ca peștele în apă. Se întoarse, împinse cu picioarele în perete și se opri aproape brusc în fața șefului său.

— Nu va fi ușor, spuse marțianul.

— La asta mă gândeam și eu, îi răspunse Bull.

Verbinski se uită la ușa închisă pe jumătate ca un tâmplar care evaluează o scândură.

— Ar fi bine dacă am avea explozibil, zise el. Ceva care să mai curețe puțin zona. Să mai putem respira și noi.

— Încerci să-mi spui ceva, sergent?

Verbinski ridică din umeri și scoase din buzunar o casetă neagră subțire.

— Bubuială? întrebă Bull mirat.

— Două mii de kilojouli. Noi le spunem „spărgători-de-capete”.

— Ai strecurat arme în nava mea, sergent?

— Mă simțeam cam golaș fără ele.

— O să închid ochii de data asta, spuse Bull ridicându-și mâinile pentru a-și regrupa soldații.

Se adăpostiră în spatele ușii închise pe jumătate. Verbinski se cățără pe suprafața ei și aruncă o privire dincolo, după care se retrase rapid, ca limba unei șopârle. Câteva proiectile spintecară aerul în locul în care fusese capul său. Marțianul plutea în aer cu picioarele încrucișate, în timp ce arma grenada neagră. Bull aștepta, cu Holden și Corin alături.

— Întreb doar din curiozitate, zise Holden. Aruncăm grenade în locul care controlează reactorul?

— Da, răspunse Bull.

— Și care e cel mai rău scenariu?

— Cel mai rău scenariu este să pierdem, iar Ashford să distrugă sistemul solar. Al doilea cel mai rău scenariu este ca incinta reactorului să cedeze, iar noi să murim.

— Niciun semn că lucrurile au mers bine.

Verbinski ridică pumnul și toți membrii grupului își acoperiră urechile cu mâinile. Sergentul făcu o mișcare rapidă cu degetele și, cu un gest scurt, azvârli caseta neagră prin despărțitura dintre ușă și cadru. Detonarea se produse aproape instantaneu. Bull se simți de parcă fusese aruncat pe fundul unei piscine. Vederea îi pulsa în ritmul inimii, însă acționă joystick-urile

pentru a deplasa mecanismul înainte. Urechile îi țiuiau și simți că începe să-și piardă cunoștința. În timp ce-și manevra mergătorul pentru a străbate distanța până la Tehnic, îi veni în minte că avusese noroc dacă nu dăduse colțul în timpul luptei. Avea coloana vertebrală ruptă, iar plămânii îi erau pe jumătate înfundați. Nimeni nu l-ar fi băgat în seamă dacă ar fi rămas în urmă. Doar că nu-i păsa ce credeau oamenii despre el. Ashford era cel care ar trebui să se îngrijoreze.

Lupta din partea cealaltă nu dură mult. Grenada provocase mari pagube în rândul apărătorilor. Jumătate dintre soldați își aruncaseră armele înainte ca oamenii lui Bull să-și facă intrarea. Doar Garza rezistase, acoperind coridorul lung dintre postul central al sectorului tehnic și centrul de comunicații până când Corin își făcu apariția și-l împușcă între ochi, făcând cu un pistol ceea ce ar fi fost dificil cu o pușcă cu lunetă. Capturară șase dintre oamenii lui Ashford, pe care îi legară de barele de prindere din pereți. Niciunul dintre ei nu lucrase cu Bull.

Pe Ruiz o găsiră ghemuită sub un banc de reparații. Când ieși din ascunzătoare, pielea ei avea o tentă cenușie, iar mâinile îi tremurau. Naomi se deplasă în apropierea ei, trecând de la un panou de afișaj la datele prezentate pe celelalte ecrane, comparând ceea ce se prezenta într-un loc cu ceea ce se spunea în altă parte. Holden plutea în spatele ei ca o coadă de zmeu.

— Anamarie, spuse Bull. Ești bine?

Ruiz dădu din cap.

— Mulțumesc, zise ea.

Dar înainte să mai spună ceva, Naomi interveni, oprindu-se în dreptul unui birou.

— Aici lucra Sam?

Ruiz o privi nedumerită. Când dădu afirmativ din cap, părea aproape ezitantă.

— Ce vezi? se interesă Bull. Poți să-l închizi?

— Dacă vrei doar să renunți la miez, probabil că pot face asta, răspunse Naomi. Dar nu știu dacă o să reușesc să-l repornesc, iar în navă sunt oameni care ar dori să respire. Ar fi mai bună o închidere controlată.

Bull zâmbi.

— Trebuie să închidem tot, spuse Holden. Reactorul, rețeaua electrică, tot.

— Știu, dragule, zise Naomi.

Holden părea întristat.

— Îmi pare rău.

Într-unul dintre colțurile îndepărtate ale punții, cineva strigă. Corin se strecură în spațiul deschis ținând liniștită de gât un pământean pe care Bull nu-l recunoscu. Văzând-o, se gândi că găsea prea multă plăcere în treaba asta. Ar putea să nu fie tocmai sănătos.

— Nu știu ce a pregătit Sam pentru a sabota laserul pentru comunicații, reluă Naomi discuția. Trebuie să fac o verificare înainte să anulez ceva. Și fără…

Naomi se opri. Își drese glasul, înghiți, după care continuă:

— Fără Sam va fi mai greu. Era nava ei.

— N-ai putea pur și simplu să deconectezi laserul? întrebă Bull.

— Firește. Câtă vreme nu trage nimeni în mine în timp ce lucrez.

— Dar cum rămâne cu azotul băgat pe puntea de comandă astfel încât toți de acolo să tragă un pui de somn?

— Vă pot ajuta eu cu asta, spuse Ruiz cu o voce puțin mai puternică.

— Bine, zise Bull. Iată cum facem. Nagata se ocupă de Tehnic. Faceți tot ce vă spune.

Ruiz încuviință dând din cap, fiind prea șocată pentru a protesta.

— Prioritar este să deconectăm laserul, astfel încât niciunul dintre acei *pendejos* de pe puntea de comandă să-l poată activa. Apoi trebuie modificate datele sistemelor de control al mediului de pe puntea de comandă. După care trebuie să scoatem nava din funcțiune și să reactivăm sistemele mai târziu. Vom vedea dacă fantoma domnului Holden se va ține de cuvânt.

— Domnule, interveni Naomi.

— Corin! strigă Bull.

O tuse uscată îl întrerupse pentru o clipă. Nu știa dacă era un semn bun sau rău. Corin se propulsă spre panoul de control.

— Tu și Holden vă duceți în puțul ascensorului exterior cu o mână de legături autoblocante. Când toți cei de sus vor fi adormit, aveți grijă să nu fie dezorientați și să se lovească.

Corin afișă un zâmbet rece. S-ar putea ca Ashford să nu mai fie problema lui. Bull încercă să simtă ceva, însă avu senzația că trupul îi e treaz de o săptămână.

— De ce trebuie să fac eu treaba asta? întrebă Holden.

— Ca să te țin departe de Naomi, spuse Bull. Vom avea grijă de secundul tău. Avem nevoie de ea.

Vedea că obiecțiile lui Holden se adunau ca niște nori de furtună, însă Naomi îl liniști.

— E în regulă.

Și păru să fie suficient.

— Alex va urca la bordul lui *Rosi* și va închide tot ce a rămas deschis, spuse Holden ridicând din umeri. Înainte să plec, o să-l ajut să-și pună costumul spațial.

— Bine, fu de acord Bull.

Era dispus să se prefacă, dacă ar fi fost de folos, că ajunseseră la un fel de compromis. Auzi niște bărbați râzând și recunoscu timbrul vocii sergentului Verbinski.

— Scuzați-mă.

Mecanismul străbătu puntea, blocatoarele magnetice fixându-se cu zgomot și apoi desprinzându-se. Ceilalți pluteau liber în aer, dar cu trei sferturi din corp mort sau amorțit, Bull știa că nu va fi capabil de manevre în asemenea condiții. De parcă era singurul constrâns de gravitație.

Verbinski și echipa lui se aflau într-o nișă din apropierea magazinului de alimente. Un pușcaș primise o lovitură în cot. Antebrațul îi era mai mult un amestec de os și de carne, însă soldatul râdea și vorbea în timp ce îi pansau rana. Bull se întrebă cât de mult îl drogaseră. Privirea i se întâlni cu a lui Verbinski și-i făcu semn sergentului să se apropie.

— Tu și oamenii tăi ați făcut treabă bună aici, spuse Bull după ce se îndepărtară suficient de mult încât să nu fie auziți.

— Mulțumesc, zise Verbinski cu o mândrie ce se întrezărea din spatele reținerii sale. Facem și noi ce putem. Dacă am fi avut costumele noastre, acum…

— Asta este, îl întrerupse Bull. Câte grenade din alea mai ai?

— Șase.

— Mda, oftă Bull. N-am nimic împotriva ta, dar va trebui să ți le confisc.

Pentru o clipă, sergentul păru șocat. Apoi râse.

— Ticălos ca întotdeauna, încheie el.

Capitolul 46

Clarissa

— Ce se întâmplă, Jojo?
— Cred că avem o problemă, domnule. Priviți.
Monica Stuart apăru pe monitoare, iar chipul de un calm profesional părea rupt dintr-o altă realitate.
— Astăzi – declara ea cu mâinile împreunate pe genunchi și cu o strălucire în ochi – vă vom spune cum puteți merge acasă.
— Ce dracu'! strigă Ashford agitându-și mâna prin fața ecranului. Ce-i asta?
— Fac o nouă emisiune, domnule, răspunse omul de la securitate.
Clarissa îl văzu pe Ashford întorcându-se și holbându-se la bărbatul acela, care părea că se micșorează tot mai mult sub greutatea privirii.
— Exclusiv pentru Radio Zona Lentă Liberă, continuă Monica. Avem motive să credem că, dacă noi, întreaga flotă umană, ne putem reduce consumul energetic suficient de mult pentru a nu mai părea o amenințare…
— Închide-o, spuse Ashford. Luați legătura cu toți cei care se mai află în cilindru și spuneți-le să oprească emisiunea. Găsește-o pe Ruiz. Vreau ca alimentarea să fie întreruptă pe întregul sector.
— Este ceva care ar trebui să ne îngrijoreze? întrebă Cortez pe un ton tânguitor. Ceea ce fac sau spun nu mai poate conta acum, nu-i așa?
— Asta-i nava mea, strigă Ashford. Eu dețin controlul.
— Totuși, odată ce vom fi distrus Inelul…
Clarissa puse o mână pe umărul lui Cortez și clătină din cap.
— El este părintele, zise ea. Nava este casa lui.
— Mulțumesc, îi spuse Ashford, dar cu ochii ațintiți încă asupra lui Cortez. Mă bucur că cineva înțelege cum merg lucrurile.
— A fost activată echipa de suprimare, anunță Jojo. Vreți să trimit și unități de apărare?

— Orice este nevoie, răspunse Ashford. Vreau să terminăm cu chestia asta.

Pe ecran, imaginea se schimbă și apăru chipul Annei. Părul îi era strâns la spate, iar cineva o machiase în așa fel încât să apară ca toți ceilalți din emisiune. Clarissa simți ceva ciudat în piept, un amestec de resentiment și alarmă. „Pleacă de acolo", gândi ea privind ecranul. „Dumnezeu nu va opri gloanțele de care vei avea parte".

— Ideea este că stația ne-a identificat ca o amenințare permanentă. Acțiunile sale față de noi pornesc dintr-un fel de frică sau, mai bine zis, din prudență. Pentru ea, suntem la fel de necunoscuți și de imprevizibili cum este ea pentru noi. Prin urmare, avem motive să credem că, dacă am părea mai puțin amenințători, ar putea să-și relaxeze constrângerile.

Camera reveni la Monica Stuart, care încuviința cu un aer preocupat. Toate elementele fizice erau menite să indice că Anna era o femeie serioasă, cu opinii puternice.

— Care este planul tău, mai exact? întrebă Monica.

— Nu aș spune că planul îmi aparține, spuse Anna cu un râs perlat. Credem că, dacă vom opri reactoarele din toate navele și vom reduce consumul de energie, stația ar putea fi convinsă să... ei bine, să ne perceapă mai puțin ca o amenințare și mai mult ca o curiozitate. Priviți situația din perspectiva ei. Un portal s-a deschis și, indiferent ce se așteptase să treacă prin el, s-a trezit cu o navă deplasându-se cu o viteză balistică extraordinară. Au urmat o flotilă de nave noi și soldați înarmați care s-au dus la bordul stației cu arme de foc. Dacă ceva ar veni la noi în felul ăsta, am spune că este o invazie.

— Astfel încât, oferind unele indicii că nu intensificăm atacul...

— Îi dăm chestiei ăleia posibilitatea de a nu-și intensifica reacția împotriva noastră. Am presupus că protomolecula și tot ce s-a declanșat pornind de la ea sunt...

Ecranul se întunecă. Ashford se înverșună asupra panourilor sale de control, făcând să apară și ștergând informații disponibile cu lovituri nervoase. Cortez plutea lângă Clarissa cu un aer sumbru. Umilit. El aranjase evadarea lui Ashford și revenirea lui la conducerea navei *Behemoth,* iar fata vedea în ochii bătrânului că nu se așteptase la așa ceva. Se întrebă dacă tatăl ei avea aceeași expresie în celula lui de pe Pământ sau unde o fi închis.

— Ruiz, izbucni Ashford. Raportează. Cum stăm?

— Mai am o jumătate de oră, domnule, răspunse femeia prin conexiune.

— Nu te-am întrebat cât timp ți-a mai rămas, spuse căpitanul. Am cerut un raport.

— Materialul conductor a fost amplasat și acționează. Se pare că va fi gata la timp. Am găsit un loc în sistemul de întrerupere unde Sam… unde Sam a instalat un disjunctor.

— L-ai înlocuit?

— Da, însă nu știu dacă mai sunt și altele. Ar fi putut sabota întregul circuit.

— Ai o jumătate de oră ca să verifici.

— Asta și fac, domnule.

Ashford tastă din nou pe panoul de control. Clarissei îi părea rău că fusese întreruptă emisiunea de știri. Voia să știe ce spune Anna, chiar dacă era doar o modalitate de a pierde vremea. Aerul de pe puntea de comandă nu era la fel de cald și de închis ca în cilindru, însă răcoarea nu era reconfortantă. În orice caz, părea să sublinieze lungimea așteptării. Stomacul începea să i se plângă de foame și își închipui că ceilalți se simțeau la fel. Apărau puntea de comandă a celei mai mari nave spațiale construite vreodată de om, prinsă în tenebrele fără stele ale unei puteri extraterestre pe care abia începeau s-o înțeleagă, dar încă erau constrânși de nevoile meschine ale trupului, iar glicemia colectivă scădea destul de mult. Se întrebă ce spunea oare despre ea faptul că, în urmă cu mai puțin de două ore, o femeie fusese doborâtă sub ochii ei, iar acum nu se putea gândi la altceva decât la mâncare. Se întrebă ce ar fi crezut Anna despre treaba asta.

— Încă nu le-am închis gura ticăloaselor ălora? izbucni Ashford.

— Echipa de suprimare ajunge la birourile administrației coloniale, domnule, spuse Jojo, care adăugă o clipă mai târziu: întâmpină o oarecare rezistență.

Ashford zâmbi.

— Avem ținta? întrebă el.

— Domnule? interveni unul dintre gardieni.

— Sistemele de țintire ale laserului pentru comunicații sunt aliniate?

— Ăăă… Da. Reacționează.

— Ei bine, în timp ce ei fac curățenie jos, să ne pregătim lovitura, nu?

— Da, domnule.

Absentă, Clarissa se ținea de o bară de prindere din perete, urmărindu-i pe căpitan și pe oamenii lui coordonând acțiunea. Îi era greu să-și amintească cât de mic era Inelul și cât de mari distanțele pe care le străbătuseră până aici. Nu putea decât să admire precizia și atenția de care aveau nevoie pentru a-l distruge. Frumusețea acțiunii era aproape chirurgicală. În spatele ei, se auziră pocnete și zgomote din postul de securitate. În ciuda alarmelor, percepu murmurul unei voci familiare, pe care frica o făcea să devină ușor țipătoare. Se uită în jur. Nimeni nu-i acorda nicio atenție, așa că se propulsă pe nesimțite înapoi.

Monitorul postului de securitate transmitea în continuare canalul de informații. Monica Stuart părea palidă în ciuda machiajului, cu maxilarele încleștate și buzele strânse. Alături de ea, Anna își pișca încontinuu, neliniștită, vârful unui deget. Un bărbat era așezat între ele, pe un pat rulant.

— … tot ce putem pentru a coopera, spunea zelos bărbatul, adresându-se camerei.

— Îți mulțumesc, locotenent Williams, zise Monica Stuart. Nu-mi place să adaug o notă complicată la o situație deja complexă, dar tocmai am fost informată că bărbați înarmați au sosit în afara studioului și se pare că în acest moment suntem atacați.

După care izbucni într-un râs nervos, despre care Clarissa gândi că era probabil codul prezentatorilor de știri pentru: „Oh, Dumnezeule, o să mor transmițând în direct”. Vocea Annei se auzi cu o clipă înainte să fie prinsă de cameră.

— Situația este extremă, dar cred că așa ceva se întâmplă la bordul fiecărei nave care ne ascultă în momentul ăsta. Suntem în punctul în care noi, ca o comunitate, trebuie să alegem. Suntem speriați, îndurerați și traumatizați. Niciunul dintre noi nu poate spune cu certitudine care ar fi cel mai bun lucru pe care l-am putea face. Și…

În fundal, detunăturile inconfundabile ale unor lansatoare de proiectile o întrerupseră pe Anna o clipă. Păli, dar nu făcu decât să-și dreagă glasul și continuă.

— Și violența este un răspuns la această frică. Totuși, sper din tot sufletul că ne vom putea uni și…

— Va continua să vorbească, spuse Cortez.

Clarissa nu îl auzise venind în spatele ei, nu-l simțise apropiindu-se.

— Am un mare respect față de această femeie.

— Însă credeți că greșește.

— Cred că optimismul ei este nepotrivit.

— … dacă ne intensificăm atacurile împotriva stației și a Inelului, trebuie să ne așteptăm ca ciclul să continue, să ia amploare și să devină mai periculos, până la distrugerea uneia dintre părți. Aș dori…

— Ce credeți că ar spune despre pesimismul dumneavoastră? întrebă Clarissa.

Cortez o privi surprins și amuzat.

— Pesimismul meu?

Clarissa își reprimă impulsul brusc și puternic de a-și cere scuze.

— Ce alt nume i-ați da?

— Aici am privit diavolul în față, spuse Cortez. I-aș spune realism.

„Nu ați privit în ochii diavolului”, gândi ea. „Ați văzut o grămadă de oameni murind. Nici nu aveți idee ce înseamnă adevăratul rău”. Memoria ei părea să dea rateuri și, pentru o clipă, se văzu din nou la bordul lui *Cerisier,* cu țeasta lui Ren cedând sub presiunea palmei. „Există o diferență între tragedie și rău, iar eu sunt acea diferență”.

— Căpitane! Se trage în sectorul tehnic!

Cortez se întoarse spre puntea de comandă și se propulsă stângaci prin aer. Clarissa aruncă o ultimă privire pe ecran și o zări pe Anna înclinându-și și împreunându-și palmele, ca și cum, prin această atitudine, prin intermediul camerei, putea insufla calm și gânduri bune tuturor celor care o priveau. Apoi se duse după Cortez.

— Ce pierderi avem? întrebă Ashford.

— Încă nu știm, domnule, spuse Jojo. Am o conexiune video.

Monitorul clipi și se deschise. Imaginea de pe puntea tehnică pâlpâi, pixelată, și se stabiliză. Vreo zece dintre oamenii lui Ashford își concentrau focul asupra unei uși presurizate blocate, închisă aproape o treime. Ashford se agită în chingile lui,

încercând să se apropie de ecran. Ceva – un obiect de mici dimensiuni sau o imperfecțiune cauzată de transmisie – pluti prin aer și totul deveni alb. Când imaginea reveni, Ashford mârâi o înjurătură.

Oameni înarmați se revărsau prin deschizătură asemenea nisipului scurgându-se într-o clepsidră. Clarissa îl recunoscu pe Jim Holden după felul în care se mișca, intimitatea unei îndelungate obsesii făcându-l la fel de ușor de identificat ca pe oricare dintre membrii familiei sale. Iar silueta înaltă de lângă el trebuia să fie Naomi, pe care Melba aproape c-o ucisese. Apoi, aproape de capătul grupului, singurul care mergea în condiții de imponderabilitate, Carlos Baca. Bull. Șeful securității și pedeapsa lui Ashford. Străbătea puntea anevoie, având picioarele legate strâns, iar cele mecanice făceau cu greu pas după pas. Unul dintre oamenii lui Ashford încercă să tragă, dar fu împușcat, iar corpul său se răsuci în aer într-un mod care îi amintea de convulsiile unei omizi tăiate în două. Clarissa își dădu seama că sunetul pe care-l auzea era vocea lui Ashford care blestema în barbă. Nu părea să mai aibă timp să respire.

— Izolați perimetrul! strigă Ashford. Ruiz! Ruiz! Trebuie să tragem. Trebuie să tragem acum!

— Nu pot, se auzi vocea femeii. Nu avem legătura.

— Nu-mi pasă dacă e stabil, trebuie să tragem acum.

— Nu este instabil, domnule, zise femeia. Pur și simplu nu se află *acolo.*

Ashford izbi cu pumnul în panoul de control și făcu o grimasă. Nu știa dacă-și rupsese încheieturile, dar nu ar fi fost surprins. Timp de cincisprezece minute, urmăriră desfășurarea luptei și văzură forțele invadatoare străbătând puntea tehnică. Clarissa încercă să depisteze locurile unde se aflau Holden și Naomi, de parcă urmărea o piesă de teatru pentru unu-doi actori minori favoriți.

— Redirecționați echipele de suprimare, spuse Ashford.

— Da… ăăă…

Ashford se întoarse spre Jojo. Gardianul păli.

— Am probleme cu primirea răspunsurilor de la unitățile de control. Cred că… Cred că încearcă să ne izoleze.

Furia lui Ashford atinse paroxismul, după care bărbatul se prăbuși în tăcere. Plutea în cușeta de accelerație cu mâinile

împreunate și vârfurile degetelor arătătoare lipite de buza inferioară.

— Sistemele de control al mediului nu răspund, se panică Jojo. Modifică atmosfera, domnule.

— Costume de mediu, zise Ashford. Vom avea nevoie de costume de mediu.

Clarissa oftă și se propulsă spre panourile de acces deschise.

— Ce faci? îi strigă Ashford.

Dar ea nu răspunse.

Structura internă a lui *Behemoth* nu era foarte diferită de orice altă punte de comandă, deși avea mai multe sisteme redundante decât s-ar fi așteptat. Dacă s-ar fi păstrat forma inițială, ansamblul ar fi fost robust, însă exigențele unei nave de luptă erau mai riguroase decât cele aplicate elegantei nave-generație, iar unele dintre sistemele duplicate fuseseră adaptate pentru a se potrivi cu tunurile defensive punctuale, tunurile magnetice și torpilele. Clarissa deschise un monitor și observă creșterea nivelurilor de azot de pe puntea de comandă. În lipsa creșterii nivelurilor de dioxid de carbon, nici măcar n-ar fi simțit că nu mai au aer. Doar o ușoară amețeală, după care și-ar fi pierdut cunoștința. Se întrebă dacă Holden avea să-i lase să moară în felul ăsta. Holden poate că nu. Dar pentru Bull nu ar fi băgat mâna în foc.

Nu conta. Ren o formase bine. Anihilă accesul de la distanță al sistemelor lor de controlare a mediului prin dezactivarea unui singur circuit.

— Domnule, am recuperat sistemul de control al mediului! strigă Jojo.

— Atunci bagă naibii aer! urlă Ashford.

Clarissa își admiră opera cu un sentiment de mândrie calmă. Nu era perfectă și n-ar fi vrut să-și lase prea mult improvizația în starea asta, dar făcuse ceea ce trebuia, iar sistemul nu se defectase. În condițiile date, rezultatul era destul de bun.

— Cât ai recuperat? izbucni Ashford.

— Am controlul sistemelor mecanice, atmosferice… tot ce trebuie pentru puntea de comandă, domnule.

„De parcă un mulțumesc te-ar ucide”, gândi Clarissa în timp ce plutea înapoi spre ușa de intrare în postul de securitate.

— Le putem face același lucru? întrebă Ashford. Îi putem lăsa fără aer?

— Nu, spuse Jojo. Suntem în circuit închis. Dar cel puțin nu vom avea nevoie de costume.

Grimasa amenințătoare a lui Ashford își schimbă natura, dar fără să devină zâmbet.

— Costumele, zise el. Jojo, avem acces la auto-blindajele pe care Pa le-a confiscat de la pușcașii marțieni?

Jojo clipi, apoi dădu brusc din cap.

— Da, domnule.

— Vreau să găsești patru oameni cărora să li se potrivească, după care să te duci în sectorul tehnic și să preiei controlul asupra navei mele.

Jojo salută rânjind.

— Da, domnule.

— Jojo... *Indiferent* cine îți stă în cale, îl ucizi. M-ai înțeles?

— Da, domnule.

Gardianul își desfăcu chingile și se propulsă spre coridor. Clarissa auzi voci pe coridor, oameni pregătindu-se de luptă. „Trebuie să ne așteptăm ca ciclul să continue, să ia amploare și să devină mai periculos, până la distrugerea uneia dintre părți". Cine a spus asta? I se părea că auzise recent aceste cuvinte. În circuit închis, sistemul de ventilație avea un ritm ușor diferit, exalările de la reciclatoare fiind cu câteva secunde mai apropiate și de două ori mai scurte. Se întrebă ce determina fenomenul. Ren ar fi înțeles așa ceva, dar ei abia acum îi atrăgea atenția.

Ren. Încercă să și-l imagineze. Încercă să se vadă prin ochii lui. Avea să moară, dar asigurându-le astfel celorlalți siguranța. Chestia asta nu avea să-l readucă la viață, însă va face ca moartea lui să capete o semnificație. Ceea ce l-ar răzbuna. În mintea ei, Clarissa încă nu putea să-l vadă zâmbind în fața acestei situații.

O jumătate de oră mai târziu, cele patru persoane alese de Jojo intrară stângaci în încăpere. Puterea costumelor făcea dificilă orice mișcare, existând riscul de a distruge totul în jur. Carapacele radiau reflexe negre și roșiatice. Păreau niște gândaci uriași.

— Nu avem muniție, domnule, spuse un soldat.

Jojo. Difuzoarele costumului făceau ca vocea să-i sune artificial aspră și uniformă.

— Atunci ucideți-i cu mâinile goale, îi răspunse Ashford. Obiectivul tău principal este reactorul. Dacă reușești să faci în așa fel încât să tragem cu laserul, câștigăm. După care vreau ca Bull și aliații lui să fie uciși. Îi consideri dușmani pe toți cei care se află acolo și nu luptă cu convingere alături de tine. Dacă nu sunt cu noi, sunt împotriva noastră.

— Da, domnule.

— Domnule! interveni unul dintre oamenii de la posturile de control.

— Ce este?

— Cred că se află cineva în puțul ascensorului exterior.

— Forțe de asalt?

— Nu, dar îl putem bloca acolo.

Clarissa se întoarse.

În postul de securitate, emisiunea continua. Voci feminine erau întrerupte de împușcături ocazionale. Oamenii lui Ashford încă nu preluaseră controlul studioului. Oare și-ar lăsa oamenii să le ucidă în direct pe Monica Stuart și pe Anna, sub ochii tuturor? Apoi se întrebă cum ar putea el să-i împiedice, chiar dacă și-ar dori asta. Oricum nu aveau să existe consecințe. În cazul în care câștigau și distrugeau Inelul, toți vor muri aici, într-un fel sau altul. Ce mai contau câteva decese produse înainte? Când ceea ce se pregătea nu mai avea nicio importanță, nimeni nu putea face nimic. Totul era lipsit de consecințe.

„Doar că lumea ajunge întotdeauna să moară. Îți abați atenția de la ceva”.

Cortez intră plutind în încăperea serviciului de securitate. Monitorul îi lumina fața de jos. Se uită înspre Clarissa când se apropie, aruncându-i un zâmbet blând și calm.

— Ashford trimite oameni să preia controlul asupra sectorului tehnic, zise ea.

— Bine. E foarte bine.

— *... Corvusier,* spunea o femeie cu tenul măsliniu. Doar mă cunoașteți. Puteți avea încredere în mine. Nu vă cerem decât să închideți reactorul pentru câteva ore și să scoateți bateriile din sistemele de urgență. Să întrerupeți alimentarea sistemelor, astfel încât s-o putem șterge de-aici.

— Pun mare preț pe viața lor, spuse Cortez. Nu se gândesc care ar putea fi prețul supraviețuirii. Un preț pentru fiecare.

— Nu, nu se gândesc, încuviință Clarissa, însă cuvintele păreau goale, ceva nu era în regulă. Credeți în mântuire?

— Bineînțeles. În viața mea, totul m-a învățat că nimic nu ne îndepărtează definitiv de posibilitatea de a ne bucura de harul lui Dumnezeu, deși sacrificiile pe care trebuie să le facem sunt uneori extrem de dureroase.

— … dacă pur și simplu am putea să ne unim, se adresă Anna ecranului aplecându-se spre cameră, ceea ce făcu să i se desprindă o buclă din părul roșcat și să-i acopere ochiul stâng. Împreună putem rezolva această problemă.

— Dar tu? întrebă Cortez punând o mână pe spatele Clarissei. Crezi în mântuire?

— Nu. Doar în sacrificiu.

— Mao! lătră Ashford din cealaltă încăpere. Vino-aici.

Clarissa se propulsă spre ușă. Căpitanul părea mai palid decât înainte. În jurul ochilor avea umflături care, dacă ar fi existat o oarecare gravitație, ar fi fost cearcăne întunecate.

— Căpitane?

— Înțelegi cum este cablată toată mizeria asta?

— Puțin.

— Uite ce-aș vrea să faci.

Capitolul 47

Holden

Puțul ascensorului lung de doi kilometri din exteriorul cilindrului lui *Behemoth* se întindea în fața lui. Cu Naomi consolidând controlul asupra navei, cele mai multe sisteme auxiliare erau întrerupte sau nu puteau fi folosite în siguranță. Ascensorul principal rămăsese blocat la jumătatea puțului. Un ascensor secundar, oprit aproape de partea superioară a puțului, nu putea fi activat decât dacă primul ascensor era scos de pe șine și blocat. Prin urmare, în locul unei plimbări confortabile de patru minute, călătoria spre puntea de comandă devenise o deplasare lentă la zero *g* de-a lungul celor doi kilometri, prin vid, cu o cutie mare din oțel și ceramică ce bloca trecerea la mijlocul distanței.

Putea fi mai rău. Potrivit camerelor de securitate pe care Naomi reușise să le pirateze, nu părea că Ashford se aștepta ca ei să încerce să ajungă în felul ăsta pe puntea de comandă. Își fortificase poziția la punctul de trecere de la nivelul punții de comandă de îndată ce primise vești despre atacul asupra sectorului tehnic. Însă deocamdată nu făcuse nimic în privința puțului ascensorului. Holden se așteptase ca inamicul să controleze ambele capete, dar se părea că nu-și dădea încă seama că nu reușise.

Bull îl avertizase că Ashford ar putea s-o ia razna din cauza stresului generat de situație, însă omul nu era prost. Până atunci avusese o carieră impecabilă în calitate de căpitan al APE, ceea ce părea să fi influențat alegerea lui Fred Johnson. Holden nu putea miza pe faptul că individul ar fi putut face greșeli care să-i ușureze lui treaba. Dar dacă Naomi avea să reușească în sectorul tehnic, nu mai conta. Până vor ajunge la puntea de comandă, toți cei de acolo aveau să doarmă fericiți.

Holden reglase în surdină, în cască, recepționarea emisiunii Radio Zona Lentă Liberă. Într-un fel de dialog întrerupt când și când de împușcăturile din fundal, Anna și Monica explicau în continuare flotilei necesitatea închiderii tuturor sistemelor

energetice. Într-o oarecare măsură, lucrurile nebunești pe care le spunea Anna păreau aproape raționale. Holden fu nevoit să-i dea dreptate Monicăi, care spusese că formatul ăsta va funcționa. Iar până acum schimburile de focuri nu păreau să se intensifice. Probabil că Amos se plictisea.

Întocmiseră un plan. Deocamdată, totul se desfășura mai mult sau mai puțin așa cum speraseră. Gândul ăsta îl îngrozea din ce în ce mai mult pe Holden.

Fără vreo avertizare, ledurile montate pe pereții puțului se stinseră. Holden aprinse proiectoarele costumului, dar fără să-și încetinească ascensiunea. Proiecta pe perete o ciudată umbră dublă când apărură proiectoarele costumului lui Corin.

— Nu sunt sigur dacă asta înseamnă că învingem sau că pierdem, zise el doar ca să spună ceva.

— Văd liftul, mormăi evaziv Corin.

Holden își înclină torsul spre înapoi, pentru ca proiectoarele costumului să bată mai departe, spre partea superioară a puțului. La o sută de metri în față, baza cabinei forma un perete din metal și compozit.

— Ar trebui să existe o trapă de întreținere pe care s-o putem deschide.

Corin ridică un pumn în semn de încuviințare și, continuând să urce în puțul ascensorului, începu să scotocească prin ranița pe care o adusese cu ea din sectorul tehnic. Scoase un suflai de tăiat cu plasmă.

Holden își inversă poziția corpului pentru a atinge cabina mai întâi cu picioarele, după care activă magneții cizmelor. Se deplasă până la trapă și încercă să o deschidă, dar, după cum bănuiseră, era încuiată pe interior. Fără să mai aștepte să fie întrebată, Corin începu să taie cu suflaiul.

— Bull, ești acolo? întrebă Holden trecând pe canalul convenit.

— Sunt probleme?

— Chiar acum tăiem cabina ascensorului. Voiam doar să aflu noutăți.

— Păi…, spuse Bull lungind cuvântul. Sunt și bune, și rele. Controlăm sistemele principale, am decuplat laserul și încercăm să închidem reactorul.

— Și ce ne lipsește? întrebă Holden.

Suflaiul lui Corin sfârâi și se stinse, iar ea începu un monolog împănat cu obscenități în timp ce înlocuia blocul de alimentare cu un altul pe care îl scoase din raniță.

— Naomi nu poate intra în sistemele punții de comandă. I-au blocat accesul, iar asta înseamnă că renunțăm la gazul soporific.

Astfel, potrivit ultimelor calcule, el și Corin trebuiau să înfrunte cel puțin cincisprezece dintre oamenii lui Ashford, poate chiar mai mulți. Trebuiau să treacă printr-o ușă îngustă și să străbată un coridor lung, descoperit. Față de situația asta, intrarea în sectorul tehnic părea o plimbare în parc.

— Nu reușim în doi, zise Holden. Nu avem nicio șansă.

Corin, care ascultase discuția la radioul ei, ridică privirea. Lovi trapa ascensorului cu pumnul înmănușat, iar bucata tăiată căzu înăuntru. Nu făcu niciun gest ca să intre, așteptând rezultatul conversației cu Bull. Avea o expresie indescifrabilă, care putea însemna orice.

— Trimitem întăriri, așa că stați liniștiți la trapa de intrare pe puntea de comandă și așteptați…

Se opri, iar Holden auzi pe cineva adresându-i-se, deși cuvintele erau prea indistincte pentru a le înțelege. Părea să fie Naomi.

— Ce se întâmplă? întrebă Holden, dar Bull nu răspunse.

Purta o discuție din ce în ce mai animată, care dură câteva minute. Răspunsurile lui Bull erau fragmente rupte din context și nu însemnau nimic pentru Holden, care aștepta nerăbdător.

— Ne confruntăm cu o nouă problemă, spuse Bull.

— Mai mare decât problema „Nu putem intra pe puntea de comandă fără să murim”?

— Mda, rosti Bull.

Holden simți un nod în stomac.

— Naomi a prins ceva pe o cameră de securitate pe care au ratat-o pe coridor, în fața punții. Patru indivizi în blindaje tocmai au părăsit puntea de comandă. Sunt echipamentele pe care le-am luat de la marțieni. Nu avem posibilitatea de a-i urmări, dar ne putem da seama încotro se îndreaptă.

Spre un singur loc ar fi trimis Ashford acea putere de foc: sectorul tehnic.

— Plecați de-acolo, zise Holden, însă cu mai multă panică în glas decât și-ar fi dorit. Plecați acum.

Bull chicoti. Nu era un sunet liniștitor.

— Oh, prietene, asta va fi o problemă pentru voi înainte de a fi pentru noi.

Holden așteptă. Corin ridică din umeri și urcă în ascensor pentru a deschide trapa superioară. Nu trebuia s-o taie, căci încuietoarea era pe interior.

— Există doar trei modalități de a ajunge la noi, continuă Bull. Pot coborî prin cilindru, ceea ce ar fi prea complicat. Coridorul de întreținere de pe cealaltă parte a cilindrului nu este accesibil când cilindrul se află în mișcare de rotație. Prin urmare, rămâne o singură cale de a ajunge în partea sudică a acestui monstru.

— Trecând peste noi, spuse Holden.

— Da. Deci misiunea ta s-a schimbat.

— Să-i întârziem, interveni Corin.

— Dă-i doamnei un premiu. Totuși, putem reuși dacă-i asigurăm lui Naomi ceva mai mult timp. De tine depinde asta.

— Bull, zise Holden, suntem doar doi, înarmați cu puști de asalt ușoare și pistoale. Indivizii ăia au echipamente blindate de recunoaștere. Am văzut îndeaproape în acțiune pe cineva purtând așa ceva. Nu-i vom putea întârzia. Ne vor transforma într-un nor de ceață roz prin care vor trece cu viteză maximă.

— Nu chiar atât de repede. Nu sunt idiot. Am scos toată muniția din costume și, ca măsură de precauție suplimentară, am smuls contactele de tragere ale armelor.

— Asta-i o veste bună, firește, dar nu pot pur și simplu să ne rupă în bucăți?

— Ba da. Așa că încercați să nu-i lăsați să vă captureze. Câștigați cât mai mult timp posibil. Aici Bull, terminat.

Holden se întoarse spre Corin, care se uita la el cu aceeași expresie impasibilă. Inima îi bătea de trei ori mai repede. Realitatea devenea aproape dureroasă. De parcă tocmai se trezise.

Avea să moară.

— Ultimul popas, zise el încercând să păstreze o voce fermă.

— E un loc la fel de bun ca oricare altul, spuse femeia arătând spre cabina ascensorului, ce părea solidă. Folosim trapa superioară pentru acoperire, iar ei vor veni spre noi lipsiți de apărare. În plus, neavând arme, vor fi nevoiți să se angajeze într-o luptă de aproape. Îi putem potopi cu gloanțe în timp ce se apropie.

— Corin. Ai văzut vreodată în acțiune un astfel de echipament?

— Nu. Schimbă asta misiunea pe care o avem?

— Nu, răspunse Holden după o clipă de ezitare. Cred că într-adevăr nu schimbă cu nimic lucrurile.

Își luă pușca de asalt din spate și o lăsă să plutească alături de el. Verifică muniția. Aceleași șase încărcătoare pe care le îndesase în bandulieră.

Nu puteau decât să aștepte.

Corin găsi un loc lângă trapă unde-și putea fixa un picior sub o bară de prindere montată în ceea ce în condiții de propulsie ar fi devenit un perete. Se instală și începu să supravegheze prin vizor puțul ascensorului. Holden încercă să facă la fel, însă fu cuprins de o stare de nervozitate și începu să se miște de colo colo.

— Naomi? spuse el comutând pe canalul lor privat și sperând că secundul său era încă pe recepție.

— Sunt aici, se auzi după câteva secunde.

Holden se pregăti să-i răspundă, dar se opri. Nu-i veneau în minte decât cuvinte ce-i păreau banale. Ar fi vrut să-i spună că o iubește din clipa în care a cunoscut-o, însă suna ridicol. Abia o observase pe Naomi când se întâlniseră prima oară. Pentru el era doar o ingineră înaltă și slabă. Când a ajuns s-o cunoască mai bine, a devenit o ingineră înaltă, slabă și genială, dar nimic mai mult. Simțea că în cele din urmă aveau să devină prieteni, totuși adevărul era că abia își mai amintea de persoana care fusese în perioada petrecută în *Canterbury.*

În siajul protomoleculei, toată lumea pierduse câte ceva. Specia ca atare pierduse sentimentul propriei importanțe, preeminența sa în planul universal.

Holden își pierduse certitudinile.

Când se gândea la bărbatul care fusese înainte de sfârșitul lui *Cant,* își amintea un individ plin de certitudini justificate. Binele era bine, răul era rău, iar demarcația dintre cele două se stabilea de la sine. Timpul petrecut cu Miller îl golise oarecum de această percepție. Iar dacă nu o eliminase, colaborarea cu Fred Johnson înlăturase din ceea ce mai rămăsese. Și îi luase locul nihilismul, sentimentul că protomolecula distrusese rasa umană într-o manieră care nu mai putea fi nicicând vindecată. Omenirea beneficiase de o amânare de două miliarde de ani a

unei sentințe de condamnare la moarte de care nu avusese habar, însă timpul expirase. Nu mai rămăseseră decât protestele și țipetele.

În mod destul de ciudat, Miller făcuse să renască în el o oarecare motivație. Sau cine-o fi Miller. Nu reușea să-și aducă aminte cu adevărat de versiunea lui care știa exact unde erau trasate toate liniile de demarcație. De atunci, nu mai fusese sigur de nimic. Indiferent ce țâșnise de pe Venus și construise Inelul, același lucru îi dăduse viață și lui Miller.

Și voia să discute cu el.

Ceva neînsemnat, poate. Noul Miller nu era prea logic. Urmărea un program pe care nu-l explica. Protomolecula nu părea să fie deosebit de afectată de haosul și de morțile pe care le provocase.

Dar voia să vorbească. Și voia să vorbească doar cu el. Holden își dădu seama că găsise în asta un colac de salvare. Poate că exista o modalitate de a ieși din haos. Poate că ar fi putut ajuta la descoperirea ei. Ideea că protomolecula, sau cel puțin agentul ei, Miller, îl alesese pe el ca element de contact îi hrănea, desigur, cele mai rele înclinații spre aroganță și vanitate. Dar era mai bine decât disperarea.

Iar acum, când începea să întrezărească acea cale întunecoasă ce ducea în afara hăului săpat de protomoleculă și în care omenirea se aruncase cu un entuziasm autodistructiv, era pe punctul de a fi ucis din cauza unui alt om meschin care avea mai multă putere decât minte. Nu părea să fie corect. Voia să trăiască pentru a asista la renașterea omenirii. Voia să participe la această aventură. Pentru prima dată de foarte multă vreme, se simțea în stare să se transforme în genul de om care putea face diferența.

Și voia să-i explice asta lui Naomi. Să-i spună că avea să devină mai bun. Genul de persoană care în ultimii ani ar fi văzut în ea mai mult decât un inginer capabil. De parcă, transformându-se, ar fi putut să-l schimbe retroactiv pe omul vanitos și superficial care fusese în vremea aceea. Poate chiar să devină vrednic de ea.

— Îmi place de tine, zise el în schimb.

— Jim, răspunse după o clipă o voce răgușită.

— Mi-a plăcut să fiu cu tine din clipa în care te-am întâlnit. Erai simpatică și ca simplă ingineră și colegă de echipaj.

Frecvența transmise doar șuieratul slab al paraziților. Holden și-o imagină pe Naomi retrăgându-se în sine, lăsându-și părul să-i cadă peste ochi pentru a-i ascunde privirea, așa cum făcea când se afla într-o situație stânjenitoare emoțional. Era o prostie, firește, căci în lipsa gravitației, nu ar fi putut imprima părului o asemenea mișcare. Dar imaginea îl făcu să zâmbească.

— Îți mulțumesc, spuse el scoțând-o din încurcătură. Îți mulțumesc pentru tot.

— Te iubesc, Jim, veni în cele din urmă răspunsul.

Holden își simți corpul relaxându-se. Vedea moartea apropiindu-se și nu-i mai era teamă. Avea să piardă toate lucrurile bune care vor urma, însă va fi ajutat la înfăptuirea lor. Iar o persoană extraordinară îl iubea. Era mai mult decât reușeau majoritatea oamenilor să obțină într-o viață întreagă.

Se auzi un scrâșnet slab, care se amplifică transformându-se în urlet. Pentru o clipă, Holden crezu că Naomi țipa în cască. Aproape că începu să-i vorbească pentru a o liniști, când își dădu seama că simțea vibrația în picioarele lui. Sunetul nu provenea de la legătura radio, ci se transmitea, prin peretele cabinei, în cizmele sale. Întreaga navă vibra.

Își lipi casca de perete, pentru a avea un sunet mai clar, iar țipătul navei deveni aproape asurzitor. După un minut interminabil, o bubuitură fu cât pe ce să-i distrugă timpanul, apoi se așternu tăcerea.

— Ce naiba-i asta? mormăi Corin.

— Naomi? Bull? E cineva acolo? strigă Holden la gândul că ceea ce se întâmplase cu siguranță făcuse nava bucăți.

— Mda, spuse Bull. Suntem aici.

— Ce…, începu Holden.

— Schimbăm misiunea, continuă Bull. Sunetul ăla a fost din cauza lor, deoarece au frânat cilindrul pentru locuit. Inerția catastrofică se modifică cu două puncte. În momentul ăsta, în cilindru, foarte mulți oameni sunt aruncați în toate direcțiile.

— De ce au făcut asta? Doar pentru a întrerupe emisiunea?

— Nu, spuse Bull oftând obosit, de parcă tocmai fusese informat că urmează să facă două carturi la rând. Înseamnă că au impresia c-am fortificat puțul ascensorului, așa că vin pe cealaltă cale de acces.

— Ne întoarcem, zice Holden făcându-i semn lui Corin să-l urmeze.

— Negativ, îl întrerupse Bull. Dacă vor prelua aici controlul laserului, în timp ce Ashford se află în continuare la panoul de comandă, ne-am fript.

— Și ce facem? Ar trebui să ne continuăm drumul, să forțăm accesul pe puntea de comandă și să-i împușcăm pe toți cei de acolo, în timp ce oamenii lor intră în sectorul tehnic și vă masacrează?

— Mda, oftă Bull cuprins de sfârșeală.

Capitolul 48

Bull

Țâșniră din puțul de întreținere ca o explozie. Patru monștri în negru cu roșu având o formă aproape umană. Bull și oamenii pe care reușise să-i adune deschiseră focul de îndată ce-i văzură. Zece arme împotriva unui vârtej.

— Nu-i lăsați să ajungă la comenzile reactorului, strigă Bull.

— Am înțeles, zise un pământean. Aveți vreo idee cum i-am putea opri, domnule?

Nu avea. Goli cu o mână încărcătorul pistolului, iar cu cealaltă deplasă mecanismul înapoi. Un pușcaș marțian trecu pe deasupra capului său, iar pușca lui arunca fulgere scurte. Mici semne albe se imprimară pe armura celui mai apropiat atacator, ca și cum un copil își lăsase urmele palmelor pe o fereastră aburită. Omul în auto-blindaj ajunse la cel mai apropiat post de lucru și, cu o mână, smulse cușeta de accelerație fixată în podea și o aruncă de parcă fusese o imensă minge de baseball. Cușeta șuieră prin aer și se făcu bucăți la contactul cu peretele de care se izbi. Dacă ar fi întâlnit pe cineva în cale, efectul ar fi fost mai devastator decât cel al unui glonț.

Bull continuă să tragă. După ce își goli încărcătorul, se concentră asupra conducerii mecanismului său. Ultimul atacator ieșit din pasaj încercă să facă un salt de-a lungul încăperii, însă echipamentul de amplificare a forței îi transformă saltul mai mult într-o lansare. Silueta neclară în negru cu roșu se izbi cu zgomot de peretele îndepărtat.

— Uite, spuse prin radio sergentul Verbinski, de aceea facem șase luni de antrenamente înainte să ne punem chestiile astea.

Părea amuzat. Era bine că cineva reușea să găsească acum ceva amuzant.

Lupta în condiții de imponderabilitate complica tacticile confruntărilor cu arme de foc, însă regula de bază era aceeași: menținerea pozițiilor, adăpostirea și acoperirea de către altcineva în timpul deplasării. Bull își dădu seama aproape imediat că nu aveau nicio armă care să-i afecteze pe adversari.

Cel mai bun lucru pe care-l puteau face era să producă un vacarm îngrozitor, sperând ca oamenii în echipament de luptă să cedeze prudenței reflexe. Asta nu avea să-i ajute să câștige războiul, dar, la naiba, măcar va amâna pierderea bătăliei.

— Naomi, zise Bull. Cum te descurci acolo?

— Pot să golesc miezul și să-i tai alimentarea nenorocitului ăstuia. Mai dă-mi doar trei minute.

Îi ghicea în voce concentrarea și motivarea. Hotărârea. Nu avea nicio importanță.

— Nu vei reuși.

— Încercați… încercați să rezistați.

— Se întorc acum asupra noastră și nu-i putem opri.

Cei patru atacatori săltară prin sectorul tehnic precum lăcustele, corpurile lor masive izbindu-se în pereți și în console, smulgând bucăți din locurile de impact. În acest moment, singura speranță era ca inamicul să-și epuizeze forța izbindu-se de ziduri. Bull bătu în retragere spre intrarea în cilindru, apoi ocupă o poziție în spatele unei lăzi și începu să tragă înspre atacatori, căutând să le abată atenția asupra lui. Dacă reușea să-i scoată din cilindrul de locuit, poate că ar fi fost în stare să închidă punctul de trecere și să-i determine pe ticăloși să-și croiască din nou drum spre interior. Ceea ce i-ar fi putut asigura lui Naomi minutele de care avea nevoie.

Indivizii în blindaje nu păreau să observe că era acolo. Unul apucă un birou, a cărui tăblie din oțel se îndoi sub presiunea mănușii costumului, și începu să avanseze, ajutându-se de brațe, spre comenzile reactorului.

— Poate cineva să-l oprească pe individul ăla? întrebă Bull.

Nu răspunse nimeni pe frecvența aceea. Oftă.

— Naomi, trebuie să pleci acum.

— Am neutralizat miezul. Pot bloca și rețeaua. Mai durează câteva minute.

— Nu mai e timp. Ieși acum și voi încerca să te aduc înapoi după ce se vor mai calma apele.

— Dar…

— Moartă nu vei fi de niciun folos.

Pe frecvența comună se făcu liniște și, pentru o clipă, Bull crezu că centuriana fusese prinsă, poate chiar omorâtă. Apoi o văzu plutind dinspre coridor, cu bărbia împinsă înainte, brațul valid și părul ondulându-se în urma ei ca niște aripioare

stabilizatoare. Cel mai apropiat dintre indivizii în blindaje încercă s-o prindă, dar deja se îndepărtase, iar ei nu îndrăzniră să sară după ea.

Bull văzu un alt atacator care agita ceva. O armă. Mănușa masivă era prea groasă ca să încapă prin garda trăgaciului. În timp ce îl observa, individul smulse garda și luă arma în pumn. Părea o jucărie de copil în mâinile unui adult. Bull trase asupra lui de câteva ori, dar fără a avea prea mari speranțe de reușită.

Patru pământeni strigară într-un glas și se aruncară asupra celui cu arma. Atacatorul nu trase. Tăie doar aerul cu brațul lui metalic masiv, împrăștiindu-i ca pe vrăbii.

Oamenii lui Bull erau pe punctul să fie uciși – *se lăsau* uciși –, iar el nu putea face nimic să-i ajute.

— Bine, copii, spuse el. Haideți să ne facem bagajele și să plecăm acasă. Atmosfera devine prea încinsă aici.

— Bull! strigă Verbinski. Atenție la ora șase!

Bull încercă să se rotească în mecanism, dar ceva îl lovi puternic în spate. Scârțâind, picioarele magnetice își pierdură aderența, iar acum plutea. În jurul lui, totul începu să scânteieze în nuanțe aurii și albăstrii, în timp ce începea să-și piardă cunoștința. Simți vag o mână ce-l prinse de umăr, încetinindu-i căderea, și văzu chipul lui Naomi. Ceva îi zgâriase obrazul, iar un balon de sânge îi era prins de piele. Încercă să se întoarcă, însă nu reuși. Era normal. Nu mai avea coloană vertebrală. Ar fi trebuit să-și amintească.

— Ce se întâmplă? întrebă mirat.

— Ne-au izolat de cilindru, spuse Naomi și-l întoarse, astfel încât picioarele mecanismului să poată atinge podeaua.

În jurul lor, aerul era un câmp de resturi. Bucăți metalice contorsionate și ceramică sfărâmată, stropi de sânge coagulându-se încet și crescând ca niște planete născute din nori de praf. Arcuri electrice țâșneau din rămășițele unui panou de control, iar bucăți de sticlă pluteau scânteind în micul joc de fulgere. Doi indivizi în blindaje rămăseseră în apropierea punctului de trecere. Unul ținea pușca de țeavă, ca pe o bâtă, iar celălalt avea în mâini câte un pistol cu garda trăgaciului smulsă. Un al treilea se agita prin aer, chiar deasupra puțului de întreținere prin care trecuseră, încercând să se prindă de ceva. Al patrulea se deplasa de-a lungul punții către ei, cu mișcări măsurate, pentru a nu se ridica în aer.

— Replierea în sasul din puțul ascensorului! strigă Bull.

— Atenție toată lumea! zise Naomi în terminalul ei portabil. La semnalul meu, ne retragem prin puțul ascensorului. Acum!

Naomi îl roti pe Bull, apoi se prinse de spatele lui în poziție de salvare și sări. Inamicul deschise focul. Bull apucă să zărească o femeie chiar în momentul în care un glonț îi străpunse un picior. Îi văzu grimasa pe chip și sângele țâșnind din ea. „Îmi pare rău”, îi transmise el în gând.

Zidul în care se deschidea puțul ascensorului apăru în câmpul vizual al lui Bull, iar Naomi se desprinse de el, așezându-se pe perete cu grația unei femei născute la zero *g*. Alte două corpuri străbătură aerul. Bull îi recunoscu pe pușcașii marțieni Juarez și Cass. Naomi izbi controalele, iar ușile sasului începură să se închidă. Când deschiderea părea prea mică pentru a permite trecerea unui corp omenesc, se strecurară încă două. Sergentul Verbinski și un om al lui Bull din forțele de securitate.

Bull simțea că nu-și mai poate controla capul, de parcă tocmai alergase treizeci de kilometri în bătaia soarelui din New Mexico. Bătu din palme, dar nu atât pentru a atrage atenția celorlalți din sas, cât mai mult pentru a-și veni în fire.

— Puțul ăsta e în vid, spuse el. Dacă îl traversăm, trebuie să ne echipăm corespunzător. Lăzile sunt acolo. Să vedem cu ce ne alegem.

O lovitură puternică răsună în ușa sasului. Apoi încă una.

— Ar fi bine să ne grăbim, adăugă Bull.

— Nu încapi în salopetă, spuse Verbinski. Nu astfel echipat.

— Mda. Bine.

— Hai, băiete, mai zise sergentul. Te scoatem noi din chestia asta.

„Nu”, vru să strige Bull. „Totul e în regulă”. Însă Juarez și celălalt pușcaș deja îl scoseseră din chingi, iar apoi din mecanismul pe care Sam îl făcuse pentru el. Era din nou schilod. Nu, nu era adevărat. Fusese schilod de la catastrofă. Acum avea doar cu un instrument mai puțin.

Deja își făcuse treaba cu mijloace mai puține.

Loviturile în ușa sasului deveneau tot mai intense. Iar fiecare impact era însoțit de un sunet ca de ruptură. Bull își imagină degetele din oțel ale auto-blindajului smulgând învelișul navei. Se cățără deasupra mecanismului, corpul plutindu-i în spatele lui, inutil ca un zmeu. Deschise un compartiment și luă ce mai

rămăsese din muniția pistolului și terminalul său portabil. Pentru o clipă, nu recunoscu cutiuța plată și neagră pe care o scoase după aceea. Dar apoi își aminti.

— Dacă nu intenționăm să rămânem, ar fi mai bine să plecăm, spuse Verbinski.

— Să mergem, zise Bull, care strecură grenadele în săculețul de pe coapsa costumului AEV.

Naomi declanșă ciclul de deschidere a ușii spre puț. Loviturile se auzeau tot mai slab și mai îndepărtate pe măsură ce aerul se golea, iar puțul se deschidea sub ei. O cădere de un kilometru până la ascensorul blocat, apoi încă unul până la… ce? Ashford? O moarte sigură? Bull nu mai știa de ce fugea. Sau spre ce.

Unul câte unul, se propulsară în gol. Verbinski și bărbatul din forțele de securitate, Naomi și pușcașul, apoi Bull și Juarez. Fără să fi vorbit despre asta, toți făcură pereche cu cineva care nu era de-ai lor. Pentru sufletul abătut al lui Bull, detaliul ăsta păru important.

— Juarez? întrebă Verbinski prin radio, iar Bull fu surprins să-i audă vocea.

— Domnule.

— Dacă ai un unghi bun, crezi că ai putea să distrugi vizoarele de la costume?

— De la costumul dumneavoastră, poate, spuse Juarez. Pe al meu îl păstrez în stare bună.

— Dă tot ce poți, zise sergentul.

Bull simți când inamicul făcu o breșă în sas. N-ar fi putut spune exact ce era – presiunea abia percepută a unei unde de șoc, o ușoară adiere de atmosferă. Se uită în jos și zări lumină în celălalt capăt al puțului, unde n-ar fi trebuit să fie. În clipa asta, în sectorul tehnic erau probabil vreo mie de sisteme de siguranță care se declanșau. Spera să fie așa. Departe în jos văzu fulgerul unei guri de foc, dar se aflau la o distanță sigură, căci glonțul lovi aproape sigur pereții puțului și-și pierdu din viteză înainte să ajungă la ei.

Juarez se întoarse, cu pușca fixată între picioare. Chipul bărbatului deveni calm și liniștit, iar pușca fulgeră în tăcere.

— L-am luat pe unul, Verb, spuse el. Sergent?

Verbinski nu răspunse. Plutea în continuare, atingând ușor șinele de oțel care ghidau cabina ascensorului, dar cu ochii închiși. Trăsăturile chipului său erau relaxate, iar o spumă îi

împestrița buzele și nările. Bull nici măcar nu știa că bărbatul era rănit.

— Sergent! strigă Juarez.

— E mort, zise Cass.

Restul călătoriei până la ascensor avu nuanțe de coșmar. Corpul lui Bull continua să se miște nebunește în spatele lui, iar plămânii și-i simțea plini cu apă. Însă nu mai tușea. Nu știa dacă era un semn bun. În momentul în care ajunseră la cabină, o lovitură norocoasă a unuia dintre urmăritori îl atinse pe bărbatul din forțele de securitate în spate, declanșând explozia rezervei de aer. Bull îl văzu pe om murind, dar nu auzi nimic. Trapa decupată de Corin în podeaua ascensorului părea să fie prea mică pentru a încăpea, însă vârî un braț, iar Naomi îl trase înăuntru.

În cabina ascensorului, Juarez ocupă poziție de tragere, printr-o deschizătură, asupra urmăritorilor. Bull nu știa de câtă muniție mai dispune pușcașul, dar probabil avea să i se termine curând. Dacă ar fi fost cât de cât gravitație, Bull s-ar fi lipit fără vlagă de perete. În schimb, comută radioul costumului pe frecvența lui Naomi.

— Dă-mi o armă, spuse ea înainte ca el să poată spune ceva. Dă-mi ceva.

— Continuă să mergi. Du-te în vârful puțului.

— Dar…

— Poate reușești să deschizi trapa pentru ei. Să-i duci pe puntea de comandă.

— N-ai acces la comenzi din interiorul puțului.

— În nava asta de tot rahatul nu se știe niciodată. Poate cineva a amplasat un buton de autodistrugere în partea asta. Nu m-ar surprinde.

— Ăsta e planul tău B?

— În situația în care ne aflăm, cred că suntem mai curând la planul Z. Oricum, tu ești inginerul, iar aici nu poți să faci mare brânză. În plus, te-am auzit vorbind cu Holden. Ai putea să-l revezi, ceea ce nu ne-ar costa mare lucru.

Îi observă chipul în timp ce Naomi încerca să se decidă. Teamă, disperare, regret, calm, în ordinea asta. O femeie impresionantă. I-ar fi plăcut să aibă șansa de a o cunoaște mai bine. Iar dacă putea să navigheze cu Jim Holden și să-l iubească, atunci poate că nu era așa de rău cum crezuse Bull.

— Îți mulțumesc, spuse Naomi, după care se întoarse și se propulsă de-a lungul puțului ascensorului spre puntea de comandă și bărbatul pe care-l iubea.

„Drăguț”, gândi Bull. Pușca lui Juarez fulgeră din nou, iar Bull modifică frecvențele radio pentru a-i include și pe cei doi pușcași.

— Și voi doi ar trebui să plecați. Spre partea superioară a puțului. Vedeți dacă puteți lua cu asalt puntea de comandă.

— Ești sigur? întrebă Cass cu vocea ei calmă. Aici suntem la adăpost. Acolo nu vom găsi un loc mai bun.

— Mda, destul de sigur.

— Tu ce faci? întrebă Juarez.

— Rămân aici.

— Bine, frate, zise Juarez, apoi plecă și el împreună cu Cass.

Bull se gândi să privească în josul puțului pentru a vedea cât de mult se apropiase inamicul, însă renunță. Prea multă energie irosită, iar dacă încasa un glonț în ochi în momentul ăsta… ar fi fost într-adevăr trist. Micuța cabină a ascensorului era monocromă, fără o culoare bine definită, luminată doar de proiectoarele costumului. Inspiră cât putu de profund, însă nu reuși mare lucru. Scoase grenadele din buzunar, câte una în fiecare mână, și le reglă cu grijă temporizatorul la cea mai mică valoare.

Așadar, avea să moară aici. Nu era locul pe care l-ar fi ales, dar ce mai conta? Probabil era mai bine decât să scape, iar refacerea coloanei vertebrale să fie un eșec. Văzuse indivizi care-și trăiseră restul vieții amețiți de calmante, luptându-se cu suferința. Până acum nu-și acordase cu adevărat răgazul de a se gândi la treaba asta. Acum o putea face fără probleme.

Încercă să-și dea seama dacă îi părea rău că moare, dar adevărul era că se simțea al dracului de obosit ca să-i mai pese. Și aproape că nu mai putea să respire. Îi părea rău că nu-l omorâse pe Ashford, însă asta nu era o noutate. Îi părea rău că nu putuse să o răzbune pe Sam sau să afle dacă Pa mai trăia. Sau dacă Ashford avea de fapt capacitatea de a distruge Inelul. Dacă îl întrista ceva, era că tot ce se afla în mișcare acum va continua fără el și nu va ști niciodată deznodământul. Nu va ști niciodată dacă, din ceea ce făcuse, ceva contase în mod decisiv.

Terminalul său portabil clipi. O solicitare de conexiune din partea Monicăi Stuart. Se întrebă pentru o clipă ce voia de la el,

apoi își aminti că Ashford oprise cilindrul. Probabil acolo situația devenise critică. Transferă solicitarea pe sistemul de comunicații al costumului spațial. Fără imagine – conexiunea vocală era suficientă.

— Bull, spuse femeia, suntem atacați. Anna cred că a murit. Ce naiba se întâmplă acolo? Cât mai durează?

Avu o strângere de inimă gândindu-se la Anna, dar având în vedere situația, era doar una dintre numeroasele victime.

— Păi, am pierdut sectorul tehnic. Aproape toți membrii grupului de asalt au murit. Au rămas probabil cinci oameni în puțul ascensorului, însă ticăloșii controlează partea de sus și cea de jos. Am reușit să golim miezul, dar rețeaua energetică e încă activă. Va fi suficient pentru funcționarea laserului. Oamenii lui Ashford se află probabil în sectorul tehnic, ocupându-se de realinierea lui, și chiar nu văd cum i-am putea opri.

— Doamne Dumnezeule, oftă femeia.

— Mda, suntem într-o situație de rahat.

— Ce… ce-ai de gând să faci?

Un fascicul de lumină trecu prin trapa din podea, făcând să strălucească fire de praf și particule metalice în suspensie ce se roteau ca într-o vâltoare. Contemplă imaginea cu un zâmbet ușor. Însemna că ticăloșii se aflau aproape, dar era o imagine plăcută. Își aminti că discuta cu Monica și că-l întrebase ceva.

— Mda. Dacă te referi la oprirea alimentării cu energie a navei și la salvarea tuturor? Probabil că nu vom reuși să facem treaba asta.

— Nu poți renunța. Te rog. Trebuie să existe o modalitate.

„Nu neapărat”, gândi el, dar nu spuse cu glas tare. Anna credea că există o cale. De unde îi venise ideea asta? „Dar dacă există, sper ca unul dintre voi s-o găsească”.

— Cât de gravă e situația acolo? întrebă el.

— Este… este îngrozitoare. Ca și cum catastrofa s-a produs din nou.

— Mda, văd.

— Nu putem continua. Oh, Doamne, ce vom face?

Fasciculul de lumină deveni mai intens. Mai strălucitor. Nu mai vedea firele de praf.

— Monica? Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Să aveți grijă și să faceți tot ce puteți. Să rezistați. Ah, iar dacă totul se va termina cu bine, știi ce te rog?

— Ce?

— Spune-i lui Fred Johnson că mi-a rămas dator.

Întrerupse legătura și deconectă terminalul. Luă câte o grenadă în fiecare mână, ținând cu degetul mare pârghia de siguranță. O cască se strecură prin trapă, dar dispăru imediat. Cum însă nu trăgea nimeni, reapăru ceva mai încet. Bull zâmbi și salută dând din cap. Vizorul opac se lumină și-l văzu pe Casimir holbându-se la el. Bull rânji. Ei bine, măcar era o plăcere. Un cadou înainte de a pleca.

— Hei, spuse Bull, chiar dacă omul nu-l putea auzi. Ține astea pentru mine.

Și aruncă cele două grenade, observând în același timp expresia omului în momentul în care înțelese ce erau.

Capitolul 49

Anna

Când își recăpătă cunoștința, Anna plutea într-un amalgam laolaltă cu Okju, operatoarea de imagine, două scaune de birou și un ficus într-un ghiveci. Cineva lansa petarde în serie. Altcineva țipa. Vedea ca prin ceață. Clipi și clătină din cap ca să limpezească imaginea. Ceea ce se dovedi o greșeală, deoarece mișcarea declanșă o durere fulgerătoare în coloana vertebrală, care aproape că o făcu să-și piardă iarăși cunoștința. Încercă să spună ceva, dar nu reuși.

— Doamne, Roșcovano, am crezut că te-ai fript, spuse o voce cunoscută. M-aș fi urât dacă nu mi-aș fi ținut promisiunea.

Era vocea aspră, dar prietenoasă a lui Amos.

Anna deschise din nou ochii, având grijă să nu-și miște capul. Plutea în mijlocul fostului spațiu ocupat de studio. Okju plutea în apropiere, cu piciorul fixat la subsuoara ei. Anna își eliberă picioarele din cele două scaune și împinse ficusul din fața ei.

Se auziră mai multe explozii lungi, sacadate. Creierului confuz al Annei îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama că erau focuri de armă. În capătul celălalt al încăperii, Amos se sprijinea de peretele de lângă ușa de la intrare, scoțând un încărcător din armă și înlocuindu-l cu o mișcare cursivă, urmarea unei practici îndelungate. De cealaltă parte a ușii, un soldat al Națiunilor Unite trăgea spre exterior. Riposta smulse bucăți de fibră de sticlă din peretele din spate, la doar câțiva metri de locul unde plutea Anna.

— Dacă n-ai murit, spuse Amos, după care se opri pentru a se apleca după colț și a trage o scurtă rafală, atunci probabil că vei vrea să părăsești mijlocul încăperii.

— Okju! strigă Anna trăgând-o de braț pe femeie. Trezește-te! Trebuie să ne mișcăm.

Când îl trase, brațul lui Okju se legănă dezarticulat, iar femeia începu să se rotească încet prin aer. Anna observă abia atunci unghiul ciudat pe care capul femeii îl făcea cu umerii ei, relaxarea trăsăturilor de pe chipul său și ochii care priveau în

gol. Avu o mișcare de recul involuntar, creierul ei reptilian dictându-i să se îndepărteze cât mai repede de persoana decedată. Strigă și împinse cu picioarele corpul lui Okju, ceea ce le propulsă în direcții opuse. Când se izbi de perete, se agăță de o aplică cu leduri și se ținu de ea cu toată puterea. Simțea cum durerea de cap și din ceafă pulsa în permanență.

Vacarmul împușcăturilor nu se oprea. Amos și mica lui trupă mixtă de apărători trăgeau prin fiecare deschizătură a studioului, dintre care mai multe fuseseră tăiate pe post de saborduri.

Erau atacați. Ashford își trimisese oamenii să-i oprească. Amintirile din ultimele momente înainte să-și piardă cunoștința îi reveniră Annei brusc în memorie. Îngrozitorul scrâșnet strident, forța care o proiectase în lateral, în perete.

Probabil Ashford stopase rotația cilindrului pentru a-i împiedica, astfel încât bandiții lui să-i poată ucide. Dar dacă Okju murise în urma unei opriri bruște, atunci același efect se produsese de zeci, poate de sute de ori în întreaga comunitate improvizată de la bordul lui *Behemoth.* Ashford era dispus să-i omoare pe toți pentru a-și atinge scopul. Anna simți cum o cuprinde o furie tot mai mare și se bucură că nu se gândise nimeni să-i dea o armă.

— Mai emitem? îi strigă lui Amos, încercând să se facă auzită în ciuda zgomotului împușcăturilor.

— Habar n-am, Roșcovano. Monica e în studio.

Anna se desprinse de perete pentru a se deplasa spre locul în care plasaseră echipamentul de transmisie. Ușa era întredeschisă și putu să o vadă pe Monica plutind înăuntru, verificând echipamentul. Spațiul nu era suficient de mare pentru amândouă, așa că împinse pur și simplu ușa și spuse:

— Mai emitem? Putem transmite în direct?

Monica râse amar, dar nu se întoarse spre ea.

— Am crezut că ai murit.

— Nu, însă Okju a pățit-o. Cred că și-a rupt gâtul. Dacă ai nevoie de mine, pot să țin camera. Unde-i Clip?

— Clip îl ajuta pe Amos și a fost împușcat în șold. Sângerează într-un birou lateral. Îl ajută Tilly.

Anna se strecură în cămăruță și puse o mână pe umărul Monicăi.

— Trebuie să revenim în direct. Trebuie să continuăm să emitem, altfel totul a fost în zadar. Spune-mi ce să fac.

Monica râse din nou, apoi se întoarse și îndepărtă mâna Annei de pe brațul ei.

— Ce crezi că se întâmplă aici? Oamenii lui Ashford încearcă să intre și să ne omoare. Bull și ai lui au pierdut sala motoarelor, iar Juarez spune că Bull a fost ucis. Cine știe câți oameni a…

Anna se sprijini cu picioarele pe tocul ușii, o apucă pe Monica de umeri și o izbi violent de perete.

— Echipamentul de transmisie mai funcționează?

Fu uimită de fermitatea vocii sale.

— A încasat câteva șocuri, dar…

— Funcționează?

— Da, răspunse Monica înspăimântată.

— Cuplează-mă pe canalul folosit de echipa de asalt și dă-mi o cască, zise Anna, după care îi dădu drumul Monicăi.

Cealaltă femeie făcu întocmai, mișcându-se cât putu de repede și aruncându-i doar la răstimpuri câte o privire înfricoșată. „Am devenit înspăimântătoare”, gândi Anna. Însă ideea nu i se păru chiar atât de neplăcută pe cât se așteptase. Erau vremuri îngrozitoare.

— La naiba! strigă Amos din cealaltă încăpere.

Când Anna privi în afară, îl văzu pe un tânăr ofițer marțian plutind în mijlocul camerei și împrăștiind în aerul din jur mici sfere de sânge roșu. Prietenul ei Chris se sprijini în piciorul valid și se propulsă de-a lungul încăperii. Îl prinse pe rănit cu singurul său braț și-l trase la adăpost.

— Nu mai avem timp, spuse Anna. Mișcă-te mai repede.

Drept răspuns, Monica îi întinse o cască cu microfon.

— Alo? Sunt Anna Volovodov, de la Radio Zona Lentă Liberă. A mai rămas cineva pe canalul ăsta?

Cineva îi răspunse, dar nu înțelese nimic din cauza împușcăturilor din apropiere. Anna dădu volumul la maximum.

— Repetă, te rog.

— Suntem aici, se auzi vocea asurzitoare a lui James Holden.

— Câți mai sunteți și care este situația?

— Ei bine, continuă Holden, apoi se opri și mormăi câteva secunde, de parcă depusese un efort deosebit. Ne aflăm în puțul ascensorului de la babord, chiar în exteriorului sasului ce dă spre puntea de comandă. Suntem trei în această poziție. Bull și

pușcașii care au mai rămas se luptă cu echipa de contraatac într-o poziție inferioară din puț. Nu cunosc situația lor. Nu mai avem unde să ne retragem, așa că, dacă nu se găsește cineva care să ne deschidă trapa ca să putem ajunge pe punte, suntem complet blocați.

Ultima parte a frazei fusese aproape acoperită de un val masiv de împușcături ce se apropiau de studioul improvizat. Amos și cei din grupul său se ghemuiseră în spatele plăcilor metalice pe care le sudaseră de pereți. Bubuiturile împușcăturilor și sunetul făcut de gloanțele care loveau metalul erau asurzitoare. Când schimburile de focuri mai scăzură în intensitate, doi bărbați în armurile forțelor de securitate din *Behemoth* se năpustiră în încăpere trăgând. Doi din echipa lui Amos fură loviți și mai multe globuri roșii se dispersară în aer. Amos îl apucă pe al doilea individ din pragul ușii și-l smulse de la podea în ciuda cizmelor magnetice, apoi îl proiectă în partenerul său. Cei doi se ciocniră și se rostogoliră prin încăpere, după care Amos îi împușcă pe amândoi. Aerul se umplu cu atât de multe sfere roșii plutitoare de diferite dimensiuni, încât nu se mai vedea mare lucru. Restul echipei lui Amos deschise focul, respingând atacurile declanșate de oamenii lui Ashford, niciunul dintre ei nemaitrecând pragul ușii.

— Putem face ceva? îi strigă Anna lui Holden.

— Anna, mi se pare că și tu ești în mare belea acolo, răspunse Holden cu o voce obosită, marcată de tristețe. Dacă nu ai la îndemână comenzile de acces pe puntea de comandă, cred că ai face mai bine să te concentrezi asupra problemelor tale.

Se auziră mai multe împușcături prin birouri, însă doar sporadic. Amos respinsese principalul atac, iar acum se trăgea la întâmplare. Monica se uita la ea, așteptând o altă comandă din partea Annei, care preluase cumva conducerea.

— Pune-mă pe rețeaua de emisie Radio Zona Lentă Liberă, spuse Anna.

În cele din urmă, cuvântul ei era tot ce mai putea oferi. Monica dădu din cap și îndreptă spre ea o cameră mică.

— Sunt Anna Volovodov și mă adresez, din studioul Radio Zona Lentă Liberă, tuturor celor de la bordul lui *Behemoth* care încă ne ascultă. Nu am reușit să menținem controlul asupra sectorului tehnic, așadar, planul nostru de a opri reactorul și de a ne întoarce acasă a eșuat. Avem oameni prinși în puțul

ascensorului exterior care nu pot ajunge pe puntea de comandă. Prin urmare, vă rog, dacă recepționați acest mesaj și ne puteți ajuta, avem nevoie de voi. Fiecare persoană din flotilă are nevoie de voi. Oamenii care mor chiar în fața ușilor voastre au nevoie de voi. Și mai mult ca orice, oamenii rămași pe Pământ, pe Marte și în Centură au nevoie de voi. În cazul în care căpitanul face ceea ce și-a pus în gând, dacă declanșează laserul asupra Inelului, vor muri și toți cei de acasă. Vă rog, dacă mă auziți, ajutați-ne.

Se opri, iar Monica lăsă camera deoparte.

— Crezi că va funcționa? întrebă Monica.

Anna se pregătea să spună că nu, când panoul mural de comunicații bâzâi și o voce zise:

— De unde știi?

Era o voce tânără, de femeie, tristă. Clarissa.

— De unde știi ceea ce-ai spus despre distrugerea Pământului în caz că atacăm Inelul? continuă ea.

— Clarissa, unde ești? întrebă Anna.

— Pe puntea de comandă, la postul de securitate. Îți urmăream emisiunea.

— Poți să le deschizi ușa alor noștri și să-i lași să intre?

— Da.

— O vei face?

— De unde știi ceea ce-ai spus? repetă Clarissa pe același ton.

„Un bărbat considerat în general a fi instigatorul a două războaie la nivelul sistemului solar a primit informațiile de la o fantomă creată de o protomoleculă, o fantomă pe care doar el o poate vedea”. Nu era un argument deosebit de convingător.

— James Holden a aflat asta în timp ce se afla în stație.

— Deci *el* ți-a spus că se va întâmpla asta, spuse Clarissa cu îndoială în glas.

— Da.

— Atunci de unde *știi* tu?

— Nu *știu,* Claire, răspunse Anna apelând la diminutivul folosit de Tilly pentru a încerca să stabilească o legătură. Nu știu. Dar Holden crede că este adevărat, iar dacă are dreptate, consecințele sunt prea dezastruoase pentru a ne asuma riscul. Așa că-l cred pe cuvânt.

Urmă un lung moment de tăcere, întrerupt de o voce masculină:

— Clarissa, cu cine vorbești?

Într-o clipă, Anna îl recunoscu pe Hector Cortez. Știa că se afla pe puntea de comandă împreună cu Ashford, însă amintirea faptului că se înhăitase cu ucigașii lui Bull o copleși. Trebui să se abțină să nu-l blesteme.

— Anna vrea să deschid sasul ascensorului și să-i las pe cei din cealaltă tabără să ajungă pe puntea de comandă. Vrea s-o ajut să-l împiedice pe Ashford să distrugă Inelul, caz în care toți cei de pe Pământ vor muri.

— Nu o asculta, se răsti Cortez. Pur și simplu îi este frică.

— Frică? țipă Anna. Auzi zgomotele astea, Hector? Sunt focuri de arme. Gloanțele zboară în toate direcțiile chiar în timp ce vorbim. Voi stați în siguranță pe puntea de comandă, plănuind să distrugeți ceva ce nu înțelegeți, în timp ce eu îmi risc viața încercând să vă opresc. Deci cui îi este frică?

— Ți-e frică să faci sacrificiile necesare pentru a-i proteja pe cei rămași acasă. Te gândești numai la tine, îi strigă Cortez în loc de răspuns.

Anna auzi în fundal sunetul unei uși închizându-se. Cineva închisese ușa postului de securitate pentru a nu le surprinde conversația. Dacă o făcuse Clarissa, era un semn bun.

— Clarissa, spuse Anna străduindu-se să păstreze un ton cât mai calm, în ciuda asurzitoarelor schimburi de focuri ce se auzeau în apropiere. Claire, oamenii care așteaptă dincolo de sas vor fi uciși dacă nu le deschizi. Sunt prinși acolo. Se apropie de ei niște indivizi care vor să-i ucidă.

— Nu schimba subiectul, interveni Cortez.

— Holden și Naomi sunt în puțul ascensorului, continuă Anna fără să-l bage în seamă. Bull este și el acolo. Ashford îi va ucide pe toți.

— Nu ar fi fost în pericol dacă nu ar fi atacat comandamentul, care îi revine de drept lui Ashford, zise Cortez.

— Este vorba de trei oameni care au ales să-ți dea a doua șansă, insistă Anna. Bull a decis să te protejeze de răzbunarea flotei Națiunilor Unite când nu avea niciun motiv s-o facă. Când i-am cerut, Naomi te-a iertat, deși aproape ai ucis-o. Holden a acceptat să nu-ți facă niciun rău, în ciuda numeroaselor tale provocări.

— Oamenii ăia sunt niște *criminali*..., încercă să intervină Cortez.

Însă Anna continuă pe același ton egal.
— Acești oameni sunt capabili de iertare și încearcă să-i ajute pe ceilalți. Sunt oameni care își dau viața pentru a salva niște străini, iar acum se află de cealaltă parte a ușii și vor muri. Nu trebuie s-o cred. Asta-i o realitate. Este ceea ce se întâmplă chiar în acest moment.
Se opri, așteptând un semn care să-i dea de înțeles că era ascultată. Nu primi însă niciunul. Chiar și Cortez încetase să mai vorbească. Stația de comunicații șuiera ușor, singurul semn că încă funcționa.
— Pe oamenii aceștia te implor să-i ajuți, mai făcu Anna o încercare. Persoana pe care îți cer s-o trădezi este un individ care ucide oameni nevinovați doar pentru propriul interes. Uită de Pământ, de Inel și de orice alte lucruri pe care trebuie să le iei de bune. Pune-ți o singură întrebare: vrei să-l lași pe Ashford să-i ucidă pe Holden și pe Naomi? Doar această întrebare simplă, Claire. Îi poți lăsa să moară? Ce alegere au făcut ei când li s-a pus aceeași întrebare în legătură cu tine?
Anna știa că divaga. Știa că se repetă. Însă oricum trebuia să depună eforturi să se oprească din vorbit. Nu era obișnuită să încerce să salveze sufletul unei persoane fără ca aceasta să fie de față, pentru a-și măsura efectul cuvintelor prin reacția ei. Continua să încerce să umple acel spațiu gol vorbind și mai mult.
— La fel ca tine, nici mie nu-mi place ideea ca oamenii aceia să fie uciși, spuse Cortez cu o voce tristă, dar susținându-și în continuare poziția. Însă este nevoie de sacrificiu. Sacrificarea este literalmente accesul la sacru.
— Serios? izbucni Anna într-un râs amar. Vrei să ne duelăm etimologic?
— Lucrul cu care ne confruntăm aici depășește cu mult ceea ce omenirea este gata să înfrunte.
— Nu tu decizi asta, Hank, se mânie Anna, lovind cu degetul arătător carcasa radioului de parcă era pieptul interlocutorului. Gândește-te la oamenii pe care îi ucizi. Uită-te la cei cu care lucrezi și spune-mi, cu sufletul curat, că ești convins că faci ceea ce trebuie.
— Argument prin asociere? întrebă Cortez. Chiar așa? Instrumentele lui Dumnezeu au fost întotdeauna defectuoase. Suntem oameni decăzuți, însă prin voința de a face ceea ce

trebuie, chiar și în fața unei pedepse mortale, devenim ființe înzestrate cu moralitate. Iar tu, dintre toți…

Transmisia se întrerupse o clipă.

— Cortez? zise Anna.

Dar când se auzi vocea lui Cortez, acesta nu vorbea cu ea.

— Clarissa, ce faci?

Răspunsul Clarissei fu calm, aproape somnolent:

— Am deschis ușile sasului.

Capitolul 50

Holden

Naomi scoase un panou de acces de pe peretele de lângă sasul punții de comandă. Intrase pe jumătate înăuntru, așa că i se mai zăreau doar abdomenul și picioarele. Holden își fixase cizmele magnetice aproape de ușa exterioară a sasului și aștepta instrucțiuni. Din când în când, Naomi îi cerea să mai încerce să deschidă ușa, dar degeaba. Corin plutea pe lângă el, scrutând puțul liftului prin vizorul armei. Văzuseră sclipind o lumină, cu câteva minute în urmă, însoțită de o vibrație a pereților. Se produsese o explozie violentă.

Holden, deja la a doua luptă a zilei, ajunsese să privească totul cu umor negru. Dacă ar fi ales un loc în care să moară, mica platformă dintre puțul liftului și sas se dovedea la fel de nimerită ca oricare altul. Peretele avea o nișă de vreo trei metri. Podeaua, tavanul și pereții erau, la fel ca învelișul navei, din același oțel ceramic. Peretele din spate era ușa sasului. În față se afla spațiul gol pe unde trecea liftul. Măcar podeaua nișei va oferi ceva adăpost când vor năvăli oamenii lui Ashford din puțul liftului.

Naomi se răsuci într-o parte și zvâcni din picior. Holden o putea auzi prin radio gâfâind din cauza efortului în momentul în care încercă să ajungă la ceva aproape inaccesibil.

— Gata, spuse ea victorioasă. Încearcă acum!

Holden apăsă butonul care deschidea ușa sasului. Nimic.

— Ai apăsat? întrebă Naomi.

Holden mai încercă de două ori.

— Da. Nimic.

— La naiba. Aș fi putut să jur…

Corin se întoarse îndeajuns ca să-i arunce o privire ironică, dar fără să spună nimic.

Holden era însă stors emoțional. Depășise momentul de adevăr existențial când luptase lângă lift ca să câștige timp pentru Naomi. Apoi situația se mai liniști când atacatorii schimbaseră traseul, dar acum Naomi ajunsese în raza armelor,

ceea ce era de fapt mai rău. Și apăruse acum câteva minute spunând că Bull o trimisese înainte să deschidă ușa, timp în care el trebuia să-i acopere.

Toate planurile lor eșuaseră din plin, cu pierderi omenești la fiecare pas. Acum purtau din nou o bătălie cruntă, prinși fără scăpare între o ușă blocată în spate și gorilele lui Ashford în față. Deși ar fi trebuit să fie înspăimântat, Holden se simțea doar somnoros.

— Mai încearcă o dată, spuse Naomi.

Holden plesni butonul de câteva ori.

— Nu funcționează.

— Dar dacă…, spuse ea și se vânzoli din nou, dând din picioare.

— Vin doi, spuse Corin prin radio, cu o voce aspră.

Holden nu-i auzise vocea vreodată altfel decât prin radio. Se întrebă dacă așa era vocea ei normală. Merse până la marginea platformei și privi în jos, cizmele magnetice făcându-l să i se pară că ar exista din nou un sus și un jos.

Privind prin vizorul armei, văzu doi pușcași marțieni gonind în sus prin puț pe cât îi lăsa echipamentul lor ieftin. Nu-i recunoscu. Bull nu era cu ei.

— Încearcă din nou, zise Naomi.

— Nu pot acum, spuse Holden cercetând spațiul din spatele pușcașilor ca să vadă dacă sunt urmăriți, dar nu văzu nimic.

Naomi ieși de după panou și pluti spre el să vadă ce se întâmplă. Pușcașii urcau spre ei în viteză, dar se răsuciră în ultima clipă, izbiră tavanul cu picioarele și se opriră brusc. După care se propulsară și ajunseră lângă Holden, fixându-și cizmele magnetice de podea.

Holden putea acum să vadă prin vizoarele lor și-i recunoscu pe lunetist, Juarez, și pe femeia cu ten măsliniu al cărei nume nu-l reținuse.

— Am pierdut și ultima poziție, i se adresă bărbatul.

Își strângea arma lungă într-o mână, iar în cealaltă avea un încărcător plin. Își încărcă arma, spunându-i femeii că e ultimul. Ea își verifică centura și-i spuse că mai are trei.

— Raportați, zise Holden abordând, fără să vrea, un stil milităros.

Fusese locotenent în Flotă. Juarez era simplu soldat. Instructajul despre cine dă ordine și cine execută le intrase în sânge.

— Pe un inamic l-am nimerit în cap, iar celălalt cred că a fost răpus de explozibili. Nu știu nimic despre ceilalți doi. E posibil să fi fost răniți sau să fi murit din cauza exploziilor, dar nu suntem siguri.

— Bull? întrebă Corin.

— Ținea explozibilii. El l-a terminat pe-al doilea.

— Bull, spuse Corin din nou, înecându-se.

Holden se miră să-i vadă ochii umplându-se de lacrimi.

— Trebuie să-l aducem înapoi.

— Negativ, interveni Juarez. Liftul a devenit o baricadă, iar el e înăuntru. Dacă încercăm să ajungem la el, nu facem decât să ne slăbim poziția defensivă.

— Du-te-n mă-ta! se răsti Corin, îndreptându-se agresivă spre Juarez cu pumnii încleștați. Nu-l putem *lăsa*...

Înainte să apuce să mai facă un pas, Holden o agăță de cureaua armei, o smulse de pe podea și o învârti în aer, trântind-o de cel mai apropiat perete. O auzi prin radio cum icnește.

— Îl jelești mai târziu, îi spuse, nedându-i încă drumul. După ce terminăm. Atunci o să-i jelim pe toți.

Corin îl apucă de încheieturi și, pentru o clipă de groază, Holden se gândi că o să-l atace. Se îndoia serios că are cum să câștige o trântă în imponderabilitate cu mușchii de gardian ai femeii. Dar ea îi dădu drumul la mâini, lăsându-se să cadă pe podea.

— Am înțeles, domnule.

— Înapoi la post, zise Holden cu o voce blândă.

Femeia se întoarse la marginea platformei. Juarez privea tăcut. După un moment de tăcere respectuoasă, spuse:

— Care-i planul, domnule?

— Naomi încearcă să deschidă ușa, dar fără succes. Explozia de la lift v-a acordat probabil vreo două minute, dar cam asta e tot.

— O să încercăm să-i căsăpim pe toți, spuse femeia-pușcaș zâmbind pe jumătate.

Juarez chicoti, lovind-o ușor pe spate.

— Deci asta e poziția noastră defensivă finală. Adăpost bun și loc deschis de tragere. Cu puțin noroc, poate mai nimeresc un vizor. Cass, ia tu în primire colțul drept. Corin poate rămâne pe stânga, iar eu mă poziționez în mijloc. Holden poate sta în spate ca să ajute unde va fi mai rău.

Făcu o pauză privind spre Holden:

— Dacă sunteți de acord, domnule.

— De acord. De fapt, îți predau comanda tactică a situației. Mă duc s-o ajut pe Naomi cu ușa. Strigați dacă apar probleme.

Juarez își dezactivă magneții cizmelor, sări cu picioarele pe tavan și se îndreptă, cu arma deasupra capului, direct în josul puțului. Dinspre Holden părea ca un liliac bine înarmat care atârna de tavan.

— Mișcare, spuse aproape imediat.

— La naiba, zise Cass. Au trecut repede de barieră.

— Nu au răzbit încă, dar peretele se mișcă de parcă își croiesc drum prin el.

— Am o idee, interveni Naomi și se îndreptă spre marginea platformei, apoi spre perete și în continuare spre partea opusă puțului.

— Unde te duci? întrebă Holden.

— Panoul, fu singurul ei răspuns, după care deschise o trapă de acces din peretele puțului și dispăru.

Holden nu credea să fie ceva acolo care să-i ajute să deschidă ușa sasului, dar nu-i mai păsa. Naomi era ferită câtă vreme stătea acolo. Oamenii lui Ashford ar fi putut să ignore locul, neavând probabil informații suficiente despre toți cei implicați în atacul din sala motoarelor.

— Încep să vină, spuse Juarez privind în puț prin lunetă. Mai sunt doi.

Gura armei fulgeră scurt.

— La naiba, am ratat.

Mai fulgeră de două ori. Cass începu să tragă cu pușca ei de asalt foc cu foc, țintind cu grijă de fiecare dată. Ticăloșii erau la mai puțin de un kilometru. Holden nu credea că ar putea nimeri de la distanța aia o navetă de transport staționară, cu atât mai puțin o țintă în mișcare de mărimea unei persoane. Dar după timpul petrecut cu Bobbie Draper, știa că atunci când Cass trăgea, era convinsă că are șanse să nimerească. Și oricum nu avea de gând să se certe cu ea.

— Opt sute de metri, zise Juarez cu vocea cuiva care anunță ora exactă. Șapte sute cincizeci.

Trase din nou. Cass își termină încărcătorul, după care îl schimbă dintr-o singură mișcare. Îi mai rămăsese unul. Holden scoase trei încărcătoare din bandulieră și le lăsă plutind lângă cotul ei stâng. Ea îi mulțumi cu o mișcare a capului, fără să înceteze să tragă. Juarez mai trase de două ori, apoi spuse:

— Terminat.

Continua să privească prin lunetă, măsurând distanța pentru Cass. Când ajunse la cinci sute de metri, începu și Corin să tragă.

„E curajoasă”, gândi Holden. Toți erau genul de oameni care n-ar fi renunțat în nicio situație, oricât de potrivnică. Dar era și cam fără sens. Juarez avea singura armă care constituia cât de cât o amenințare pentru soldații în blindaje de luptă speciale, însă își consumase toată muniția făcând doar o singură victimă. Așa că trăgeau cât puteau în inamicul ce se apropia, atât mai era de făcut în situația lor, chiar dacă nu mai aveau nicio șansă. Pentru că Ashford va câștiga în final. Dacă nu ar fi avut nervii atât de storși, Holden ar fi fost plin de draci.

Ledurile din puț se aprinseră, învăluindu-i pe toți într-o lumină albă. Cei doi soldați în auto-blindaje furate se apropiau de ei zburând. Înainte să se mire că revenise curentul, se auzi o bufnitură pe care Holden o simți prin picioare. Se ivi o deschizătură mare în peretele puțului. Liftul de rezervă se îndreptă încet spre puț pe suspensiile sale hidraulice, apoi se cuplă pe șinele din perete. Apărură luminițe pe panoul de control al liftului în timp ce acesta își pornea sistemele. Apoi o lumină roșie clipi de trei ori și liftul o porni în jos pe șine la viteză maximă.

— Ete na, rosti Juarez.

Impactul dintre liftul de rezervă ce înainta cu viteză și liftul principal blocat zgudui pereții îndeajuns de tare ca să-i zornăie lui Holden casca precum un clopot.

— Păi, da, spuse Cass.

Corin se aplecă peste marginea platformei, privi în jos și aruncă un „Fir-ați ai dracului!” prin vidul de dedesubt.

Câteva secunde mai târziu, prin panoul de acces apăru capul lui Naomi. Tânăra se uită la ei și le făcu semn cu mâna.

— A mers?

Holden își dădu seama că nu era îndeajuns de epuizat ca să nu se simtă ușurat.

— Cred că da.

— Au un blindaj foarte rezistent, zise Juarez. Probabil că e intact. Dar la viteza aia, ce era înăuntru a ajuns probabil în formă lichidă.

Naomi traversă puțul și coborî pe platformă, lângă ei.

— Nu mă pricep prea mult la arme, spuse aproape scuzându-se.

— Nicio problemă, i se adresă Juarez cu un gest de capitulare. Dă-i înainte așa. Doar să mă anunți dacă îți stau cumva în cale.

— Dar asta tot nu ne rezolvă problema cu ușa, spuse Naomi pe același ton de scuză.

Dat fiind că nu o putea săruta prin costum, Holden o luă de după umeri și o strânse lângă el.

— Nu știi cât mă bucur că ai găsit o cale să nu fim măcelăriți.

Corin, care se întorsese spre sas când o auzise pe Naomi, spuse „Sesam, deschide-te”, iar ușa exterioară se dădu în lături.

— Nu mă-nebuni! zise Holden. Ai făcut vrăji ca să deschizi ușa?

— Clipea lumina verde, spuse Corin.

— Tu ai făcut asta? o întrebă Holden pe Naomi.

— Nu.

— Atunci să fim atenți.

Holden îi dădu lui Juarez arma și încărcătoarele, apoi scoase pistolul.

— Juarez, când se deschide ușa interioară, o iei înainte.

Cass încuviință dând din cap, și Naomi apăsă butonul de inițiere a ciclului de activare a sasului. Ușa exterioară se închise, iar cele două minute în care presiunea aerului se egaliză trecură foarte greu. Toți, în afară de Naomi, aveau o armă țintită către ușa interioară când aceasta se deschise în cele din urmă.

De partea cealaltă a ușii nu era nimic altceva decât un coridor mic ce se termina cu un alt lift și un alt coridor ce cotea la stânga pe la mijlocul drumului.

— Pe acolo ajungem pe puntea de comandă, spuse Corin. E lung de cinci metri și lat de vreun metru și jumătate. Există și o trapă ce se închide și se blochează automat în cazul unei decompresii. Sau dacă cineva de la postul serviciului de securitate declanșează alarma.

— Atunci asta e prima noastră țintă, spuse Holden. Cass, când ajungem acolo, o iei la dreapta și preiei controlul asupra postului serviciului de securitate. Juarez, tu o iei la stânga și încerci să atragi spre tine orice atac asupra lui Cass. Corin și cu mine mergem direct în sus și încercăm să punem mâna pe Ashford. Dacă îi punem arma la ceafă, cred că terminăm rapid cu toate. Naomi, tu rămâi aici, dar fii pregătită să intervii rapid dacă te chemăm. Treaba ta va fi să preiei controlul asupra navei.

— Un plan cam nașpa, dom' locotenent, rânji Juarez.

— Ai unul mai bun?

— Nu, așa că la treabă.

Juarez își puse arma pe umăr și o porni pe coridor cu pași repezi în cizmele magnetice. Cass îl urmă îndeaproape, cu mâna pe spatele lui. Holden era al treilea, cu Corin încheind șirul. Naomi aștepta lângă ușile liftului, agitându-se cu trusa de scule în mână.

Când ajunseră la cotitură, Juarez le făcu celorlalți semn să se oprească, iar apoi aruncă o privire după colț. Se dădu puțin înapoi și spuse:

— Pare că nu e nimeni până la intrarea pe punte. Când pornim, o facem repede. Nu ne oprim orice-ar fi. Singurul lucru care ne poate salva este o maximă agresivitate.

După ce încuviințară toți, numără până la trei, strigă „Haideți, haideți, haideți!”, o luă la goană după colț și fu imediat împușcat.

Surpriza a fost atât de mare, încât Cass se dădu un pas înapoi ciocnindu-se de Holden. Juarez urlă de durere și se retrase înapoi pe coridor. Gloanțele loveau pereții și podeaua în jurul lui. După liniștea golului din puțul liftului, sunetul împușcăturilor și al loviturilor gloanțelor era derutant. Asurzitor.

Cass și Holden îl apucară pe Juarez de mâini și îl traseră la adăpost. Cass păzea cotitura, iar Holden verifica să vadă unde e rănit Juarez. Fusese împușcat în șold, braț și picior. Nimic fatal, doar că pierdea rapid sânge. Holden îl trase înapoi spre sas. Arătă spre cutia de prim ajutor până când Naomi înțelese ce voia.

— Fă tot posibilul, spuse și se întoarse pe coridor lângă Cass.

Când o atinse pe spate ca să-i dea de știre că revenise, femeia îi spuse:

— După intensitatea focului, cred că sunt zece sau doisprezece. În general cu arme de asalt ușoare și pistoale. O armă automată. Coridorul e moarte sigură. Nu putem trece pe acolo.

— Futu-i! înjură Holden.

Universul îl ținea în agonie până era fără scăpare, apoi îi dădea o fărâmă de speranță doar ca să i-o smulgă imediat înapoi.

— Ai alt plan? întrebă Corin.

— Păi, tragem și noi, cred, spuse și, ițindu-se de după colț, trase rapid trei focuri.

Abia evită o ploaie de gloanțe care smulse o bucată din peretele din spatele lui. Când focul se opri, Cass țâșni rapid pe partea cealaltă. O mișcare riscantă, dar care îi reuși fără să fie atinsă, după care luă poziție pentru a deschide focul cu pușca ei de asalt. Când inamicii ripostară, Corin se aplecă pe lângă Holden și trase de câteva ori.

Înainte să se poată feri, un glonț trecu prin brațul costumului, împrăștiind în aer căptușeală albă și gel negru de etanșare.

— N-am nimic, n-am nimic, strigă ea, în vreme ce Cass deschise focul din cealaltă parte pentru a-i deconcerta pe inamici.

Holden se uită în spate pe coridor, unde Naomi îi scotea costumul lui Juarez și-i pulveriza peste răni bandaj lichid.

Un alt val de proiectile le făcu pe Cass și pe Corin să rămână la adăpost. De îndată ce focul mai scăzu în intensitate, Holden se aplecă din nou și trase de câteva ori.

Atât mai era de făcut în situația lor, chiar dacă nu mai aveau nicio șansă.

Capitolul 51

Clarissa

— Ce naiba ai făcut? urlă Ashford, aprins la față din cauza furiei.

Clarissa își dădu seama că ar trebui să se teamă, că ar trebui să simtă ceva. Dar dădu din umeri cum făcea când avea paisprezece ani și repetă:

— Am deschis ușile sasului.

Cineva apăru pe coridor pentru o fracțiune de secundă, însă soldații lui Ashford deschiseră focul, făcându-l să se retragă.

— Am cinci pe coridor, zise unul dintre oamenii lui Ashford.

Se uita la imaginile de pe camerele de supraveghere.

— Trei femei și doi bărbați. Una dintre ele este Corin. Cred că și Jim Holden e acolo.

Ashford clătină din cap îngrețoșat.

— De ce dracu' i-ai lăsat să intre? întrebă pe un ton acru.

— Nu i-am omorât, spuse Clarissa. Așa că n-o s-o faci nici tu.

— Nu mai știa ce-i cu ea, interveni Cortez punându-se scut între ea și Ashford. A înțeles greșit ceva ce i-am spus. Nu a făcut-o din răutate, căpitane. Fata doar…

— S-o împuște cineva, ceru Ashford.

— Nu, strigă Cortez de parcă el urma să fie împușcat.

Gardianul de lângă ei se întoarse. Țeava armei păru dintr-odată enormă, dar când răsună împușcătura, aceasta nu veni de la el. O siluetă – poate bărbat, poate femeie – luci la capătul coridorului ce dădea spre punte și sunetul sacadat al focurilor de armă umplu încăperea. Clarissa, dată repede uitării, se duse în biroul serviciului de securitate. Cortez o urmă, acoperindu-și urechile cu palmele, pentru a bloca zgomotul sau gloanțele. Consolator, își puse mâinile pe umerii ei, dar asta nu făcu decât să o împingă pe ea spre podea, și pe el spre tavan.

— Of, murmură Cortez. Îmi pare rău că ai făcut asta. Îmi pare rău că ai făcut asta.

Anna încă vorbea pe monitorul stației serviciului de securitate. Radio Zona Lentă Liberă continua să emită, izbucni o nouă șarjă dinspre punte. Ashford strigă:

— *Distrugeți-i*! *Distrugeți-i*!

Dar din câte își dădu seama, mercenarii nu se grăbeau să atace coridorul. Nici nu era nevoie. Mai devreme sau mai târziu, Holden, Naomi și oricine îi însoțea vor rămâne fără gloanțe și vor muri. Sau Ashford și oamenii lui vor rămâne fără muniție, iar Holden îi va ucide. În ambele cazuri, Anna nu-și dădea seama cum ar fi mai bine pentru ea. Dar nu era nicio problemă. Pentru asta venise aici.

Doar că…

— Ați auzit ce-a zis? Ce-a zis Anna?

— Anna Volovodov se înșală amarnic în privința a ceea ce se întâmplă aici, spuse Cortez. Includerea ei în proiect a fost o greșeală. Acum îmi dau seama că ar fi trebuit să apelez la Muhammed al Mubi.

— Ați auzit *ce-a zis*?

— Despre ce vorbești, copilă?

— A spus că, dacă atacăm Inelul, acesta se va răzbuna pe oamenii din cealaltă parte. Pe toți.

— Nu are de unde să știe așa ceva, zise Cortez. Este exact ce-ar spune inamicul ca să ne inducă în eroare.

— Nu e ideea ei. Holden i-a spus-o.

— Același James Holden care a pornit un război „spunând” chestii oamenilor?

Clarissa încuviință dând din cap. El cel puțin pornise un război. Distrusese Protogen, iar prin asta pusese în mișcare lanțul de evenimente în urma cărora Compania Mao-Kwik și tatăl ei își pierduseră influența. Holden făcuse toate astea.

Dar…

— Nu a mințit. A făcut toate celelalte lucruri. Dar nu a mințit nici măcar o dată.

Cortez deschise gura să răspundă, deja cu o grimasă de dispreț, dar tirul bubui din nou. Clarissa îl simți pe Cortez tresărind. Aerul se umpluse de miros de praf de pușcă, iar filtrele de aer trecuseră automat în modul turbo. Auzea turația mărită a ventilatoarelor. Probabil că nimeni altcineva de pe punte nu-și dădea seama ce însemna asta. Pentru ei era doar un bâzâit ceva mai puternic. Dacă era și atât.

— Stai la adăpost, zise Cortez trecându-și degetele prin păr. După ce se termină totul, voi vorbi cu Ashford și-l voi face să înțeleagă că n-ai intenționat să-l subminezi, că a fost o greșeală. Sigur te va ierta.

Clarissa lăsă capul în jos. În mintea ei era o confuzie totală, iar foamea și focurile de armă nu ajutau deloc. Jim Holden se afla pe coridor. Omul pentru care călătorise atât de departe doar pentru a-l vedea dezonorat și pentru a-l distruge, iar acum nu mai voia ca el să moară. Tatăl Clarissei ajunsese înapoi pe Pământ, iar ea era pe cale să-i salveze sau să-i distrugă pe toți. Îl ucisese pe Ren și nu mai era nimic de făcut pentru a îndrepta lucrurile. Nici măcar să moară pentru el.

Nu avusese dubii. Se dedicase total, iar acum nu mai simțea decât un gol. Și o senzație de mizerie. Timpul, banii și tot ceea ce ar fi putut fi dacă nu ar fi slujit la altarul familiei din care făcea parte, toate astea fuseseră deja sacrificate. Acum își oferise viața, doar că după ce vorbise cu Anna nu mai avea siguranța că nu va fi tot un sacrificiu inutil.

Confuzia și disperarea o năuceau ca un țiuit în urechi, iar vocea care apăru din toate astea îi era foarte cunoscută: dispreț, furie și singura certitudine pe care o mai avea.

— Dar cine e *Ashford* ca să mă ierte? întrebă ea.

Cortez clipi înspre ea de parcă o vedea pentru prima oară.

— Și dacă tot veni vorba, cine naiba ești *tu*?

Se întoarse și se propulsă ușor spre ușă, lăsându-l pe Cortez în urmă. Ashford și oamenii lui erau înarmați și așteptau următoarea șarjă. Ashford, lungit în spatele panoului de comandă, cu pistolul în față, lovi butoanele cu palma.

— Ruiz! strigă cu o voce dogită.

De câte ore așteptaseră apocalipsa? Aproape că-i auzea încordarea.

— Putem trage? Spune-mi că putem trage!

Vocea femeii se auzi amestecată cu teamă.

— Gata, domnule. Rețeaua e restabilită. Avem verde peste tot. Ar trebui să meargă. Vă rog să nu mă ucideți. *Vă rog*!

Deci asta era. Clarissa avu o revelație și își dădu seama ce trebuie să facă dacă mai avea timp.

Își duse limba pe cerul gurii și apăsă, făcând două cercuri în sens invers acelor de ceasornic. Glandele suplimentare din corpul ei prinseră viață de parcă atât așteptaseră, iar lumea din

jur se albi pentru o clipă. Crezu că a țipat în timpul primei goliri a veziculelor, dar când își veni în fire (o fire îmbunătățită), nimeni nu părea să fi sesizat ceva. Toți stăteau cu armele ațintite spre coridor, la fel de preocupați de amenințarea reprezentată de James Holden precum fusese și ea. Toți în afară de Ashford, care își lăsase arma să plutească în aer în timp ce introducea instrucțiunile pentru laser. Clarissa își dădu seama că e singurul moment în care poate acționa. Și nu era îndeajuns. Nici sub influența dopantelor de luptă nu avea timp să facă ce trebuia înainte ca Ashford să pornească laserul, așa că el deveni ținta imediată.

Se sprijini cu ambele picioare de canatul ușii și se propulsă prin aer în centrul punții. Aerul părea vâscos și greoi, ca un fel de apă nemișcată. O femeie ieși de la adăpost pentru a trage spre Ashford, iar oamenii lui răspunseră cu foc, flăcările de la capătul țevilor înflorind pentru a se disipa în fum, înflorind apoi din nou. Nu vedea gloanțele, doar urmele pe care le lăsau în aer pentru o fracțiune de secundă. Tuneluri de nimic în nimic. Își strânse genunchii la piept. Aproape ajunsese la Ashford. Degetul lui se lăsa în jos, gata să atingă panoul de control, poate chiar să declanșeze laserul. Zvâcni din picioare cât putu de tare.

Senzația mușchilor întinși la maximum, a ligamentelor și tendoanelor ajunse dincolo de limită era o durere vie, dar nu lipsită de bucurie. Însă sincronizarea nu fusese greșită decât cu foarte puțin. Nu-l nimeri pe Ashford în plin, ci în umăr și în cap. Simți impactul cu întregul corp, își simți fălcile încleștându-se. Surprins, Ashford se pomeni propulsat de lângă panoul de control. Doi gardieni se îndreptară spre Clarissa, dar ea se ghemui la baza cușetei de accelerație, se destinse și se îndepărtă. Țevile armelor scânteiară una după alta, apoi în același timp, ca niște fulgere. Gloanțele zburară, iar tânăra se răsuci în aer cu brațele lipite de corp, ca să se poată roti mai rapid, ca într-o țeavă ghintuită.

Una dintre femeile de pe coridor se ivi împrăștiind o salvă de gloanțe în încăpere. Un gardian fu atins, iar Clarissa îl urmări deplasându-se spre cel mai îndepărtat perete. Parcă se uita la imagini decupate dintr-un film vechi – femeia de pe coridor, flacăra de la gura armei – apoi Clarissa se răsuci. Soldatul, nemișcat, dar cu sângele deja țâșnindu-i din gât, micul val propagându-se prin piele, din jurul rănii, ca atunci când arunci o

piatră în apă – din nou răsucire. Clarissa știa că asta o aștepta și pe ea. Drogurile care-i curgeau prin corp, electrocutându-i creierul, nu-i vor putea schimba puterile trupului. Nu va putea evita un glonț dacă îi va apărea în cale. Așadar, speră să nu întâlnească vreunul și-și continuă acțiunea.

Panoul de acces era deschis, lăsând la vedere măruntaiele navei. Apucă cu grijă marginea panoului, încetinindu-și cursa. Sângele i se revărsă din palma tăiată de marginea metalică, dar nu simți nicio durere, ci doar un fel de căldură. Un mesaj din partea corpului pe care-l putea ignora. Bufferul de tensiune se afla în spatele unui tablou de control general. Întinse mâna spre el, degetele mângâind ceramica elemenților. Indicatorul de eroare arăta verde. Trase aer în piept, apăsă bufferul, îl roti, apoi trase de el. Rămase cu unitatea în mână.

Se auzi o împușcătură. Din peretele din fața Clarissei zburau bucăți de metal. Cineva trăgea în ea. Sau pe lângă ea. Însă nu mai conta. Răsuci unitatea și o puse la loc. Indicatorul bufferului clipi roșu un moment, apoi verde. Exact cum îi arătase Ren. Prost montaj, gândi ea rânjind și apăsă butonul de reset. Încă două arme începură să tragă, sunetul lor lovindu-i timpanele cu violență. Timpul se împletici. Nu-și mai dădea seama cât ținuse apăsat butonul de reset, dacă îl oprise și apoi îl pornise. În mod normal ar fi trebuit să pornească până acum, dar nu se mai putea încrede în timp. Lumea din jurul ei părea că dă rateuri. Începea să plonjeze.

Afișajul bufferului se făcu roșu. Clarissa zâmbi și se relaxă. Vedea defecțiunile în cascadă ca și cum era nava însăși: un semnal greșit ducea la următorul, apoi la următorul, nivelurile de avarii crescând rapid. Sistemul nervos al lui *Behemoth* intuind un pericol neștiut, făcând tot ce putea ca să rămână în siguranță sau măcar să nu se întâmple ceva mai rău.

Sabotajul funcționă.

Clarissa se întoarse. Ashford stătea în picioare pe cușeta lui, ținând într-o mână centura de siguranță, și o privea furios. Doi dintre oamenii lui o țintiră cu armele, livizi la față.

Dincolo de toți, în partea cealaltă a punții, Cortez stătea în ușa biroului serviciului de securitate. Figura îi era o mască de neputință și de surprindere. Clarissa își dădu seama că tipul nu făcea față foarte bine situațiilor neașteptate. Probabil că nu-i era deloc ușor. Până în acel moment, nu observase cât de mult

semăna cu tatăl ei. Probabil din cauza liniei maxilarului. Sau a ochilor.

Luminile clipiră. Trupul Clarissei fu cuprins de fiori. Se terminase. Și pentru ea, și pentru ceilalți. Primul zvâcnet al prăbușirii o trase înapoi cu un spasm. Începu s-o cuprindă greața, dar nu-i mai păsa.

„Am reușit, Ren. Tu mi-ai arătat cum și am reușit. Cred că tocmai i-am salvat pe toți. Împreună”.

Ashford își apucă pistolul aflat în aer și îl îndreptă spre Clarissa, care îl auzi urlând de parcă-i smulsese cineva carnea. În spatele lui, Cortez striga, propulsându-se în aer. Bătrânul avea în mână un taser, iar mânia de pe fața lui îi provocă o bucurie intensă. Se bucura să vadă că-i păsa oarecum de soarta ei. Luminile clipiră o dată și se stinseră în momentul în care Ashford îndrepta arma spre Clarissa. Luminile de urgență nu mai funcționau.

Totul fu cuprins de întuneric, iar apoi, pentru o clipă, de lumină.

După care se așternu din nou întunericul.

Capitolul 52

Holden

Holden aruncă încărcătorul gol și întinse mâna după altul, însă nu găsi nimic. Nu-și chibzuise cum trebuie muniția. Își dorea să fi păstrat măcar un încărcător de rezervă. Corin trăgea din apropiere cu pușca ei de asalt. Mai avea la centură încărcătoare de pistol. Fără să întrebe, începu să-i ia încărcătoarele și să le atașeze de propria centură. Femeia mai trase câteva focuri, apoi așteptă ca el să termine.

Cass se ascunsese după un colț și trăgea. Tirul inamic lovea peste tot în partea ei de coridor, în afară de locul în care se afla. Când se stinse lumina, Holden tocmai se pregătea să-i strige să se adăpostească.

Corpul i-o luă razna deodată, iar creierul nu mai putea face față. Îi semnaliza să i se facă greață, ca și cum fusese otrăvit. Lucra cu algoritmi de calcul vechi de cincizeci de milioane de ani.

Holden se prăbuși în genunchi cu o senzație de greață, apariția bruscă a gravitației fiind una dintre recentele schimbări. Genunchii i se loviră de podele, căci nu mai purta costumul solid de protecție. Ceea ce însemna că putea simți mirosul sulfuros din jur. Urechea internă nu detecta vreo forță Coriolis, deci nu se roteau. Nu se auzeau nici motoarele, deci *Behemoth* nu era în propulsie.

Holden pipăi pe jos. Părea să fie pământ. Puțin umed, câteva pietricele. Și un fel de plante.

— Hopa, salut… scuze, se auzi vocea lui Miller.

Începu să se lumineze cumva, fără să fie evident de unde. Holden era gol și îngenuncheat pe o câmpie acoperită de ceea ce semăna cu un amestec de iarbă și de mușchi. Părea că întunericul e pătruns de lumina lunii, dar nu se vedea nicio stea sau lună deasupra. La orizont se zărea ceva asemănător unei păduri, iar în spatele acesteia se vedeau munți. Cu mâinile în buzunare, Miller stătea la câți va metri, uitându-se la cer,

îmbrăcat cu vechiul costum gri și purtând aceeași pălărie stupidă.

— Unde suntem? întrebă Holden.

— Planeta asta era în catalog. Cea mai asemănătoare cu Pământul pe care am putut-o găsi. M-am gândit că o să mai reducă din stres.

— Chiar mă aflu aici?

Miller izbucni în râs. Ceva din timbrul vocii i se schimbase față de ultima oară când vorbiseră. Acum era mai senin, mai plin. Nemărginit.

— Puștiule, *eu* nici măcar nu sunt aici. Dar aveam nevoie de un loc unde să putem discuta, iar ăsta e mai bun decât un vid alb. Acum am ceva mai multă putere de calcul.

Holden se ridică, jenat să se afle gol chiar și într-o simulare virtuală, dar fără să poată face ceva în privința asta. Iar dacă *era* o simulare, atunci apăreau alte întrebări.

— Sunt tot în luptă?

— Ce zici? zise Miller întorcându-se pieziș.

— Participam la o luptă când m-ai adus aici. Iar dacă asta-i doar o simulare din capul meu, înseamnă că sunt încă în luptă? Plutesc prin aer cu ochii dați peste cap sau cum?

Miller avea o expresie dezamăgită.

— Poate.

— Poate?

— Poate. Știi ce, liniștește-te. N-o să dureze mult.

Holden se apropie de el ca să-l privească în ochi. Miller îl întâmpină cu zâmbetul lui de basset. Ochii albaștri îi străluceau.

— Dar am reușit, nu? Am ajuns sub pragul energetic?

— Clar. Și am convins stația să creadă că sunteți de fapt praf și pietre.

— Asta înseamnă că am salvat Pământul?

— Păi, rosti Miller ridicând din umeri folosind gestul celor de pe Centură, am salvat *și* Pământul. Nu a fost ăsta marele plan, dar dacă tot s-a întâmplat…

— Mă bucur să văd că-ți pasă.

— Oh, spuse Miller cu același râs destul de sinistru, să știi că nu-mi pasă deloc. Ce vreau să spun e că-mi aduc aminte când eram om. Simularea e reușită. Dar îmi amintesc fără să-mi pese, dacă mă înțelegi.

— Aha.

— Ia uite-acolo, îl îndemnă Miller arătând spre cerul negru.

În aceeași clipă, cerul se umplu cu Inele albastre strălucitoare. Cele mai bine de o mie de porți din zona lentă orbitau în jurul lor ca semințele păpădiei lui Alex, văzute din centrul florii.

— Pam-pam! zise Miller și imediat toate porțile își schimbară culoarea, devenind oglinzi reflectând mii de alte sisteme solare.

Holden putea distinge stelele și lumile ce orbitau în jurul lor. Se gândi că Miller își permitea o mică licență artistică cu simularea sa.

De la picioare veni un orăcăit, iar când Holden se uită în jos, văzu un fel de broască cu picioare lungi, piele gri și fără ochi vizibili. Gura îi era garnisită cu dinți mici și ascuțiți, iar Holden își dădu seama că picioarele lui goale se aflau la câteva zeci de centimetri de ea. Fără să-i acorde vreo atenție, Miller îi dădu un șut broaștei, care dispăru în câmp sărind pe picioarele ei prea lungi.

— Toate porțile se deschid aici?

Miller îl privi sarcastic.

— Cum să spun…, continuă Holden. În realitate?

— Ce e realitatea? întrebă Miller privind din nou porțile rotitoare și cerul întunecat.

— Locul în care trăiesc?

— Da, bine. Toate porțile sunt deschise.

— Și chiar există flote invadatoare de monștri care să vină prin ele să ne omoare pe toți?

— Nu încă. Ceea ce e, de altfel, destul de interesant.

— Glumeam.

— Eu nu. A fost un risc calculat. Însă pe moment pare să fie liniște.

— Dar noi putem trece prin porțile alea. Ne putem duce acolo.

— Putem, aprobă Miller. Și după cum te știu, sigur o să te duci.

Pentru o clipă, Holden uită de Ashford, de *Behemoth,* de morți, de violență și de miile de alte lucruri care îi distrăgeau mintea de la locul în care se aflau în realitate. Și de la ceea ce făceau.

De la ce însemnau toate acestea.

Va apuca să vadă omenirea risipindu-se spre stele. El și Naomi, copiii lor, copiii copiilor lor. Mii de lumi fără opreliști în reproducere. O nouă epocă de aur pentru specie. Iar *Nauvoo*

ajutase într-un fel ca totul să se întâmple. Fred ar putea să le spună mormonilor. Poate acum vor renunța la proces.

— Uau! se miră el.

— Da, dar mai ușor cu entuziasmul, zise Miller. Îți repet: la uși și la colțuri, puștiule. Acolo te prind ei la înghesuială. Oamenii sunt mult prea proști ca să asculte. Dar o să învățați în curând lecția, că nu e treaba mea să dădăcesc o specie despre ce să facă în continuare.

Holden râcâi pământul cu degetele de la picior. Din urma făcută ieși un lichid care mirosea a miere. Miller spusese că lumea asta era în catalogul stației. „Aș putea trăi aici la un moment dat”. Gândul îl năucea.

Cerul se schimbă, făcând vizibile toate navele care fuseseră prinse în jurul stației. Se depărtau încet unele de altele.

— Tu le-ai lăsat libere?

— Nu. Stația a renunțat la blocare, spuse Miller. Și am distrus complet sistemul de securitate. Nu mai aveam nevoie de el. Ar fi fost un dezastru. Tot ce lipsea era ca cineva din neamul vostru de maimuțe să-și bage nasul unde nu trebuie. Muistul ăla de Ashford chiar crede că poate distruge porțile?

— Și sunt lumi ca asta dincolo de toate aceste porți?

— În unele cazuri, cel mai probabil. Cine știe? zise Miller întors spre Holden, cu ochii lui albaștri răspândind ceva sinistru și un aer de mister. Cineva a dus un război aici, puștiule. Unul care s-a întins în toată galaxia, poate și în altele. Tabăra mea a pierdut și acum toți au pierit. Vreo două miliarde de ani șterși cu buretele. Cine știe ce ne pândește dincolo de porți?

— Păi, cred că o să aflăm, spuse Holden cu un aer aparent sigur pe el, dar speriat în sine.

— La uși și la colțuri, reiteră Miller.

Ceva din vocea lui îi spunea lui Holden că era un ultim avertisment.

Se uitară la cer, urmărind cum navele se îndepărtau încetișor. Holden aștepta să vadă primele proiectile lansate, dar nu se întâmplă nimic. Toată lumea era calmă. Poate că ceea ce se petrecuse în *Behemoth* îi schimbase pe oameni. Și poate că aceștia vor duce schimbarea înapoi de unde au venit, contaminându-i și pe ceilalți. Exista multă speranță, iar Holden era un optimist incorigibil. Oamenii trebuiau să primească

informația de care aveau nevoie. Nu poți decât să speri că vor acționa cum trebuie. Nu vedea nicio altă ieșire.

Sau poate că retragerea navelor era făcută de Miller în simulare, iar umanitatea nu învățase nimic.

— Așadar, zise Holden după câteva minute în care privise cerul în liniște, mulțumesc pentru vizită. Cred că ar trebui să mă întorc la luptă.

— N-am terminat cu tine, spuse Miller pe un ton calm, în ciuda cuvintelor amenințătoare.

— Bine.

— Nu am fost creat ca să repar porcăriile făcute de umanitate. N-am venit aici ca să vă deschid vouă porțile și să termin cu blocada ca să scăpați. Așa s-a întâmplat să fie. Chestia care m-a creat pe mine nu face decât să construiască drumuri. Iar acum se folosește de mine ca să afle ce s-a întâmplat cu civilizația instalată în galaxie care dorise drumul.

— Ce mai contează acum dacă au pierit toți?

— Păi, nu mai contează, spuse Miller cu o grimasă obosită. Chiar deloc. Dacă pui computerul de navigație din *Rosi* să te ducă undeva și crăpi imediat, *Rosi* poate hotărî că nu mai contează și să nu se ducă?

— Nu, răspunse Holden, înțelegând și întristându-se pentru această versiune de Miller pe care nu ar fi crezut-o posibilă.

— Noi trebuia să ne legăm la rețea. Și încă încercăm să facem asta, chiar dacă rețeaua a dispărut. Mare prostie, puștiule, ce s-a ivit de pe Venus. Nu știe decât un lucru. Habar n-are cum să cerceteze. Dar eu știu. Și m-a făcut. Așa c-o să cercetez, chiar dacă niciunul dintre răspunsuri nu va însemna nimic din punctul de vedere al Universului.

— Înțeleg. Baftă, Miller, o să…

— Am spus că n-am terminat cu tine.

Holden se dădu un pas înapoi, speriat dintr-odată de ceea ce se putea întâmpla.

— Adică?

— Adică, puștiule, am nevoie să mă duci undeva.

Holden plutea în cădere liberă, într-un costum spațial, învăluit de un întuneric absolut. Se auziră strigăte și o împușcătură, după care se lăsă liniștea. O pocnitură electrică și un geamăt sparseră apoi tăcerea.

— Opriți-vă! se auzi o voce pe care Holden n-o putu identifica. Nu mai trageți!

Dat fiind că vocea era autoritară, focul încetă. Holden își pipăi butoanele de control de la încheietură, reușind să aprindă proiectoarele costumului. Ceilalți din echipa lui făcură repede la fel. Corin și Cass erau nevătămate. Holden se întrebă cât durase de fapt, în timp real, călătoria sa în spațiul virtual.

— Mă numesc Hector Cortez, spuse vocea care oprise focul. Ce se întâmplă aici?

— S-a terminat, strigă Holden, după care își lăsă trupul să plutească relaxat prin coridor.

Era atât de obosit, încât trebuia să se lupte ca să nu adoarmă pe loc.

— S-a terminat. Poți reporni totul.

Începură să apară lumini pe punte, pe măsură ce oamenii își scoteau terminale manuale sau lanterne.

— Cheam-o pe Ruiz, zise Cortez. Să trimită o echipă care să repare ce a stricat Clarissa. Trebuie să restabilim alimentarea la bord. Probabil că oamenii sunt panicați acum în cilindrul pentru locuințe. Aduceți o echipă medicală.

Holden se întrebă unde era Ashford și de ce tipul ăsta, Cortez, dădea ordine. Dar nu vorbea prostii, așa că nu zise nimic. Se propulsă pe punte, gata să ajute acolo unde ar fi putut, însă cu mâna pregătită lângă pistol. Cass și Naomi schimbară locul cu Juarez, astfel încât Naomi să poată ajuta la reparat.

Clarissa, fostă Melba, plutea lângă un panou de acces deschis, cu sângele șiroind dintr-o rană. Cortez încerca s-o bandajeze. Ashford plutea în mijlocul încăperii, cu gura căscată și mușchii cuprinși de convulsii. Holden se întrebă ce-o fi cu căpitanul, dacă o fi mort, dar curând nu-i mai păsă.

— Naomi. Apelează studioul radio. Vezi dacă au restabilit comunicațiile. Află ce-i cu Anna, Monica și Amos. Apoi încearcă să iei legătura cu *Rosi.* Vreau să mă car naibii de-aici cât se poate de repede.

Secundul încuviință și se apucă de treabă.

— Va supraviețui? îl întrebă Holden pe tipul cu părul alb care se îngrijea de Clarissa.

— Cred că da, veni răspunsul. Ea a făcut asta, spuse fluturând o mână în jur, ca să arate lipsa luminii și a curentului.

— Aha, zise Holden. Acum mă bucur că n-am aruncat-o prin sas.

Capitolul 53

Clarissa

Se trezi treptat, conștientă de disconfort înainte să știe că este rănită. Conștientă că ceva nu era în regulă înainte să poată încropi o poveste, un cadru care să dea sens, oricare ar fi el, avalanșei de senzații care o asaltau. Chiar și atunci când reveniră cele mai abstracte părți ale ființei sale – numele, unde se afla –, Clarissa își dădu seama în primul rând că se discreditase. Că ceva nu era în regulă cu ea.

În încăperea murdară în care se afla, temperatura crescuse cu câteva grade. Se odihnea pe un pat mirosind a transpirație, cu o saltea subțire, și observă că avea o perfuzie. Dură mult timp până să perceapă semnificația detaliilor. Perfuzorul atârna lângă ea. Nu plutea. Deci exista gravitație. Nu știa dacă era indusă de rotație sau de propulsie ori dacă era determinată de atracția unei mase față de alta cauzată de prezența unei planete. Nu cunoștea contextul. Doar că era plăcut să aibă din nou greutate. Însemna că ceva mersese bine. Ceva funcționa.

Când închise ochii, visă că-l omorâse pe Ren și că-i ascunsese trupul în propriul ei corp, drept care trebuia să împiedice pe oricine ar fi încercat să-i facă o scanare imagistică, de teamă să nu-l găsească în ea. Se bucură când se trezi și își aminti că toată lumea știa deja.

Uneori venea s-o vadă Tilly, care se așeza pe marginea patului. Arăta de parcă plânsese. Clarissa ar fi vrut să întrebe ce se întâmplase, dar nu avea puterea. Uneori venea Anna. Doctorița care avea grijă de ea era o bătrână frumoasă, cu niște ochi care văzuseră totul. Cortez nu a vizitat-o niciodată. Granițele dintre somn și veghe se estompau, la fel și dintre vindecare și boală. Era dificil, dacă nu chiar imposibil de trasat o linie între ele.

O dată se trezi auzind voci, mai ales vocea pe care o ura, a lui Holden. Stătea în picioare la capătul patului, cu brațele încrucișate pe piept. Naomi era lângă el, iar ceilalți în spate. Cel palid la față, care semăna cu un șofer de camion, cel cu tenul

măsliniu, cu aerul unui profesor de școală. Amos și Alex. Echipajul din *Rosinanta.* Cei pe care nu reușise să-i omoare. Era bucuroasă să-i vadă.

— Nici nu se pune problema, spuse Holden.

— Uită-te la ea, făcu Anna.

Clarissa întinse gâtul s-o vadă pe femeia care stătea în picioare în spatele ei. Preoteasa părea mai îmbătrânită. Mai epuizată. Sau poate mai purificată. Redusă la ceva ce putea fi esența ei. Și ea era frumoasă. Frumoasă, teribilă și intransigentă în compasiunea sa. Se citea pe fața ei. Și-i era greu s-o privească.

— Va fi ucisă.

Alex, profesorul de școală, ridică mâna.

— Vrei să spui că va fi judecată de un tribunal, apărată fiind de un avocat, pentru că a ucis o grămadă de oameni pe care cam știm deja cu toții i-a ucis.

„Așa este”, gândi Clarissa. „E adevărat”. Deasupra ei, Anna își ținea mâinile împreunate.

— Vreau să spun că asta vreau să se întâmple, zise Anna. Un proces. Oameni ai legii. Justiție. Dar vreau s-o ducă cineva în siguranță de aici la tribunalele de pe Lună. Odată cu începerea evacuării, aveți singura navă independentă din zona lentă. Sunteți singurul echipaj în care am încredere că o va duce în siguranță.

Naomi se uită la Holden. Clarissa nu putu descifra expresia femeii.

— Nu o iau în nava mea, spuse Holden. A încercat să ne omoare. Aproape că a ucis-o pe Naomi.

— Dar v-a salvat pe amândoi, ripostă Anna. Și pe toți ceilalți.

— Nu sunt convins că, dacă de data asta s-a comportat ca o ființă umană decentă, ar însemna că i-aș fi dator cu ceva, zise Holden.

— Nu spun că așa ar trebui, insistă Anna. Dar dacă nu o tratăm cu același simț ai dreptății pe care ni l-am dori noi înșine…

— Uite ce e, Roșcovano, interveni Amos. Poate cu excepția ta și a căpitanului, toată lumea din această încăpere are o percepție schimbătoare asupra moralității. Niciunul dintre noi nu are mâinile curate. Nu asta-i problema.

— Este o chestie tactică, intră Alex în discuție.

— A, da? întrebă Holden.

— Da, zise Naomi. Nu putem pretinde că nu reprezintă un pericol prin simpla sa prezență. Dacă o luăm la bord, fie și numai pentru a o transporta într-un loc sigur, ne punem în pericol în trei sisteme juridice diferite, iar situația noastră este deja… delicată, să spunem, ca să folosesc un eufemism.

Clarissa întinse mâna și, prinzând cu degetele cămașa Annei, o trase cum își trage un copil mama.

— E în regulă, spuse ea. Înțeleg. E în regulă.

— Cât costă? întrebă Anna și continuă, văzând privirile lor uluite: Dacă este vorba doar de evaluarea prețului unui risc, cât ar costa ca să merite încercarea?

— Mai mult decât îți poți permite, răspunse Holden cu un ton de scuză în glas.

Nu voia s-o dezamăgească pe Anna, dar nici să facă ceea ce spunea. Nu reușea să se hotărască.

— Dar dacă aș cumpăra *Rosinanta*? întrebă Anna.

— Nu e de vânzare, zise Holden.

— Nu de la tine. Știu că aveți probleme legale. Dacă aș cumpăra *Rosinanta* de la marțieni, redându-ți dreptul asupra navei, fără nicio problemă?

— Vrei să cumperi o navă de război? întrebă Alex. Fac bisericile așa ceva?

— Foarte bine, fu de acord Holden. Dacă faci asta, o scot clandestin.

Anna ridică un deget și-și scoase terminalul din buzunar. Clarissa văzu că-i tremurau mâinile. Tastă ceva pe ecran, iar după câteva secunde se auzi din difuzor o voce cunoscută.

— Annie, spuse Tilly Fagan. Unde ești? Beau cocteiluri cu șase oameni foarte importanți și mă plictisesc de mor. Ai putea să vii aici și să-i lași să te lingușească preț de câteva minute.

— Tilly, îți amintești de favoarea cu adevărat costisitoare pe care mi-o datorezi? Știu care este.

— Sunt numai urechi.

— Vreau să cumperi *Rosinanta* de la marțieni și să i-o dăruiești căpitanului Holden.

Tilly amuțise. Anna își imagină uimirea de pe chipul femeii.

— Este singura modalitate de a avea grijă de Clarissa.

Izbucnirea lui Tilly putea fi un oftat sau un hohot de râs.

— Sigur, de ce nu? O să-i spun lui Robert să se ocupe de chestia asta. Va accepta. Ar fi mai puțin decât aș obține printr-un divorț. Nimic altceva, draga mea? N-ai vrea să modific orbita Pământului pentru tine câtă vreme mă aflu aici?

— Nu, zise Anna, e suficient.

— Ai dreptate. Vino cât mai curând. Pe bune, aici elogiile la adresa ta nu mai contenesc, iar pentru mine va fi mult mai amuzant să-i văd pe toți cum se calcă în picioare încercând să se apropie de tine.

— O să vin.

Anna își puse terminalul înapoi în buzunar și o luă pe Clarissa de mână. Avea degetele calde.

— Ei bine?

Holden păli. Se uită la Clarissa, apoi la Anna, apoi iar la Clarissa, după care expiră îndelung.

— Ăăă... uau... bine, răspunse el. S-ar putea să nu mergem direct spre casă. E bine așa?

Clarissa întinse mâna, uimită de greutatea ei. Le trebui tuturor o clipă ca să înțeleagă ce făcea, moment în care Holden – omul pentru a cărui umilință și moarte zguduise cerul și pământul – o prinse de mână.

— Mă bucur să te cunosc, spuse ea cu o voce răgușită.

•

Îi amplasară la gleznă o brățară medicală de imobilizare menită s-o sedeze la semnalul oricărui membru al echipajului sau dacă dispozitivul detecta vreunul dintre produsele glandelor ei artificiale ori dacă părăsea puntea echipajului navei. Avea prinsă de picior o cutie de trei kilograme din plastic galben care se ținea de ea ca scaiul. Transferul avu loc în timpul slujbei de comemorare. Căpitanul Michio Pa, cu chipul încă bandajat în urma luptelor, vorbi în termeni elogioși despre Carlos Baca, Samantha Rosenberg și alte vreo zece persoane înainte de a le încredința cenușa vidului cosmic. După care veni rândul comandanților celorlalte nave din flotilă să spună câteva cuvinte, în fața camerelor de pe punțile propriilor nave. Nimeni nu-l menționă pe Ashford, care se afla în celulă, sedat. Nimeni nu menționă numele Clarissei.

Fusese ultima ceremonie înainte de exod. Înainte de întoarcere. Clarissa o urmări pe terminalul ei portabil, când nu privea ecranul care afișa imagini din exteriorul navetei. Stația

extraterestră era acum inertă. Nu strălucea, nu reacționa, iar senzorii nu detectau în ea decât o aglomerație imensă de metale amestecate și structuri pe bază de carbon plutind într-un vid fără stele.

— Nu se întorc toți, spuse Alex. Echipa marțiană intenționează să rămână aici, să cerceteze toate porțile. Ca să vadă ce se află în partea cealaltă.

— Nu știam asta, zise Clarissa.

— Da, chiar acum, spuse pilotul arătând spre ecranul pe care un căpitan al Națiunilor Unite vorbea privind serios spre cameră, cu ochii reci ca niște bile din marmură și maxilarul crispat, pentru a-și stăpâni durerea resimțită în timp ce înșira numele celor morți. Acum e liniște. Înainte era doar frică. După aceea va fi lăcomie. Dar acum... Ei bine, este un moment frumos, oricum.

— Așa e.

— Deci, doar ca să mă conving, mai intenționezi să-l ucizi pe căpitan? Pentru că, dacă asta vrei, cred că ne datorezi măcar un avertisment.

— Nu, nu vreau.

— Și dacă ai fi vrut?

— Ți-aș fi spus același lucru. Dar nu vreau.

— Destul de corect.

— Alex, se auzi vocea lui Holden din spatele lor. Am ajuns?

— Tocmai voiam să anunț.

Alex tastă ceva pe panoul de control, iar pe ecran se aprinseră luminile exterioare ale *Rosinantei.* Nava strălucea în auriu și argintiu în întuneric, de parcă priveai de sus un întreg oraș.

— Gata, oameni buni, am ajuns acasă.

•

Cabina Clarissei era mai spațioasă decât cea pe care o avusese la bordul lui *Cerisier* și mai mică decât cea din *Prince.* Dar nu o împărțea cu nimeni. Era a ei și numai a ei.

Garderoba se reducea la o salopetă de zbor având imprimat pe ea numele *Tachi.* Toate articolele de toaletă erau dintre cele folosite în mod obișnuit la bordul navei. Nimic nu era al ei. Nimic nu era ea. Stătea în cabină, ducându-se la bucătărie sau la toaletă doar când avea nevoie. Nu era vorba de frică, ci de dorința de a nu sta în calea celorlalți. Nu era nava ei, ci a lor. Nu făcea parte dintre ei și nici n-o merita. Era un pasager căruia îi

fusese plătită călătoria, la un preț pe care nici măcar nu și-l doriseră. O măcina treaba asta.

Cu timpul, cabina începu să semene tot mai mult cu celula din *Behemoth,* mai mult decât cu orice altceva. Ceea ce era suficient s-o îndepărteze puțin. Doar puțin. Văzuse deja bucătăria în timpul simulărilor, când căuta o modalitate de a o distruge, un loc unde să-și amplaseze dispozitivul. În realitate însă, locul părea diferit. Nu mai mic sau mai mare, dar diferit. Membrii echipajului traversau spațiul acela deplasându-se dintr-un loc în altul, ceea ce ea nu putea să facă. Ei mâncau și se întâlneau acolo ignorând-o, de parcă era o fantomă. Ca și cum își pierduse deja locul în lume.

•

— Ei bine, spuse Holden pe un ton grav, ne confruntăm cu o problemă majoră. Nu mai avem cafea.

— Dar mai avem bere, zise Amos.

— Da, numai că berea nu este cafea. Am trimis o solicitare către *Behemoth,* dar n-am primit niciun răspuns. Fără cafea nu pot scruta spațiul vast și necunoscut.

Alex se uită la Clarissa și-i zâmbi complice.

— Căpitanului nu-i place imitația de cafea pe care o produce *Rosi,* zise el. Îi provoacă gaze.

Clarissa nu răspunse. Nu era sigură că ar fi trebuit.

— Ba nu, spuse Holden. S-a întâmplat o singură dată.

— De mai multe ori, căpitane, interveni Amos. Și fără supărare, dar miroase de parcă ți-a intrat o veveriță în cur și și-a dat duhul acolo.

— Voi nici măcar n-ar trebui să deschideți gura. Dacă îmi amintesc bine, eu v-am curățat cabina după experimentul cu gulaș din vodcă.

— Are dreptate, fu de acord Alex. A fost al dracului de nasol.

— Ce-i drept, mai că mi-am dat afară și mucoasa intestinală, spuse Amos cu un aer filosofic. Deși nu cred că se compară cu pârțurile cu aromă de cafea ale căpitanului.

Alex simulă o senzație de greață, iar Amos își flutură buzele în palma deschisă, producând un sunet indecent. Naomi se uita când la unul, când la altul, de parcă nu știa ce să facă – să râdă sau să-i pocnească.

— Nu-mi provoacă gaze, protestă Holden. Însă îmi place mai mult gustul unei cafele adevărate.

Naomi puse mâna pe antebrațul Clarissei și se aplecă spre ea, cu un zâmbet blând și neașteptat.

— Ți-am spus cât de bine este să mai avem o femeie la bord? întrebă ea.

Era o glumă. Clarissa înțelese asta. Însă era o glumă care o includea și pe ea, iar lacrimile o luară prin surprindere.

•

„Apreciez că spui toate astea despre Bull”, se auzi o voce de bărbat.

Clarissa se deplasa în navă și nu recunoscu persoana. O voce necunoscută la bordul unei nave spațiale îți atrage atenția la fel de mult ca un sunet ciudat auzit din dormitor. Se opri.

„A fost prietenul meu vreme de mulți ani și… și-i voi simți lipsa”.

Tânăra își schimbă direcția, îndreptându-se spre celelalte cabine ale echipajului. Ușa lui Holden era deschisă, iar el stătea pe cușeta de accelerație, cu privirea ridicată spre monitor. În locul afișării tactice a navelor, stațiilor și Inelelor, ecranul era dominat de chipul unui bărbat. Îl recunoscu pe Fred Johnson, considerat trădător de către Pământ și conducătorul Alianței Planetelor Exterioare. Măcelarul stației Anderson. Părea bătrân, cu părul aproape complet încărunțit și ochii în nuanța galbenă a fildeșului vechi.

„I-am cerut foarte mult”, continuă înregistrarea. „Și mi-a dat mult. Asta… asta m-a pus pe gânduri. Am un obicei prost, căpitane – uneori cer de la oameni mai mult decât îmi pot da. Sau cer mai mult decât aș putea fi îndreptățit să aștept. Mă întreb dacă nu am făcut așa și în cazul tău”.

— Pe bune, așa crezi? se adresă Holden ecranului, deși, după câte își dădea seama Clarissa, nu înregistra.

„Dacă am făcut-o, îmi cer scuze. Doar între noi. Ca de la un comandant la altul. Regret unele decizii pe care le-am luat. Îmi imaginez că înțelegi treaba asta în felul tău. Am decis să las *Behemoth* acolo. Trimitem îngrășăminte și provizii pentru a începe culturile în cilindru. Ceea ce înseamnă că flota militară a APE tocmai și-a pierdut bijuteria cea mai de preț. Dar se pare că avem o mie de planete care se deschid posibilităților de explorare, iar faptul de a avea singura stație de combustibil din zonă este o poziție prea de invidiat pentru a pleca de aici. Dacă tu și echipajul tău sunteți dispuși să participați la efortul

general, să escortați niște nave de la Ganymede spre Inel, s-ar putea să găsiți câteva contracte. Asta-i partea oficială. Discută cu ceilalți despre asta și spune-mi ce decizie ați luat”.

Fred Johnson salută dând din cap spre cameră, iar ecranul afișă un fond albastru și cercul secționat al APE. Holden se uită peste umăr. Clarissa își dădu seama că o văzuse.

— Salut, spuse ea.

— Salut.

Rămaseră o clipă tăcuți. Ea nu știa ce să spună. Voia și să-și ceară scuze, și să urmeze drumul pe care Fred Johnson tocmai i-l arătase, dar nu prea putea.

Așteptă să vadă dacă Holden avea s-o bage în seamă. Și cum el nu schiță niciun gest, se întoarse și plecă spre cabinele echipajului. Stomacul îi era încordat și nu se simțea prea bine.

Nu erau prieteni. Și nu aveau să fie, pentru că unele lucruri nu puteau fi îndreptate.

Ar fi trebuit să se împace cu situația asta.

•

Amos mirosea a diluant și a transpirație. Din tot echipajul, era cel mai apropiat de oamenii pe care îi cunoștea. Soledad și Stanni. Și Ren. Intră în bucătărie cu un aparat de sudură și masca de protecție împinsă pe frunte. Îi zâmbi când o văzu.

— Ai făcut ceva pagube la bord, spuse Amos.

Clarissa știa că, dacă s-ar fi ivit ocazia, n-ar fi ezitat s-o ucidă. Însă deocamdată era jovial și relaxat. Era mai mult decât se așteptase.

— Vreau să spun că ai avut un exoschelet foarte bun. Chestiile de genul ăsta sunt construite ca să poată jupui oțelul.

— N-am reușit până la capăt. Am rămas în pană. În sas, dulapul era aproape dus.

— Serios?

— Da.

— Înseamnă că a fost destul de impresionant, zise Amos luând de la aparatul de cafea un balonaș cu așa-zisa cafea și așezându-se la masă.

Și-l imagină la lucru, cu masca de protecție pe figură, înconjurat de scântei și cu umbra lui uriașă pâlpâind. Hefaistos, fierarul zeilor, muncind în lumea lui subterană. Era genul de asocieri de idei pe care le-ar fi făcut Clarissa Mao. Melba Koh s-ar fi gândit doar la temperatura arcului electric sau la

compoziția plăcilor sudate. Ea putea avea ambele gânduri, însă niciunul nu era cu adevărat al ei.

Acum plutea. Mai târziu, când nava se va pune în mișcare, iar gravitația de propulsie avea s-o țintuiască pe punte, Clarissa va continua să plutească. Lumea sa fusese construită în jurul unor povești despre persoana ei. Fiica lui Jules-Pierre Mao, sora lui Julie Mao, șeful de echipă din *Cerisier,* instrumentul răzbunării tatălui ei. Acum era un nimeni. Un bagaj la bordul navei vechiului ei inamic care se deplasa de la o închisoare la alta, iar ea nici măcar nu avea vreun resentiment. Ultima dată când se simțise atât de lipsită de identitate fusese, probabil, când se aflase într-un sac amniotic.

— Și care este problema?

— Ce?

— Ai spus c-am făcut ceva pagube. Care este problema?

— De când ai distrus-o, trapa de pe punte dintre atelier și locul ăsta se blochează. Se înțepenește la jumătatea cursei.

— Ai verificat brațul retractor?

Amos se întoarse spre ea încruntându-se. Clarissa ridică din umeri.

— Uneori, elementele astea de acționare a ușii suportă o încărcătură neuniformă când încep să se bușească. Cred că până acum am schimbat patru-cinci.

— Serios?

— Era o idee, spuse ea, și continuă după o clipă: Când ne vom întoarce pe Luna, mă vor ucide, nu-i așa?

— Dacă ai noroc, mda. Națiunile Unite încă n-au abolit pedeapsa cu moartea, dar o aplică rareori. Cred că o să-ți petreci restul vieții într-o celulă minusculă. Eu aș prefera un glonț.

— Cât mai avem până vom ajunge acolo?

— Cam cinci săptămâni.

Tăcură o clipă.

— Îmi va fi dor de locul ăsta.

Amos ridică din umeri.

— Brațul retractor, zici? Merită să verific. Nu mă ajuți să arunc o privire?

— Nu pot, zise Clarissa arătând spre cutia de la gleznă.

— La naiba, dar o pot reprograma. Măcar cât să-ți permită să cobori până în atelier. O să-ți găsesc o centură de scule, frumoaso. Ia să deschidem chestia asta.

O oră mai târziu, Clarissa își trecea mâna peste cadrul ușii, căutând zgârieturi care să trădeze locurile de îmbinare. „Eu am fost”, gândi ea. „Eu am stricat-o”.

— Ce zici, frumoaso? întrebă Amos din spatele ei.

— Mă simt atât de bine când repar ceva…

Epilog

Anna

Anna admira stelele în salonul de observare de la bordul lui *Thomas Prince.*

Fiecare suprafață plană a încăperii sub formă de cupolă în care se afla era un ecran de înaltă rezoluție care afișa o imagine panoramică din exterior. Așezată acolo, Anna se simțea de parcă zbura prin spațiu stând pe o bancă în parc. Devenise locul ei preferat din navă, cu stelele arzând în culorile lor stabile, fără atmosferă care să le facă să clipească. Acum păreau foarte aproape. De parcă era suficient să întindă mâna pentru a le atinge.

Terminalul portabil țiui, amintindu-i că era în mijlocul înregistrării unui mesaj video. Șterse porțiunea în care stătuse admirând pur și simplu stelele și continuă înregistrarea.

„Așadar, scrisoarea din partea episcopului de la conferință s-a dovedit a fi o cerere pentru o întâlnire oficială. Se pare că unii s-au plâns de mine. Probabil Ashford. Deși este prins până-n gât în propriile probleme judiciare cu APE, mai găsește timp să le creeze celorlalți necazuri. Dar nu-ți face griji. Ei vor întreba, iar eu voi răspunde – am motive temeinice pentru tot ce-am făcut. Am numeroase oferte de susținere din partea unora cu care am lucrat în flotă. Probabil nu voi avea nevoie de ele. Apropo de asta, am invitat-o pe prietena mea Tilly Fagan să ne viziteze la Moscova. E sarcastică și egoistă și nu are inhibiții. O să-ți placă de ea. Abia așteaptă s-o cunoască pe Nami”.

Anna se opri să atașeze mesajului o fotografie pe care i-o făcuse lui Tilly, care se uita la obiectiv cu ochii mijiți, doar cu câteva secunde înainte să-i spună Annei: „Ia dracului prostia asta din fața mea”. Ținea o țigară într-o mână, iar cealaltă era îndreptată spre ea acuzator. Nu era cea mai frumoasă fotografie a lui Tilly, dar era cea mai elocventă.

„Apropo de Nami, îți mulțumesc foarte mult pentru videoclipurile pe care mi le-ai trimis. Nu-mi vine să cred cât de mare s-a făcut. Și cum umblă în condiții de gravitație totală de

parcă s-ar fi născut acolo. Se va pune cât de curând pe picioare. Îți mulțumesc că ai luat-o acasă. Uneori aș fi vrut să fi plecat cu voi. De cele mai multe ori, de fapt. Dar apoi mă gândesc la toate lucrurile pe care le-am făcut în interiorul Inelului și mă întreb dacă totul s-ar fi terminat la fel de bine dacă nu aș fi dat o mână de ajutor. Pare o aroganță din partea mea să gândesc așa, dar cred, de asemenea, că Dumnezeu îi împinge pe oameni spre locurile în care trebuie să fie. Poate că era nevoie de mine. Am în continuare remușcări. Tu, episcopul, Nami, familia mea… am multe motive pentru a-mi cere iertare”.

La fel de clar de parcă se afla în cameră cu ea, Anna o auzi pe Nono spunând: „Tu nu ceri permisiunea, ci îți ceri iertare mai târziu”. Râse până i se umeziră ochii. Și-i șterse și se adresă camerei:

„Încă ești aici, Nono. În mintea mea. Dar aș da orice să mă ții în brațe. Însă călătoria va mai dura o lună. E o veșnicie. Te iubesc”.

Luă perna pe care o adusese cu ea și o strânse la piept.

„Asta sunteți tu și Nami. Amândouă. Vă iubesc foarte mult”.

Opri înregistrarea și o trimise – avea să ajungă la Nono înaintea lui *Prince,* cu viteza luminii. Însă tot era prea încet. Anna își șterse lacrimile care se adunaseră la colțurile ochilor.

Afară, strălucirea unei lumini albe aprinse cerul, o linie de foc de câțiva centimetri lungime. O altă navă din flotilă care se întorcea acasă. Una dintre navele de escortă a lui *Prince,* deoarece era foarte aproape. În sfârșit pe drumul de întoarcere, dar fără mulți dintre membrii echipajului pe care îi dusese la Inel. Familiile care îi așteptau acasă pe cei dragi nu vor primi însă decât steaguri, decorații postume și scrisori de condoleanțe. Ceea ce nu va reuși să umple golurile lăsate de cei dispăruți. Niciodată nu va reuși.

Însă navele de pe Pământ, Marte și din diferitele stații ale planetelor exterioare se întorceau și ele acasă. Și duceau vestea despre cea mai mare oportunitate care îi fusese dată vreodată umanității. Iar în mijlocul acestei tristeți și al atâtor tragedii exista speranța.

Oare Nami avea să-și petreacă viața pe vreunul dintre acele puncte luminoase pe care le vedea în clipa asta? Foarte posibil. Bebelușul ei se născuse într-o lume în care părinții săi nu-și puteau permite să-i dea un frate sau o soră, unde ar fi trebuit să

muncească doi ani doar ca să dovedească Guvernului că merita să primească o educație. Unde resursele se diminuau cu rapiditate, iar lupta pentru evitarea acumulării deșeurilor folosea tot mai mult din ceea ce rămânea.

Dar ea avea să crească într-o lume fără limite. Unde o scurtă călătorie te va putea duce până la una dintre stele și la lumile din jur. Unde munca pe care o faci, educația și numărul de copii pe care îi ai vor depinde doar de tine, nu de un decret guvernamental.

Pe Anna o cuprinse amețeala gândindu-se la toate astea.

Cineva intră în salon în spatele ei, pașii răsunându-i pe podea.

— Tilly, tocmai am trimis…, începu Anna, dar se opri când se întoarse și-l văzu pe Hector Cortez.

— Doctore Volovodov, spuse pe un ton de scuză.

— Doctore Cortez, răspunse ea.

Formalismul îi păru Annei puțin ridicol, însă Hector insistă asupra acestui aspect.

— Vă rog, așezați-vă, zise ea bătând ușor cu mâna locul liber de pe canapea.

— Sper că nu vă deranjez, spuse bărbatul uitându-se la stele.

Nu se uita la ea. Nu o mai privea în ochi.

— Câtuși de puțin. Doar am înregistrat un mesaj pe care l-am trimis acasă și mă bucuram de priveliște.

O vreme, admirară stelele în tăcere.

— Esteban a pierdut, spuse Cortez, de parcă vorbiseră despre asta tot timpul.

— Eu nu… Oh, secretarul general. Chiar așa?

— Nancy Gao este noul secretar general. Se observă mâna lui Chrisjen Avasarala în toată treaba asta.

— Cine?

Cortez izbucni în râs. Părea un râs sincer, un huruit plăcut ce urca din abdomen.

— Oh, i-ar plăcea să te audă spunând asta.

— Cine este?

— E politiciana pe care nimeni nu a votat-o vreodată, care conduce Națiunile Unite ca pe propriul domeniu și al cărei nume nu apare în presă. Faptul că vă controlează Guvernul și că nu ați auzit niciodată de ea dovedește că este într-adevăr foarte, foarte pricepută.

— Oh, rosti Anna.

Nu era decât un animal politic. Pentru ea, politica era al doilea cel mai rău lucru din câte inventase vreodată omenirea, imediat după *lutefisk*[3].

Urmă încă o tăcere prelungită. Anna se întrebă unde era Tilly și dacă avea să apară și s-o salveze de jena momentului.

— Ați mizat corect, zise în cele din urmă Cortez. Eu m-am înșelat. Sper că nu-mi veți purta pică. Am un mai mare respect față de dumneavoastră, în ciuda neînțelegerilor noastre. Chiar mi-ar părea rău să mă detestați.

— Nu te detest, Hector, spuse Anna luându-i mâna între palmele ei și strângând-o ușor. Câtuși de puțin. Am trecut toți prin întâmplări îngrozitoare. Toți am luat decizii nepotrivite, pentru că ne-a fost frică. Însă ești un om bun. Cred sincer asta.

Cortez îi adresă un zâmbet recunoscător și o bătu ușor pe mână. Cu o mișcare a capului, Anna îi arătă câmpul de stele.

— Sunt atât de multe stele, zise ea. Unele dintre ele ar putea fi cândva ale noastre.

— Mă întreb…, răspunse Hector cu o voce scăzută și tristă. Mă întreb dacă ar trebui să le avem. Dumnezeu i-a dat omului Pământul. Nu i-a promis niciodată stelele. Mă întreb dacă El ne va urma acolo.

Anna îi strânse din nou ușor mâna, după care îi dădu drumul.

— Dumnezeul în care cred eu este mai mare decât toate astea. Nimic din ceea ce vom putea învăța vreodată nu va fi un afront la adresa Lui, câtă vreme vom fi în slujba adevărului.

Cortez lăsă să-i scape un mormăit fără vreo însemnătate anume.

— Vreau să le aibă, spuse ea arătând spre puzderia de luminițe din jur. Vreau ca într-o bună zi micuța mea Nami să aibă toate astea.

— Indiferent ce ar descoperi acolo, zise Cortez, nu uitați că este viitorul pe care *dumneavoastră* i l-ați ales.

Cuvintele lui erau pline de speranță și de amenințare.

La fel ca stelele.

---

[3] Fel de mâncare tradițional din unele țări scandinave. (n.tr.).

JAMES S.A. COREY

3 EXPANSIUNEA

POARTA LUI ABADDON

